

— КРАЛИЦАТА НА ЛЕТНИТЕ РОМАНИ —

ЕЛИН
ХИЛДЕБРАНД

*Златното
море*

ciela

В един перфектен юнски ден на райския остров Нантъкет Вивиан Хау, не твърде известна авторка на романтични книги и майка на три деца, е ударена от кола близо до дома си. Тя се пренася в Отвъдното, където научава, че ѝ е дадено едно последно лято, в което да продължи да наблюдава живота на най-близките си. И че ще има право на цели три свръхестествени побутвания, така че да им помогне в трудни моменти... А децата ѝ определено имат нужда от помощ, както Виви скоро ще разбере – защото са крили досега най-неочаквани тайни от нея.

Това, което Виви не знае, както и полицията, е кой е бил зад волана при фаталния инцидент, и разследването ще разбуди целия остров. Тревожи я и как ще се приеме последната ѝ книга, Златното момиче, посветена на съкровена изгубена любов от нейната младост. Но истината винаги изплува – и смъртта ѝ става катализатор на драматични промени в живота на нейните близки. А помощта от небето определено няма да е достатъчна да се решат всички натрупани проблеми.

ЕЛИН ХИЛДЕБРАНД

Златното момиче

*На децата ми – Максвел, Доусън и Шелби.
Никога няма да ви напусна.*

МАРТА

Тя получава съобщение от рецепцията: към тях се присъединява нова душа и е зачислена на Марта.

Марта си слага очилата за четене и взема клипборда си. Въпросната душа пристига от... остров Нантъкет.

Марта е едновременно изненадана и възхитена. Изненадана, защото пристанището на Нантъкет е мястото, където самата Марта се среща със

съдбовния си край преди две лета, и ѝ се струва, че от рецепцията умишлено я държат настрана от крайбрежия, та да не придобие „фанатична предубеденост“ (по изказа на Z-поколението).

А Марта е възхитена, защото... ами кой не обожава Нантъкет?

Марта се спуска надолу от североизток, така че първото, което зърва от острова, е фарът, щръкнал като часовей в края на тясната златиста ивица суша, наричана Грейт Пойнт. Зърва игриви тюлени досами брега (и дебнещи ги акули малко по-навътре). Тя продължава над пристанището Полпис, където групата дванайсетгодишни от ветроходния клуб в Нантъкет имат урок по плаване с едноместни лодки „Оптимист“. Една от лодките силно се накланя и е опасно близо до преобръщане. Марта духва леко и лодката се изправя.

Марта се снижава над околността, изпъстрена с езерца и с пясъчни пътища. Вижда елени, скрити дълбоко в горите. Джип е заседнал в мекия пясък край Джуъл Понд; млад мъж, застанал до джипа, изригва поток от сквернословия (*Олеле*, ахва Марта наум), докато приятелката му се мъчи да хване сигнал за телефона си. Обяснява му колко много съжaliaва, просто е искала ранната утринна светлина за снимките си в инстаграм.

Марта избира панорамния крайбрежен маршрут покрай южния бряг. Въпреки ранния час навън има много хора. Жена на възраст подхвърля сред вълните топка за тенис на шоколадов лабрадор, и той на възраст. (На Марта ѝ липсват кучетата! Твърде заета е, та да има време да отскача до отдел „Домашни любимци“.) Белокас господин влиза във водата за сутрешното си плуване. На Смитс Пойнт са излезли неколцина рибари, представители на новата смяна млади (и много привлекателни) сърфисти са при Сиско, на голф игрището „Миакомет“ четирима играчи са се събрали за удар от първа дупка.

Докато Марта се носи над Нобадитър Бийч, вижда на паркинга да се събират градските спасители. Тренировката им започва в седем и петнайсет, а сега е почти толкова. На Марта ѝ се налага да побърза.

Разполага с още минута да се полюбува на острова в това ясно и лазурно утро в събота, 19 юни – златният купол на Унитариянската църква блести на слънцето; готвач от „Чернооката Сюзан“ тича презглава по Индия Стрийт, закъснял за смяната си; напоителните системи се включват и поливат ливади и сандъчета с цветя, но не и на Сконсет, където жителите обичат да вършат нещата по старомодния начин: обуват градински галоши и грабват лейките. Хора си наливат първото си за деня кафе, четат първа страница на „Нантъкет Стандарт“. Трийсет и петте жени, които ще се омъжат днес, отварят очи и изживяват радостно очакване и притеснение в различна степен. Предприемачи спират колите си пред магазина за домашни потреби „Марин Хоум Сентър“, защото имат график със задачи, които е трябвало да свършат вчера; приближава пристигането на летовниците, те искат да заварят домовете си в пълен ред. Чартърни рибарски лодки напускат пристанището с бръмчене на двигателите; първата партида донъти, поръсени със захар, са извадени от фурната и, о, какво ухание само!

Марта въздиша. Нантъкет не е истинският рай, но е раят на земята.

Тя обаче не е тук да разглежда, дошла е да прибере душа. Отбелязаната локация на картата ѝ е Кингсли Роуд, почти на пресечката с Мадакет, но не съвсем.

Марта пристига с цели трийсет секунди на разположение, което ѝ дава възможност да вдиша аромата на люляците, напълно разцъфтели долу. Тъмнокоса жена с фантастични крака прави джогинга си по улицата и припява на своята музика, иначе кварталът още спи.

Петнайсет секунди, десет секунди, пет секунди. Марта повторно проверява координатите си, потвърдено е, че е на точното място.

И в мига, когато Марта е откъснала поглед от пътя, се случва трагедията. Става бързо, буквално колкото за едно мигване. Марта потръпва. *Колко жалко!*

Е, добре, казва си Марта. Време е да се залавям за работа.

ВИВИ

Красив юнски ден е, от онези, които Виви има навик да описва. Всъщност всичките тринайсет романа на Вивиан Хау – плажни четива, чието действие се развива в Нантъкет – започват през юни. Виви никога не е обмисляла да промени този навик, защото в Нантъкет тъкмо през юни се слага началото на нещата. Лятото е новородено, още невинно, чисто, бяла страница.

Няколко минути след седем Виви е готова за джогинга си. Поема по същия маршрут, по който е тичала още откакто се премести в „Ямата“ след развода си: по черния път пред дома си, по Кингсли, към велосипедната алея на Мадакет Роуд. Алеята стига до плажа, макар Виви от години да не е отивала чак дотам. Заради тазобедрените си стави. А и време не ѝ достига.

Виви е разтревожена въпреки слънцето, ясносиньото небе и разцъфналите божури в градината ѝ. Предишната вечер дъщеря ѝ Уила се обади да съобщи, че отново е бременна. Това е четвъртата бременност на Уила от миналия юни насам, тоест откакто тя и Рип се ожениха.

– О, Уили! – възкликна Виви. – Ура! Прекрасна новина! Колко си напреднала?

– Шест седмици – отговори Уила.

Все още е твърде рано, помисли си Виви. Общо взето, Уила просто е пропуснала цикъл.

– Направи ли си тест?

– Да, майко.

– Повече от един?

– Два – отвърна Уила. – Първият не даваше ясно показание. Вторият беше с две чертички.

Онова, което Виви се въздържа да каже, бе: *Не се надявай прекалено*. Уила вече имаше три спонтанни аборта. Първата бременност бе стигнала до петнайсет седмици. Уила прокърви, докато развеждаше група високопоставени гости от офиса на губернатора из Хадуен Хаус. Заряза ги и подкара колата си към болницата. Ужасен ден беше, физически най-болезненият и мъчителният от всичките три спонтанни аборта, макар че след третия Уила вече бе убедена, че налице е проблем.

Ала щателен преглед в клиниката „Бригъм“ за женски стерилитет показва, че няма нищо нередно при нея. Уила бе здрава двайсет и четири годишна жена. Нямаше проблем да забременее. Дори Рип само да я

погледнеше, тя зачеваше.

Без да го оповестява, Виви подозираше, че спонтанните аборти имат нещо общо с личностния тип А на Уила, който Виви и Джей Пи, бившият ѝ съпруг, имаха навик да наричат „личностен тип А плюс“, защото някакво си обикновено А не би устройвало Уила.

– Ако не се получи, защо с Рип не си дадете малко почивка? Толкова си млада. Имаш години, дори десетилетия пред себе си, та да заченеш. Защо е тази бързаница?

Както можеше да се очаква, Уила зае отбранителна позиция.

– Кое те кара да мислиш, че няма да се получи? За пълна нещастница ли ме мислиш?

– Успяваш във всичко, с което се захванеш – успокой я Виви. – Просто може би на тялото ти ще му дойде добре малко отдих...

– Аз съм бременна, мамо – натъртено произнесе Уила. – Ще родя съвършено здраво бебе. – Звучеше, сякаш сама себе си искаше да убеди.

– Ти ще родиш съвършено здраво бебе, Уили. Нямам търпение да го гушна.

Макар че Виви не се чувстваше достатъчно стара за баба. Беше само на петдесет и една и в отлична форма, нищо че сама го казваше. В тъмната ѝ коса, която носеше подстригана на късо каре, нямаше и един бял косъм (Виви проверяваше всяка сутрин). Би могла да бъде сбъркана с майката на детето. (Е, не беше забранено да се надява.)

Разговорът бе приключил дотам, но през цялата вечер у Виви се запази дремещо безпокойство. Дали децата бяха наказвани за греховете на родителите, питаше се, или у нея просто говореше развинтеното ѝ писателско въображение?

Виви се бе събудила в пет и половина не само защото беше юни и през прозорците нахлуваше светлина, сякаш бе средата на деня, но и защото чу шум. Когато излезе тихичко в коридора, видя дъщеря си Карсън да се препъва по стълбите нагоре, отчетливо воняща на марихуана.

За последно Виви бе видяла Карсън предишния следобед, облечена за работа със срязани джинси и яркожълта униформена тениска с логото на „Ловецът на миди“, с още влажната ѝ тъмна коса, прибрана в две френски плитки. Карсън бе най-хубавата сред трите деца на Виви, въпреки че, то се

знае, Виви не биваше да мисли така. Карсън единствена бе наследила външността на Джей Пи – тъмната коса, чистите яснозелени очи, изящния заострен нос и белите равни зъби. Тя се бе метнала изцяло на рода Куинбъро, а Уила и Лио – на нейния род Хау. Имаха обратната захапка на Виви и сгъстени долни зъби, поради което години наред прекараха с шини.

Карсън още беше с рязаните си джинси, но бе сменила тениската с нещо, което приличаше на сребриста мрежеста носна кърпичка, покриваща само гърдите ѝ и оставяща гърба и корема голи. Не носеше обувки, косата ѝ вече не бе на плитки, но бе запазила хаотичните къдрици от тях. Когато видя майка си, застанала на горната площадка, повдигна вежди.

– Мадре – промърмори. – К'во има?

– Чак сега ли се прибираш? – попита я Виви, макар отговорът да бе очевиден. Карсън се прибираше в пет и половина, след като смяната ѝ бе свършила в единайсет. Добре де, беше на двацет и една, тъй че бе изпила някое питие на работа и вероятно бе отишла в „Чикън Бокс“ да хване последните изпълнения на групата, а после се бе мотала на плажа с

приятели или пък с някой случаен непознат.

– Тъй вярно. – Карсън звучеше трезва, но това само още повече ядоса Виви.

– Няма да я караме така през лятото, Карсън – отсече тя.

– Много се надявам да си права – отвърна Карсън. – Тази вечер беше умряла работа, бакшишите ми бяха мизерни, клиентите бяха като прогимназиален отбор по фехтовка.

– Не може да скиташ навън цяла нощ и да се прибираш воняща на марихуана...

– Воняща на марихуана – присмехулно я имитира Карсън.

Виви потърси у себе си скрити резерви търпение и се почувства, сякаш търсеше изгубена обувка в дрешника у майка си. Типично поведение за Карсън. Преди десет години, когато Виви научи, че съпругът ѝ Джей Пи се е влюбил в служителката си Ейми, Виви се изнесе. Всичките три деца го понесоха тежко, но особено Карсън. Тогава тя беше на единайсет години и необичайно силно привързана към Виви. Романът на Вивиан през онази година, „По южния бряг“, бе имал голям успех и Виви, в желанието си да избегне преките последици от развода – въпросите на хората какво се е случило, питанията им дали е добре, окуражаванията им колко е смела, – отиде на рекламно турне на книгата си с двајсет и девет спирки, което я държа далеч от вкъщи седем седмици (пропусна първия учебен ден и рождения ден на Карсън). Когато Виви се върна, Карсън се бе променила от забавната палавница в семейството в „проблемно дете“, което изпаднаше в лоши настроения, ругаеше, подхващаше разпавии с брат си и сестра си и общо взето, правеше всичко по силите си да привлече внимание. Виви отдаде тази трансформация на извънбрачната връзка на Джей Пи (за която психотерапевтът им настоя да не разкриват пред децата), а Джей Пи хвърляше вината върху Виви, която ги „изоставила“.

Бяха изминали десет години. Карсън вече не беше малко момиче, но още поднасяше изнервящи моменти.

– Това е моят дом – заяви Виви. – Аз плащам ипотеката, данъците, застраховката, сметките за електричество, за отопление, за кабелна телевизия. Аз пазарувам и готвя. Докато спиш под този покрив, не искам да прекарваш нощите си в пиене, пушене и секс с непознати. Имаш ли представа как изглежда това? – Виви си прехапа езика, на път да напомни на Карсън как веднъж предишното лято се бе сдобила с венерическо заболяване. – Даваш отвратителен пример на брат си.

– Не му е нужно да взема пример от мен – сопна се Карсън. – Има си Уила. Аз съм калпазанката. Моята функция е да бъда ужасно разочарование.

– Никой не е казал, че си ужасно разочарование, мила.

– На двајсет и една съм – посочи Карсън. – Законът ми дава право да пия и да пуша трева.

– Ами като си толкова пораснала, можеш да се изнесеш и да живееш самостоятелно.

– Такъв е планът – отвърна Карсън. – Спестявам.

Изобщо не спестяваш, искаше ѝ се на Виви да каже. Карсън получаваше добри бакшиши в „Ловецът на миди“, но ги харчеше за пиене, трева, фирмени дрешки. Отпаднала бе от Университета на Върмонт, след като крета там пет семестъра с незавиден успех, и макар Виви да беше

разстроена (образованието те прави сам на себе си добра компания), разбираше, че университетът не е за всеки.

– Няма да ти поставя вечерен час – каза на дъщеря си, – но няма и да търпя подобно поведение.

– Няма да търпя подобно поведение – отново подигравателно я имитира Карсън. Беше държание на седемгодишна и все пак извика желаната от Карсън реакция. Виви пристъпи към нея с напрегната ръка. – Какво, ще ме напляскаш ли?

– Не, разбира се – отвърна Виви, макар че много ѝ се искаше. – Но трябва да се стегнеш, драга, иначе ще те помоля да си идеш.

– Ами хубаво – вирна брадичка Карсън. – Ще ида при татко.

– Сигурна съм, че Ейми много ще ти се радва да се прибираш такава у тях.

– Не е толкова лоша, колкото си мислиш – възрази Карсън. – Като я демонизираш, само изваждаш на показ собствените си комплекси.

Виви се втренчи в детето си, но преди да може да измисли отговор, подуши нещо.

– Ти да не... готвиш? – попита.

Карсън влезе в стаята си и затръшна вратата.

Виви изтича надолу по стълбите към кухнята, която се пълнеше с черен пушек. Изостаналата от снощната вечеря паста с наденички и босилек беше в чисто новия ѝ тиган за сотиране със скъпо покритие върху пуснатия котлон. Вътрешността на тигана беше почерняла. Виви изключи газта, грабна кухненска кърпа, изнесе пушеция тиган и го остави върху каменната пътека. Толкова горещ беше, че би прогорил дървената веранда или тревата.

Новичкият ѝ тиган – напълно съсипан.

Пастата с наденички и босилек, щедро полята с горчичено-сметанов сос, която Виви възнамеряваше да отнесе у Уила като мирно предложение, беше изгоряла.

Ами ако Виви не бе станала от леглото? Ако кухнята се бе подпалила, ако пламъци обгърнеха „Ямата“, докато Виви – и Лио – спяха? Всички щяха да загинат.

Виви се върна в кухнята и погледът ѝ попадна върху бутилката ѝ текила „Каса Драгонес“ на страничния плот и чашката за шот до нея. Усети растящ гняв. Тази текила си беше нейна, не позволяваше дори на Денис, приятеля си (почти бивш вече), да си приготвя „Маргарита“ с нея. Карсън се беше прибрала, сложила беше пастата на котлона, обърнала беше два – или три? – шота от текилата *на Виви*, след като много добре бе наясно, че *тя не е за обща консумация*, и бе оставила пастата да изгори в новия тиган.

Виви се качи обратно по стълбите и потропа на заключената врата на Карсън.

– Оставила си тигана върху открит пламък! – заговори отпред. Лио сигурно се бе събудил вече и Виви се почувства зле от това, защото беше събота сутрин, но какво пък, по дяволите. – Какво те прихваща, Карсън? Мислиш ли изобщо за някого освен за себе си? Или просто не мислиш и толкова?

Не последва отговор. Виви ритна вратата.

– Моля те, махни се – чу се отвътре. – Опитвам се да спя.

– И си ми пила от текилата! – възмути се Виви. – Отлично знаеш, че не е

позволено.

– Не съм ти пила от текилата – отвърна Карсън. – Последното ми питие беше в „Чикън Бокс“ преди часове.

Виви примигна. Карсън май казваше истината, освен това ѝ се бе видяла трезва.

– Кой е пил от нея тогава?

След кратка пауза Карсън подхвърли:

– Ами кой друг живее тук?

Нима Лио?, помисли си Виви. Погледна към вратата му, която беше плътно затворена. Лио ходеше по партита още от втори гимназиален клас, но след злощастна преживелица с „Йегермайстер“ беше обърнал гръб на твърдия алкохол. Пиеше „Будвайзер лайт“ и по някое кенче „Уайт Клоу“.

Виви отново се обърна към вратата на Карсън.

– Ще го изтъркаш този тиган, млада госпожице – процеди мрачно. – Или ще ми купиш нов.

Виви си наля кафе, отвори всички прозорци, увеличи двата вентилатора на тавана до максимум, изми чашката за шот, скри бутилката с остатък от текила в пералното помещение (децата ѝ никога нямаше да я намерят там), след което се почувства поуспокоена. Тя бе майка на три деца в младежка възраст, а да си родител на такива изискваше също толкова търпение, колкото отглеждането на бебета. Никой никога не говореше за това, сякаш бе мръсна малка тайна. Виви винаги си бе представяла, че когато потомците ѝ станат на двайсет и четири, двайсет и една и осемнайсет, вече ще си пият заедно вино край басейна, че те ще са тези, дето ще готвят, чистят и ще дават разумни инвестиционни съвети на Виви. Ха!

Виви си връзва маратонките, разтяга си задните бедрени мускули, като използва бронята на джипа си, избира музика на телефона и тръгва.

Карсън е тази, която прави подбора на песни за бягане на Виви. Кръстила е различните колекции „Петкилограмов чук“, „Кашлица с дъх на ягода“ и „Бял огън“. (На Виви ѝ отне известно време да схване, че това са все видове марихуана, вероятно онези, които бе пушила, докато бе съставяла съответния плейлист.)

Днес Виви слуша „Петкилограмов чук“. На разбъркан принцип.

Първата песен е „Всичко това и още“ на Рейнбоу Китън Сърпрайз. Най-хубавото на Карсън като диджей е, че предоставя на Виви музика, която тя изобщо не би чула иначе. През последните няколко месеца Виви е станала голям фен на тази песен, която едновременно звучи ретро, но и приповдигнато. *Всичко, което искам, е да ти дам щастие...*

Тъкмо когато Виви увеличава звука, телефонът ѝ подсвирва със съобщение от Денис, нейния приятел (почти бивш), който е на риболов в открито море. Съобщението е снимка на Денис с тъмни, обхващащи слепоочията очила, широко усмихнат, тъй че се вижда празнината между горните му предни зъби. Държи в ръка костур. Надписът гласи „Вечеря!“.

Виви не отговаря. Преди около седмица е казала на Денис, че има нужда от пространство, и го е помолила повече да не ношува в къщата ѝ. Както може да се очаква, в резултат на това Денис ѝ предоставя още по-малко пространство, отколкото обичайно. Праща съобщения, звъни и „наминава“, а ето че сега си е въобразил, че Виви ще иска да изпече на скара уловения от него костур. Горкият Денис. Виви се запозна с него

преди три години, когато той дойде в къщата да ѝ направи оферта за климатична инсталация. (Денис е собственик на малка фирма за отопление и вентилация.) Цифрата надхвърляше бюджета на Виви, но усетиха химия помежду си и започнаха да се срещат. Денис работи яко и също така яко се забавлява, живее за момента – през лятото ходи на риболов, щом му се удаде шанс, през есента ловува, всяка година пръв получава лиценза си за събиране на миди. Обича да кара пикапа си по брега и сред хълмовете; показал е на Виви закътани езера и тайни заливчета на острова, които тя не е виждала преди, а е живяла на Нантъкет три пъти по-дълго от него. Джей Пи веднъж определи Денис като „простоват“, но Виви го възприема като необременен. Освежаваща бе връзка с мъж, способен да се радва на чаша хубаво силно кафе, на добрата работа, свършена през деня, на плуване в океана, на крафт бира, на залеза. Разсмиваше Виви, бе неин яростен застъпник, в леглото беше фантастичен – и в продължение на дълго време всичко това ѝ бе нужно и желано.

Сама не знае какво се случи, сякаш Бог щракна с пръсти и сега Виви вижда само недостатъците на Денис и всичко, което каже той, я дразни. Магията си е отишла и тя подозира, че няма да се върне повече. Готова е отново да бъде свободна жена.

Люляците по Кингсли Роуд са обилно нацъфтели и ароматни; точно днес им е пикът и Виви си напомня по-късно да се върне и да отреже малко за вазата на нощното си шкафче. Следващият месец, юли, ще е изцяло под знака на хортензиите. Нима някое друго цвете на Нантъкет се появява по снимки през юли? Инстаграм ще отвърне категорично с „не“. Виви вдишва мириса на люляка и настроението ѝ се повишава. Като се прибере от джогинга си, ще приготви на Карсън тост с авокадо, няколко резена узрял парников домати и идеално изпържено яйце на очи. При Виви храната е езикът на любовта. Карсън ще знае, че ѝ е простено.

Това лято Карсън работи като главен барман в „Ловецът на миди“, голяма дървена постройка, остаряла и износена в хубавия смисъл на думата, разположена на Джетис Бийч. На пясъка са наредени шезлонги, на които хората могат да си пият питието, докато чакат да се освободи някоя от ярко боядисаните маси за пикник в просторния открит сектор за хранене. На ниво, издигнато с няколко стъпала, са гишетата на хостесата и малка сцена, която побира един китарист, един усилвател и един микрофон, нищо повече. След още няколко стъпала е нивото с бара, кухнята и магазин за надуваеми лодки, плажни играчки, тениски, слънцезащитни лосиони и бонбони.

Виви отиде да посети Карсън в заведението за пръв път в средата на май, точно след началото на сезона. Имаше много познати лица; Виви и Денис спираха да побъбрят тук и там, преди да се настанят до бара. Карсън ги приближи и изглеждаше необичайно срамежлива.

– Мога ли да ви предложа по някое питие за начало?

Вече бе толкова професионална и обиграна. Рецитираше специалитетите гладко, сякаш бяха стихотворение.

– Тази вечер главният готвач е приготвил пица с морски дарове, има...

Да, да, те определено искаха пицата с омар и миди Сен Жак, а за ордъвър щяха да вземат дузина стриди, зелена салата и пастет от пушен лефер.

Карсън взе поръчката им, без да записва нищо. Изглеждаше много

сладка – рязани джинси, тениската на заведението, къса черна престилка, завързана на кръста, в чийто джоб държеше тирбушона и отварачката за бутилки.

След като поднесе на Виви совиньон блан, а на Денис бира, Карсън се зае да лъска чаши. Китаристът запя „Уъндъруол“ на „Оейзис“. Слънцето залязваше и вече захладняваше. Виви се поколеба дали да предложи на Карсън да ѝ донесе жилетка от колата, но знаеше, че Карсън ще откаже и може би щеше да я смъмри да не се държи като майка-квачка и да я засрамва.

Точно тогава Зак и Памела Бриджман се настаниха в края на бара. Виви им помахаша, а Денис вдигна бирата си в тяхна посока, но не си казаха нищо. Памела беше много по-голямата сестра на Рип Бонъм, съпруга на Уила, така че бяха един вид сродени. Памела работеше заедно с Рип в семейната застрахователна агенция, а съпругът ѝ Зак бе ръководител въздушно движение на летището на Нантъкет. Зак и Памела имаха син Питър, който учеше в класа на Лио, но двете момчета не бяха приятели. В началото на последния им гимназиален клас Питър и Лио бяха влезли в юмручна схватка на един от футболните мачове. Питър казал нещо грубо и блъснал Лио, Лио също го блъснал, Питър замахнал и двамата се сбили. Виви винеше Питър, открай време бе чудато и агресивно хлапе, а Лио бе душичка, миротворец, който с всички се разбираше. Какво бе казал Питър, че да се стигне до бой?

– Пълна тъпотия – отговорил бе Лио на Виви. – Той е грубиян и побойник.

Неприятният инцидент така и не бе напълно забравен, по тази причина разговор със семейство Бриджман би се оказал мъчен. Преди Виви си приказваше със Зак за книги – едновременно бяха обсебени от Грег Айлс, после от Атика Лок, – но в някакъв момент Памела направи хаплива забележка и на Виви ѝ стана ясно, че тя намира литературните разговори за досадни. А след като не можеха да говорят за книги и за момчетата, нямаше какво особено да си кажат.

Онова, което привлече вниманието на Виви, бе колко силно се притесни Карсън от присъствието на семейство Бриджман. Спъна се в гумената постелка в краката си, поради което пък се блъсна в редица чаши.

– О, мам... пардон – изрече с ръка на устата си. – Здравейте, какво желаете за пиене?

– Здравей – отвърна Памела с хладна усмивка. – Може ли да видим менюто?

– За мен уиски „Мейкърс Марк“ с лед, моля – поръча Зак.

– Разбрано – кимна Карсън. – А за теб, Памела?

– Менюто? – повдигна вежда Памела.

– Разбира се! – възкликна Карсън и изтегли меню от купчината, при което две други паднаха, но тя ги игнорира.

– Нямах представа, че още работиш тук – подхвърли Памела. – Реших, че може да си се насочила към нещо по-съществено и достойно.

Виви едва не се задави с виното си. Ама говореха ли се такива неща? Е, ето че Памела Бонъм Бриджман ги говореше.

Карсън се отдръпна леко назад.

– Преди бях помощник барман. Сега съм... главен барман!

– Браво на теб – обади се Зак.

– За мен диетична кока-кола – отсече Памела.

– Веднага пристига – обяви Карсън. – Възнамерявате ли да вечеряте?

Памела прихна.

– Не съм дошла само за диетична кока-кола.

На Вив й идваше да се намеси и да каже „Може ли да се държиш малко по-любезно? Все пак сме роднини“.

– Ясно, разбира се, че не – избъбри Карсън. – Нека ви сервирам питиетата и после ще взема поръчката ви.

Ръцете на Карсън трепереха, докато наливаше бърбъна; малко се разля по стените на чашата, но тя я обърса с кърпа и я подаде на Зак с думите:

– О, и на теб ти трябва меню.

Памела си сложи очилата за четене. Нейната най-отличителна черта беше косата. Имаше необичаен тъмночервен нюанс с емблематична руса ивица отпред. Никога не слагаше грим и кожата й още беше в добро състояние. (Виви имаше нелепия навик да оценява външния вид на другите жени, та да реши дали остаряват по-добре, или по-зле от самата нея. Беше си мислила, че на петдесетгодишна възраст вече няма да я е грижа как изглежда, но беше грешила. Кога ли настъпваше този момент? На шейсет и пет? На седемдесет и пет? На *осемдесет* и пет?)

Памела се наклони към мъжа си.

– Ще делим. – Денис, може би забелязал интимността на семейство Бриджман, побутна Виви с рамо и прошепна: – Хубаво се справя.

Не – „добре“. Добре се справя – помисли си Виви. Но беше спряла да поправя стиловите грешки на Денис преди много време. Би било работа на пълен работен ден.

– Да! – произнесе Виви прекалено ведро. – Така е. – Отдръпна се от Денис и призна пред себе си, че връзката им, меко казано, беше на изчерпване. Махна на Карсън. – Извинете ме, госпожице Най-превъзходна барманка, може ли да получа още една чаша вино?

Втория път, когато Виви посети Карсън в „Ловецът на миди“, беше преди три дни, точно след като беше узнала две изключително хубави новини. За пръв път в живота си беше получила звездна рецензия от „Маккуейд“ за предстоящия си да излезе от печат роман „Златното момиче“. И ако това не беше достатъчно, Таня Прайс от „Добро утро, Америка“ беше харесала книгата толкова много, че искаше да я интервюира по *националната телевизия*.

Нуждая се от пиtie, помисли си Виви. Беше с приповдигнато настроение, задето книгата й се радваше на такова впечатляващо внимание, но също така се тревожеше. Романът си имаше своя... емоционален багаж.

Виви дочу управителката на „Ловецът на миди“ Ники да казва, че се чака за маса близо два часа. Пред бара имаше три редици от клиенти; Виви не можеше и да се надява да си намери място за сядане. Остана на разстояние и се вгледа в дъщеря си. Каква разлика бяха внесли само няколко седмици. Сега Карсън беше звездата на вечерното шоу – вземаше поръчки за питиета, клатеше шейкър с коктейла над рамото си, все едно свиреше на маракаси, сервираше плата със стриди и миди върху натрошен лед, провикваше се към кухнята за допълнително количество хрян, шляпаше длан с клиенти за поздрав, биеше камбанката всеки път когато някой пуснеше бакшиш в кофичката на бара. Живата музика още не беше

започнала, но вървяха записи от осемдесетте години – „Опетнена любов“ се преля с „Не ме ли желаеш“. Хора крещяха „Карсън, насам! Карсън!“.

В крайна сметка Виви успя да се намърда до бара, където се озова толкова плътно до компаниите от двете ѝ страни, че на практика им четеше мислите. После една от групичките, с които беше дупе до дупе, си тръгна и – хоп! – отвори се място за сядане. След като Виви се оказа горда собственичка на бар стол и пиетието вече не беше чак толкова далечен блян, се поотпусна малко.

Рецензията на „Маккуейд“ беше *блестяща*. Виви си имаше цяла армия лоялни читатели, но така и никога не беше успяла да възбуди интереса на сериозни рецензенти. Рецензиите на „Маккуейд“ за предишните ѝ книги бяха определено неудовлетворителни. Нареккоха първия ѝ роман „Дъщерите на Дюн“ „триста страници словесна салата“ и тъй като Виви не беше свикнала някой (освен безпощадните участници в писателската конференция „Бред Лоуф“) да критикува писането ѝ, коментарът ѝ подейства като вледеняващ шок. Мислеше си, че е достатъчно трудно изобщо да го докараш до издаване на книгата ти, но се оказа, че това било само началото. Да представи произведението си пред света, беше като да сервира сърцето си върху плато и да позволи то да бъде ръчкано, човъркано и анализирано публично или – най-лошото от всичко – да бъде пренебрегвано.

Е, Вивиан Хау вече не сервираше словесна салата!

Първата ѝ звездна рецензия от „Маккуейд“ на тринайсетия път!

Освен това досега все ѝ се беше разминавало участие в предаване по националната телевизия, а ето че имаше покана за „Добро утро, Америка“. Прищя ѝ се майка ѝ да беше жива. Майка ѝ беше обожавала „Добро утро, Америка“ и би поканила половината от жителите на Парма, Охайо, да гледат с нея.

Всички показатели сочеха, че това щеше да се окаже *голямата* ѝ книга. Както ставаше ясно, за да се сдобие с това безпрецедентно внимание, бе било нужно просто... да пише за единственото, което се беше заклела да пази в тайна.

Виви изсумтя при тази мисъл, а в този момент Карсън я забеляза да седи до бара и на лицето ѝ цъфна широка усмивка.

Ха, успех да я изненадам, помисли си Виви.

– Мамо! – заговори Карсън. – Какво да ти предложа?

Докато Виви тича по Кингсли Роуд, както всяка сутрин уверява сама себе си, че децата ѝ са си съвсем добри. Всичко им е *наред*! Уила има хубава работа в Историческата асоциация на Нантъкет, а мъжът ѝ тъкмо наследи лятна вила на входа на „Смитс Пойнт“. Животът на Уила и Рип е същинска мечта – сега притежават къща в града и къща на плажа. И по-важното, Уила пак е бременна. Способна ли е Виви да почувства оптимизъм във връзка с това? Да, Уила ще бъде добре! Бебето ще бъде добре!

Карсън ще пожъне огромен успех в „Ловецът на миди“; напът е да се превърне в местна знаменитост. Ще изкарва пари, ще се радва на внимание, ще се среща с хора и ще предприеме следващата си стъпка: мениджър на храната и напитките в хотел или клуб. Или може би дори ще открие свой ресторант. Карсън ще се справи!

Ами Лио? (Той трябва да е гаврътнал текилата, мисли си Виви, но защо? Крайно неприсъщо му е.) Когато Лио беше малък, беше истинско

бонбонче, но с всяка изминаваща година ставаше все по-голяма мистерия за Виви. Получаваше добри оценки, беше част от училищните отбори по футбол и лакрос и в училище го харесваха, но щастлив ли е? Виви не може да прецени. *Тихите води са най-дълбоки* е фраза, която неизменно изниква в ума ѝ, когато мисли за сина си. Кой да знае какво се случва в тази негова глава, в сърцето му? Най-добрият приятел на Лио е Крус Десантис. Виви възприема Крус като член на семейството; той си има свое място на масата им за хранене, знае кое къде стои, когато изпразва миялната машина, и Виви е в списъка му с контакти при спешен случай още откакто децата бяха в детската градина. През всички тези години Лио и Крус са били неразделни – Виви ги нарича „дупе и гащи“. Когато двамата постъпиха в гимназията, откриха съществуването на момичетата. В десети клас Крус започна да се среща с Джасмин Кели, а в единайсети Лио се поддаде на чара на Мариса Лопрести, която го преследваше упорито още от прогимназията.

Мариса е *красиво* момиче, но също като някоя птица или насекомо с пъстроцветна окраска тя е опасна. Веднъж Виви дочу Мариса да осмива публикация в социалните мрежи на нейна съученичка. („Погледни Линдзи на тази снимка, такава е тъпачка, трябва да отслабне поне с петдесет килограма и като се е захванала, най-добре да си коригира носа.“) Чест правеше на Лио, че ѝ заяви да се кротне или да си върви у дома. Мариса няма други близки приятелки освен по-голямата ѝ сестра Алексис и по тази причина негодува срещу приятелството на Лио и Крус. Всеки път когато двете момчета имат планове да прекарат време заедно – да отидат на закуска, да играят голф или да седят в стаята на Лио и да играят „Фортнайт“, – тя прави сцени и неведнъж си е измисляла несъществуващи семейни драми (разправия с майка ѝ) или здравословни кризи (предполагаеми симптоми на менингит), за да си възвърне вниманието на Лио. За Виви е пълна агония да бъде свидетел на това. Единствено може да се надява, че Лио ще скъса с Мариса, преди да отпътува за колежа в Боулдър. Ще си намери нова приятелка, всяка би била стъпало нагоре.

Лио ще се оправи!

На телефона ѝ идва ново съобщение. *О, моля те, не Денис*, мисли си.

Не, съобщението е от Карсън. Мамо, извинявай за тигана и не съм ти пила от текилата. Обичам те.

Напрежението в шията и челюстта на Виви отслабва. Децата ѝ са свестни.

Песента се сменя и зазвучават уводни акорди на китара, които привличат вниманието на Виви. „Вкаменен от любов“ на Джърни. Виви едва не се препъва. Спира и се втренчва в екрана на телефона си. Какво прави *тази* песен в колекцията ѝ „Петкилограмов чук“? Карсън ли я е добавила? Но Карсън *мрази* класически рок; нарича го „музика от гроба“.

Виви е втрещена. Тази песен извиква толкова живи спомени от гимназията, че ѝ се струва как, ако обърне глава, ще зърне Брет Каспиън да стои наред Кингсли Роуд. Замалко не натиска бутона, за да пропусне песента, но въпреки комплицираната им история Виви я обича, а не я е чувала от толкова отдавна. Затичва отново и припява:

– Изпепеляващата любов идва веднъж в живота!

Затворила е очи и когато осъзнава, че нещо не е наред, вече е прекалено късно – шията на Виви изпуква и тя чувства сърцето си, сякаш е пръчка

динамит, която експлодира. Виви е във въздуха, *лети*, а после главата ѝ се блъска в земята. Кракът ѝ. Нещо е станало с крака ѝ.

Тих и далечен глас пее „Златно момиче, ще те запазя завинаги“.

После музиката спира. Тъмнината се превръща в кадифена чернота. Обгръща я тишина.

ШЕФА

Шефът на полицията на Нантъкет Ед Кейпнаш е на път за работа, когато чува по радиото обаждането за линейка. Жена е била намерена в безпомощно състояние близо до велосипедната алея край Мадакет.

Когато стига в управлението, научава подробностите: шофьор завил по Кингсли Роуд от Мадакет Роуд и забелязал на земята да лежи жена. Спрял и позвънил на 911. Тялото на жената било усукано, от устата ѝ течала кръв и имала рана на крака. Шофьорът твърди, че доловил слаб пулс, но когато линейката стигнала в болница „Нантъкет Котидж“, жената била обявена за мъртва.

Както седи на бюрото си, Ед навежда глава. Още дори не е минало лятното слънцестоене, а както изглежда, вече имат случай на прегазване и бягство от местопроизшествието.

– Готов ли си за подробности, които няма да ти е приятно да чуеш? – пита го сержант Диксън. Май Диксън е този, който винаги носи лошите вести.

– Да – отговаря шефът на полицията, но всъщност има предвид не.

– Починалата е Вивиан Хау, писателката. Знаеш я, нали?

Нали, мисли си Ед. Андрия чете всяка нейна книга в деня на излизането ѝ по книжарниците. Научил се е, че във втория вторник на юли не бива да обелва и дума на жена си. Тя чете въпросните романи – действието на които се развива на Нантъкет и сюжетът винаги отразява един или друг местен скандал (като че горкият им остров си няма достатъчно ядове, та да измислят и нови!) – през целия ден и вечерта. И никак не обича да я прекъсват.

Шефа и Андрия не познават онази жена Хау лично, но при положение че всички те са местни, Ед знае *за* нея. Вивиан Хау е бившата жена на Джей Пи Куинбъро, който е собственик на павилион за сладолед на име „Фунийката“ на Стария южен пристан. На Ед му е известно, че Вивиан Хау и Джей Пи Куинбъро имат три деца. Синът им тъкмо завърши гимназия; играеше нападател в отбора по лакрос и Ед е чел за него по вестниците. Имат и дъщери; едната е водена няколко пъти в управлението за дребни нарушения.

Това е то живот на остров. Шефа не *познава* – не познаваше – Вивиан Хау, но знае много за нея. И вероятно тя е знаела също толкова, ако не и повече за него. По думите на Андрия една година сюжетът в роман на госпожица Хау се доближаваше опасно много до събитията около гибелта на братовчедка ѝ Тес и нейния съпруг Грег при ветроходна злополука. Андрия беше прочела откъс на Ед, докато той заспиваше.

„Според теб дали е чула за Тес и Грег и е решила да го използва в тази книга?“, беше попитала Андрия. Звучеше по-скоро развълнувана,

отколкото ядосана.

– Кой се обади да докладва? – пита Шефа Диксън.

– Крус Десантис – отговаря Диксън.

Шефа се мръщи.

– Как се е оказал замесен?

– Приятел е на сина на починалата – обяснява Диксън. – Отивал към къщата им, когато открил госпожица Хау. Каза, че в началото си помислил, че просто си е усукала глезена. Доста е разтърсен.

– Видял ли е нещо?

– Ще го доведат за разпит – отвърща Диксън. – Фалко е отзовалият се на повикването. И тук вече нещата стават малко неприятни, Шефе. Фалко твърди, че по-малко от пет минути преди да дойде обаждането, видял Десантис да подминава знака „Стоп“ в края на Хупър Фарм Роуд и да поема надолу по Сърфсайд с прекалено висока скорост. Фалко казва, че понечил да го спре, но разпознал хлапето и оставил да му се размине.

– Значи Фалко мисли, че Десантис е ударил жената? – Шефа познава Крус Десантис от съвсем малко дете. Бащата на Крус, Джо Десантис, е собственик на „Петачето“, закусвалня за сандвичи, която Шефа уважава три (в действителност четири или понякога пет) дни седмично. През есента Крус заминава за колежа „Дартмът“ със стипендия за отличен успех. Шефа се изправя. – Аз ще говоря с него.

– Какво?

– Аз ще го разпитам – заявява Шефа. – Уведоми ме веднага щом дойде нещо от патолога. Приемам, че Фалко е изолирал надлежно мястото.

– Да – потвърждава Диксън. – Полицейските експерти пътуват от Кейп Код.

– Други свидетели? Бегачи? Хора, разхождащи кучета? Минаващи автомобили?

– Една двойка отбили, след като Десантис спрял – обяснява Диксън. – Но не са присъствали в момента на сблъсъка.

– Съседи?

– Фалко е чукал по къщите. Никой не е видял нищо.

– Върхът – промърморва Шефа, но има предвид точно обратното. – Аз ще говоря с хлапето.

Крус Десантис е висок, дългнест и чернокож; носи косата си в къса войнишка подстрижка. Джо, бащата на Крус, беше летял с Осемдесет и втора въздушнопреносима дивизия във Втората война в Персийския залив. По-малко от година след като Джо се прибра у дома от Ирак, на жена му беше поставена диагноза за рядък и агресивен тип рак и тя умря скоро след това, като остави Джо да отглежда сам тригодишния им син. Джо е свършил отлична работа с този млад мъж, повече от отлична, макар че когато Шефа влиза в стаята за разпити, Крус изобщо не прилича на себе си. Облечен е в джинси и омачкана тениска, на която пише „Девствеността е супер“ – може би ирония, а може би не; Джо държи доста здраво юздите у дома. Изражението на Крус издава 90 процента пълно опустошение, а останалите 10 процента казват: „Не искам да съм тук“. Очите му са влажни зад очилата.

– Шефе? – заговаря Крус и става на крака.

Хлапето изглежда толкова покрусено, че на Шефа му се иска да го прегърне, но вместо това сочи на Крус да седне.

– Някой предложи ли ти нещо за пиене? Вода? Кафе?

– Не мога. Не искам... – Крус се сгромолясва на стола и отпуска главата си в ръце. – Виви е мъртва. Тя... – Преглъща. – Тя е мъртва.

– Добре, добре – промърморва Шефа. Чуди се дали не е допуснал грешка, като реши сам да проведе този разпит. Никога не е имал проблем да отдели личния си живот от професионалния, но цени високо Джо и се е привързал силно към сина му, надява се искрено той да успее. – Просто поemi няколко големи глътки въздух. Знам, че си разстроен. Много хора ще се натъжат, когато се разчуе тази новина. Моя отговорност е да се опитам да установя какво се е случило. – Шефа се отпуска на стола срещу Крус. – Да започнем с това какво си спомняш от момента, когато откри госпожа Хау.

– Виви – отронва Крус. – Тя ми е като втора майка. Ние с Лео сме... Ами, приятели сме още от забавачката. И Виви... Тя се шегува, че съм любимото ѝ дете. Имам си свое място на масата за хранене. И Виви купи коледен чорап с моето име, който закачва на рамката на камината им. – Крус се задавя. – Чувствам се, сякаш мястото ми е в онази къща. Все едно съм част от семейството. Не защото съм дете без майка, което тя съжалява, а защото... ме обича.

– Съжалявам, синко. – Шефа хваща химикалката си. – Значи си се движел към дома на Хау, когато си я намерил? В седем и петнайсет сутринта?

– Да, господине.

– Ранно гостуване като за събота – отбелязва Шефа.

Крус отпуска глава върху масата и заплаква. Шефа му дава минута и после задава въпрос: – Къде беше, когато видя госпожа Хау? Опиши ми момент по момент.

– Идвах от моята къща, така че завих вляво по Кингсли Роуд и видях... човек... Виви... да лежи на земята. Тя беше почти на велосипедната алея, но не съвсем. Реших, че се е ударила – обяснява Крус. – Веднага ми стана ясно, че е тя. Тича по този път абсолютно всяка сутрин. Помислих, че си е навехнала глезена, така че спрях и изскочих от автомобила си. Като стигнах до нея, видях... че нещата са зле. Позвъних на 911.

– Почакай – обажда се шефът на полицията. – Да се върнем назад. Идвал си от *вашата* къща? Сигурен ли си в това?

Крус кимва, но се е втренчил в дланите си.

Ако Фалко е забелязал Крус да подминава знак „Стоп“ в края на Хупър Фарм Роуд, значи Крус лъже. Джо и Крус живеят на Дилейни Роуд, пряка на Клиф Роуд. Допуска, че е възможно Фалко да е сбъркал. Или може би Крус е идвал от място, където не е бивало да се намира. От къщата на приятелката му например. Шефа се е сблъсквал с подобни ситуации неведнъж: като разследваш едно престъпление, често разкриваш разни неща, които хората крият не защото имат връзка с въпросното престъпление.

– Крус – заговаря Шефа и хлапето вдига поглед. Очите му гледат ужасено иззад очилата. Шефът на полицията си напомня, че дори добрите деца, дори *прекрасните* деца допускат грешки. – Преди да забележиш госпожа Хау, да си се разминавал с друг автомобил на Мадакет Роуд?

– Не мисля – отвръща Крус. – Не и доколкото помня.

– Да си подминавал пешеходци някъде по Мадакет Роуд?

– Не.

– Дали някой друг е видял какво се е случило? Имаше ли наоколо колоездачи? Някой друг, излязъл да тича?

– Ако са видели какво се е случило, не биха ли спрели? – чуди се Крус.

– Забеляза ли някого на велосипедната алея, Крус?

– Не! – отговаря Крус. – Не забелязах друго, освен че Виви лежеше на земята! Позвъних на 911, изчаках линейката да пристигне, и после изтичах до къщата да кажа на Лио какво се е случило.

– Но не му се обади от мястото?

– Не.

– Не си позвънил на най-добрия си приятел да му съобщиш, че майка му е пострадала?

Крус сваля очилата си и ги оставя на масата, а Шефа чак сега забелязва, че едното стъкло е счупено и под лявото око на Крус е започнала да избива синина.

– Снощи се сдърпахме с Лио – обяснява Крус. – Не мислех, че ще вдигне, ако му позвъня.

Сдърпване, мисли си Шефа. Това би могло да обясни очилата, насиненото око и отиването на Крус в дома на Хау в седем сутринта.

– Видя ли някого пред теб на Мадакет Роуд? – иска да научи Шефа. – Може би отбила встрани кола?

– Не – отговаря Крус.

На Шефа ще му се наложи лично да огледа мястото, но ако разбира правилно, онзи, който е ударил Вивиан Хау, трябва да е завил по Кингсли Роуд, както беше направил Крус. Няма начин някой, движил се по Мадакет Роуд, да блъсне човек, който още дори не е стъпил на велосипедната алея. Но ако шофьор свърне прекалено бързо вляво по Кингсли Роуд, без да внимава, като нищо би блъснал пешеходец. След това, ако му е известно, че Кингсли Роуд е задънена улица и иска да се измъкне от мястото, най-вероятно би върнал на задна предавка и би продължил по Мадакет Роуд.

Трябва да е бил местен, заключава Шефа наум. И този ден става все по-лош.

– Значи си позвънил на 911, а после какво се случи?

– Изчаках с Виви – отвърща Крус. – Държах ръката ѝ и се опитах да ѝ говоря, в случай че ме чува. Спряха и други коли; една жена ме попита дали аз съм я блъснал...

– Но ти не си? – пита кротко Шефа. Известно му е, че при прегазване от неизвестен шофьор често точно извършителят вдига тревога и се преструва на страничен наблюдател. Това ли се е случило тук? Дали Крус е завил по Кингсли Роуд прекалено бързо? Дали Вивиан Хау е изскочила на пътя му така внезапно, че не е успял да реагира? Може би слънцето е светело в очите му, или пък е бил разстроен заради разправията със сина ѝ? Да се извини ли е отивал? Шефа е отгледал своите собствени две деца, а после и децата на Тес и Грег, Клои и Фин. През главата му са минали предостатъчно тийнейджърски драми, та да напише поредица от шест епизода за „Нетфликс“. Всяко от неговите деца би могло да отклони поглед от пътя, за да напише кратко съобщение на телефона си или да смени радиостанцията... и неволно да блъсне човек. – Не си ли я блъснал ти? Ако си бил ти или мислиш, че е възможно да се е случило, без да го осъзнаеш,

сега е моментът да ми кажеш. Ясно ми е, че те чака светло бъдеще и имаш желание да го спасиш...

– Шеф Кейпнаш – заговаря Крус и изведнъж взорът му става ясен и съсредоточен. – Не аз блъснах Виви. Не видях кой го направи. Не видях никого, докато не позвъних на 911. Като я открих, Виви лежеше на земята. – Крус затваря очи и по бузите му се стичат сълзи.

Шефа въздиша. Знае, че не е задължително да вярва на хлапето, но му вярва.

– Ще се наложи да задържим джипа ти, за да го проверят криминалистите. Съжалявам, синко. – Изправя се. – Обади се на баща ти, помоли го да дойде да те прибере. Съжалявам за случилото се. Знам, че си изгубил важен за теб човек по особено трагичен начин. На мен също се е случвало.

Сега момчето вече плаче така неудържимо, че звучи, сякаш се дави.

– Тя ми беше като майка – отронва. – Аз бях любимото ѝ дете.

ВИВИ

Тя се издига все по-високо и по-високо. Допуска, че това е добре – нагоре, а не надолу, – но се чувства, все едно е тръгнала към супермаркета без портмонето си. Което сочи, че не е подготвена. Обратно на земята, в живота ѝ, я чакат недовършени дела, големи и малки.

Малки: новият ѝ тиган за сотиране със скъпо покритие още стои на пътеката, а ѝ е ясно, че Лио и Карсън никога няма да го забележат. Просто ще го прескочат и ще се напълни с дъждовна вода и насекоми; може би някоя от полските мишки, въдещи се в „Ямата“, откакто Виви я беше купила, щеше да се удави в него. Или пък нищо неподозираща синя сойка ще топне клюн в отблъскващата черна течност, сбъркала тигана с вана за птички. Ще се напълни със сняг; ще залепне за настилната на пътеката, преди на някого да му хрумне да го вдигне и да го внесе вътре, за да го изтърка.

Виви си представя, че сигурно Уила ще го направи, когато дойде в къщата. Или пък градинарката ѝ Анастасия – жена, чиято снимка стои в речника до думата *перфекционист* – ще се занимае със случая.

Малки: Виви има неразплатена фактура от Анастасия на стойност две хиляди и сто долара; парите непременно трябва да ѝ бъдат преведени.

По-големи: Кой ще плати сметките и ще уреди делата ѝ, кой ще се погрижи децата ѝ да са подсигурени? Тя няма завещание. Защо ще ѝ е нужно завещание? На петдесет и една е и няма здравни проблеми. Баща ѝ беше умрял в кола в гаража, когато тя беше на седемнайсет. Майка ѝ го последва пет години по-късно на възраст четиресет и шест, но тя беше пушачка и страдеше от затлъстяване. Виви тича всеки ден, в добра форма е и откакто напусна Охайо, най-много да е дръпвала от някоя цигара – същински образец на добро здраве. Защо би ѝ трябвало завещание?

Беше редно да си направи завещание обаче. Трябваше да посочи изпълнител, някой, който да се погрижи за нещата. Най-добрата приятелка на Виви в живота, който оставя зад гърба си, Савана Хамилтън, е претоварена с грижи за застаряващите си родители, живеещи в

старчески дом в Уеймът; майка ѝ е с Алцхаймер, а баща ѝ с обикновена деменция. Но децата още не са способни да го направят, дори Уила, така че на Савана ще ѝ се наложи да се заеме.

Още по-големи: Романът на Виви „Златното момиче“ ще излезе на 13 юли. Виви е способна да рецитира наизуст (звездния!) отзив на „Маккуейд“.

В тази невероятно интригуваща история за млада жена, решена да избяга от миналото си, Хау достига по-голяма дълбочина от обичайното. Алисън Ревизър израства в предградие на Кливланд с мечтата да стане писателка. Гаджето ѝ от гимназията Скот Макълмор пее в гаражна банда и лелее амбиции да достигне големи върхове. След като бащата на Алисън се самоубива, двамата се сближават още повече и обсъждат да се оженят, когато завършат. Скот пише песен за Алисън, наречена „Златното момиче“, и водеща звукозаписна компания проявява интерес към него. Скот заминава за Калифорния, а Алисън, отчаяна от загубата на още един близък човек, е твърдо решена да го върне в Кливланд, без значение какво ще е нужно да стори или каже. Във втората половина на романа Алисън прекарва лятото на Нанткет със семейството на съквартирантката си от колежа. После се мести на острова за постоянно, запознава се с местно момче, омъжва се за него и издава първата си книга със заглавие „Златното момиче“. Погледнато отстрани, животът на Алисън наистина е златен... докато Скот Макълмор не се появява отново и не я застава да се изправи пред тайните от миналото. „Златното момиче“ изобилства с типичните за Хау летни сцени, но драматичното послание във връзка с необратимото решение, взето от Алисън като наскърбена тийнейджърка, е онова, което въздейства най-силно на читателя.

Въпросите, задавани най-често на Виви на авторските ѝ мероприятия и в интервюта, бяха: „Персонажите ви на истински хора ли са базирани? За случки от своя живот ли пишете?“. Виви често чувстваше, че читателите искат отговорът да е утвърдителен; копнееха измислицата да е истина. Виви обясняваше, че си служи с отделни *детайли* от своя живот: бялата ѝ каничка с бежовата черупка от мида, която купи от „Уийдс“ на Сентър Стрийт, се появява в три от романите ѝ. Виви носи бижутата на Джесика Хикс и същото важи за всичките ѝ героини. Савана, най-добрата приятелка на Виви, е прословута с остроумията си и Виви ги е заемала (крала) най-редовно. Но не беше същото, като да пише за познати хора или за собствения си живот.

До тази година. Сюжетът на „Златното момиче“ разказва за драматичните събития от последната ѝ година в гимназията, но единственият, който би се досетил за това, е тогавашният ѝ приятел Брет Каспиън, а Виви не го е виждала, нито е говорила с него вече над трийсет години. Преди да напише „Златното момиче“, Виви претърси интернет за някаква следа от Брет. Той не беше във фейсбук, туитър, инстаграм, снапчат или тикток. Нито пък в линкедин. Виви беше проверила указателя, но в района на Кливланд нямаше регистриран никой с фамилията Каспиън. Неангажиращ имейл, пратен до единствените две приятелки от училище, с които Виви поддържаше контакт – Стефани Саймън и Джина Мариани, – потвърди, че Брет никога не е посещавал

сбирките на класа (нито пък самата Виви, защото родителите ѝ бяха покойници, а къщата в Парма продадена). Макар Виви да се чудеше какво е излязло от него, стигна до заключението, че Брет Каспиън не е фен на социалните мрежи; където и да се намираше, нямаше представа, че тя е писателка, и никога не би осъзнал, че „Златното момиче“ разказва за него. За тях. С няколко дребни промени.

След като отхвърли (до известна степен) грижите си за Брет Каспиън, Виви беше особено развълнувана по повод новата си книга. Това беше най-доброто ѝ попадение досега и най-сетне се беше озовала сред водещите автори в списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. За Виви постижението ѝ блестеше като звездата на върха на коледната елха. Последната ѝ книга „Интрига на Мейн Стрийт“ дебютира като номер три в списъка с твърди корици и номер две в комбинирания списък. Толкова близо! Беше се настроила – може би? – този път да стигне до първо място.

Виви осъзнава, че е твърде малко вероятно висшите сили да я оставят да се върне към живота си на Земята, та да премести тигана си със скъпо покритие от пътеката, да плати на озеленителката си или дори да промотира новия си роман.

Ами нейната най-важна отговорност?

Първостепенно: грижи за децата. Лио е на осемнайсет, формално погледнато възрастен човек, но все така е момчето на мама. Харесва му как готви Виви и сутрин често се буди с въпроса какво ще има за вечеря; позволи на Виви да го заведе до „Мърис“, за да му купи дрехи за тържеството по случай завършването и за дипломирането му (и се довери на мнението ѝ, което двете момичета дружно пренебрегнаха). Миналата зима Виви беше повалена от инфекция на синусите и Лио изглежда заедно с нея епизодите от първите три сезона на „Короната“ един след друг, а не беше ли довело тъкмо това до възстановяването ѝ – едрият ѝ и силен син, сгушен до нея?

По-рано тази пролет, когато Лио заяви, че не успява да избере между Колежа на Чарлстън и Университета на Колорадо, двамата с Виви съставиха списък с плюсовете и минусите и те се оказаха разпределени поравно. Той попита Виви как трябва да постъпи според нея. Много себично Виви предпочиташе Чарлстън (имаше директен полет от Бостън и, ало, все пак това си беше Чарлстън!), но инстинктът ѝ подсказваше, че в Чарлстън може би нямаше да е *чак* толкова различно от Нантъкет, а според нея Лио би просперираше повече на напълно ново място – като например в голямо учебно заведение в Скалистите планини.

– Боулдър – обяви.

Лио издиша рязко и каза:

– Такъв е и моят избор, но мислех, че ще се натъжиш, ако замина толкова далече.

– О, мили – отвърна тя. – Ще се натъжа, ти си моето детенце. Но част от това да бъда родител, е да искам най-доброто за *теб*.

Виви беше планирала лично да закара Лио до Колорадо. Щеше да е истинско пътешествие с грижливо планирани спирки в крайпътни ресторанти и кичозни мотели, с живописни гледки и исторически паметници. Щеше да позволи на Лио да слуша музика, без значение колко страдаха ушите ѝ. Също така се надяваше, че като се озоват само двамата в колата единствено с пътя пред тях, ще могат да си поговорят истински. А

после, щом Виви го оставеше (заедно с ламинираните инструкции на тема пране), щеше да се качи обратно в колата си и хубавичко да се наплаче. Последното ѝ дете, малкото ѝ момченце, щеше да е отлетяло от гнездото.

Виви *не може* да пропусне откарването на Лео в колежа. И има внуче на път. Всеки би се съгласил, че е откровено несправедливо да умре, без да е държала в ръце първото си внуче. И освен това в момента Карсън явно се нуждае от майка повече отвсякога. Виви не може да остави децата си там долу съвсем сами. Те са нейни *деца*. Тя им е *майка*.

Ще я прощават, но да умре, не е вариант.

Сега Виви е високо сред облаците, макар че още успява да различи тялото си да лежи на Кингсли Роуд. До него е спрял бял джип. Джипът на *Крус* е; той изскача навън и хуква към нея.

– Виви! – Вади телефона си и тя го чува да казва, че му е нужна линейка на ъгъла на Кингсли и Мадакет Роуд. – Майка ми е пострадала, както изглежда, била е блъсната. Лежи на земята. Нужна ѝ е помощ!

Крус прикляка до нея, а раменете му се тресат. Поема ръката ѝ.

– Остани с мен, Виви, никъде няма да ходиш. Имам нужда от теб. Всички имаме нужда от теб.

Те всички имат нужда от мен, мисли си тя. А после отбелязва наум: той ме нарече майка.

Виви дочува сирени в далечината. Не може да гледа; горкото ѝ тяло и горкият Крус! Виви извърща глава и се озовава лице в лице с жена на средна възраст с практично подстригана пепеляворуса коса. Облечена е в ефирна бяла рокля, а коприненият шал на шията ѝ е експертно завързан в сложен възел.

– Здравейте – обръща се към нея Виви. Жената пред нея изглежда от плът и кръв и държи клипборд също като организатор на литературен обяд. Виви има чувството, сякаш всеки момент ще научи номера на масата си.

На върха на носа на жената се мъдрят очила за четене. Докато шалът ѝ е елегантен и скъп на вид – Виви оглежда сложния десен в характерния нюанс на оранжевото и потвърждава, че (Ало!) шалът е „Ермес“, – очилата са от най-евтините, които се предлагат по дрогериите.

– Здравей, Вивиан – заговаря жената. – Добре дошла в Отвъдното. Аз съм Марта.

Марта ѝ изглежда позната. Напомня ѝ бегло на...

– На твоята първа читателка Марибет – обявява Марта. – Да, тя е моята по-малка сестра.

– Сигурно ме занасяш! Ти си *сестра* на Марибет Шумахер? – Когато излезе първият роман на Виви „Дъщерите на Дюн“, Марибет Шумахер купи двайсет екземпляра и ги подари на влиятелните си приятели. После тези приятели споделиха за романа със своите приятели, съседи и роднини и така нататък, и така нататък – също като със скандалната реклама за шампоан „Фаберже“. Именно така се зароди посветената читателска аудитория на Виви.

– Бях – уточнява Марта. – Преди да умра по-миналото лято, тя ми прашаше всичките ти книги. Живеех в Мемфис, така че ми беше приятно да чета за плажа.

Мемфис. Виви беше ходила там на авторско турне, но отседна близо до Университета на Мемфис и помнеше единствено „Сентръл Барбекю“ и

парка, в който отиваше да тича. Така и не стигна до центъра, за да види Бийл Стрийт или патиците в хотел „Пийбоди“. Каза си, че ще го направи следващия път.

Сега вече нямаше да има следващ път.

– Но не за това ме прикрепиха към теб – обяснява Марта. – Обикновено съвпадение е.

– Прикрепиха са те към мен?

– Аз съм твоят Човек – допълва Марта. – Тук съм да ти помогна за прехода.

– Мисля, че е станала грешка.

– Всички казват така – коментира Марта.

Виви сочи към земята, където лежи тялото ѝ. Линейката е пристигнала и Крус спринтира по Кингсли Роуд към „Ямата“. Отива да съобщи на децата. Виви трябва да предприеме нещо. Дали Марта ще съумее да ѝ помогне някак, та да върне нещата назад?

Мъчи се да надзърне в клипборда на Марта.

– Има ли място на формуляра ти, където да отбележиш, та в болницата да успеят да ме спасят?

– Прекалено късно е – отвърща Марта. – Мъртва си.

– Мъртва съм – повтаря Виви. – Но аз не съм направила нищо погрешно. Как е възможно да съм *мъртва*? – Няма желание да звучи *прекалено* възмутена; ако за петдесет и една години беше научила нещо, то бе винаги да е любезна с всеки, който би могъл да ѝ е от помощ като например стюардеси и чиновници в Службата за моторни превозни средства. – Марта, би ли ми обяснила, моля те? Аз дали... съм наказана за нещо?

– Не ставай глупава – отговаря Марта.

– Тогава защо...

– Беше блъсната от кола – обяснява Марта. – Беше злополука. Просто случаен лош късмет.

– Но това не е честно.

Марта свива устни.

– Да не се каниш да ми кажеш, че животът не е честен? – пита я Виви.

– Твоята смърт наистина беше особено внезапна – посочва Марта. Тонът ѝ навежда на мисълта, че има място за малко маневриране. Преглежда формуляра на клипборда си и отбелязва едно празно квадратче. – И по тази причина, Вивиан, ще ти отпусна седемдесет и пет ПЗН и три П.

– Това означава ли, че ще ме спасят в болницата?

– Не – отговаря Марта. – Седемдесет и пет ПЗН ти предоставя седемдесет и пет дневен прозорец за наблюдение. Ще ти позволя да наблюдаваш какво се случва на Земята до Деня на труда. – И... – Марта вирва пръст. – Позицията три П ти позволява да осъществиш три побутвания.

– Три побутвания?

– Можеш да повлияеш на събитията там долу при три случая – обяснява Марта. – Но трябва да бъдеш разумна.

– Това ми прилича на детска приказка – отбелязва Виви. – Наистина ли съм мъртва?

– Да, мила.

Виви оглежда изкусния възел на шала „Ермес“.

– Изглежда, сякаш ти идва отвътре. Бих допуснала, че си французайка.

– Благодаря, но не съм.

– С какво се занимаваше приживе?

– Бях старши вицепрезидент във „ФедЕкс“.

– Браво, Марта! – възкликва Виви. – Жена шеф!

– Ласкателствата няма да помогнат – отвърща Марта. – В болницата няма да те върнат към живот. Мъртва си. Отпускам ти лятото да наблюдаваш децата си и три побутвания, защото те споходи така случайна и внезапна смърт. И защото харесвам книгите ти. Тук горе имаш много фенове. – Сега звучи, сякаш Марта е тази, която се опитва да ласкае.

– Кой ме блъсна? – иска да узнае Виви. – Не беше Крус, нали? – Прекалено ужасно е дори да го помисли. – Той е толкова добро дете, толкова умно, приет е в „Дартмът“ с пълна стипендия. Бива го във всичко – естествени науки, математика, английски. Вместо да напише есе за молбата си до колежа, съчини стихотворение на име „Саможертва“ за баща му Джо. – Виви изпитва същата обич и желание да предпази Крус Десантис, както и собствените си деца.

Марта клати глава.

– Това не мога да ти го кажа.

Марта не може да й каже, защото не е разрешено или защото не знае? Но какъвто и да е отговорът, Виви има по-належащ въпрос.

– Какво ще се случи след края на лятото?

– Ще се присъединиш към хора – отвърща Марта.

– Към хора ли?

– От ангели.

– Но аз не мога да пея – изтъква Виви.

Марта се изсмива гърлено.

– Не се тревожи – успокоява я. – Ще се научиш. Хайде, време е да вървим.

– Къде да вървим?

– В зелената стая. Моля те, затвори си очите.

Виви оглежда Марта с подозрение.

– Предпочитам да не го правя.

– Ще се наложи да се научиш да ми вярваш – уведомява я Марта. – Аз съм твойт Човек.

Виви изчаква секунда. Какъв друг избор има? Затваря очи.

Отваря ги и установява, че се намира в стая с една липсваща стена; чувства се, сякаш е попаднала в диорама, изработена от кутия за обувки от децата в училище. Виви примигва и се озърта; има много за възприемане.

Корнизът на тавана и всички дървени елементи са боядисани в зелено, а тапетите са на яркозелени и бели райета. На пода са постлани два килима – неутрален сезалов като основа и великолепен персийски от коприна отгоре. От тавана виси марокански фенер във формата на лампа на джин; от лъскав месинг е и по него има миниатюрни дупки, хвърлящи дантелени мотиви от светлина по тавана. Това като нищо е – не, определено е най-прекрасната и еkleктична стая, която Виви е виждала някога. Има дълъг диван със зелена кадифена тапицерия и асиметрична облегалка, плюс две тумбести кресла, тапицирани с копринена дамаска в прасковен цвят, масичка за кафе, която изглежда като огромно бяло емайлирано бобено зърно, кожени табуретки, две мини портокалови дръвчета и огромна

черно-бяла фотография на стената, идентифицирана от Виви като уестърнска сцена от Дейвид Яроу.

– Това е супер шик стаята на мечтите ми – отронва Виви.

– Да, знам – отвръща Марта. – Прегледахме акаунта ти в инстаграм.

Виви се смее. Не може да повярва! Наистина е в Рая! Би се радвала да има подобна стая в „Ямата“ (Каdifен диван с асиметрична облегалка! Портокалови дръвчета!), но не звучи логично за къща на Нантъкет, а Виви така и не спести пари да си купи студио в Ню Йорк или Париж.

Има и цяла стена с книги, защото всяка съвършена стая си има своя стена с книги, поне по мнението на Виви. Виви я доближава да огледа заглавията. „Клаудстрийт“ от Тим Уинтън, „Песента на Соломон“ от Тони Морисън, „Бяла кожа“ от Джардин Либер и – о, бейби! – „Прелюбодеяние и други избори“ от Андре Дюбюс, който определено е най-обичаният от нея автор.

– Все любими заглавия.

– Естествено.

В съседство със стелаж за книги има зелена врата.

– Това „Стръкове магданоз“ на „Бенджамин Мур“ ли е? – пита. Говори за цвета на боята.

– Да.

Ха! Сега вече Виви е влюбена в стаята.

– Накъде води тази врата?

– Към място, за което аз знам, а на теб ти предстои да опознаеш – заявява Марта. – Недей да надзърташ или ще ти затворя прозореца за наблюдение по-рано. – Марта отваря вратата и се вмъква през нея, преди Виви да е успяла да надникне.

Прозорец за наблюдение, мисли си Виви. Придвижва се до периферията на стаята и все едно наистина застава до голям отворен прозорец. Оттук може да наблюдава стария си живот. Може да прави *повече* от това – пикира право надолу към случващото се.

В „Ямата“ Виви заварва трите си деца вкопчили се един в друг на дивана с дамаска от тюркоазен туид, който наричат Гърв (накратко от марката му „Гървин“). Уила е по средата, а Карсън и Лио са се стиснали за ръце, които са отпуснали върху корема ѝ. Макар Виви да си е представяла този момент повече от веднъж („Ще съжالياвате, когато вече ме няма“), да стане реално свидетел на неподправената болка на децата ѝ, е повече, отколкото е в състояние да понесе.

Тук съм, деца. Но, разбира се, никой не може да я чуе.

– Имахме разправия – хълца насечено Карсън. – Пратих ѝ съобщение да се извиня, но не знам дали е успяла да го прочете.

Да, мисли си Виви. Да, миличка, получиш го. Моля те, не се тревожи за разправията. Вече ти бях простила. Канех се да ти приготвя авокадо върху печена филийка, когато се прибера у дома.

– Къде е телефонът ѝ? – пита Лио.

– Полицията го задържа – обаждат се Уила. – И дрехите ѝ са при тях, ще ги пратят на криминалистите. Предполагам, че ще сторят същото и с телефона ѝ, но мога да попитам Шеф Кейпнаш.

– Телефонът ѝ сигурно е строшен – отбелязва Лио.

– Не е – заявява Уила. – Шефа ми обърна специално внимание, че телефонът е невредим.

– В съобщението ѝ казах, че я обичам – отронва Карсън и от очите ѝ отново бликват сълзи. – Искам да се върна назад и да започна наново и по-добре. Искам да я разсмея. – Стиска Уила. – Готова съм на всичко да я чуя да се смее. Бих дала всичко да я чуя да ми крещи, не ме е грижа, просто си я искам обратно. Не е възможно да е мъртва. Не е възможно да не можем никога вече да я видим.

– Не говори така. – Лио плаче, също както плачеше като мъничък. – Сериозно, Карсън, просто замълчи.

Аз съм тук! Виждам ви. Чувам ви! Не сте сами! Не съм ви оставила сами! Виви протяга шия нагоре и търси Марта. Това е същинско мъчение. Нужна ѝ е помощта на Марта. Как да даде на децата да разберат, че е тук?

– Бяхме най-добри приятелки – промълвява Уила. – Казвах ѝ всичко и тя слушаше. Невинаги беше съгласна, но ме слушаше.

Виви забелязва, че Уила полага ръка на корема си и – аха! – всъщност може да види миниатюрното сърчице, туптящо вътре в нея.

Виви се понася към кухнята, където Рип, мъжът на Уила, седи до масата и се вира в дланите си. Виви се чуди какво ли се върти в главата на Рип. Склонен е към самовглъбяване. Възможно е Виви да е правила някоя и друга забележка, че няма да е зле да се „оживи малко“, но впоследствие осъзна, че е оставила силните му страни недооценени. Чарлс Евън Бонам III предлага спокойно и стабилно присъствие, с което идеално парира маниакалното желание на Уила да успява във всичко. Когато обаче Уила обяви, че с Рип ще се женят – нещо, което двамата обещаваха, че ще направят още от седми клас, – Виви си помисли: „Това няма да изтрае. Уила ще го надрасне“.

Около месец и нещо преди сватбата Виви заведе Уила в „Льо Лонгдок“, за да вечерят като майка и дъщеря. Тъй като беше делничен ден през пролетта, двете бяха сами в горния салон, който предлагаше гледка към Броуд Стрийт и очарователно осветените витрини на „Нантъкет Букуъркс“.

Естетиката на цялата вечеря беше самото съвършенство. Салонът беше осветяван единствено от свещи; на масата имаше букет от перуники; ресторантът ухаеше на масло, чесън, телешки бульон и прясно изпечен хляб. Поръчаха си бутилка скъпо шампанско, а после бутилка още по-екстравагантно бяло бургундско. Обикновено Уила не проявяваше кой знае какъв интерес към храната – ядеше всичко поставено пред нея, но нямаше вид да му се *наслаждава*. Онази вечер обаче направо припадна от удоволствие заради охлювите в тесто и омара на тиган, гарниран с полента с пармезан, и си позволи да попийне малко. Това предостави на Виви възможността да си каже своето. Рип беше прекрасно човешко същество и семейство Бонам бяха уважавана и със стабилни позиции фамилия. Рип явно се чувстваше на мястото си в семейния бизнес със застраховки и в материално отношение на Уила никога нямаше да ѝ липсва нищо.

Но в емоционално и интелектуално? чудеше се Виви. Рип беше завършил хуманитарни науки в колежа „Амхърст“; беше умен, но Виви не можеше да го определи като *любознателен*. Беше готвен да поеме семейния застрахователен бизнес и никога не би склонил – нито би бил способен – да живее другаде освен на острова, където беше роден и израснал. Рип си имаше своите граници.

Виви се наведе през масата и обви пръсти около ръката на Уила.

– Възможно е някой ден да се събудиш и да откриеш, че искаш поширок свят. – Виви си припомни себе си като гимназистка на предната седалка на буика „Скайларк“ на Брет Каспиън. Ами ако не беше познала нищо друго? – Може да решиш да се преместиш в Истанбул.

– Била съм в Истанбул – отвърна Уила. – През лятото ми в чужбина. Нали помниш, че ме обреха пред „Света София“? Никога няма да пожелаея да се преместя в Истанбул.

– Може пък да решиш, че искаш магистърска степен по история или бизнес администрация. Ще трябва да заминеш за „Харвард“, а Рип ще остане тук на Нантъкет. Може пък да ти хареса в Бостън – ще пътуваш с метрото, ще си вземаш ливанска храна за вкъщи и ще прекарваш цял следобед в Музея на Изабела Стюарт Гарднър. И после един ден в часовете нечий глас предлага отлично разсъждение, а ти се обръщаш и погледът ти попада върху млад мъж. Може би дори не е твоят тип. Нисък и мургав е, а не висок и светъл като Рип; има мустаци и британски акцент, вместо да е гладко обръснат и да пропуска буквата „р“ като Рип, но независимо от всичко ти се чувстваш привлечена...

– Харесва ми как в момента пишеш роман на тема скъсването ми с Рип – коментира Уила.

– Толкова си млада, Уили. На двайсет и три! Префронталният ти кортекс не е развит напълно.

– Майко.

– Това е частта от мозъка, която отговаря за вземането на разумни решения – обясни Виви. – Съзрява на двайсет и пет. – Това беше фактоид, набелязан от Виви, докато правеше проучвания за романа си „Ангелът на светлината“. – Просто не искам сама да си отричаш възможности. – Виви раздели останалото вино в чашите на двете им. – Някога била ли си с друг? Сексуално?

– Майко.

– Защото, ако не си...

– Разбира се, че не, майко. Е, в шести клас целунах Райън Брикли.

– Не се брой – отсече Виви.

– С Рип ни е писано да сме заедно.

– Просто се тревожа, че ти се привърза към Рип, след като се разделихме с баща ти, че той се превърна в твое защитно одеяло, а като посъзрееш...

– Няма да се разведа – заяви Уила.

– Уили...

– Моля те, мамо – отвърна Уила. – Да си поръчаме десерт.

Виви се рее толкова близо до Рип, че успява да види червената резка от нокът върху палеца му и да чуе тиктакането на часовника му. Приближава го още повече. Той извързва глава в нейна посока, а после проверява зад гърба си, все едно търси някого. Дали знае, че тя е тук? Знае ли?

РИП

Уила позвъни на Рип точно когато той напускаше клуб „Игрище и весло“. Плачеше така неудържимо, че той не различаваше и дума от изричаното. Инстинктивно беше отдръпнал телефона от ухото си и като го

стори, сестра му Памела, която тъкмо го беше разгромила на тенис, изпъшка. Сигурно си беше помислила същото като него, че Уила е прокървила.

Но Уила не звънеше заради бебето.

– Мама е мъртва, мъртва е, блъснала я е кола. Мъртва е, Рип, мъртва е. – Това беше последвано от гърлен вой и Рип се почувства, сякаш са го ритнали в корема. *Виви* беше мъртва? *Виви* беше *мъртва*? Блъснала я е кола, докато е била на джогинг. Както ставаше ясно, Лио беше позвънил на Уила и я беше събудил, после двамата с Карсън бяха взели Уила и тримата заедно бяха отишли в болницата. Лекарят от спешното отделение им беше обяснил, че при пристигането си вече е била мъртва.

Пристигнала мъртва? Виви? Трябва да беше станала грешка. Такива неща просто не се случваха. Макар че се случваха, то се знае – постоянно и всеки ден.

В главата на Рип се въртеше една-единствена мисъл: трябваше да бъде до жена си.

Памела остави Рип пред болницата и именно той проведе разговор по същество с лекаря. Имало е вътрешен кръвоизлив и травма на главата; при пристигането на парамедиците тя вече е била издъхнала.

– Случило се е почти мигновено – заяви лекарят. – Не е страдала.

Страданието тъкмо започва, беше си помислил Рип.

Откара Уила, Карсън и Лио у дома. (Те не искаха да си тръгват и на него се падна да изтъкне, че няма причина да се задържат в болницата, не им беше останало нищо, което да очакват. *Виви* беше мъртва.) Шофирането обратно до „Ямата“ трая само три минути, но това бяха три минути, които Рип никога нямаше да забрави. Уила, Лио и Карсън се бяха сгушили на задната седалка; Лио и Карсън ревяха и се бяха вкопчили в Уила, която се държеше достойно и им предлагаше така нужната утеха. Пред очите на Рип, който я наблюдаваше в огледалото за обратно виждане, тя се превърна в нова майчинска фигура за тях.

Като стигнаха вкъщи, Уила отведе Лио и Карсън в дневната и тримата останаха там.

Денис се появява облечен в шорти с външни джобове и фланела с дълъг ръкав от „Сиско Бруърс“, на шията му е вързана бандана и носи слънчеви очила. Стоманеносивата му коса стърчи във всички посоки, а лицето му е почервенияло и лъщи от пот.

Той поглежда към Рип и казва:

– Какво е станало, по дяволите? Какво е *станало*?

Рип примигва. Денис и Виви се срещат от няколко години; той е единственият мъж в живота ѝ, откакто се разделиха с Джей Пи. Денис е с десетина сантиметра по-нисък от Рип и с конструкцията на пожарен кран – масивен и набит. Когато Виви започна да се вижда с него, Рип не успя да си го обясни напълно. Денис е дребен търговец, който ръси мръсни шегии; има изявен южняшки акцент и фризер, пълен с еленско месо. На сватбата на Уила и Рип се напи и вдигна многословен и скучен тост, който всички гости в „Игрище и весло“ понесоха с мъка, защото бяха така любезни да не му кажат да си седне на мястото.

Веднъж Уила заяви:

– Денис не е господин Точния, но е господин Точния за момента. Мама го харесва. Не ѝ е нужен някой комплициран. Тя самата е достатъчно комплицирана.

През изминалата година обаче Рип доста се беше привързал към Денис. През януари бойлерът в застрахователния офис се повреди и Рип позвъни на Денис в шест часа във вторник вечерта. Той пристигна незабавно и остана почти до полунощ, за да го вкара в действие. През тези часове Рип и Денис бяха сами и Денис разправяше забавни истории за лов на патици на остров Тъкърнък и как в гимназията реставрирал Датсун 240Z още преди да е достатъчно голям да шофира.

Рип се беше прибрал у дома, събуди Уила и заяви: „Всъщност Денис доста си го бива.“

– Била е ударена от автомобил в края на Кингсли Роуд – обяснява сега Рип на Денис. – Ужасно съжалявам, човече. Толкова... съжалявам. – Чувства думите си погрешни в устата, все едно дъвче хрущял.

Лицето на Денис се сгърчва и той се превива одве с ръце, опрени в коленете. Започва да поема големи глътки въздух, все едно тъкмо е спринтирал няколко дължини на игрището за тренировки. Рип иска да се изпари, ако е възможно. Дори не може да добави колко много Виви е държала на Денис, защото Уила е казала на Рип, че майка ѝ е скъсала с Денис няколко седмици по-рано.

В този момент Уила се провиква от другата стая:

– Рип?

Рип отпуска ръка върху рамото на Денис, а после отива при жена си.

– Денис е тук – обявява.

– На кого друг си казал?

– Само на Памела – отвърща той. – Поръчах ѝ да съобщи на родителите ни. – Възрастните Бонам са на средиземноморски круиз.

– Трябва да съставя списък – заявява Уила. – Агентката на мама, редакторът ѝ, издателят. Ще се наложи издателската къща да излезе с някакъв вид официално изявление. Нужно е да установя дали съществува завещание и кой има достъп до банковите ѝ сметки.

– Скъпа – отронва Рип. – По-късно ще има достатъчно време за това. В момента си в шок.

Уила се вира в него. Красивото ѝ лице е безизразно; кафявите ѝ очи са като стъклени.

– Аз съм в шок.

Нещо гложди Рип.

– Уведомихте ли баща си?

Уила ахва.

– О, боже мой.

Не е казала на баща си.

Уила разширява очи и се обръща да погледне към Карсън и Лио, които са едни подгизнали от сълзи развалини върху дивана.

– Някой от вас да е писал на татко? – пита ги Уила. – Или да му е звънял? – Лио е отпуснал глава между коленете си, все едно се намира на устремил се надолу самолет.

– Не – промълвява.

– Не – добавя Карсън и притиска салфетка към затворените си очи. – И не се каня.

– Ще се заемеш ли, Рип, моля те? – приканва го Уила. – Ние просто не можем.

Рип въздиша.

– Разбира се. – Целува Уила по челото и после се запътва обратно към кухнята. Денис е изчезнал от там, а Рип се чувства, сякаш го е предал – трябваше да му предложи малко повече утеха, – така че решава по-късно да се свърже с него. Нужно е да позвъни на Джей Пи сега, преди да е чул от някого друг, преди Ейми, приятелката на Джей Пи, да е научила от клиент в салона, или пък Лусинда, майката на Джей Пи, да е узнала от приятелка, с която е седнала да обядва на терасата на клуб „Игрище и весло“.

Рип пристъпва навън през кухненската врата и едва не се спъва в тиган, пълен с вода, оставен на каменната пътека. Той го изпразва от водата и го отнася в кухнята; по дъното му е полепнало нещо изгоряло. Остава го в мивката да покисне.

Протаква.

Като излиза обратно навън, ръцете му треперят. Звъни на мобилния телефон на Джей Пи, но се включва гласовата му поща. Да остави съобщение, не е вариант. Рип се опитва да измисли нещо. Дали да звънне на Ейми? Ейми е стилист в „Р. Д. Милър“. Винаги е ревнувала от Виви. Вероятно ще предложи някакви хладни съболезнования, а Рип не иска да чува такова нещо точно сега.

Пробва мобилния на Джей Пи още веднъж – пак гласова поща – и после звъни в павилиона за сладолед.

Джей Пи вдига на първото позвъняване.

– Добро утро, „Фунийката“. – Рип дочува на фона Ролинг Стоунс да изпълняват „Кафява захар“.

– Джей Пи? – заговаря Рип. – Рип е.

– Рип! – възкликва Джей Пи. Тонът му е бодър. Вероятно подготвя павилиона за натоварена лятна събота, проверява инвентара, приготвя четиресет и пет литра сладолед с тесто за брауни, най-популярния за „Фунийката“, записва специалитетите на таблото: сорбе с къпини „Нантъкет“, прасковен коблър и лимонови петифури с извара и натрошени крекери от пълнозърнесто брашно. Джей Пи няма представа, че в следващата секунда животът му ще се промени завинаги.

– Имам лоши новини – подхваща Рип. – Трагични новини.

Музиката спира.

– Нещо с Уила ли?

– Всъщност става дума за Виви – отговаря Рип. – Тя е... Ами, излязла да тича и била блъсната от автомобил. На Кингсли Роуд. В самия му край.

– Какво? – недоумява Джей Пи. – Тя добре ли е? Счупила ли е нещо? В болница ли е закарана?

– Тя... – Рип прочиства гърло. – Мъртва е, Джей Пи. Умряла е.

Следва мълчание.

Рип чувства как годините се изпаряват. Той беше едва на дванайсет, когато покани Уила Куинбъро на танците по случай деня на Свети Валентин в Клуба за момчетата и момичетата на Нантъкет. Родителите на Уила ги взеха от клуба на връщане от вечеря в „Петдесет и шест Юниън“. Рип още си спомня парфюма на Виви, примесен с някаква друга интригуваща миризма, за която сега знае, че е трюфеловото олио върху пържените картофи в кутията с храна за къщи. Джей Пи и Виви бяха по-

млади от родителите на Рип с цели десет години и той помни ясно колко освободени и... *щастливи* изглеждаха. Беше прекарвал с тях цели дни на плажа „Четиресетия пилон“, където за обед си печаха на скара съомга или пиле, също и футболни недели в дома им, когато Виви приготвяше топъл сос с артишок, хляб с пеперони и пикантен микс от ядки. Виви се настаняваше на подлакътника на креслото на Джей Пи, а Джей Пи обвиваше ръка около кръста ѝ и двамата крещяха и аплодираха „Пейтриътс“. Бяха динамична двойка. Рип беше очарован от тях.

Изуми се до крайност, когато две години по-късно Уила му съобщи със сълзи на очи, че родителите ѝ ще се развеждат. За няколко дни му се струваше, че земята се е пропукала и цялото семейство ще бъде засмукано в цепнатината. Карсън започна да се среща с терапевт; Уила прекарваше всяка възможна секунда в будно състояние в дома на Рип, макар тяхната къща да беше студена като музей; осемгодишният Лио пък караше велосипеда си по целия остров заедно с Крус Десантис и вършеше дребни бели като да задига близалки от купата в химическото чистене.

Джей Пи прочиства гърлото си.

– Къде са децата ми? – Тонът му е агресивен, като че Рип ги държи като свои заложници.

– Тук, в къщата са.

– Може ли да говоря с тях?

– В момента са доста разстроени.

– Защо ми се обади ти? – иска да узнае Джей Пи. – Защо някой от тях...

– Гласът му пресеква. – Защо не ми позвъни някой от тях?

– Не са на себе си – обяснява Рип. Изпъва рамене назад и си напомня, че вече не е на дванайсет. Възрастен човек е. В застрахователната фирма Рип се занимава с искове. Подходящ е за тази работа, защото малко неща успяват да го разтърсят. Тръбите ви са замръзнали, спугали са се и вторият етаж от къщата ви е така наводнен, че съществува опасност да се сгромоляса върху първия? Мълния е уцелила покрива ви? Разнебитили сте новия си рейнджроувър, докато сте шофирали от автокъщата към дома си? Блъснали сте лодката си в кея и сега на корпуса зее еднометрова дупка?

Няма проблем, да попълним иск, повтаря Рип по цял ден. Ще оправим нещата.

– Бяха прекалено разстроени, та да ти позвънят. Тримата са в шок и Уила ме помоли аз да ти съобщя.

– Да, добре – отвръща Джей Пи. – Благодаря ти. – Затваря.

ЕЙМИ

Юнска събота е и Ейми пристига рано в салона, защото имат петнайсет сватби.

– Чу ме, нали? – попита сутринта Джей Пи. – Петнайсет със запазени часове и върнахме поне други петнайсет.

Денят е от тези, в които е ангажиран целият персонал; настроението е приповдигнато и всички са весели. С пристигането на първите клиенти изскача и тапата на шампанското и зазвучава музика – Люк Коумс – и Ейми не може да се оплаче от нищо. Израснала е в Алабама и е била част

от женското братство в Университета на Обърн – „Любов в нашата връзка!“, „Боен орел!“, – така че не само обича кънтри музика, но също така атмосфера, напомняща ѝ тази в клуба на женското братство в ден на голям мач.

В десет и половина вече е на четвъртата си клиентка, майка на една от булките, когато рецепционистката Бранди застава дискретно зад рамото на Ейми и прошепва:

– Джей Пи е на телефона. Каза, че е спешно.

Ейми се завърта само със сантиметър по посока на Бранди.

– На телефона тук? Обади се е в салона?

– Каза, че е пробвал на мобилния ти.

– Кажи му, че съм заета, моля те. Ще му звънна, когато си взема почивка за обяд.

Днес обядът ѝ ще се състои от купена от „Роден и израснал тук“ кифличка със сирене, излапана в рамките на десет минути. Откакто се нанесе при Джей Пи, Ейми се бори с излишни седем килограма и макар да се опитва да си носи кутия със салата, постоянно губи битката с въглехидратите и мазнините – геврек или нещо друго от пекарната, парче торта, защото вечно е нечий рожден ден, постоянно са под носа ѝ тук, в салона.

– Той звучеше... Наистина мисля, че е по-добре...

Ейми тръсва глава. Няма време да говори с Джей Пи. В момента сигурно се чувства също като Дядо Коледа на Бъдни вечер. Клиентката на стола на Ейми, госпожа Скалити, вече е вкисната, защото Ейми се обърна към нея на малко име. В момента косата ѝ виси на мокри кичури около лицето ѝ и тя наблюдава Ейми с убийствен взор. До обед трябва да е в епископалната църква „Сейнт Пол“.

– Ще му звънна, когато си взема почивка за обяд – повтаря Ейми, а Бранди вирва ръце във въздуха.

До почивка така и не се стига, не ѝ се отваря дори минута да помисли или да седне. Кръстът на Ейми я наболява и ѝ се пишка. Момиченцето, което ще разпръсква венчелистчета по пътеката в църквата, се оказва алергично към момините сълзи, впитани от Ейми във френската плитка, оформяща корона на главата му; по шията му избиват червени петна. Ейми захвърля цветята и праща майката до „Аптеката на Дан“ да купи бенадрил.

Стои до мивката и мие косата на една от шаферките за голямата сватба в хотел „Уауинет“ – носят се слухове, че е излязла общо над милион долара, – когато най-добрата ѝ приятелка в салона Лорна (неотдавна дошла от Ирландия) казва:

– Бог да те благослови, гълъбче, не мога да повярвам, че още си тук.

Ейми прихва.

– Че къде другаде да съм?

– Значи не си чула? Джей Пи не ти ли се обади?

– Да, звъня, но още не съм говорила с него. – Ейми се позавърта малко прибързано към Лорна и както плакне косата на шаферката, опръсква я в лицето; момичето плюе вода. Не се сърди заради случилото се, но Ейми е притеснена. Няма време да клюкарства! – Каквото и да е, ще се наложи да изчака.

– О, гълъбче – отронва Лорна с майчински тон, който обикновено пази

за любимото си куче, нейния ваймаранер Купидон. – Обещай ми да му се обадиш веднага щом свършиш тук. Обещай ми.

– Да, да, ще се опитам. Обещавам, че ще се опитам – отговаря Ейми. Повежда шаферката – покрай Челси, Мадисън и всички други, минали днес през нея, името ѝ убягва – към стола. Залавя Бранди да я наблюдава. Джаред, който работи на съседния стол, също ѝ хвърля поглед. Ейми забелязва, че маникюристката се е втренчила в нея през стъклената врата, водеща към светилището на ноктите. Най-неочаквано жената, чиято коса Тони суши през два стола, ахва и произнася:

– Вивиан Хау? Писателката?

Доброто настроение на Ейми е на път да бъде запратено с всички сили в тоалетната. Днес не желае да слуша за Виви. Предостатъчно пъти жени пристигат и нареждат как прочитът на „Дъщерите на Дюн“ ги вдъхновил да посетят Нантъкет.

Едва вчера една клиентка попита Ейми дали Виви посещава салона да си прави косата. Ейми замалко да отговори: „Не, прави си я вкъщи с машинката“. Вместо това отвърна:

– Идваше преди много време, но после се прехвърли в салона „Дария“ в центъра.

Ейми не добави, че Виви прекрати посещенията си в „Р. Д. Милър“ същата седмица, когато тя бе постъпила тук като стилист.

Когато срещна Джей Пи преди десет години, Ейми знаеше, че е женен. Тогава Джей Пи ръководеше магазин за вино на име „Корковата тапа“ в бунгалото на Стария южен пристан, където сега се помещаваше „Фунийката“. След като се дипломира от Университета в Обърн, Ейми не успя да си намери работа, така че реши да прекара лятото на Нантъкет, място, от което беше обсебена след изгледаните безбройни епизоди на „Крила“. В секундата, когато Ейми слезе от ферибота, забеляза табелката на Джей Пи „Търси се продавач“. Запъти се право към магазина и се представи на Джей Пи. Той беше висок и имаше гъста тъмна коса, заплениващи зелени очи и трапчинка, когато се усмихнеше. Попита Ейми какво знае за виното, а тя му намигна и отговори:

– За пиене е, нали?

– Само с акцента си ще продаваш цели кашони. Назначена си – отсеке Джей Пи.

В това тясно пространство беше невъзможно да не работят плътно един до друг. Площта на бунгалото беше едва около двацет и пет квадратни метра и голяма част беше заета от сандъчета с вино, бъчвички и бутилки, подредени артистично на стойки. Също така имаше кула от ковано желязо за шампанско. Джей Пи продаваше и дъски за рязане от Напа, френски тирбушони и коктейлни салфетки „Каспари“. Купи антична рустикална маса, на която отваряха бутилките вино за дегустацията на деня. Понякога (всъщност често) не идваше никой и Ейми и Джей сами пиеха виното и го описваха с чувствени думи като *тяло* и *крака*. Това позамайваше и отпускаше Ейми и тя започваше да се оплаква от любовния си живот. Беше лесно да се запознае с момчета в „Чикън Бокс“, но те всички бяха така незрели и не по-интригуващи от момчетата от университетското братство, с които се срещаше в Обърн.

– Търся някой стабилен – заяви един ден. – Някой като теб.

Не можа да *повярва* как думите просто изскочиха от устата ѝ. Побоя се,

че Джей Пи ще я смърти (или дори ще я уволни), но той просто се засмя. Джей Пи беше женен за писателката Вивиан Хау и имаха три деца. Ейми си напомни, че тези думи носеха своя дълбок смисъл. Джей Пи беше дал обет. Носеше халка и всяка вечер се прибираще у дома при Виви, Уила, Карсън и Лио. Ейми беше отгледана в южняшко баптистко семейство; отлично беше наясно, че е грях да пожелаеш съпруга на ближния. Независимо от това обаче чувствата ѝ към Джей Пи се усилваха с всеки ден. Той беше красив и забавен и добре осведомен на тема вино, а освен това щедро раздаваше вниманието и времето си. Усърдно преподаваше на Ейми онова, което знаеше за тероарите, лозарството и сортовете грозде; наблюдаваше я, докато дегустира, и проявяваше интерес към това какво мисли, кои вина харесва и кои не. Мнението ѝ беше от значение за него.

С напредването на лятото двамата се сближиха. Ейми споделяше с Джей Пи кога е имала разговори с майка си по телефона или когато беше ходила на неловка и безперспективна среща. Джей Пи призна на Ейми, че е нещастен в брака си. Виви вечно бързала да спазва краен срок или пътувала, или подписвала десет хиляди екземпляра от някоя своя книга, или била на джогинг, или шофирала до някоя ферма да купи свежа мента за студения чай, който настоявала да приготви лично, или возела децата до някоя от седемте им хиляди извънучилищни дейности и срещи за игра (и го карала да се чувства виновен, задето рядко му се отваря време да помогне), или канела четири други двойки на вечеря с омари и рок хитове.

– Всички останали виждат у нея супер жена – заяви Джей Пи. – Аз виждам жена, готова на всичко, за да избегне да прави секс с мен.

В един дъждовен ден, когато нямаша клиенти, Джей Пи научи Ейми да танцува валс, умение, придобито през последните класове в гимназията, както ѝ обясни. Ейми открай време беше добра танцьорка. Удаде ѝ се напълно естествено и личеше, че Джей Пи се впечатли.

– Виви няма чувство за ритъм – обяви той. – И не проявява интерес да ме докосва.

Два дни преди насрочената от Ейми дата да напусне Нантъкет – търсенето на работа се беше оказало безрезултатно и тя се канеше да замине за Алабама, та по настояване на майка ѝ да се включи в курс по козметика, – Джей Пи настоя да отворят бутилка „Кристал“. Разточителен жест, но Ейми цяло лято беше гледала Джей Пи да харчи съвсем безгрижно (поръчваше вино от рядка реколта или скъпа кристална гарафа, без нищо от това да се продава), така че какво значение имаше още една бутилка шампанско? Ейми никога не беше вкусувала „Кристал“.

Една бутилка доведе до втора и до половината на трета. Ейми стоеше на вратата, която се отваряше към пристанището на Нантъкет. Слънцето беше ниско в небето; изглеждаше, сякаш е на път да капне от лъжица. Лодките бяха по-малко и бърборенето в „Крю“ отсреща беше доста приглушено. Лятото беше към края си. Гледката беше сърцераздирателно красива – по дървените греди се разхождаха чайки, а в далечината се виждаше морският фар „Брант Пойнт“.

– Как бих могла да се върна обратно в Алабама? – отрони.

Изведнъж Джей Пи изникна до нея. Когато се обърна към него, той обгърна лицето ѝ с длани и я целуна нежно, дълбоко, с опит. Целувката сякаш съдържаше едно цяло лято, прекарано във флиртове, взаимно откриване, едва удържано сексуално напрежение. Ейми прие, че тази

целувка е символ на сбогуването с връзка, която не можеше да просъществува. Искаше да му благодари; в много отношения Джей Пи беше нейната школа за добри обноски.

Когато най-накрая се откъснаха един от друг, Джей Пи произнесе с дрезгав глас:

– Искам да останеш тук. С мен.

Не бяха просто приказки, нито пък говореше шампанското. Джей Пи беше *сериозен*. Искаше Ейми да остане на Нантъкет, искаше *да бъде* с нея. Още на следващия ден обяви пред Виви, че се е влюбил в Ейми ван Пелт, неговата служителка.

Понякога на Ейми ѝ се струваше, че Джей Пи е твърдо решен да промени живота си с едно щракване на пръстите. Виви се изнесе; магазинът за вино фалира; Ейми пътуваше всеки ден до козметичната школа в Кейп Код и нае скромнен апартамент за целогодишно обитаване близо до летището на Нантъкет. Като завърши, беше назначена на най-нисша позиция в салона за красота „Р. Д. Милър“, където метеше пода и миеше коси. Също така се превърна в Хестър Прин с нейната „алена буква“ на Нантъкет; *всички* знаеха, че тя е тази, разбила семейството на Куинбъро. (*Не беше така*, искаше да изкрещи Ейми, но никой не би се вслушал.) Тъй като беше млада и наивна, Ейми се беше надявала, че с времето биха могли да се сприятелят с Виви, или ако не се сприятелят, то поне да имат дружелюбни отношения, или ако не са дружелюбни, то поне да са цивилизовани. Пробва се да прочете една от книгите на Виви, „Ангелът на светлината“ – Джей Пи пазеше първите издания на всичките ѝ книги в хронологичен ред на специален рафт в работната стая, – но не се увлече. Не беше голяма читателка и допусна грешката да сподели с Уила, тогава първокурсничка в колежа, че книгата не е задържала интереса ѝ. Уила си отиде у дома и докладва на Виви.

На някакъв етап Ейми започна да подозира, че Джей Пи изобщо не беше възнамерявал да напусне Виви, а просто търсеше вниманието ѝ, защото накъдето и да погледнеше, съзираше присъствието на Виви. Защо би държал книгите ѝ на такова видно място? Защо веднага отгръщаше на литературните рецензии, когато в неделя отвореше „Ню Йорк Таймс“? Защо споменаваше името на Виви в разговор при всяка паднала му възможност? Когато преди три години Ейми се нанесе при Джей Пи (той ѝ предложи да го направи чак когато Ейми изгуби жилището си), откри в дрешника да висят две връхни дрехи на Виви. Едната беше розово вълнено палто с колан, а другата – бял разкроен шлифер с три сребристи катарамии и подплата от светлосиня жакардова коприна. Ейми толкова ги хареса и двете, че ако нямаше малко гордост, би ги носила с радост. Прегледа джобовите и в един откри отрязъка от билет за кино („Яж, моли се и обичай“), а в друг – втвърден ягодов бонбон. Ейми се почуди дали Виви и Джей Пи бяха ходили да гледат „Яж, моли се и обичай“ заедно, или Виви беше отишла с най-добрата си приятелка Савана. Запита се откъде ли беше взела Виви бонбона и заедно с това го разви и го тикна в устата си (не беше в състояние да устои на ягодов бонбон, или на някакъв бонбон, без значение колко е стар и окаян). Попита Джей Пи за връхните дрехи, а той отговори:

– Да, съжалявам, явно ги е забравила. Виви няма навика да проявява грижа към нещата си.

Ейми ги връчи на Уила да ги отнесе в къщата на Виви, но Уила ги върна обратно и заяви:

– Мама не ги иска.

– Е, какво се очаква да сторя аз с тях? – попита я Ейми. – Нейни са.

– Каза, че можеш да ги вземеш. – Уила огледа Ейми. – Стига да ти станат.

Ейми ги натъпка демонстративно в кухненската кофа за боклук, а Уила я наблюдаваше с хладен поглед. Ейми нямаше съмнение, че на Виви щеше да бъде докладвано за детинската ѝ постъпка. *Хубаво, помисли си Ейми. Нея не я е грижа за глупавите ѝ (красиви и стилни) връхни дрехи, нито пък мен.* Вечерта Джей Пи ги откри в кофата, покрити с кафе и черупки от яйца, и се развика все едно Ейми беше тикнала в кофата самата Виви.

При развода беше отсъдено Виви да покрива детските, дължими от Джей Пи, и да му плаща съпружеска издръжка. Голяма съпружеска издръжка. (Тя печелеше значително по-добре от него.) Джей Пи беше напуснал Виви, а при последвалия развод тя щеше да плаща на *него*. Това се стори несправедливо дори на Ейми.

Парите на Виви винаги са играли ролята на слона в стаята. Нещата само се влошават от факта, че Виви никога не протестира, задето трябва да плаща на Джей Пи, макар той да има свой бизнес и заможна майка. И никога не закъснява, нито си спестява нещо. Не издребнява, когато се наложи тя да плати за нещо като например екипировката за лакрос на Лио или застраховката за колата на Карсън. Просто плаща (великодушно) за всичко. Щедростта ѝ е задушаваша. На Ейми ѝ е ненавистно, че всеки път като си вземе горещ душ или с Джей Пи отидат да вечерят във „Вентуно“, Виви покрива сметката.

Ако Джей Пи притежаваше някакво самоуважение, би спрял да приема чековете с издръжката. Но на Ейми ѝ е ясно, че те са му нужни; все още има да изплаща ипотека и Лио е на път да постъпи в колеж. И също така... привикнал е към определен начин на живот. Кара ретро лендроувър, който зарежда с първокачествено гориво; обича скъпо кафе и органични плодове; има да плаща такса в клуба „Игрище и весло“; ходи на две почивки извън сезона – едната е ски ваканция, а другата е тропическа – и носи хубави дрехи. (Ейми помни как веднъж „излезе в обедна почивка“ от магазина за вино и час по-късно се върна със сако с кашмирена нишка за осемстотин долара, купено от „Ралф Лорън“.)

Ейми се е изкушавала да заяви на Джей Пи, че той може да харчи парите на Виви, но тя не желае да е част от това.

Но какво би означавало такова нещо? Че Ейми ще се изнесе? Че ще си намери свое жилище? Или че ще остане, но ще си купува сама храната и ще плаща дял от ипотеката и сметките? В салона печели добре, но щеше ли да е достатъчно? Стигна до извода, че би могла да плаща отчасти, но не напълно. Както стоят нещата сега, тя използва заплатата и бакшишите да плаща заема за колата си, здравната си застраховка, сметката за мобилния си телефон, за дрехите, обувките, бижутата и грима си, за курсовете по баре и йога, частичен пазар и по някоя вечеря навън. Има малък влог в спестовна сметка, от който ще се нуждае (отчаяно), ако се случи с Джей Пи да скъсат.

Но те няма да скъсат – в действителност Ейми знае, че в бъдеще предстои предложение. Миналия декември така отчаяно искаше да научи

дали Джей Пи ѝ е купил пръстен за Коледа, че докато той беше излязъл по работа в събота сутрин, тя прерови чекмеджетата му в скрина и откри (Слава на небесата!) кадифена кутийка, съдържаща изумителен годежен пръстен със сапфири и диаманти. Ейми върна кутийката точно където я намери и се постара да се държи естествено. Вътрешно обаче *летеше*. Най-накрая! Но когато настъпи Коледа, пръстенът не се появи. (Джей Пи беше купил на Ейми ново козметично огледало за банята им, комплект кашмирени шапка, шал и ръкавици, калъф за телефона ѝ и много красиво колие от „Джесика Хикс“.) При следваща отдала ѝ се възможност Ейми провери чекмеджето, за да се увери, че пръстенът е още там (беше), и заключи, че Джей Пи чака подходящия момент.

Или... може би го смущаваше това, че отношенията ѝ с децата му бяха, меко казано, колебливи. (Уила се държеше вежливо и официално с нея, Карсън минаваше в двете крайности в зависимост от това какво искаше от Джей Пи, а Лио беше безразличен.) Като опираше до децата му, Ейми обикновено следваше примера на Джей Пи, а това означаваше вечеря веднъж месечно, посещения на мачовете и оставане там поне за едно полувреме, планиране на съответния празник, който се полагаше на Джей Пи в дадената година. В крайна сметка на Ейми ѝ хрумна, че е редно сама да положи усилия. През пролетта заяви на двете момичета, че ще им направи косите безплатно, когато пожелаят. Уила изсумтя на предложението, но Карсън се възползва от шанса да дойде в салона извън работно време. Карсън вече беше толкова красива, че беше трудно да се разкраси още, но Ейми даде всичко от себе си, подряза косата ѝ, направи ѝ прическа със сешоар и боядиса и оформи веждите. После Карсън предложи на Ейми да пийнат по нещо във винения бар „Ухание след дъжд“.

– Само дето не паднах – заяви Ейми на Лорна по-късно.

Двете изпиха по две чаши вино и си поделиха плато колбаси. Карсън ѝ разказа за работата си като барман в „Ловецът на миди“, където щеше да постъпи след няколко седмици. Ейми я попита дали се среща с някого, а Карсън отвърна:

– Не. Да. Може би. Не мога да говоря за това.

Ейми го прие като форма на дискретно споделяне и тактично смени темата, като заговори за „Еуфория“, сериал, който и двете гледаха ненаситно.

Закичила се с подобен успех, Ейми се прехвърли на Лио. Занесе кексчета на финалния му мач по лакрос и предложи да му устроят парти по повод завършването. Лио направи възмутена физиономия и после информира Ейми, че майка му вече е организирала парти.

– Сигурен съм, че вие с татко можете да дойдете – заяви Лио.

– Разбира се, че ще дойдем! – увери го Ейми.

Ейми никога не беше стъпвала в новата къща на Виви (кръстена „Ямата“ по очевидни причини – гълташе пари на поразия). Чувствата ѝ във връзка с това посещение бяха смесени, но Джей Пи го обсъди с Виви и потвърди, че всичко е наред, бяха повече от добре дошли да отидат. Ейми си обеща да се държи като нормално човешко същество, а не като социопатка, която тъпче дрехи в кофата за боклук. Облече нова рокля, черна на бели точки, и купи специална картичка за дипломирането на Лио, в която сложи нейна собствена, спечелена с труд стодоларова банкнота. На партито Ейми се

постара да отвърне на благосклонността на Виви, макар да се чувстваше некомфортно и да се беше изхвърлила с облеклото (Виви беше облякла бели джинси и тениска от Университета на Колорадо). Похвали топлия сос с бекон и синьо сирене на Виви (беше *божествен*); предложи да снима Джей Пи, Виви и Лио заедно; бъбреше с малкото хора, които не ѝ обръщаха гръб или не се отдалечаваха, като я видеха да се приближава.

Най-накрая се вписвам, помъчи се да внуши на Джей Пи. Хванах му цаката. Ожени се за мен!

Може и да си го въобразява, но ѝ се струва, че на колкото повече напредък се радва с децата му, толкова повече се отдалечава самият Джей Пи. Ейми усеща, че той се отдръпва; изкушена е да му провери телефона. При Джей Пи има много млади жени, които работят за него във „Фунийката“, някои от тях се обличат в къси блузки, макар там да е поддържана температура от осемнайсет градуса.

Друг страх, който таи Ейми, е, че с Джей Пи ще се сгодят, но така и няма да се оженят, защото, ако го сторят, парите от Виви ще секнат. Парите на Виви са като примка, нанизана любящо на шията на Ейми. Понякога Ейми ревнува от другата жена толкова много, че иска тя просто да изчезне – да се премести от острова или неволно да се самозапали.

Хубавото на съботите през юни е, че до четири следобед всички са напуснали салона. Ейми довършва последната си булка в четири без петнайсет – сватбата е в шест в параклиса „Сконсет“ – и помещението потъва в тишина, макар че Ейми се чувства мъничко като Пепеляшка, след като сестрите ѝ са тръгнали към бала. Клиентите ѝ са се запътили да позират за безброй снимки, да пият коктейли, да ядат ордъври и да се строят в редица, за да танцуват на „Електрическо буги“, а после най-безсрамно да се натискат с третия братовчед на младоженеца или със съквартирантката от колежа на младоженката.

Ейми взема картонена чашка от охладителя за вода и я пълни с остатъка от бутилката шампанско, поставена в кофичка с разтопен лед до стола. Ейми не е хапнала нищо през целия ден (което ѝ харесва) и шампанското я удря право в главата (което ѝ харесва дори повече). Най-горното ѝ чекмедже е препълнено с бежови пощенски пликове с бакшиши.

Лорна я приближава в мига, когато последната ѝ клиентка си тръгва, и пита.

– Как си?

– Отлично, но какъв кошмарен ден само.

На лицето на Лорна се изписва изумено изражение.

– Не си говорила с Джей Пи, нали?

– Не – отговаря Ейми. – Не ми се отвори и секунда.

Лорна въздъхва.

– Ела навън да изпушим по цигара.

Пристъпват на терасата, гледаща към паркинга отзад, и палят по една. Има маса и столове. Когато времето е хубаво и ѝ остане време, Ейми яде обяда си тук. Първото дръпване ѝ действа като балсам. Тя изгълтва останалото шампанско и смачква чашката.

– Да седна ли?

– Да. – Лорна е толкова сериозна, че на Ейми за пръв път ѝ хрумва, че може би е уплашена.

– *Наред ли е всичко?* – пита Ейми. Чуди се дали Уила не е претърпяла нов спонтанен аборт, или пък дали не се е случило нещо с Лусинда, майката на Джей Пи. Инсулт или счупено бедро.

– Ами... – Лорна оглежда Ейми и изпуска дим от едното тъгълче на устата си. – Не, всъщност не е наред. Но, боже, гълъбче, не съм сигурна как ще го приемеш.

– Какво да приема? – чуди се Ейми и стомахът ѝ се преобръща.

– Днес сутринта Виви е била блъсната от кола в края на тяхната улица. – Лорна прави пауза. – Гълъбче, тя е мъртва.

Ейми отваря уста. Ясно ѝ е, че Лорна не се шегува и вероятно не греша, но я почакай. *Виви е мъртва? Виви е мъртва. Виви е била убита от неизвестен шофьор. Виви е мъртва.*

За момент Ейми седи напълно притихнала. Чувства... Чувства... Ужас... Изпълва я ужас, гъст и черен като катран. Идва ѝ да се разкреши. Виви е мъртва. Джей Пи звъня... *преди часове*. Каза, че е спешно. Защото бившата му жена е умряла.

Децата. Бедните ѝ деца.

Лорна я наблюдава.

– Няма да запая „Динг-донг, вещицата е мъртва“, ако това очакваш – заявява Ейми. Очите ѝ се напълват със сълзи.

Лорна протяга ръка.

– Знам, че няма, миличка. Сигурно е... объркващо за теб.

– Жена е изгубила живота си. Няма нищо объркващо. Трагично е.

Лорна стиска ръката ѝ.

– И да, объркващо. – Ейми трябва да си вземе телефона. Влиза в охладения от климатика салон, но той сякаш е напълно променен. Виви е мъртва.

Телефонът ѝ е задръстен със съобщения от Джей Пи.

Звънни ми възможно най-бързо.

Спешно е!!!

Ейми, звънни ми.

Случи се нещо ужасно.

В салона отказват да ме свържат.

Също така има шестнайсет неотговорени повиквания. И после още съобщения.

В къщата съм с децата. Моля те, ела.

Не идвай. Ще се видим у дома.

Ще отмениш ли резервацията ни за „Стрейт Уорф“, моля те? Ще се прибера по-късно. В момента не мога да оставя децата.

Напиши ми, като прочетеш тези съобщения, но не идвай у Виви. Ще се видим вкъщи.

Последните три съобщения режат като бръсначи сърцето на Ейми. Джей Пи не я иска у Виви. Той е с децата си; четиримата скърбят заедно. Ейми би била натрапник. Има достатъчно здрав разум, та да го осъзнае.

Качва се в колата си и затваря очи. В продължение на десет години си е повтаряла, че случилото се между Джей Пи и Виви няма нищо общо с нея, но голата истина е, че Ейми можеше да каже „не“ на Джей Пи и отблъскването му може би щеше да го върне обратно при семейството му. Чувства чудовищна вина заради невеликодушните си мисли и заради злобните подмятания към Джей Пи, Лорна и при няколко прибързани

реакции към децата на Виви.

Съжалявам, Виви, мисли си. Ревнувах. Бях несигурна. Ти хвърляш дълга сянка. Единственият ти недостатък беше, че аз не можех да се меря с теб. Ти беше хубава, забавна, трудолюбива и магнетична, а аз ти завиждах. Хранех се с тази завист (и с голям брой понички) всяка сутрин.

Но трябва да знаеш, че ти се възхищавах, макар никога да не бях достатъчно уверена, та да го изрека гласно.

Ейми завърта ключа да запали колата. След малко ще позвъни в „Стрейт Уорф“. Първо ще отиде в „При Хач“ за бутилка вино или може би текила, „Каса Драгонес“, любимата на Виви. Ще се прибере у дома сама и ще пие в компанията на демоните си.

ЛИО

Лио не е в състояние да яде; може би вече никога няма да яде. Когато Карсън обявява, че има хапчета ативан, той я моли за две и тя му ги носи с чаша от прясно приготвения студен чай с мента на майка му. След малко светът забавя темпо и ръбовете се смекчават.

Бащата на Лио пристига; обикновено е уравновесен, от хората, за които чашата винаги е наполовина пълна, но сега изглежда по начина, по който се чувства Лио – все едно сърцето му е обстрелвано, а душата му смазана. Джей Пи подхваща реч, която явно е съставил, докато е шофирал до къщата.

– Ще се справим с това, не сте сами. Аз съм тук, за да ви подкрепя – реди Джей Пи. – Не съм ви майка, разбира се – добавя и после заплаква така силно, че Уила го отвежда до дивана.

Той я обичаше, мисли си Лио. Наистина я обичаше, въпреки че едновременно с това я мразеше, което Лио разбира малко по-добре след предишната вечер.

Предишната вечер. Мариса. Крус. Лио беше толкова пиян, че в спомените му има бели петна, но освен това присъстват незаличими картини, неща, които му се ще да са сън, но знае, че са се случили. Лио не е сигурен как се е прибрал у дома, но помни, че извади бутилката с текила на майка си и гаврътна няколко шота, вече озовал се на сигурно място в тяхната кухня. Искаше случилото се на „Четиресетия пилон“ да изчезне. Искаше текилата да го заличи.

През остатък от живота си ще бъде преследван от думкането на вратата тази сутрин и крясъците на Крус: „Събуди се, човече! Събуди се!“. Лио реши, че Крус иска да говорят за предишната вечер. Отне му цяла секунда да осмисли какво му говори Крус: „Откараха майка ти в болницата. Пострадала е, човече. Много е пострадала“.

Лио незабавно позвъни на Уила с идеята, че тя ще знае как трябва да постъпят; тя беше втора в командването след майка им. Обаждането на Лио я събуди; тя не знаеше нищо за злополуката. Крус беше така категоричен, мамка му. Видял Виви да лежи на Кингсли Роуд, повикал парамедиците и Виви била откарана с линейка. И те всички също трябваше да отидат в болницата *незабавно. На мига!* Лио събуди Карсън и

по път взеха Уила.

Крус пътуваше отделно и Лио беше благодарен за това.

В болницата непознат за тях лекар им събщи, че Виви не се е преборила. *Не се е преборила* беше прекалено меко казано, защото звучеше сякаш не се е преборила този път, но може да опита отново.

– Не се е преборила? – повтори Уила.

– Беше мъртва при пристигането – обясни лекарят. Кой беше този лекар? Някой придошъл на острова, пътуващ отнякъде. Лекарят нямаше представа коя беше Виви, така че как би могъл да обяви смъртта ѝ? Често хора, които не живееха на острова, не схващаха как се правят нещата на Нантъкет. Лио искаше да получи информация от някой познат. Като например доктор Фийлдс.

– Къде е доктор Фийлдс? – попита Лио.

– Доктор Фийлдс се пенсионира миналата година – отвърна лекарят. – Бихте ли желали да повикам социалния работник?

Рип пристигна и откара Лио и сестрите му у дома. Крус отиде до полицейското управление, за да говори с полицията, защото той беше заварил Виви на земята.

Лио затваря очи и като ги отваря отново, баща му си е тръгнал и най-добрата приятелка на майка му Савана Хамилтън влиза в дневната. Савана оглежда Лио и сестрите му – не са помръдвали, както му се струва, от часове; Лио няма представа кое време е, – а после коленичи пред тях и разтваря ръце. Те потъват в обятията ѝ. Савана и майка им имат толкова богата съвместна история, че да я прегърнат и да вдишат парфюма ѝ, е същото като да си върнат Виви за секунда. Савана е необвързана и изтънчена жена; няма деца и е основател на „Възход“, международна благотворителна организация за деца. Притежава градска къща на Марлборо Стрийт в Бостън, която е толкова голяма, че децата от семейство Куинбъро си имат собствени стаи в нея. Тя е кръстница и на тримата.

Когато децата я питаха защо имат една и съща кръстница, тя им отвръщаше:

– Защото аз съм единствената приятелка на майка ви.

И после като по сигнал майка им добавяше:

– Като имаш приятелка като Савана Хамилтън, друга не ти е нужна.

На всички им беше известно, че Виви включва вариант на Савана във всяка от книгите си, единствената разлика беше, че приятелката беше кръщавана с име като Саманта или Хана и ръководеше фирма за пиар или рекламна агенция вместо организация с нестопанска цел. Най-добрата приятелка в книгите на Виви винаги беше висока и руса като Савана, също така много стилна, винаги се обличаше в неутрални цветове. Беше безкрайно лоялна и готова във всеки момент да захвърли всичко, за да пият кафе или текила и да обсъдят съответната драма в живота на главната героиня.

Истинската Савана беше точно такава, особено в частта „безкрайно лоялна“, макар че съществуваха трима души, които поставяше над Виви – и тези трима души бяха Уила, Карсън и Лио. Още през детството им Савана беше дала ясно да се разбере, че винаги би застанала на тяхна страна дори срещу собствената им майка.

– Искам да съм възрастният в живота ви, който никога не съм имала – обясни им.

Сега, когато плачът им поутихва, Савана си бърше очите и вади пакетче салфетки от чантата си.

– Да си издухаме носовете и да се опитаме да се съсредоточим за момент. Лио обича да му дават инструкции.

– Аз ще се погрижа за всичко – заявява Савана. – По този начин няма да допуснем нещата да се оплескат, ако оставим на баща ви или Денис. Къде е телефонът на майка ви?

– От полицията го задържаха – отвърща Уила.

– И защо така? – пита Савана.

– Трябва да го проверят, в случай че когато е била ударена, е снимала или е записала нещо – обяснява Уила. – Малко вероятно е, но твърдят, че и преди са откривали избягали от местопроизшествието шофьори по този начин. Ще върнат телефона, когато приключат с него.

– Донесете го право при мен, моля ви – нарежда Савана.

– Аз трябва да го проверя – обажда се Карсън. – Сутринта имаме разправия и й пратих съобщение да се извиня. Искам да се уверя, че го е прочела.

– О, ангелско мече – отронва Савана. И на тримата казва така, но в пети клас Лио започна да се срамува от обръщението, така че на него му казва само мече. – Майка ти знае, че съжаляваш. Майка ви беше една от най-всеопрощаващите жени, която съм познавала. – Савана снижава глас. – Случайно да забелязахте колко беше благосклонна към Ейми на партито по повод дипломирането на Лио? И ако трябва да се върна още по-назад, известно ви е как ми се наложи да я изрита от къщата на родителите ми, при положение че през първото ѝ лято тук тя нямаше къде да отиде, но пак си остана моя най-добра приятелка... – Гласът на Савана пресеква. – За трийсет години.

– Все пак искам да се уверя – заявява Карсън.

– Ще го направим, миличка, обещавам – отговаря Савана. – Ще се свържа с издателя на Виви. Книгата ѝ ще излезе на тринайсети юли, това ще продължи по план, но мисля, че до понеделник трябва да излезем с официално обявление. Ще организирам погребението в „Сейнт Мери“, последвано от събиране в „Игрище и весло“. – Прави пауза. – Ще използвам членството на семейството ми там.

– Иха – прошепва Карсън и всъщност се усмихва в известен смисъл. – Мама би била много довольна.

Наистина би била много довольна, мисли си Лио. Когато родителите им се разделиха, членството в „Игрище и весло“ остана при баща им, а бордът реши да не допуска Виви да се присъедини сама. Когато Уила и Рип се ожениха в клуба, Виви се престори как всичко е наред, но точно преди да започнат танците, Мариса, приятелката на Лио, го информира, че е видяла Виви да плаче в дамската тоалетна.

– Ще ми се тя да знаеше – отронва Уила. – Ще ми се да можехме да ѝ кажем.

– Тя знае – уверява я Савана. – Не съм сигурна за вас, но я усещам тук, при нас.

Лио оглежда помещението – камината, която Виви префугира, новото огнище, рафтовете за книги, монтирани диагонално по настояване на Виви, защото беше видяла същите на страницата на Кели Уърстлър в инстаграм, гигантския часовник, изработен от оцелели дъски от плевня,

средновековния диван с дамаска от тюркоазен туид, който всички наричаха Гърв. Дневната отразява напълно еkleктичния стил на Виви, също като всички останали помещения на първия етаж на „Ямата“. Горе още не беше ремонтирала. Беше умряла, без да се сдобие с гардеробната стая на мечтите си.

Лио обича Савана и се радва, че тя е с тях, но не е в състояние да се задържи буден дори секунда повече.

– Трябва да се кача горе и да поспя – обявява. – Главата ми пулсира.

– Пил си от текилата на мама – коментира Карсън.

– Върви в леглото, мечо – казва му Савана и го прегръща здраво. – Честно казано, на мен никак не би ми дошла зле чашка от текилата на Виви. Чудя се къде ли е я скрила.

Лио се качва по стълбите и сякаш е на осемдесет вместо на осемнайсет. Майка му е мъртва. Чувства го като голяма ядка, която се очаква от него да преглътне, макар физически да е невъзможно.

Стаята му е тъмна, с очертание от огненорозово по периферията на завесите му. Майка му се е събудила днес и това е бил последният ѝ ден на тази земя.

Посяга към телефона си и иха... има много съобщения.

Лио реши да скъса с Мариса Лопрести, приятелката му от две години, предишната вечер при големия огън на „Четиресетия пилон“. Повечето от новозавършилите му съученици бяха там и макар формално събирането да не беше парти по случай дипломирането – то беше минало преди няколко седмици, – носталгията все още присъстваше. *Остава ни само ограничено време, преди всеки да поеме по своя път и всичко да се промени из основи, така че най-добре да се наслаждаваме на момента.*

Лио стоеше с бира в ръка на няколко метра от огъня и говореше с Крус. Тъй като академичната година в „Дартмът“ беше разделена на четири, през ноември Крус щеше да има едноседмична ваканция, когато можеше да пристигне в Боулдър и двамата да отидат да карат ски на „Лъвланд Пас“.

Мариса беше дочула разговора им.

– Не мога да повярвам, че кроиш планове с Крус, а не с мен – заяви. После се подсмихна към Крус. – Чернокожите дори не карат ски.

Крус просто се изсмя на коментара ѝ.

– Този насреща ти кара.

Лио допи бирата си и смачка кутийката. До гуша му беше дошло от ревността на Мариса и расистките забележки, които подхвърляше периодически към Крус.

– Извини му се, моля те – каза ѝ.

– Шегувах се – заяви Мариса и прегърна Крус. – Той знае, че се шегувам. Очевидно ми е известно, че Крус кара ски.

– Тогава защо го каза? – поиска да узнае Лио.

– Няма проблем, братле – намеси се Крус. Вдигна ръце. – Не съм податлив на обидите на Мариса. Мислех, че вече си го научил.

Но този път Лио не беше в състояние да отмине нещата просто така.

– Мариса, ела с мен за момент. – Лио поведе Мариса по плажа надалече от бушуващия огън и басовите тонове на Лил Узи Верт, а тя посегна към ръката му, може би решила, че той иска да се натискат сред дюните. Лио тикна длани в джобовете си и като стигнаха до водата, достатъчно далече,

та никой да не ги чува, каза:

– Искам да се разделим.

Тя се изсмя.

– Какво? Заради *това*? Той знаеше, че се занасям, Лио.

– Омръзнаха ми нападките ти и шеговитите ти подхвърляния. Все едно че не си в състояние да се спреш и непременно трябва да откриеш начин да хвърлиш сянка върху Крус.

– Няма как да не признаеш, че той обсебва вниманието ти...

– Той е най-добрият ми приятел. Познавам го от много повече време, отколкото познавам теб. – Лио поклати глава. – Но не в това е въпросът. И двамата ще сме по-щастливи, ако прекараме лятото разделени и после поемем по пътя си без емоционални ангажименти.

– Звучиш като майка си – отбеляза Мариса. – Тя ме мрази. Никога не е искала нещата между нас да бъдат сериозни.

– Мисли, че сме прекалено млади.

– Ами Уила и Рип? Те са *женени*. – Мариса обви ръце около Лио. – И ние също ще се оженим. Ти сам го каза.

Лио знаеше, че има вина, задето беше позволявал на Мариса да фантазира на воля как двамата ще се оженят след колежа. През по-голяма част от връзката им не възразяваше да ѝ угажда, та да има мир. С тези дни обаче беше свършено.

– Съжалявам, Мариса. Вече не искам да съм с теб.

– Пиян си.

– Изпих една бира. Знам какво говоря. Знам какво върша. – Въздъхна. – Просто искам да бъда свободен.

Последваха още дискусии. Мариса се опитваше да го убеди да си промени решението. Мариса го убеждаваше, че ще съжалява, Мариса се извиняваше за случаите, когато е проявявала жестокост – обясни как не можела да се спре, имала проблеми с баща си. Мариса побесня и започна да го нарича с различни имена. Мариса плака и най-накрая Мариса побягна ядосано, което беше същинско облекчение. Лио си взе нова кутийка бира от пълната с лед кофа за боклук и намери Крус, който седеше до огъня и говореше с Джасмин Кели, неговата приятелка. През есента тя щеше да замине за университета „Вандербилт“.

– Свърши се – обяви Лио. – Скъсах с нея. – Джасмин издаде невярващ звук, а Лио добави: – Сериозен съм. Край. Няма връщане назад.

– Иха – възкликна Крус. – Ще останем ли, или ще си вървим?

– Ще останем – отговори Лио. – Но ми е нужно нещо по-силно от тази бира.

Има поне дузина пропуснати повиквания от Мариса от среднощните часове, когато Лио още е бил на купона. Последното е от 1 часа и 27 минути и после спираха, явно беше заспала.

Има и едно съобщение от нея, пратено днес на обед. То гласи: Алексис ми каза какво се е случило с майка ти. Толкова съжалявам. Според Алексис Крус е заподозрян.

Крус не е заподозрян, мисли си Лио. Крус е този, който е открил Виви. Следва поредица от съобщения от Крус.

От полицията задържаха джипа ми. Криминалистите трябва да го проверят. Баща ми дойде да ме прибере. У дома съм.

Не съм сигурен кога ще прочетеш това, но трябва да си изчистиш телефона.

Ще дойде съобщение от Питър Бриджман, снимка, изтрий го.

У дома съм. Обади ми се.

Тя беше и моя майка.

Изтрий снимката, човече. Моля те. Можем да го обсъдим по-късно. Или пък не.

Лео прехвърля съобщенията назад до времето, което сега определя не като „сутринта“ или „снощи“, а като „когато мама беше жива“.

И, то се знае, съобщение от Питър: *прикачен файл – едно изображение.*

Лео щраква да го отвори и мигом се превива на две с позиви за повръщане.

Не, мисли си. Облива го пот. Питър Бриджман е снимал това? Лео се втурва към банята и се надвесва над тоалетната, а после осъзнава, че е оставил телефона с отворената снимка на леглото си, където всеки може да я види.

Изтичва обратно, грабва телефона си и изтрива снимката, а после я изтрива и от изтритите файлове.

Дали да звънне на Питър? Никога не го е харесвал и миналата есен се сдърпаха, когато Питър започна да се заяжда с него. Лео така отчаяно желаше да го фрасне, но наоколо имаше хора, които да ги разделят, и може би трябваше да е благодарен за това. С Питър са нещо като роднини; мъжът на Уила, Рип, е вуйчо на Питър.

Освен на Крус, на кого ли друг беше пратил тази снимка? Лео би могъл да се обади и да заплаши Питър. Но досега той сигурно е научил за Виви и дори отрепка като Питър Бриджман би съчувствал на Лео, така че има надежда да е изтрил снимката и да се е свършило с това.

Лео обаче се бои, че едва се започва.

НАНТЪКЕТ

Когато се разнася новината, че писателката Вивиан Хау е била убита при пътна злополука с избягал шофьор на Мадакет Роуд, всеки има да каже по нещо.

Местна е – живяла е на Нантъкет повече от двайсет и пет години, – но не е родом от острова. Пристигнала е от... Пенсилвания? Охайо? Това я прави заселничка.

Няколко години по-рано редакторът на „Нантъкет Стандард“ Джордан Рандолф беше посочил грешка в един от романите на Вивиан Хау. Беше написала, че фериботът разтоварва на Стиймшип Уорф, вместо на Стиймбоут Уорф. Беше я бичувал вербално в седмичния си материал, като изтъкваше как не ѝ е работа да пише за Нантъкет, след като не е в състояние да изложи основни факти. Думите му бяха посрещнати с недоволство. Фериботите бяха управлявани от „Стиймшип Оторити“, така че всички ние – придошли и кореняци – казвахме на мястото Стиймшип Уорф. Почитаемият Прентис, който беше пето поколение нантъкетец, написа писмо до редактора и заяви, че дори *той* му казва Стиймшип Уорф.

Точка за Виви.

Повечето от малките бизнеси в града обичаха Виви, защото книгите ѝ привличаха туристи – по-конкретно едnodневни екскурзианти с пари за харчене. Когато Виви представеше в някоя книга сцена в даден ресторант, хората искаха да ядат в него. Когато героинята ѝ си купеше рокля от назован бутик, читателките ѝ желаеха да пазаруват там.

Също така Виви беше винена за лошите страни на туризма. Както си седеше в колона от автомобили на кръстовището до местната гимназия, Лусинда Куинбъро заяви пред най-добрата си приятелка и партньор по бридж Пени Роузън:

– Да знаеш, че това е изцяло по вина на Виви.

– Ти би приписала всичко лошо на Виви – отговори ѝ Пени.

Когато десет години по-рано Виви и мъжът ѝ Джей Пи Куинбъро се разведоха, стана голям въпрос. На някои от нас беше известно, че ще се случи, защото Джей Пи хлътна по Ейми ван Пелт, младата му служителка в магазина му за вино (в който никой от нас не стъпваше, защото цените бяха прекалено раздути). Джей Пи караше разговорите да замлъкват неловко, където и да влезеше – в „Петачето“ за сандвичи, в „Марин Хоум Сентър“ за боя, в Търговската палата за бизнес след работно време – защото никой не знаеше какво друго да му каже освен „Събуди се, човече“. Виви се изнесе и когато новият ѝ роман „По южния бряг“ се оказа истински „пробив“, тя замина на толкова дълго турне, та предположихме, че може да е напуснала острова завинаги.

Но в крайна сметка Виви се върна и след известно време май се възстанови. Купи къща на Кингсли Роуд, която изглеждаше отлично на хартия, но още щом се нанесе, се оказа, че има течове, и също така се установи, че модерната витрина за вино е повредена. В основата на стълбите се долавяше натрапчива миризма на мухъл и на тавана се чуваха мишки (или плъхове). Всичко това даде на Виви да разбере, че е купила яма за пари и това стана официалното име на къщата. Проектът ѝ поддържаше ангажирано търговското съсловие сред нас с години – предприемача ѝ Марки Марк, водопроводчика ѝ, симпатичния ѝ електротехник с прякор Сърфиста и уважаваната повече от всички градинарка Анастасия.

Виви даваше вид, че цъфти, и ние я насърчавахме.

Новината за смъртта ѝ беше огромен шок.

Семейство Спрингър бяха видели Крус Десантис да коленичи до тялото на местопроизшествието. Отбили се да попитат какво се е случило, но Крус бил прекалено разстроен, та да изрече друго, освен че линейката е на път. Дали Крус я е блъснал?

Надяваме се, че не.

Крус Десантис е звездата на тазгодишните абитуриенти. Ще постъпи в „Дартмът“ на пълна стипендия, а това говори много за баща му Джо, който държи закусвалнята за сандвичи „Петачето“ на Оук Стрийт. Заведението е малко, но влиянието му върху нашата общност далеч надскача размерите му. Всеки, който някога е вкусвал дяволската яйчена салата на Джо с хрупкав бекон и маруля върху препечен хляб с квас, напоен със зехтин, или съомгата му на скара с пресен спанак и сос „Айоли“ с малини и копър в меко козуначено хлебче, ще ви каже – това може да са „просто сандвичи“,

но неслучайно „Петачето“ е номер едно на страницата на „Трипадвайзър“ за Нантъкет в категорията „Ресторанти, център“.

Джо Десантис е служил в Ирак в Осемдесет и втора въздушнопреносима дивизия. Не само е американски герой, но също така и герой на Нантъкет. Отнася сандвичите, останали му от деня (ако има такива), в пожарната служба, в болницата „Нантъкет Котидж“ или пък на сбирката на анонимните алкохолици в епископалната църква „Сейнт Пол“. Дава подаръчни ваучери на всяка благотворителна организация на острова. На човек (почти) не му се иска да го помоли за нещо, защото той никога не отказва. Също така Джо е изключително добър слушател. Кръстил е закусвалнята за сандвичи „Петачето“ заради онази стара анимация „Фъстъчетата“, в която Луси предлага съвети за по пет цента. (На стената в закусвалнята му виси картина в рамка с героите от филмчето.)

Крус е също толкова щедър, добродушен и усърден в работата си като Джо. Купи джипа, който кара, с парите, спечелени от работата му на две места през лятото – зарежда рафтовете в „Спри и купи“ и дава уроци по математика и природни науки.

Не можем да понесем мисълта, че е възможно бъдещето на Крус да е изложено на риск заради тази злополука. Знаем със сигурност само, че той е бил там.

Алексис Лопрести била на смяна в полицейското управление на Нантъкет, когато дошло обаждането, че Виви е била убита. Обучавана е да не разкрива информация или налице е заплаха да си изгуби работата, но на онези от нас, които познават Алексис, ни е ясно, че тя е убедена, че правилата не важат за нея.

Мигом написала на сестра си Мариса:

Виви Хау е била убита от неизвестен шофьор. Разпитват Крус. Фалко го е забелязал да подминава знак „Стоп“ минути преди да се случи това.

Мариса Лопрести шофирала по Ийл Пойнт Роуд до закътано плитко езеро със солена вода на име Ваната, където майка им водела двете с Алексис като деца. Почти никой не се навърта около Ваната – като чуе за мястото, на човек му хрумват фрази като *бъкащо от насекоми* и *застояла вода* – и то се знае, Мариса го заварила съвсем пусто. Като стигнала там, претърсила джипа и открила телефона си – бил паднал под седалката до шофьора, – след което огледала внимателно снимката, пратена ѝ от Питър Бриджман.

В този момент дошло съобщението от Алексис. Виви била *мъртва*. От полицията разпитвали Крус. Полицейски служител бил видял Крус да подминава знак „Стоп“ и да отпрашва с висока скорост по Сърфсайд Роуд.

О, боже мой, помислила си Мариса.

Мариса подкарала джипа си право във Ваната, после пожертвала телефона си, заровен в противното и лепкаво дъно, преджапала навън и вир-вода прекосила дюните към Ийл Пойнт Роуд, за да потърси помощ.

От Кейп Код пристига следовател от отдел „Пътни злополуки“. Името ѝ е Лиса Хит; малко над петдесет е и някои хора биха я определили като динамо. Има дълга кестенява коса, пълна е с енергия и на лицето ѝ винаги грее широка усмивка дори при най-печални обстоятелства.

Докато я кара към мястото, Шефа ѝ разправя каквото му е известно. Когато обявява името на починалата – Вивиан Хау, – Лиса надава вик.

– Не! – Блъска по таблото пред нея. – Не, не, не! Тя е любимата ми писателка. Ще прозвучи ужасно глупаво, но я следвам в инстаграм. Виждала съм снимки на децата ѝ. Гледала съм видеоклипчета с подобренията в дома ѝ. В действителност, като научих, че съм нужна тук, запазих си стая в хотел „Нантъкет“, защото Виви го споменава в книгите си – нарича го „Двореца“, – и резервирах маса в „Наутилус“, защото е любимият ресторант на Виви. – Лиса прави пауза. – Не мога да повярвам, че Виви Хау е мъртва. Струва ми се, че ще заплача.

При криминалистите няма сълзи, мисли си Шефа.

– Стигнахме – обявява. Спира точно преди отбивката към Кингсли Роуд. Смит е сменил Фалко и насочва трафика около оградения район. Шефа забелязва, че на тъгла вече се трупат букети с цветя. Още не е съобщил на Андрия, че Вивиан Хау е умряла, но като нищо може вече да е узнала. Островът е малък.

Ванът на криминалистите спира точно зад тях и Лиса Хит се залавя да прави снимки (наричат я Лиса Хита в професията, спомня си сега Шефа), да мери следите по пътя, да събира проби от кръвта на Вивиан Хау от пясъка и пръстта.

– Изглежда, сякаш човекът е дал на задна предавка ето тук. – Лиса сочи към един участък от дирите. – Няма следа от пързаяне обаче и комплектът гуми е повече от един. Невъзможно е да се знае дали тези са от превозното средство, ударило жертвата, от това на открилия я или от някое съвсем друго. – Тя се изправя. – Имате един задържан автомобил, нали?

Шефа кимва. Джипа на Крус.

– И ще получим дрехите от спешното отделение? Тялото е пратено за аутопсия на континентална земя, нали?

– Да. – Шефа има лошо чувство заради казаното от Фалко, че Крус е подминал знак „Стоп“ и е отпрашил с висока скорост по Сърфсайд. Трябвало е да го спре! Затова полицията спира превишаващи скоростта автомобили, та да не се случват такива неща. Защо Фалко просто не си е свършил работата?

– Виви беше висока... колко? Метър и шейсет? С тегло около четиресет и пет килограма с мокри дрехи? Ако е била ударена от автомобил, движещ се приблизително с четиресет километра в час, възможно е на калника дори да няма хлътнатина.

– Но може и да има – настоява Шефа.

– Но може и да има – съгласява се Лиса. – Шефе, нали помниш думите на Едмънд Локард?

Шефа не ги помни дори смътно.

– „Всеки контакт оставя следа“ – цитира Лиса.

На Ед му се гади. И преди е арестувал приятели, дори е асистирал на ФБР да ужилят негови приятели. Никога обаче не е изживявал подобен конфликт на емоции като сега.

– Нека огледам задържания автомобил – добавя Лиса. – Познаваш ли шофьора?

– Да. Госпожица Хау също го е познавала добре. Приятел е на сина ѝ. Лиса ахва.

– Надявам се, че не говориш за Крус? Виви публикуваше негови снимки през цялото време. Наричаше го четвъртото ѝ дете.

Шефа кимва.

Лиса въздъхва.

– В този случай животът силно копира изкуството. Чувствам се, все едно съм попаднала в някой от романите на Вивиан Хау. – Усмива се замечтано. – Те обикновено имат щастлив завършек.

– Не и днес – отбелязва Шефа. Не го тревожи само фактът, че Фалко е забелязал Крус да отминава знак „Стоп“. Другото е, че Крус заяви, че е шофирал към къщата на Хау от дома си, а тя изобщо не е близо до Хупър Фарм Роуд. Единият от двамата е сгрешил или лъже. Тази част никак не се нрави на Шефа.

И естествено, без значение кой го е извършил, една жена е изгубила живота си. И три деца са останали без майка.

ВИВИ

Зелената врата се отваря и Марта влиза в шантавия шикозен рай на Виви с различен шал „Ермес“, преплетен в косата ѝ и завързан на шията ѝ по начин, по който не можеш да го направиш, ако не си работил за „Ермес“ или не си бил редактор на френското издание на „Вог“.

– Харесва ми какво си направила с шала – отбелязва Виви, вместо да попита „Какво правиш тук?“ или „Защо все се прокрадваш около мен?“.

– Идвам, когато се нуждаеш от мен – обяснява Марта, защото явно чете мисли.

– Сега нуждая ли се от теб?

– Да, днес е погребението ти, Вивиан.

– Знам. – Виви е наблюдавала подготовката долу. От полицията бяха затворили Федерал Стрийт между Индия Стрийт и Кеймбридж Стрийт. Постъпват така само когато очакват особено голяма тълпа.

Виви и Марта стоят до големия прозорец и поглеждат надолу точно когато Рип Юкон е превеждан от полицаите сред множеството. Виви гледа как децата ѝ се измъкват от колата на страничната алея пред църквата.

Виви сподавя ридание. Не е сигурна защо още чувства емоции и толкова силна и съкрушителна болка. Това не е ли нещо, което оставяш зад гърба си, като умреш?

– Ще се случи, като се присъединиш към хора – вмята Марта. – През времето, когато наблюдаваш оттук, оставаш в плен на чувствата си.

– Пфу – възкликва Виви. – Едва го понасям.

– Не е нужно да гледаме – посочва Марта. – Много хора предпочитат да го пропуснат.

– Наистина ли? – ахва Виви. Струва ѝ се абсурдно; няма да пропусне собственото си погребение. Просто няма начин. Достатъчно зле е, че тялото ѝ го няма. Тялото ѝ е изпратено за аутопсия в Кейп Код в товарното

отделение на „Стиймшип“ (капка възвишеност няма в това), но децата и Савана решиха опелото да бъде отслужено днес, сряда, и Виви е съгласна, че е разумно. Протакане само ще удължи скръбта и мъката на всички. От издателството на Виви „Мидст енд Хупа“ са уредили онлайн мемориална служба на следващия ден.

Бум-тряс и толкова, мисли си Виви. До края на седмицата вече ще е стара новина.

– Престани да се самосъжаляваш – скастрия я Марта. – Да се съсредоточим върху момента и да оценим огромното присъствие.

Рип и Лио са облекли тъмносини сака и панталони в цвят каки. На бедрото на панталоните на Лио има петно от кетчуп. Виви знае, че за последно са обличани за дипломирането му; веднага след церемонията Лио, Крус и няколко техни приятели бяха отишли в „Бургерите на Лола“. Оттогава панталоните бяха лежали на пода в стаята му. Виви въздъхва. Переше дрехите на децата си (с неохота), но само ако дрехите стигнеха някак до коша в коридора. Не влизаше в стаите на Лио и Карсън да ги търси. (Уила си переше дрехите сама, докато живееше у дома.) Когато Виви беше жива, правилото ѝ се струваше съвсем разумно, но сега съжалява, задето не е полагала повече усилия. Лио вече изглежда като дете без майка.

Уила е облякла черна ленена рокля на „Айлийн Фишър“, която няма как да е по-семпла. Открай време е в стила на Уила да прикрива тялото си, вместо да парадирва с него. Парадирането е в кръвта на Карсън. Нахълтала е в дрешника на Виви и е избрала невъобразимо неподходяща черна рокля: прозрачна дантела на дизайнерката Колет Диниган, моделът е от 2007 година и Виви се изръси сериозно за тоалета, след като продаде унгарските права за „Петзвезден остров“. Очаква се роклята да бъде носена с черен комбинезон, но Карсън я е облякла с комбинезон с презрамки в телесен цвят и на пръв поглед изглежда, сякаш е гола под дантелата. Също така е обула черните ѝ обувки с високи токове и капси на „Кристиан Лубутен“. Изглежда все едно се е запътила към садо-мазо клуб в Източен Берлин. Видът ѝ е великолепен, направо спиращ дъха, но крайно неуместен за случая. Защо ли Савана не я е насочила към нещо по-скромно?

В този момент Савана се показва от църквата. Облечена е в прилепнала тъмносиня рокля с яркожълта лента в долния край на полата. Виви примигва и от очите ѝ бликват сълзи. Савана се облича единствено в черно, бяло, бежово или дънково синьо (с добавка от сребристо или златисто за вечер) и Виви си спомня как често ѝ е казвала късно вечер след попийване, че като умре (в мъглявото и далечно бъдеще), иска Савана да облече за погребението ѝ нещо с *цвят*.

Спомнила си го е и е изпълнила желанието ѝ. Защото няма по-добра приятелка от Савана Хамилтън.

Изражението на лицето ѝ, когато зърва облеклото на Карсън, навежда на мисълта, че все пак е предложила нещо по-сдържано, а Карсън просто не се е вслушала. Каква изненада само!

Савана им прави жест с ръка и децата се изкачват по стълбите. Уила и Карсън... се държат за *ръце*? Нима смъртта на Виви ги е сближила? Това ли се е искало, та да осъзнаят, че са сестри? Колко пъти само Виви беше разделяла момичетата с пламнали лица, Уила с розови драскотини по

бузите, а Карсън със зелените ѝ очи, проблясващи заради ярост и чувство на вина? След една от схватките им с шамари и скубане на коси им заяви: „Бих дала всичко на света да бях благословена със сестра.“

– Сестрите могат да са много различни – обажда се Марта и се засмива уморено. – Като имаш сестра, това не я превръща автоматично в най-добра приятелка.

– Случило ли се е нещо между вас с Марибет? – пита Виви.

– Тази история е за друг ден – отговаря Марта.

Савана подбира децата навътре и вратата се затваря след тях, а всички други остават да се пържат на улицата.

Пристига Денис; облечен е в сивия си костюм, въпреки че Виви му изтъкна на сватбата на Уила, че панталоните са малко тесни и сивото е прекалено банално за Нантъкет. Въпреки облеклото му на възрастен Денис изглежда като изгубено и натъжено малко момче. Единственият човек, пред когото разкри за раздялата си с Денис (*Имам нужда от пространство, книгата ще излезе скоро, ще замина на турне, мисля, че ще е добра идея, ако престанеш да нощуваш при мен, възможно е да пожелаеш да се срещаш с друга и ако се случи, напълно ще те разбере.*), беше Савана. Савана смяташе, че Виви трябва да е непреклонна и да скъса с Денис веднъж и завинаги.

– В момента ще ти се стори жестоко – обясни Савана. – Но в дългосрочен план е по-милостиво.

Съжалявам, Денис, мисли си Виви. Ако знаеше, че ще умре, може би щеше да му спести унижението да скъса с него. Ще ѝ се да може да уреди Денис с някоя от необвързаните жени в курса ѝ по баре.

– Би могла да го накараш да се случи – изтъква Марта. – Но ще се наложи да използваш едно от побутванията си.

Не, не, мисли си Виви. Няма да пропилява побутванията си за любовното щастие на Денис. Ще се наложи сам да си намери някоя.

Виви забелязва пристигането на Мариса Лопрести. Роклята ѝ е достойна конкуренция за модела на Колет Диниган – черна и къса е, с гол гръб и дълбоко деколте и от двете страни на кръста има изрязани участъци. Мариса я беше обличала за коледната вечеря в „Ямата“ предишната година. Тогава Виви повдигна вежди и ѝ предложи пуловер, а Мариса я изглежда невярващо, сякаш искаше да каже, че пуловер напълно ще обезличи идеята на роклята.

Мариса е придружавана от сестра си Алексис, която е с пет години по-голяма, и от майка си Кандис, която благодарение на голямото количество ботокс изглежда само с пет години по-възрастна от Алексис. Кандис Лопрести е консултант в индустрията с луксозни хотели. Постоянно пътува по работа – до „Оберой“ в Мумбай, до „Мандарин Ориентъл“ на остров Кануан. Докато момичетата бяха в прогимназията и съответно в гимназията, тя ги оставяше у дома със своята майка, която беше доста възрастна (и изкуфяла). Така нещата изглеждаха привидно прилични и формално погледнато, момичетата бяха „под надзор“, но на Виви ѝ е известно колко необузdana беше най-малката Алексис. Абсолютна ирония е, че сега Алексис Лопрести работи в полицията, защото беше много проблемна тийнейджърка.

– Не бива да съдиш – отбелязва Марта.

Самата истина, мисли си Виви. Карсън не беше кой знае колко по-

добра.

Когато Лио и Мариса започнаха да се срещат, Мариса се справяше с отсъствията на майка си, като на практика заживяваше в „Ямата“, често оставаше за целия уикенд.

– Мама я няма – обявяваше в петък следобед, когато пристигаше със своя „Луи Вюитон Кийпол“, прекомерно скъп куфар, даден ѝ от майка ѝ вместо обич, обноски и чувство за отговорност. (Иха, ама Виви наистина е много критична днес!)

Алексис и Мариса оставят на майка им да ги въведе в църквата. Виви се чуди защо Мариса не е дошла с Лио.

И къде ли е Крус?

Виви забелязва Джей Пи да се изкачва по стълбите. Чуди се дали той ще започне да потупва хората по гърбовете и да ги разприказва. Но не – той се вмъква вътре след бързо махване.

Къде ли е Ейми, пита се Виви. Дали Джей Пи ѝ е поверил досадната задача да паркира колата, или пък тя (много разумно) е решила да не идва?

Марта прочиства гърло.

– Няма ли да дойде? – пита Виви.

Марта клати глава едва доловимо и Виви изпитва облекчение. Може би е зъл и отмъстителен човек, но е доволна, че жената, задигнала мъжа ѝ, няма да седи в църквата до децата ѝ и да се преструва, че скърби.

Вратите на църквата се отварят и хората се стичат вътре.

Има няколко закъснели.

Виви забелязва Крус и Джо Десантис да крачат по Индия Стрийт. Джо е опрял непоколебимо ръка в гърба на Крус и го тласка напред.

Крус, мисли си Виви. Беше очаквала той вече да е вътре и да седи заедно с децата ѝ.

– Аз ще чакам тук, отвън – заявява Крус.

– След всичко, което тази жена направи за теб, след всички случаи, когато те е хранила, след всички книги, които ти е заемала, след прекрасното препоръчително писмо, което ти написа, и искрената любов, с която те дарява, откакто беше момче в къси панталонки? Влизаш вътре, синко – отсича Джо.

– Не – отвърща Крус. Изпъва рамене назад и скръства ръце пред гърдите си.

Виви не може да повярва на очите си. Крус никога не се опълчва на баща си и неслучайно. Джо Десантис е висок и непоклатим като тухлена стена и има плътен и заповеднически глас. Не е точно плашещ или застрашителен, но присъствието му е внушително. Крус обикновено демонстрира уважение и му се подчинява.

– Не вярвах, че ще настъпи денят да видя такова нещо, но съм разочарован от теб. – Джо отваря вратата на църквата, топва пръсти в светената вода и коленичи, а вратата се затваря.

Крус поема накъсана глътка въздух. Нещо не е наред, мисли си Виви. Нещо *наистина* не е наред. Той устремява очи нагоре към небето и примижава зад очилата си.

Дали ме вижда, чуди се Виви.

– Не – отсича Марта. – Това вече го уточнихме.

Дали усеща присъствието ми, пита се.

Крус следва баща си в църквата.

Виви набелязва мъж, който бърза по Мейн Стрийт; завива при кафето „Хъб“ и се насочва към църквата.

Зак Бриджман е.

Е, закъснели е имало за всяка църковна служба в историята на човечеството и днес, на възпоминанието в чест на Виви, закъснелият е Зак. Памела трябва вече да е влязла и сигурно седи заедно с възрастните Бонам. Зак се изкачва по стълбите, като взема по две наведнъж в диагонална посока. Като отваря вратата, Виви чува музика от орган и вижда как всички се изправят. Време е да влезе.

Но вместо да се насочи към предната част, Зак се свира в далечния ъгъл на вестибюла.

– А? – чуди се Виви. Може би трябва да се върне при контролната кула, може би иска да изпуши една цигара, може би не желае да привлича внимание към късното си пристигане, като върви по пътеката, докато всички гледат.

– Ще си го обясниш малко по-късно – вмята Марта.

Марта започва да вбесява Виви. Светната е абсолютно за всичко. Тя е всезнаещият диктор, за който Виви дори не е молила. (Виви предпочита повествованията от името на ангажирано трето лице.)

– Съжалявам, но всъщност не съжалявам – отсича Марта.

– Случва ли се нещо около Зак? – интересува се Виви.

Марта кимва.

Е, ами добре тогава, мисли си Виви. Писателка е и е заинтригувана.

Молитвеният химн е „Божията любов над всяка друга“, един от любимите на Виви. Значи все пак някой (Уила) я е слушал в редките случаи, когато са се добирали до църквата и Виви е споменала, че би се радвала този химн да звучи на погребението ѝ.

След химна всички сядат.

Децата са на първия ред между Джей Пи и Савана. Тримата са облени в сълзи и хлипат.

Виви не беше идеална майка, далече беше от идеална. Уила например винаги е искала Виви да е повече като Тинк Бонам, майката на Рип, спокойна, елегантна, сдържана. Безспорно Виви не беше нищо от изброеното. Понякога се хранеше шумно, сумтеше, когато се смееше, ругаеше като моряк, надуваше клаксона и показваше среден пръст на хората, когато шофираше (но само като не беше на острова), също така цивреше невъздържано на тъжни филми и видео клипове със служещи, връщащи се от чужбина да изненадат децата си в училище. Всичко това караше Уила да се срамува и по мнението на Виви пробуждаше у нея минимално количество презрение.

Същевременно Карсън носеше презрението си към Виви също като боа от пера в неонов цвят. Виви често се чувстваше, сякаш в очите на Карсън не върши нищо както трябва. Всяко примирие, всеки период на приятелство и привързаност бяха временни и бяха следвани от скандал (също като разправията им сутринта, когато умря Виви). И все пак Карсън ридае, сякаш държи в ръце собственото си разбито сърце.

Лио обикновено е стойкът. Когато в прогимназията си изкълчи рамото по време на мач по лакрос, не издаде и звук. Като бебе никога не плачеше по време на имунизациите. Имаше висока поносимост на болка и

дискомфорт; като малки сестрите му го размятаха наоколо, рисуваха върху него и го преобличаха в какво ли не. Веднъж Уила го изпусна на глава на чакълената им алея. Виви си мислеше, че е възможно Лио да посрещне факта за смъртта ѝ със сдържана сила и макар от време на време да е точно така – поема дълбоко въздух, бърше си лицето и се фокусира, – неизменно отново се срина.

Дечицата ми, мисли си. Нуждаят се от мен. Така и не се превърнах в тяхна най-добра приятелка, не се показах симпатяга и забавна, не приготвих всички онези лакомства, нито им носех глезотици от супермаркета, не ги обсипах с подаръци за първата Коледа след раздялата ни с Джей Пи; не ги откарвах до плажа със спирки по пътя, та да качим и приятели, защото можеха просто да отидат на колелата си.

Всичко, което трябва да правя, е да ги прегръщам, да ги целувам, да ги полюшвам, докато заспят, да им говоря как се гордея с тях и колко съм щастлива да ги имам.

Тук съм, мисли си. Тук съм.

Виви иска да даде на децата да разберат, че гледа. Дали да използва едно от побутванията си? Как би подходила? Може би да накара да мине автомобил с надута до дупка песента „Дух в нощта“ на Бос? Или да предизвика ненадейна гръмотевична буря?

– Искам да използвам едно от побутванията си – обявява Виви. – Искам децата да знаят, че съм тук.

– На твое място бих изчакала, докато имат нужда от теб – съветва я Марта.

– Ти не гледаш ли? Имат нужда от мен.

– Нищо им няма – заявява Марта. – Това е нормално.

Виви допуска, че наистина е нормално – майка им умря внезапно, без никакво предупреждение, и те нямаха време да се подготвят или да се сбогуват.

Работата е там, че на Виви ѝ е известно точно как се чувстват.

И ето как неусетно е засмукана от тази църква и е захвърлена на първия ред в католическата църква „Сейнт Джон Боско“ в Парма, Охайо. Датата е 18 февруари 1987 година. Виви е на седемнайсет години, ученичка от последния клас в гимназията. Формулярите ѝ за кандидатстването в колеж вече са пратени и не щеш ли, баща ѝ се самоубива в гаража, в семейната им кола форд комби „Кънтри Скуайър“ от 1982 година.

Смъртта на баща ѝ не е само трагедия (човек да изгуби живота си изведнъж в разцвета на годините си), но също така е и скандал. Шепне се навред в църквата, в квартала и в общността им като цяло. *Защо го е направил? Оставил ли е писмо?*

Нямаше писмо или обяснение.

Франк Хау, бащата на Виви, работи за телефонната компания „Охайо Бел“. „Мениджър“ е, така че ходи в офиса си с риза и вратовръзка, но без сако. Виви не знае нищо за служебния му живот; няма представа какво точно менажира и не пита. Веднъж годишно Виви и майка ѝ Нанси ходят на „фирмения пикник“ в къщата на шефа на Франк, намираща се в похубав район от тази на семейство Хау. Господин Ричард, шефът, има вкопан басейн и коктейл бар и Виви оценява всички тези неща, но мисълта за фирмения пикник я изпълва с ужас, защото от нея се очаква да си

общува с децата на другите служители, а тя не познава никого. Винаги си носи книга и прекарва следобеда на някой шезлонг, потънала в четивото си. На път към вкъщи майка ѝ винаги я нарича „асоциална“, а Виви повдига рамене и мърмори под нос: „Това е то, примири се“. Една година, когато Виви присъства на пикника, четенето ѝ е прекъснато от бръснарски квартет, изпълняващ „Кони Айлънд Бейби“. Само по себе си това е достатъчно сепващо, но Виви се изправя рязко, когато осъзнава, че мъжът с баритоновата партия е баща ѝ.

Виви не е знаела, че баща ѝ може да пее! Как и кога е усвоил хармонията и текста? Това е първият път, когато Виви мисли за баща си като за *личност*, някой със свои дарби и интереси.

Майката на Виви е дълбоко, почти болезнено религиозна; идеята ѝ за интериор е да окачи възможно най-много кръстове. Главна секретарка е на църковната управа. На малки имена е със свещениците и е запозната с личните дела на всички енорияши. Масово я наричат светица – организира събиране на храна и дрехи за благотворителност, помощи за гладуващите в Етиопия. Обслужва болни и старци, когато свещениците са ангажирани; работи като доброволка в приюта за жени, жертви на домашно насилие. Завежда столовата за бедни и води женска сбирка за изучаване на Библията.

Само Виви и баща ѝ знаят, че Нанси не е светица. У дома е отнесена и нетърпелива. И задължително трябва да става нейното. Нанси Хау води перманентна битка с килограмите, а Виви и Франк са жертвите, нищо че и двамата са тънки като клечки. Ако Нанси е на диета (а тя винаги е на диета), Виви и Франк също са на диета. Хранят се със странни и ужасни ястия като лазаня с извара, сухи и препечени рибни филета и кейк без захар. Преди вечеря произнасят молитва и се държат за ръце; майката на Виви нарежда ли, нарежда минута след минута, докато вечерята изстива.

Нанси пуши като комин, макар че го прави винаги навън, в гаража. По думите ѝ на всеки е позволен по един порок. Това е единственият белег за Виви, че майка ѝ е живо същество.

В събота сутрин Виви и баща ѝ ходят до „Пъркинс“ в Мидълбърг Хайтс за закуска, а майка ѝ работи в столовата за бедни или доставя аранжировките с цветя за службите през уикенда. Виви и баща ѝ чакат цяла седмица тези закуски. Винаги сядат в същото сепаре със сивозелена винилова тапицерия и ги обслужва все същата сервитьорка Синди, която носи косата си на висока конска опашка и използва яркорозово червило.

– Няма да е събота без двамата ми любими клиенти – все повтаря Синди. – Кафе?

Да, на Виви ѝ е разрешено да пие кафе по време на тези закуски. Синди поднася на Виви нейна собствена сребърна каничка със сметана и захарница. После Виви и Франк се задълбочават в огромното ламинирано меню и си поръчват каквото им се иска: бъркани яйца, бекон и наденичка, или картофени крокети и ръжена препечена филийка с масло, която върви с малка опаковка желе, или палачинки с бучка пухкаво масло отгоре, или вафли с ягоди и бита сметана, или пържени филийки, наръсени с пудра захар, или омлет с разтопено сирене, запържен лук, домати и зелена чушка. Франк носи „Плейн Дийлър“ и дава на Виви да чете някой раздел, а това я кара да се чувства пораснала и също така я спира да яде прекалено бързо. Наслаждават се не само на храната, но и на свободата от правилата и

ограниченията, налагани от майка ѝ, от нейните диети и религиозни наиздания. Истинската благодат в живота на Виви са именно тези откраднати часове в ресторант от верига – да седи срещу баща си, докато двамата обират сиропа от чиниите си с обратната страна на вилицата, после Франк да намига на дъщеря си и да плъзва по масата две монети, та Виви да си купи хороскоп от автомата, а през това време той да плати сметката и да остави бакшиш на Синди.

На седемнайсет Виви не може да разбере защо би се самоубил баща ѝ, така че приема, че е имал и други тайни, освен че умее да пее. Да не са го уволнили? (Не.) Да не е имал финансови затруднения? (Не, макар че заради самоубийството му застрахователната му полица се е обезсилила и Виви и майка ѝ са изгубили основната издръжка на семейството.) Дали е имал любовница? (Това не изглежда особено вероятно, макар че Виви се чуди за сервитьорката им Синди, защото тя е единствената жена, с която го е виждала да общува редовно.)

Какво друго би могла да стори Виви, освен да вини единствения останал ѝ родител, майка ѝ? Нанси Хау е отговорна за самоубийството на Франк, защото правеше живота и на двама им толкова безрадостен и мрачен.

Дните, последвали смъртта на Франк Хау, са изпълнени с горчиви свадни. Една такава започва, когато Виви дочува майка ѝ да заявява на някого по телефона как със самоубийството си Франк „е избрал да прекара вечността в ада“.

– Как смееш? – кресва Виви, когато майка ѝ затваря. – Баща ми не е в ада!

Изражението на Нанси Хау остава непроменено, когато си пали цигара; сега, когато Франк е мъртъв, е започнала да пуши в къщата.

– Той извърши основен грях. – Тя изпуска дим. – Не аз определям правилата, Вивиан Роуз. Бог го прави.

Виви има приятел на име Брет Каспиън. Започнаха да се срещат през септември, съвсем в началото на последната им година в училище. Малко несъответстваща двойка са, защото Виви е от „примерните“. Посещава часовете за напреднали и е редактор на училищното литературно списание. Брет Каспиън е „лошо момче“. Има дълга вълниста коса; носи бархетни ризи, джинси и грубовати ботуши „Тимбърленд“; пуши и е вокал и китарист на група с име „Бягство от Охайо“. „Бягство от Охайо“ свирят на всички бирени купони на гимназията и макар Виви рядко да посещава бирените купони – обикновено си е у дома и учи, – ходила е на един или два и знае, че групата си я бива.

През втората седмица от учебната година Виви е избрана да посети авторски семинар, организиран от „Прочут автор“ в гимназията

„Норманди“. Тридневният семинар ѝ действа трансформиращо. Виви направо блести, отличена е от „Прочут автор“ за разказа ѝ на тема домакия с наднормено тегло, която си мисли, че мъжът ѝ има извънбрачна връзка, но установява, че всъщност пее в бръснарски квартет.

Единственият проблем на тридневния семинар е, че Виви е пропуснала три дни от редовните си часове – история на Европа за напреднали, физика за напреднали, висша математика за напреднали.

Остава след училище, за да направи тест по математика; това е първият за годината и покрива производни функции. Учителят, провеждащ теста, господин Емъри, също така отговаря за наказаните след часовете – и

единственият наказан този ден е Брет Каспиън.

Брет седи два реда пред нея и през една колона вляво. Изтегнал се е, все едно е на плажа, с крака, опрени на облегалката на предния стол. На чина си има тетрадка със спирала и химикалка с изгризана капачка, но не понечва да се захване с домашното си. Вместо това барабани с химикалната в сложен ритъм, взира се първо в тавана, после в господин Емъри, който е напълно погълнат от тестовите, които оценява. Виви полага максимални усилия да пренебрегва Брет Каспиън, макар че потропването му я разсейва. Тя вдига очи и се кани да го помоли да спре, но в мига щом си поема въздух, той се обръща и ѝ намига.

Уместно ли е да се каже, че това намигане променя живота на Виви?

Цялото ѝ тяло се облива с топлина и тя вече не е в състояние да се съсредоточи върху производните. Трябва да е било саркастично намигване, защото в гимназията през 1986 година Вивиан Хау не е момиче, на което намигат. Облечена е в пола с кройка трапец в цвят каки и блузка с якичка в нежно розово, плюс чифт непопулярна марка мокасини, които е изпросила от майка си в „Хигбийс“. Отдадена читателка е на „Официален наръчник за кандидат-колежани“ и се старее да пресъздаде съответния облик, само че с евтини артикули. Въпросният облик никак не е секси или съблазнителен.

Госпожа Шепърд звъни по интеркома от офиса.

– Дейв, телефонно обаждане за теб.

Господин Емъри вдига рязко глава. Изглежда дезориентиран, все едно е спял или пък е бил под вода. Примигва към Виви и Брет, като че няма представа кои са и какво правят в класната му стая.

Изправя се.

– Връщам се веднага. Виви, като свършиш, моля те, остави теста на бюрото ми.

– Не се ли боите, че ще ѝ кажа отговорите? – пита Брет.

Господин Емъри изненадва и двамата им, като прихва, а после напуска стаята.

Сега са сами. Виви се мъчи да се съсредоточи върху цифрите и буквите. Производната на x^2 е $2x$. Производната на $2x$ е 2 . Завършва теста, не е проблем. Изтекли са десет минути, а господин Емъри не се е върнал. Виви осъзнава, че не ѝ се тръгва. Проверява отговорите си за втори път, а после и за трети. Не може да протака повече. Оставя теста на бюрото на господин Емъри.

Ясно ѝ е, че Брет Каспиън я гледа. Сладък е, решава тя. Не го е осъзнавала преди, защото той е „лошо момче“ и следователно не е нейният тип, не е от нейния биологичен вид дори.

Докато тя си събира учебниците и тетрадките, той казва:

– Е, няма да се мотая повече тук.

– Ще си съкратиш наказанието? – учудва се Виви. – Не се ли боиш, че той ще го удвои, ако го направиш?

– Тц – отвърща Брет. – Дейв ще остави да ми се размине.

– Дейв?

– Приятел е на нашите – обяснява Брет. – Играят заедно боулинг в „Мейпъл Лейнс“.

Виви е удивена да чуе това. Не възприема Брет Каспиън дори като момче с родители, а какво остава за родители, играещи боулинг с

преподавател.

– Както и да е, ако не искаш да чакаш автобуса, мога да те закарам до вас – предлага Брет.

Виви на практика се разтича по пода.

– Добре – отвърща колебливо.

Точно като Джъд Нелсън и Моли Рингуолд от „Клуб Закуска“ са. Или поне доста сходни с тях. Стават двойка. През октомври Виви вече е заменила полите с кройка трапец с джинси „Джордейк“, а мокасините си с кецове „Чък Тейлър“. Брет я взема в петък вечер и заедно ходят до „Байърс Фийлд“, за да гледат футболни мачове, макар никой от двамата им да не е супер ентузиаст, а после ходят в „При Антонио“ за пица. В събота правят няколко обиколки на мола „Парматаун“, с едната ръка на Брет, тикната собственически в задния джоб на новите джинси на Виви, и другата, стиснала цигара. Понякога ходят на кино в мола; Виви присъства на гимназиалните партита, на които свири групата на Брет. След това Брет я вози в буика си „Скайларк“ из Парма и Севън Хилс и WMMS 100,7 (най-добрата рок станция в Америка, предаваща от Кливланд) гърми толкова силно, че подметките на Виви вибрират, опрени в таблото, а хладният въздух на Охайо нахлува през отворените прозорци. Паркират на Стейт Роуд Хил или на Канал Роуд в Индипендънс и се натискат. Стигат до втора база; стигат до трета база. Казват си *обичам те, и аз те обичам, аз те обичам повече, толкова съм влюбен в теб*. Чувствата им са толкова свежи, толкова удивителни, че вярват, че те са първите, изживявали *такава* любов. Вярват, че те са я изобретили.

Виви ходи с Брет на репетициите на групата, които се провеждат в гаража на приятеля му Уейн Къртис. Уейн Къртис свири бас, а Рой, който вече е завършил, свири на барабани. Виви познава Рой; той има умна сестра в класа след този на Виви.

Уейн и Рой не се държат по един или друг начин, когато Виви отиде на репетицията. Предимно я пренебрегват, макар че веднъж Рой я пита къде ще кандидатства за колеж и когато тя му отговаря – „Дюк“, Университета на Северна Каролина, Университета на Вирджиния, – той подсвирва.

– Навсякъде става, само да не е тук – добавя Виви.

– Разбирам те – отговаря Рой. Все пак името на групата е „Бягство от Охайо“.

Тайната истина е, че след като Виви се влюбва в Брет, влюбва се и в Охайо. Със знанието единствено на училищния ѝ съветник кандидатства в „Денисън“, „Кениън“ и „Обърлин“. С Брет говорят за женитба, след като навършат двайсет, и обсъждат да се нанесат в апартамент с изглед към езерото; като им се родят деца, ще си купят къща в Шейкър Хайтс. Също като тях децата им ще бъдат отгледани в разумния маниер на Средния запад.

В началото на ноември стигат докрай. На задната седалка на буика са, паркирали са в гората при изхода на пешеходния маршрут „Канал“. Ключът е завъртян достатъчно, та радиаторът да духа горещия си сух въздух. Изисква се известно нагаждане на позите и за секунда е като при игра на „Туистър“; Виви усеща набраздения винил, впит в гърба ѝ, а дрехите ѝ сега се разбъркани с тези на Брет в плитките вдлъбнатини на пода на колата. Пулсът на Виви е скочил до небето. Насладата и болката от усещането на Брет вътре в нея я докарват почти до сълзи. И двамата

плачат мъничко, защото и на Брет му е за пръв път. И – еха! Просто... еха.

След като бащата на Виви умира през февруари, Брет ѝ посвещава песен. Казва се „Златното момиче“ и в началото Виви е малко озадачена от заглавието, защото нейната коса е много дълга и много тъмна. Но като чува текста, осъзнава, че *златното* е метафора. Виви е златното момиче на Брет; тя е неговият слънчев лъч, неговата светлина, неговото съкровище, неговият трофей. Тя е огънят в очите му.

Виви би харесала песента, дори да не струваше – но определено може да заяви, че я бива. Много я бива. Може би е достатъчно добра да бъде пусната по WMMS.

Сега, когато бащата на Виви го няма, Брет Каспиън е всичко за нея. Той е нейният меч и щит, защитното ѝ одеяло, нейният терапевт, най-добрият ѝ приятел. Любовта му е като кислород за нея. Ще стори каквото е нужно, за да го задържи.

Докато е била унесена в спомени, на Нантъкет в църквата „Дева Мария от острова“ свещеникът е започнал да чете от Евангелието, а после подхваща проповед, която звучи малко общо на Виви, но вината си е нейна, задето е посещавала църквата само за Коледа и Великден. Отец Рийд веднъж спомена пред Виви, че възрастната му леля обича романите ѝ и още на следващия ден Виви остави в църковната канцелария подписан екземпляр с едър шрифт на „Фотографът“, но отец Рийд не казва нищо за това в проповедта; говори повече за смъртта като цяло и как тя е прераждане в царството господне.

Проповедта е достатъчно отегчителна, та да пресече плача, но когато свещеникът свършва, Савана се изкачва на амвона и човек може да чуе падането на карфица. Докато Савана си преглежда бележките, Виви си дава момент да се озърне из църквата. Спира за кратко взор на първия ред. Децата ѝ наблюдават прехласнато Савана; Джей Пи се е привел напред и е отпуснал глава в ръцете си. Денис е в противоположната страна на църквата и седи до Кандис Лопрести, Алексис и Мариса, което е също толкова добро място за него като всяко друго.

Джо Десантис е почти най-отзад. Намира се сред групата родители на деца от класа на Лио и Крус. Шефът на Уила е тук, както и няколко души, които Виви разпознава от „Ловецът на миди“. Има учители, треньори, няколко агенти по недвижими имоти, собственици на бизнеси от града, както и всички, работили в „Ямата“, включително Марки Марк, предприемачът на Виви, и Сърфиста, нейния електротехник, и двамата са сложили вратовръзки за случая.

Ето я Джоуди, агентката на Виви, седнала е заедно с Уенди, Тим и Кристина от „Книжния кът на Мичъл“. Тук са и жените от курса по баре на Виви (демонстрират отлична стойка). Вече никога няма да се измъчва с упражнения за бедра – това хубаво ли е? Зъболекарят ѝ и денталната ѝ хигиенистка също са дошли. Виви вече няма да има кариеси, нито ще ѝ почистват зъбен канал. Без повече гинекологични прегледи. Разминаха ѝ се и неудобствата на менопаузата. Какво ли е усещането, като имаш горещи вълни? Виви никога няма да научи.

На втория ред, точно зад децата, седи... Лусинда Куинбъро, бившата свекърва на Виви. *Е, това си го бива*, мисли си Виви. Вярно, че е баба на децата, но... Ами, Лусинда никога не е била фен на Виви. Днес изглежда по-щастлива, отколкото на сватбата на Виви и Джей Пи.

– Това не е истина – обажда се Марта. – И ти самата го знаеш.

– Винаги е мислила, че не съм достатъчно добра за него – коментира Виви. – Нейният малък Джаки Пейпър.

– Предпочита теб пред Ейми – отбелязва Марта. – Мисли, че Ейми е използвачка. – Марта прави пауза. – Извинявай, това беше недискретно.

– Какво още можеш да ми кажеш? – иска да узнае Виви.

– Нищо.

– О, хайде де.

– Също колкото мен си наясно, че няма да ти донесе нищо добро, ако научиш какво мислят за теб всички останали.

Савана прочиства гърло.

Да, да, ред е на хвалебствената реч, но Виви първо търси Крус. Спотайва се до вратата с увесена глава.

Крус! Върви да седнеш, където ти е мястото, отпред, заедно с децата ми, мисли си Виви. Какво му става?

Зак Бриджман все още е в задния ъгъл на вестибюла, тикнал е ръце в джобовете и изглежда, сякаш се чувства извънредно неудобно. Савана поема дъх да заговори, а той отминава Крус и се изнизва от църквата.

– Убедена съм, че много от вас се чудят как ще премина през това – промълвява Савана. – Отговорът е... Взех хапче. Възможно е да заспя тук горе, но поне няма да плача.

Надига се лек смях, който утихва като слаб дъжд.

– Ще трябва да ви помоля за снизхождението ви. Аз не съм писателката. Виви е писателката. Така че, ако нещата във вселената се подреждаха както трябва, тя щеше да е тук да произнася хвалебствена реч за мен и да ме кара да звуча като много по-прекрасен човек, отколкото всъщност съм. Защото, нали виждате, тук съм от пет секунди, а вече заприказвах за себе си.

Още смях.

– С Виви бяхме най-добри приятелки. Тази фраза е шаблонна и изтъркана. Като момичета се учим още от най-ранните си социални взаимоотношения, че от нас се очаква да си имаме най-добра приятелка. Някой, който да припява, докато скачаш на въже, и пред когото да признаеш за тайно увлечение. Няма да ви заблуждавам. Като дете няхах най-добър приятел. Всъщност имах, но беше дакелът ми Хърман Мънстър.

Хората се смеят, но на Виви ѝ е известно, че е болна тема за Савана.

– Това се промени през първата ми седмица в университета „Дюк“, когато в коридора на общежитието „Крейвън Куад“ срещнах момиче на име Вивиан Хау. Отивахме към банята и Виви помоли да вземе назаем шампоана ми. Беше пристигнала в колежа изключително зле запасена, докато аз бях струпала цял магазин под супердългото си двойно легло. Виви идваше от град на име Парма в щата Охайо. Беше миниатюрно създание с дълга права катраненочерна коса и симпатични лунички по носа. Имаше малка сребърна халка в горната част на ухото и аз ѝ завиждах за нея. В мига щом Виви прие от мен шишето „Брек“, усетих разпознаване: това беше най-добрата приятелка, която търсех. През летните ваканции Виви оставаше в Дърам и работеше като сервитьорка в „Летящото бурито“, за да спести пари за следващата учебна година. Доведох я на Нантъкет чак след като завършихме. Родителите ми имаха правило за къщата им тук: гостите оставаха една седмица и нито минута повече. Аз имах други идеи

за Виви; реших, че ще може да живее в моята стая през лятото. Тя не беше обикновен гост, нито просто приятелка, беше ми сестра. – Савана замълчава и си поема въздух. – Родителите ми виждаха нещата различно и след седмица настояха Виви да си тръгне. Аз си помислих, че Виви ще поеме обратно за Дърам, за да подмята пържени картофи и салса, но за седемте дни на престоя ѝ тя се беше влюбила в острова. Заяви, че е... *намерила дома си*. – Голяма глътка въздух. – И... какво се случи? Тя си нае стая в една къща на Феърграундс Роуд и се хвана на работа в химическото чистене „Феър“. Всеки, стъпвал в химическото чистене „Феър“ – обявява Савана и очите ѝ обхождат църквата, – а това май са само половината от вас, знае колко горещо става там. Така че през онова първо лято Виви отрязва косата си и си направи къса прическа. Започна да наблюдава местните и летовниците, та после да ви вкара всичките в бъдещите си романи. – Смях. Смушение? – О, сигурно си мислите, че се шегувам. Очевидно никой тук не е чел „Сезонът на скандала“. – Смях. *Владее си аудиторията*, мисли си Виви. *Давай, Савана!* – Вивиан Хау често е определяна като придошла. Но тя беше повече нантъкетец от хора, живели тук през целия си живот, заради това колко *дълбоко и безусловно* обичаше този остров и начина ни на живот. – Савана забива пръст в подиума. – Тя написа тринайсет романа и всеки от тях е любовно писмо до Нантъкет. Носи ми малка, но реална утеха да знам, че Виви я няма, но думите ѝ останаха.

Виви се усмихва към Марта, която прави шеговита гримаса.

– Малко скромност, Вивиан – прошепва ѝ тя.

– Най-важното, което Виви остави след себе си обаче, са... трите ѝ красиви деца – дъщеря ѝ Уила, дъщеря ѝ Карсън и синът ѝ Лио. – Савана се извъръща и насочва поглед към първия ред. – Деца, майка ви беше заета жена. Пишеше или тичаше, или приготвяше пилешка салата, или плуваше в „Рам Пасчър“. Нямахте пет минути в деня ѝ, които да не са предвидени за нещо. Понякога, дори когато си приказвахме, знаех, че работи върху сюжет в главата си или се чуди как да убеди издателя си да я прати на турне в Уинипег, защото канадските ѝ читатели заслужават посещение. Аз съм тук обаче да ви кажа, че в крайна сметка единственото, което беше от значение за майка ви, бяхте вие тримата. Тя се гордееше много с вас и ви обичаше безкрайно.

Да, мисли си Виви.

Хората плачат неприкрито.

– Като най-добра приятелка на майка ви моя работа не е да облекча тази загуба. Това никой не може да го постигне. Работата ми е всеки ден да говоря с вас за майка ви, да споделям спомени, при това не само хубавите спомени. Никой не иска да слуша за светицата Виви. Някой тук виждал ли е Вивиан Хау ядосана? А да сте я виждали ядосана, след като е пила текила? В никакъв случай не е красива гледка, но истинска.

Марта се подхилква.

– Радвам се, че го намираш за забавно – вмята Виви.

– Обещавам ви, Уила, Карсън и Лио, че докато съм жива, ще говоря с вас за майка ви. Ще ви пиша съобщения или ще ви звъня, когато в главата ми изникне жив спомен; ще ви давам съвети по начина, по който мисля, че би го правила Виви; непрестанно ще ви напомням, че където и да е, тя ви обича. Любовта никога не си отива. Майка ви ви гледа точно в този

момент. Няма начин някога да ви остави.

Виви зяпва.

– Тя знае ли?

– Разбира се, че не – отговаря Марта.

Чуват се меки ридания и подсмърчане.

Савана устремява поглед нагоре към извисяващите се греди на църквата.

– Виви, сега се обръщам към теб. През последните няколко дни мислих задълбочено на тема какво можем да бъдем едни за други ние като човешки същества. Способни ли сме да прекрачим граници, за да разберем напълно другия – или дори да се превъплътим в него? Реших, че отговорът е не, не можем. Аз съм тук жива, а ти си някъде другаде. Но сред всички други хора, които съм познавала през живота си, теб съм чувствала най-близка. Ти *беше, си и винаги ще останеш* най-добрата ми приятелка. Завинаги. Благодаря ти.

– Леле... – отронва Виви.

– Най-добрата реч, която съм чувала тази година – обявява Марта.

Само тази година ли, чуди се Виви. Вътрешно ликува, все едно Савана току-що е спечелила Суперкупата в допълнителното време.

Свещеникът се връща на амвона, вдига ръце и призовава:

– Да се помолим.

НАНТЪКЕТ

До един се съгласихме, че службата беше прекрасна. Савана Хамилтън беше свършила толкова добра работа, че всички се озъртахме и се питахме кой в нашия собствен живот би ни представил и наполовина така впечатляващо.

И боже мой, Савана наистина знаеше как да устрои парти, защото именно това се оказа „възпоминателното събиране“ за Вивиан Хау в клуба „Игрище и весло“: парти. Ширналата се зелена ливада, водеща от тухлената тераса до ръба на пристанището, беше обточена с бар от едната страна и бюфет от другата. Поръчахме си ром „Маунт Гей“ и тоник или чаши свеж ризлинг и взехме от преминаващите подноси миниатюрни кейкчета с омари и царевица, гарнирани със сметана и авокадо. Бяхме подмамени към димящия грил от неустоимия аромат на агнешки котлети и ребърца, залети с пикантен сос. В центъра на шведската маса се мъдреше многоетажна сребърна кула, отрупана с морски дарове – гигантски скариди, едри стриди на половин черупка, кръгли миди, щипки от камчатски кралски раци. Имаше и дървена дъска с размерите на колело от каруца със спираловидно подредени на нея мини сандвичи; беше толкова красива, че ни се струваше грехота да я развалим, но печеното телешко с хрян върху мънички кръгли филийки ръжен хляб беше прекалено апетитно, та да му устоим.

Шон Лий свиреше на акустична китара и пееше кавъри на Спрингстийн, Клептън, Били Джоуел, както и на Кросби, Стилс и Наш, любимия тип музика за припяване на Виви. Макар тя да не свиреше на никакъв инструмент и да не умееше да изпее и една нота, беше луда по рокендрола. В най-неоценената ѝ книга „Отново летни дни“ заглавията на всички глави

бяха песни от петдесетте и шейсетте години.

Въздухът трептеше; водата искреше; флагът плющеше на бриза. На Нантъкет нямаше по-великолепна гледка от тази, предлагана на ливадата на клуб „Игрище и весло“. Клубът беше първокласен и със стари пари зад него; чакаше се двацет години и трябваше някак си да убедиш безмилостната комисия за членство, за да бъдеш приет. Семейство Куинбъро бяха членове от четиресетте години на двацети век и когато Виви се омъжи за Джей Пи, тя автоматично стана член. Ежеше се заради някои от правилата – веднъж облече червена тениска за игра на тенис, а това беше категорично табу, при един случай, без да иска, изплю коктейла си върху тъмносиньото двуредно сако на комодора, защото казаното от него ѝ се бе сторило абсурдно. Когато Виви и Джей Пи се разведоха, комисията за членствата гласува пет срещу четири против повторното приемане на Виви самостоятелно. Някои намериха решението за сурово, особено пък при положение че на всички беше ясно защо приключи бракът им, но Лусинда Куинбъро написа писмо до комисията и заяви, че не желае да се натъква на бившата си *снаха* в клуба при никакви обстоятелства.

Дори когато бяха женени, мястото ѝ не беше тук, посочи Лусинда в писмото си.

Някои хора в комисията смятаха, че Виви внася свежест и прямота на място, което понякога беше тесногърдо и старомодно, но човекът с решаващия глас, Горди Хейстингс, беше чел книгата на Виви „Ангелът на светлината“ и никак не беше развеселен от начина, по който тя представяше клуба им в книгата си под хилавата дегизировка на името „Ливада и котва“. Членовете на „Ливада и котва“ бяха вгледани в себе си и неприятни и макар че Амилия, жената на Горди, му каза да не се впряга и изтъкна пред него как това е *художествена измислица*, той прозря яркия намек. Щом Вивиан Хау имаше такова лошо мнение за клуба, той не чувстваше необходимост да я покани да се присъедини самостоятелно.

И не го стори.

Бившият мъж на Виви, Джей Пи Куинбъро, беше шокиран от решението на комисията, но приятелката му Ейми ван Пелт, която бързо беше заела мястото на Виви до Джей Пи, се чувстваше по същия начин като Лусинда. Беше доволна, задето няма да ѝ се налага да се тревожи дали няма да се натъкне на Виви в дамската тоалетна.

Савана Хамилтън, чието семейство бяха членове на „Игрище и весло“ от основаването му през 1905 година, заяви на Виви, че винаги може да подаде нова молба.

Лусинда Куинбъро и най-добрата ѝ приятелка и партньорка по бридж Пени Роузън присъстват на възпоминателното събиране и когато Лусинда поръчва на бармана Маршъл две сухи мартинита „Хендрикс“, той отговаря:

– Веднага, госпожо Куинбъро. Ще ги запиша на сметката ви, Кю-10, нали?

– На сметката ми ли? – учудва се Лусинда. – Днес питиетата не са ли безплатни?

– Госпожица Хамилтън поема разходите само за хора, които не са членове – обяснява Маршъл.

Лусинда се озърта. Освен нея, Пени, Джей Пи и семейство Бонам никой

наоколо не е член.

– Това ми се струва преднамерено – коментира.

– О, хайде стига, Луси – обажда се Пени. Пени и Лусинда са приятелки от пет десетилетия и Пени е единственият останал жив човек, който ѝ казва „Луси“. – Никога не си харесвала Вивиан и се погрижи да не я приемат в клуба, а сега протестираш, че трябва да платиш за пиене на помена? Засрами се.

– Да, Маршъл, Кю-10 – потвърждава Лусинда. Чумери се към Пени. – Предполагам, ти ще си човекът, който ще говори на моето погребение и ще кажеш на всички колко дребнава съм се показала.

Пени потиска усмивка. Мисълта я въодушевява.

– Чакам с нетърпение ти да платиш за следващите питиета – добавя Лусинда.

Макар да е лесно да паднеш във властта на добрата храна, музиката и красотата на деня, мнозина сред нас държат под око децата на Виви. Уила Куинбъро Бонам седи на една маса под сянката на чадър между мъжа си Рип и свекърва си Тинк. Бонам също като Куинбъро са дългогодишни членове на „Игрище и весло“ – Тинк играе тенис, а Чаз Бонам плава, – но за разлика от Куинбъро те не са привърженици на безкомпромисната политика на клуба.

Тинк се тревожи само за едно: здравето и безопасността на снаха ѝ, която отново е бременна. Както е известно на много от нас, Тинк умира от желание семейството да се сдобие с наследник – за предпочитане момче.

– Да ти сервирам ли още нещо, мила? – обръща се Тинк към Уила. Пред Уила стои чаша с джинджифилова напитка. – Какво ще кажеш за сандвич с краставица?

– Не мога да ям.

Рип държи ръката на жена си.

– Искаш ли да си тръгнем? – пита я. – Можем да се приберем у дома и да полегнеш на включен климатик.

– Трябва да съм сигурна, че Карсън и Лио са добре – отвръща Уила.

Барманът Маршъл отбелязва наум, че Карсън Куинбъро е на петия си коктейл „Том Колинс“. Знае, че Карсън сервира питиета в „Ловецът на миди“, и се пробва да подхване разговор за бизнеса, но тя го отрязва и той всъщност не може да я вини. Майка ѝ тъкмо е умряла. Тя тиква чашата в лицето му и произнася:

– Моля те, по-силен, братле.

Маршъл вярва, че „Том Колинс“ трябва да е слаб до среден по сила; очаква се да е достатъчно освежаващ, та да ти е възможно да изпиеш няколко чаши в рамките на един следобед, без да се напиеш. Но клиентът винаги е прав. Връчва ѝ коктейл, който на практика си е чист джин.

Карсън избягва баща си, избягва баба си и Пени, избягва Лио, избягва Денис. Използва Савана като пробен камък от време на време, после пак се отнася. След коктейл номер четири се насочва към водата и вади мобилния си телефон и електронната цигара. Започва да изпраща поредица от съобщения и дърпа няколко пъти от електронната цигара, но преди да е изпуснала дима, помощник управителят вече крачи към нея.

Тя тиква телефона и цигарата в коктейлната чантичка на майка си и се навежда да разкопчае обувките „Лубутен“ на майка си. Добре е огазила моравата на клуба с токовете си. Подсмихва се към помощник управителя

и когато той отваря уста да ѝ напомни как в клуба не се допускат боси крака, мобилни телефони и електронни цигари, тя дискретно му показва среден пръст. Макар това да е непристойно поведение, помощник управителят е този, който се чувства, сякаш е направил гаф. Все пак младата жена тъкмо е изгубила майка си.

Въпреки знойната жегата и въпреки факта, че първостепенен член на клуба – бившият комодор Чаз Бонам – е съблякъл сакото си, Лио Куинбъро още е със своето. И той като сестра си Уила винаги е следвал правилата.

Съучениците му Кристофър и Мич го дърпат настрана да го попитат дали е истина, че Крус е блъснал Виви.

– Мариса така каза. – Това идва от Мич.

– Да – потвърждава Кристофър. – Алексис ѝ казала, че един от полицейските служители видял Крус да профучава с висока скорост покрай знак „Стоп“ няколко минути преди майка ти да бъде блъсната.

– Най-добре Мариса да си държи устата затворена – отсича Лио и Кристофър стига до извода, че слуховете за раздялата на Лио и Мариса трябва да са верни, нищо че бяха избрани за най-сладка двойка на випуска. Мариса присъстваше на службата, но седеше с майка си и Алекса и сега я няма на събирането.

Според Кристофър е още по-странно, че Крус не е тук, макар че Мич го забелязал да стои отзад в църквата. И Джо Десантис го няма. Кристофър се чуди дали се чувстват неудобно в клуба – не е точно място за различни; абсолютно всички са бели, – или има и нещо повече. *Дали* все пак Крус Десантис не е прегазил Вивиан Хау? Слухът, че е профучал покрай знак „Стоп“ с висока скорост, е доста изобличаващ и Кристофър не може да се сети по каква друга причина Крус не би дошъл да подкрепи Лио. Отсъствието му е... очебийно.

Както всяко парти, на което се смесват алкохол и силни емоции, нещата в крайна сметка достигат кризисна точка. Никой от нас не е обръщал особено внимание на Денис Лети, бившия приятел на Виви, но той се е навъртал около Джей Пи Куинбъро също като акула. За разлика от Лио, той свали сакото си отдавна (преди Чаз Бонам да съблече неговото, както отбелязаха някои от нас) и разхлаби вратовръзката си, а през бялата му риза беше избила пот. Не можем да твърдим, че сме изненадани. Като поглъща бърбън по начина, по който го прави днес, Денис може да е малко необуздан. Някой помни ли сватбата на Уила и Рип?

Денис пристъпва директно към Джей Пи; с десетина сантиметра по-нисък е и тежи близо двайсет килограма повече от Джей Пи.

– Надявам се, че ти е ясно как разби сърцето на Виви. Имаше нещо хубаво и го съсипа.

Джей Пи кимва замислено.

– Случилото се между нас с Виви не е твоя работа, Денис. Най-добре да се прибираш у дома. Мога да ти повикам такси, ако е нужно.

– Ако е *нужно*? – повтаря Денис. Може да не е расъл на Хулбърт Авеню, може да не различава едномачтова платноходка от катер, но разбира, когато му говорят снизходително, и също така знае, че през изминалите три години Виви се изръси с над половин милион долара от спечелените си с труд пари заради този клоун. Джей Пи може да се прави на Ричи Рич – с добър произход, наясно коя вилица да използва, с мокасините му на

босо и слънчевите му очила „Уейфеърър“, закрепени в гъстата му като на някого от клана Кенеди коса, – но е факт, че не знае какво е един ден истинска работа.

Денис се беше опитал да убеди Виви да вкара Джей Пи обратно в съда просто заради принципа – не беше честно той да ѝ е изневерявал, а *тя* да плаща на *него*, – но Виви заяви, че е заета да гони крайни срокове и проточила се съдебна битка би била прекалено отвличаща вниманието.

– Знам, че се застъпваш за мен – добави тогава Виви. – И те обичам заради това, но този кръстоносен поход приключи отдавна. Свърши се, Дени. Просто го забрави.

Работата беше там, че Джей Пи дори не беше признателен. Държеше се все едно парите му се полагат.

Денис отдръпва ръка назад и без предупреждение фрасва Джей Пи в челюстта точно когато той поднася своя „Маунт Гей“ с тоник към устата си, така че чашата полита и се строшава на тухлената пътека. Джей Пи е сварен неподготвен, а историята на Денис с побоища по барове е толкова дълга, че той посяга с левия си юмрук и удря Джей Пи в носа. Кръвта е навсякъде.

Рип Бонам вижда какво се случва и се намесва.

– Охо, Денис, хайде, приятелче, достатъчно.

Денис се оставя на Рип да го дръпне настрана, а Уила бърза към баща си със сноп салфетки. Джей Пи притиска салфетките към носа си и от другата им страна избива червено петно.

– Нужна ли ти е линейка? – пита го Уила.

Джей Пи клати глава, а Рип извежда Денис на паркинга. Ние, останалите, си събираме нещата и увиваме в салфетки по няколко от прословутите шоколадови курабии на клуба, та да им се насладим по-късно.

Приемаме, че е подобаващо, може би дори ласкателно, задето двама мъже воюват за Виви до самия ѝ край.

Нашата домакиня Савана отвежда Джей Пи в сумрачната, хладна и празна бална зала, където седат на два банкетни стола встрани. Савана познава Джей Пи, откакто са били деца на тенис корта тук. Бяха от хлапетата, които се учеха на воле и сервис, а после се даваха в кръг върху загрятата от слънцето глина, за да ядат пица. Джей Пи беше просто един от тълпата, неотличим от останалите синове на привилегирани семейства, с които беше израснала Савана, докато не започна да се среща с най-добрата ѝ приятелка. И после се ожени за нея, родиха им се деца, той ѝ изневери и ѝ причини невъобразими сърдечни мъки. Савана е бясна, задето е в позицията да ѝ се налага да го утешава, но ѝ е ясно, че няма какво друго да се направи.

– Съжалявам, задето се случи такова нещо – промълвява. – Трябваше да наблюдавам Денис по-зорко. Той е като бомба със закъснител.

– Така и не разбрах какво видя тя в него.

– Добър и честен е, а на нея това ѝ допада. Освен това я боготвори и след всичко, през което премина тя...

– ... е търсела моята пълна противоположност – довършва Джей Пи. – Е, открила я е. – Той поглежда към Савана; тя зърва две набраздени от капиляри зелени очи над окървавената салфетка. – Наясно си, че отношенията ми с Виви не бяха точно в черно и бяло. Вероятно връзката

ни беше най-комплицираната в историята на света.

Това кара Савана да се разсмее.

– Звучиш като такава надута гадина.

– Знам – отговаря Джей Пи и заплаква. – Толкова много я обичах. От мига, когато спрях очи върху нея, когато вземах онези дрехи от химическото чистене...

– Вземаше роклите на майка си – уточнява Савана. – Това само по себе си трябваше да я предупреди да стои настрана от теб.

– Така оплесках нещата – промърморва Джей Пи. – Денис не грешеше. Наистина разбих сърцето на Виви. Знам, че го направих.

Савана дърпа окървавените салфетки от лицето на Джей Пи. Носът му изглежда като размазана ягода, а на челюстта му е започнала да избива синина. На сутринта със сигурност ще боли.

– Бих се радвала да го разнищим заедно, Джей Пи, но в момента не съм в подходящо разположение на духа. Нужно е да се съсредоточим върху важното...

– Да открием кой я е блъснал – прекъсва я Джей Пи. – Да се погрижим да възтържествува справедливостта.

Савана си поема глътка въздух, за да почерпи търпение.

– Полицията се е заела с това. Ние с теб имаме да мислим за децата.

– Децата ме обичат – коментира Джей Пи. – Но не ме харесват. Харесваха Виви. Разговаряха с Виви. – Той дарява Савана с онази ленива полуусмивка, за която тя знае, че е едно от нещата, поначало привлекли Виви. – Теб също те харесват. И говорят с теб.

– Самата истина – отсича Савана и се изправя. – Имаш ли нужда да те откарам у дома, или ще повикаш Ейми?

– Ейми? – произнася той, все едно няма представа коя е.

– Паркирала съм отпред – добавя Савана. – Да вървим.

ЕЙМИ

В деня на възпоминателната служба на Виви Ейми моли за почивен ден и Лорна прави същото с твърдението, че е необходимо да подкрепи приятелката си, а за щастие, в сряда в салона е спокойно. Рецепционистката Бранди с неохота ги вади от графика с идеята, че ще отидат на службата.

Вместо това двете се запътват към „Крю“ в края на Страйт Уорф, което е най-доброто място за пиене през деня.

Настаняват се в дъното на бара и „в памет на Виви“ си поръчват бутилка шампанско „Пол Роджър“. Също така поръчват дузина стриди и какво пък, като са започнали, добавят и хайвер с всичките му екстри. Когато стъклениците се отворят, гостите имат безпрепятствена гледка към водата. Дървената крайбрежна алея е тясна и на Ейми ѝ е известно, че не един и двама са падали; когато двамата с Джей Пи работеха отсреща в „Корк“, често чуваха олелията. Океанът блести на слънчевата светлина; на близкия кей лодките се полюшват в едната и в другата посока; чува се сирената на ферибота, а чайките крещат като ревниви момичета. Барманът Томи изстрелва корковата тапа от бутилката с шампанско.

– Празнувате ли, дами? – пита ги.

До този момент Ейми не се е замисляла как изглежда това отстрани. Взела си е почивен ден, за да оплаче бившата жена на гаджето си, но нейният вариант на „оплакване“ е да пие шампанско, което не може да си позволи, и да яде хайвер, който ама никак не може да си позволи. Ами ако някой я види?

– Точно така – потвърждава Лорна и повдига чашата с платинени мехурчета. – Празнуваме живота.

Ейми беше предложила да пропусне службата и събирането в клуба още преди Джей Пи да каже нещо.

– Мисля, че всички, особено децата, ще се чувстват по-добре, ако аз стоя настрана.

Ейми мигом усети облекчението на Джей Пи.

– Сигурно си права – отговори той.

Дали ще липсва на децата? На Карсън може би. Но ако Ейми беше отишла на опелото, всички щяха да я гледат, защото тя би се намирала в уникално ужасната позиция да скърби за жена, за която невинаги се беше изразявала особено ласкаво. Ейми не би могла да понесе изпитателните им погледи.

Вдига чашата си и я чуква в тази на Лорна, без да изрече и дума. Всичко, което иска днес, е да пие и да забрави.

На някакъв етап в бъдеще Джей Пи ще е в състояние да мисли за нещо друго, освен за смъртта на Виви. Лятото ще мине, децата ще се нагодят, Лио ще замине за колежа. Ейми ще се насочи към Карсън – може би това ще е шанс за тях да се сближат. И Джей Пи ще е свободен да ѝ направи предложение. Просто ще се наложи Ейми да изчака още малко.

Шампанското свършва, преди да се усетят, и Лорна поръчва бутилка розе. Томи се интересува дали възнамеряват да поръчат още храна. Стридите изчезнаха на шест солени преглъщания, а от хайвера се паднаха по три хапки на всяка. Ейми поръчва две хлебчета с омар и гарнитура от пържени картофи.

– Не се тревожи, аз черпя – казва на Лорна. Прави груба сметка наум и осъзнава, че дори да спрат да ядат и да пият сега, сметката ще е четиристотин долара. Този обяд е екстравагантен, но тя е достигнала точка, от която няма връщане. – Утре може да умрем.

С напредването на следобеда барът започва да се пълни. Демографията е загорели от слънцето след дни, прекарани в плаване, хубави мъже в групи от по трима или четирима. Един симпатичен тип с козирка срещу слънце на „Тори Пайнс“ запrikaзва Лорна. Твърди, че харесва акцента ѝ. Дядо му бил ирландец от Уексфорд.

– Ха! – възкликва Лорна. – Аз съм израснала там.

Ейми се опитва да допринесе към разговора им, като припява с нейния собствен акцент – от Алабама!, – но през изминалите десет години южняшкият ѝ провлачен изговор почти е изчезнал и сега звучи някак насилно. Тя насочва вниманието си към останалото в чашата ѝ топло розе и си пожелава някой от господата да се притече да я спаси, но не се случва. Пристигна на Нантъкет като стройна двайсет и три годишна, а сега е десет години по-възрастна и със седем (не, с девет) килограма по-тежка и изглежда... изхабена. Наистина е изхабена. Да се справя с Джей Пи, с децата му, с майка му и с битките му да открие себе си, е било

изтощително, а да се чуди кога ще престане да му е приятелка (любовница) и ще му стане жена я е оставило разочарована. Светлината ѝ е помръкнала. Нищо чудно, че всички мъже в този бар странят от нея. Спокойно би могла да носи на челото си лепенка с надпис „Употребена“.

Отпива още малко вино и в този момент на бар стола до нея сяда мъж в бяла тениска и тесни сиви официални панталони. Прави знак на бармана, поръчва „Китова опашка“ на пивоварната „Сиско“ и май чак тогава забелязва Ейми.

– Опа, това място да не е заето?

Ейми поклаща глава. Радва се, че в този бар има някой, който не я смята за прокажена, пък дори той да не е един от великолепните мореплаватели. Ейми не го е огледала и сега се бои да извърне глава, за да не се получи прекалено очевидно. Забелязва обаче кръв по кокалчетата на ръката му.

Пила е толкова много, че го сграбчва за китката, без да се замисли.

– Наранил ли си се? Или... си се бил?

– Бих се – отговаря мъжът. Бирата му пристига, а той се изправя и я изгълтва цялата наведнъж. Това дава на Ейми възможност да го огледа; когато свършва, той се вглежда в нея.

– О, здравей, Ейми – промърморва.

– Денис! – възкликва тя. Тонът ѝ е ентусиазиран, което е странно, тъй като не познава Денис особено добре. Беше гадже на Виви, макар че Ейми научи от Джей Пи как били скъсали или поне късали на етапи.

Ейми дължи на Денис благодарности. На сватбата на Уила и Рип миналия юни Джей Пи и Виви танцуваха на първата песен заедно с Уила и Рип и господин и госпожа Бонам. Това беше на първо място в списъка на Ейми с най-лоши моменти във връзката им. Виви пасваше идеално в обятията на Джей Пи и двамата се носеха плавно (През първото ѝ лято на острова Джей Пи не беше ли заявил пред Ейми как Виви не умее да танцува?) и се смееха, видимо ведри, а Ейми се чудеше „Какво изобщо правя тук?“. Като нищо щеше да си тръгне от клуба „Игрище и весло“, ако Денис не беше приближил към нея с ново питие – чукна чашата ѝ за наздраве и прошепна шега в ухото ѝ, която тя не чу заради силната музика, но независимо от това се засмя.

– Още една – поръчва Денис на бармана.

– Значи си бил на възпоминателната служба, нали? И на събирането после?

Денис кимва.

Ако той е тук в „Крю“, значи събирането трябва да е приключило. Ейми се чуди дали Джей Пи ѝ е звънял. Чуди се дали му е липсвала, дали е постъпила правилно, като се задържа настрани. Исква да знае дали някой е питал къде е тя. Осъзнава, че е безнадеждно егоцентрична. Днешният ден няма нищо общо с нея. Днес са от значение Виви и хората, които е обичала и са обичали нея. А това изключва Ейми.

Бедният Денис. Ейми се мъчи да си представи как ли трябва да се чувства той. Виви скъса с него и после умря. Два напълно различни типа болка, едната насложена връз другата.

– Как се справяш? – пита го.

Денис повдига рамене.

– Децата как са?

– Не говорих с децата. Те бяха отпред заедно със Савана и гаджето ти.

– О, Савана – отронва Ейми. – Тя сигурно е много разстроена.

– Да, разстроена е. Произнесе невероятна реч в църквата.

Ейми си пожелава да е присъствала, за да я чуе; винаги е била леко обсебена от Савана. Савана Хамилтън притежава онова неуловимо качество, известно като класа; видимо е от всеки ъгъл. В прическата ѝ е, в дрехите, в маниера ѝ на говорене, в благородството ѝ, във вкуса и лекотата, с която се движи през живота. Защо ли така и не се е омъжила? Веднъж Ейми попита Джей Пи и той отговори:

– Стандартите ѝ са прекалено високи.

Ейми знаеше, че за известно време Савана се беше срещала с Майкъл Делрей, важна клечка в „Джей Пи Морган“, но скъса с него, защото той беше прекалено користолюбив. Савана е благородна по душа. Наследи семейните пари и основа организация с нестопанска цел, която храни и образова деца на места като Нигер и Бангладеш. Дори да искаше да я мрази, Ейми не би била способна.

– Та, на *погребението* ли се сби? – пита Ейми.

– На помена след това.

– Влязъл си в юмручна схватка в клуб „Игрище и весло“? – Ейми е приятно възбудена от самата мисъл за това. Клубът я плаши. Джей Пи все говореше как Виви пренебрегвала правилата, така че всеки път когато кракът на Ейми стъпи там, тя чувства задушаваша нужда *да се държи прилично*. Мястото на Ейми не е там повече, отколкото на Виви. Ейми е родом от Потър, Алабама. Хората знаят за Монтгомъри и Мобайл, но никой не е чувал за Потър. Мястото е провинциално до безобразие.

– Точно така.

– Изхвърлиха ли те?

– Да.

– С кого се сби?

Денис поднася втората бира към устата си и изгълтва половината на една глътка.

– Ти с кого си мислиш?

Ейми се втренчва в розето, останало на дъното на изцапаната ѝ с червило чаша.

– С Джей Пи?

– Да.

Ейми се озърта. Лорна е погълната от разговора си с мореплавателя; Ейми спокойно би могла да я остави, ако иска да се прибере у дома, за да се погрижи за Джей Пи. Ако по кокалчетата на Денис има кръв, как ли трябва да изглежда лицето на Джей Пи.

– Той зле ли е пострадал?

– Възможно е да има някоя и друга синина – промърморва Денис. – Ударих го два пъти. Той всъщност не отвърна.

Не, не би отвърнал, мисли си Ейми. Джей Пи не обича конфронтациите. Ако има проблем, решава го с пари.

Сигурно е редно да си отиде вкъщи и да обработи раните му.

Но... не го иска.

– Имах огромно количество стаен гняв към него – обяснява Денис. – Сега обаче се чувствам зле, задето го ударих. – Поглежда към чашата на Ейми. – Какво ще кажеш да ти поръчам питие в знак на извинение, че съсипах лицето на гаджето ти?

– Не бих отказала – отвърща Ейми.

ШЕФА

Според националната статистика в петдесет процента от случаите на бягство след прегазване се стига до присъда, но това не кара Шефа да се почувства по-добре. Нито пък фактът, че жена му Андрия в четвъртък прекара час и половина да гледа виртуалната възпоминателна служба за Вивиан Хау и после посвети още час (или повече) на възпоминателната страница на Вивиан Хау във фейсбук, за да чете коментарите на нейни читатели.

– Искат полицията на Нантъкет да разкрие кой е извършителят – заявява Андрия. – Искат справедливост. Чувствам се непочтена, на страницата се представям като обикновен читател, какъвто съм, само дето също така съм омъжена за шефа на полицията на Нантъкет.

– Правя всичко, което мога – отговаря Ед.

Но истината е, че не стига доникъде с разследването.

Дирите от гуми не са от помощ. Били са компрометирани от стъпките на Крус, пристигането на линейката и стъпките на парамедиците.

Лиса Хит откри кръв на Вивиан Хау по джипа на Крус Десантис. Върху дръжката на вратата. Най-вероятно по ръцете на Крус е имало кръв, като се е качил в джипа си, след като линейката я е откарала към болницата. Тестът с луминол не показва нищо по бронята или решетката, което беше облекчение, но честно казано, Шефа би се чувствал по-добре, ако колата беше съвсем чиста. Не иска изявлението „Кръвта на Вивиан Хау беше по джипа на Крус Десантис“ да се разпространи сред общността без контекст. Докладът на Фалко, че момчето е подминало знак „Стоп“ и продължило с бясна скорост по Сърфсайд, е навсякъде. Фин уведоми Шефа, че е чул хората да говорят за това на плажа в Сиско.

– Всички твърдят, че Крус я е блъснал – обясни Фин.

– Няма доказателства за такова нещо – отговори Шефа. – Хората приказват. Спокойно можем да се кръстим Острова на слуховете.

Единственият член на семейството на Вивиан Хау, който се е свързал с Ед, е Рип Бонам, нейният зет. Шефа познава Рип, баща му Чаз и сестра му Памела Бриджман, защото отделът редовно работи със застрахователната компания на Бонам покрай пътни злополуки. Телефонното обаждане на Рип беше дружеско, просто се поинтересува дали имат някаква посока на разследването.

Следващата стъпка ще е изследването на дрехите на Виви за частици боя от джипа и издирване на влакна от въпросните дрехи по бронята на Крус. Всеки контакт оставя следа.

И именно тук в разследването настъпва огромна бъркотия. Дрехите на Виви липсват. Патологът твърди, че е спазил протокола – изрязал е дрехите от починалата, прибрал ги е в торба и е уредил да бъдат доставени в полицейското управление, където да бъдат обработени и пратени на Лиса Хит на Кейп Код. Но според Алексис Лопрести, която работи на гишето за приемане, дрехите така и не са стигнали до управлението.

Шефа отиде обратно при патолога – беше нов и беше заместил

останалия дълго време на поста доктор Фийлд, – за да пита кого точно е пратил да достави дрехите и той призна, че не е сигурен. Предал ги е и е приел, че някой ще се погрижи.

– Ами къде са тогава? – поиска да узнае Шефа. Беше на ръба да избухне, но никак не му беше нужно да озлобява патолога срещу себе си. – Няма значение, сигурно са в управлението.

Ед подкара към работното си място и се втурна право при Алексис Лопрести.

– Не си виждала или приемала торбата с дрехите на Вивиан Хау от болницата, нали така?

– Не съм – потвърди Алексис. – Проверихте ли в стаята с улики?

– Да – отвърна той. – Два пъти. Кой е бил на смяна в събота?

Алексис придоби объркан вид при въпроса му.

– Не знам.

Шефа беше изкушен да я уволни на мига. Тя трябва да беше разчела изражението му, защото зачатка на компютъра си и добави:

– Диксън и... Пичър.

Пичър беше зелен; беше постъпил в редиците им преди девет месеца. Беше напълно възможно Пичър да е оставил дрехите на задната седалка на служебния си автомобил.

Когато Шефа позвъни на Пичър, на фона се чуваше силна музика и смях; звучеше, сякаш е някъде из града. Той беше много млад; Шефа помнеше, че го е забелязвал да се мотае около бюрото на Алексис необичайно често, сигурно с надеждата да си уреди среща.

Пичър заяви, че не той е получил дрехите.

– Със сигурност бих го помнил. Дрехи и маратонки, нали?

– Точно така – потвърди Шефа. – Значи все пак си ги видял?

– Не – отрече Пичър. – Но знам, че е била блъсната, докато тичала. Значи трябва да е имало и маратонки. Онова, което се опитвам да кажа, е, че маратонките е трудно да се пропуснат.

В едно последно усилие Шефа позвъни на Лиса Хит, за да провери дали по божията милост дрехите някак си не се бяха озовали в ръцете ѝ.

– Не – отговори тя. – Защо? Изчезнали ли са?

Шефа не може да освободи джипа на Крус, докато не открият дрехите, ясно му е, че дължи обяснение на Джо Десантис и е редно то да бъде дадено лично.

Минава през „Петачето“ около два и половина, когато обедният наплив е утихнал. Облекчен е да завари Джо сам, реже бонфиле в задното помещение.

Когато Джо вижда Шефа, по лицето му пробягва загрижено изражение, но се усмихва.

– Багетата със салата „Нисоаз“ и риба тон свърши. Съжалявам, Ед. Знаеш, че трябва да идваш по-рано.

Стомахът на Ед прокъркорва. Добре би му дошло нарязано на тънко печено месо, дупчесто швейцарско сирене, рукола и малко от безбожно пикантния сос от хрян на Джо върху топъл геврек, но не за това е дошъл.

Има дни, когато си мрази работата и напоследък преживя няколко такива.

– Имаш ли минута, Джо?

Джо прекосява помещението, обръща табелата на „затворено“ и вади две кутийки кока-кола от хладилника. Няма къде да седнат, така че се облягат на щанда.

– Ако не си дошъл за обяд, значи има проблем.

Шефа въздиша.

– Крус обсъждал ли е с теб какво се е случило, когато е открил Вивиан Хау?

Джо клати глава и отваря кутийката си с безалкохолно.

– Не е обелвал и дума на тази тема, освен че е казал всичко на теб. – Джо отпива. – Не ми е ясно защо още държите джиपा.

– Налице са няколко неща, които не изглеждат добре – заговаря Шефа.

– Няколко минути преди да набере 911, един униформен го е забелязал да пропуска знак „Стоп“ на Хупър Фарм Роуд и Сърфсайд Роуд и после да подкарва бързо по Сърфсайд.

Джо запазва мълчание.

– Когато попитах Крус откъде е идвал, той каза от вкъщи, което не се връзва.

– Твоят човек сигурен ли е, че е бил той? На острова има много бели джипове, Ед.

– Твърди, че е бил той, макар да е възможно да е сгрешил. – Шефа отваря своята кутийка кока-кола и се опитва да се наслади на първата студена и газирана глътка. – Следите от гумите не бяха от помощ. Луминолът показва кръв на госпожа Хау по дръжката на вратата му, но не и по бронята и решетката, а заради раната на крака ѝ е почти сигурно, че по бронята би имало кръв.

– Крус не я е блъснал – отронва Джо. – Това дете... – Върти кутийката в ръцете си. – Той не лъже, Ед. Ако беше блъснал Виви, щеше да ни каже.

– Защо е отивал в дома на Хау толкова рано в събота сутринта? – пита Шефа. – В седем и петнайсет. Попитах го, но той не каза.

– Доколкото разбрах, сдърпали се с Лио – отвърща Джо. – Нещо трябва да се е случило предишната вечер. Стават такива неща покрай завършването, емоциите са силни, хората говорят неща, които не мислят. Крус не е виждал Лио след болницата. Едва го придумах да отиде на възпоминателната служба.

– Крус беше много емоционален в управлението и се запитах дали няма още нещо – вмята Шефа.

– Погледнато отвсякъде, Вивиан Хау беше като майка на Крус. Той я обичаше. – Джо прочиства гърло. – Виви много я биваше да го кара да се чувства част от нещата, да се грижи за него, както умее само една майка. Нейната смърт е голяма загуба за моя син, както и за мен самия. Но, Ед, той не я е прегазил.

– Добре.

– Не си ли убеден? – Джо се изправя до пълния си ръст и изведнъж помещението се смалява. – Мислиш, че крие нещо? Че те лъже?

– Има много за губене.

– Мамка му, наистина има много за губене – съгласява се Джо. – Постигна повече, отколкото някой си е представял и в най-смелите си мечти. Не разбирам защо Крус е приеман като заподозрян, а не като съкрушено хлапе, което по случайност се е натъкнало първо на жената. Или може би е заподозрян, защото е чернокож и когато някой чернокож е

близо до местопрестъпление, няма как да не е извършителят.

Шефа го втриса.

– Не опира до раса – заявява. Стои смутено на мястото си и прехвърля нещата наум. Дали Фалко всъщност е видял Крус, или пък някое друго черно хлапе е шофирало белия джип? Дали Фалко не е забелязал Крус предимно защото е черен? Дали не е по-лесно за общността на Нантъкет да каже, че Крус Десантис е сторил нещо лошо, защото е черен? Шефа не ръководи полицейско управление, в което черните граждани са третирани различно от белите. Научил се е обаче, че расизмът е системен. Често е заровен толкова дълбоко, че дори не успяваш да го видиш, но си е там.

– Харесвам те, Ед. Броя те за свой приятел. Само че никога не бих се възползвал от приятелството ни. Синът ми не е блъснал Виви. Той е от типа хлапета, които биха признали незабавно и биха поднесли китките си за белезниците. Обичаше Виви Хау толкова много, че никога не би си простил. Известно ми е, че има нещо нерешено между него и Лио Куинбъро. Разчитам го по лицето му, без да питам дори. Онова, което не съзирам там обаче, е чувство на вина, задето е убил жена. Прояви голямо търпение, докато проверявате джипа му. Кара стария си велосипед, без да гъква, защото има вяра в системата. Ала няма да стоя отстрани и да гледам как го превръщате в изкупителна жертва, защото се нуждаете от присъда. Крус не я е ударил, Ед.

Думите му си падат на мястото и в този миг Шефа знае в сърцето си, че Крус Десантис не е блъснал жената. Някой друг я е прегазил и е *избягал*, вероятно секунди преди да я открие Крус.

– Ще освободя автомобила му този следобед – заявява Шефа.

– Благодаря ти, Ед – отговаря Джо и двамата мъже си стискат ръцете.

ВИВИ

Виви се е отпуснала на кадифеното канапе, когато Марта влиза през зелената врата, стиснала клипборда си в ръка.

– На възпоминателната ти страница във фейсбук има прелестни публикации – обявява. – Искаш ли да хвърлиш поглед?

– *Всичките* ли са прелестни? – интересува се Виви. Ако е научила едно за фейсбук, то е, че хората си мислят как не е проблем да публикуват неща, които не би им хрумвало да изрекат в лицето на някого. През изминалите години Виви се е превърнала в строг застъпник на онлайн маниерите: ако нямаш какво хубаво да кажеш, продължавай надолу по страницата!

– Е? – подканя я Марта.

Интересът на Виви е възбуден.

МЕМОРИАЛНА СТРАНИЦА НА ВИВИАН ХАУ

Моля, споделете мисли и спомени за Вивиан Хау. Насърчаваме ви да останете позитивни! Семейството и близките приятели на Вивиан ще погледнат на тази страница като на място, от което да почерпят утеха от нейните читатели. Благодарим ви.

Миналата зима ми поставиха диагноза втора фаза тройно положителен интрадуктален карцином и преминах през осемнайсет

кръга химиотерапия в онкологичния център „М. Д. Андерсън“ в Хюстън. На всяка от тричасовите си процедури носех със себе си роман на Вивиан Хау. Сестрите винаги ме питаха дали ми харесва книгата и това ни даваше тема за бъбрене, различна от рака ми. Винаги ще съм благодарна на Вивиан Хау, защото беше „до“ мен в най-мрачните ми моменти.

Криста Дж., Кейти, Тексас

ВИВИАН ХАУ Е КРАЛИЦА! ПОЧИВАЙ В МИР, ВИВИ!

Меган Р., Уисконсин, Мейн

Дори не искам да чета „Златното момиче“, защото, като я прочета, няма да имам повече Виви за четене и тогава загубата ѝ ще стане реална. Някой друг чувства ли се по същия начин?

Лорет А., Баумор, Шотландия

Отговор: Аз също!

Тафи Х., Каламазу, Мичиган

Отговор: Аз също!

Бет Х., Шарън, Масачузетс

– Дотук добре – отбелязва Виви.

Здравейте! Макар да съм тъжна заради загубата на една от любимите ми авторки, също така бих искала да направя предложение. Моля ви, дали някой ще се върне в романите на Вивиан Хау, за да поправи грешките? На страница 201, ред 21 от „Фотографът“ пише „Труман“ вместо „Дейвис“. Освен това открай време съм шокирана, защото коректорите оставят интеробанги в работата на Вивиан Хау. За онези от вас, които не знаят, интеробанг е необичайна комбинация от възпросителен и възклицателен знак. „Как се случи това?!?!??“ (Сами виждате от примера ми колко неуместно стои.) Благодаря и моите съболезнования на семейството.

Полин Ф., Хоумстед, Флорида

Отговор: „Интеробанг“ ми звучи като онова, което се случва, когато някое от децата ми почука на вратата, като правим секс с мъжа ми.

(Съжалявам, не успях да се удържа. Харесва ми да мисля, че шегата е от типа шегу на Виви.)

Кери Х., Гранд Айленд, Небраска

– Права е – коментира Виви. – Това е точно типът шегу, която бих подхвърлила аз.

Марта мълчи.

Здравейте, аз съм нов във фейсбук, включих се буквално преди минута. Чудех се дали някой знае как да се свърже със семейството на Виви. Не съм побъркан маниак, честна дума. От 1983 г. до 1987 г. посещавах заедно с Виви гимназията в Парма. Тя ми беше приятелка в продължение на единайсет месеца. Не съм я виждал от август 1987

година, но чух от сестрата на бивш член на музикалната ни група, че е починала внезапно, и искам да поднеса съболезнования и да споделя спомени със семейството ѝ. Също така току-що научих, че е сравнително известна писателка. (Аз не чета много.) Прочетох в „Амазон“ изложение на романа ѝ, който ще излезе другия месец, и искам да поговоря и за него със семейството ѝ. Та ако някой е в състояние да помогне, ще го оценя. Нямам собствен профил във фейсбук (този е на мой колега), но името ми е Брет Каспиън и съм генерален мениджър на „Холидей Ин“ до Университета на Тенеси в Ноксвил. Можете да позвъните на рецепцията и да попитате за мен. Съжалявам за Виви. Тя беше специално момиче.

О, не, мисли си Виви. Нееееее! Брет Каспиън е узнал за книгата. Интуицията на Виви е била вярна: Брет не е знаел, че тя е писателка. Научил е само защото някой му е казал, че е умряла. Сестрата на член на някогашната им група – Рената, сестрата на Рой, ако Виви трябва да предположи. Аааааааа! Осъзнава колко наивна е била да си мисли, че Брет никога няма да чуе за книгата. Целият свят е във връзка; благодарение на интернет всеки знае всичко. Брет не е във фейсбук, но това не означава, че живее в хижа в гората или наред с Амазонската джунгла. Генерален мениджър е на „Холидей Ин“ в Ноксвил, Тенеси. (Това изглежда толкова произволно. Ако Виви трябваше да познае с какво се занимава Брет, би допуснала, че работи в продукционния екип на някоя от групите, които обичаха – „Форинър“ или „Блу Ойстър Кълт“, – и се грижи за осветлението или звука на летните им турнета на открито.)

Съобщението на Брет не звучи гневно. Той не оставя усещането, че я мрази.

Но ще я мрази, ако прочете „Златното момиче“.

Виви си спомня как някога Брет чакаше на пейката и пушеше всеки път когато тя отидеше в „Б. Долтън“ в мола „Парматаун“. Кракът му дори не стъпваше в книжарницата.

Няма начин да прочете „Златното момиче“.

Виви връща клипборда на Марта с усмивка.

– По-добре е, отколкото очаквах! – отбелязва.

УИЛА

Уила и Рип се местят за лятото. Напускат къщата си на Куейкър Роуд – купена веднага след сватбата им с помощта на възрастните Бонам – и се нанасят в бунгало на плажа при входа на „Смитс Пойнт“. Къщата им на Куейкър Роуд е с площ от четиристотин квадратни метра и има пет спални. Бунгалото е миниатюрно; също като кукленски дом е. Някога беше „лятната резиденция“ на бабата и дядото на Рип и в прогимназията и гимназията те двамата ходеха до него на велосипедите си. Бабата на Рип им сервираше лимонада, гарнирана с прясна мента, но се налагаше да я пият на масата за пикник на верандата, защото къщичката беше прекалено малка, та да се поберат всички вътре. Бунгалото се казва „Мъничето“. Състои се от миниатюрна дневна – едната ѝ стена е заемана от двуредна

кухня, спалня, достатъчно голяма, та да побере едно легло и едно нощно шкафче и баня с мивка и тоалетна. Има веранда с маса за пикник и газово барбекю, за което дядото на Брет се беше изръсил през деветдесетте години, а на три стълбищни рамена надолу има застлана с каменни плочи тераса и външен душ. Отвъд терасата и душа са дюните с пътека през тях до плажа.

След като бабата и дядото отидоха да живеят в дом за възрастни хора, „Мъничето“ стоеше необитавано. Никой от семейство Бонам не искаше да отсяда там. Те бяха високи хора; Чаз и Рип дори не можеха да се изправят в пълен ръст другаде освен в центъра на стаята, където таванът беше най-висок. През тази зима и баба му, и дядо му починаха и Рип официално наследи бунгалото. Вътре гъмжеше от мишки и всичко беше покрито с мухъл. Подът в дневната беше изгнил; банята не подлежеше на описание. Уила си мислеше, че биха могли – *може би* – да използват бунгалото като подготвителна база, ако някога решаха да устроят плажно парти, но Рип си беше наумил да живее там.

Без да каже на Уила, Рип беше наел Марки Марк, предприемача на Виви, за да подмени подовете, да боядиса, да постави плочки в банята и да поднови уредите в кухнята (нисък хладилник, миниатюрна печка с фурна и микровълнова) и беше купил ново легло, този път с по-малки размери, та да разполагат с повече място наоколо. Също така беше поставил климатик. Марки Марк беше построил ограждение около външния душ. Рип беше избрал ново канапе за двама, килими от морска трева и кръгла дървена масичка за кафе. Когато заведе Уила да види бунгалото единствено с обяснението, че „го е поспретнал“, тя ахна. Беше толкова по-добре. Направо очарователно, също като нещо, излязло от програмата на HGTV „Миниатюрен рай“.

Все така беше прекалено тясно за живеене.

След втория спонтанен аборт Уила започна да си променя мнението на тази тема, а след третия вече броеше дните до момента, когато ще могат да се изнесат от къщата на Куейкър Роуд и да се нанесат в „Мъничето“. Къщата на Куейкър Роуд беше огромна, стаите ѝ – зеещи и празни, в очакване да бъдат напълнени с деца. Къщата тропаше с крак също като нетърпелива приятелка – *Защо се бавиш толкова? Какво не ти е наред?*

Местят се в „Мъничето“ точно една седмица след възпоминателната служба за Виви. Сега Уила е още по-доволна, че ще избяга, защото постоянно вижда призрака на майка си. Наминава да ѝ остави бананов хляб, връзка див лук от градината ѝ или книга, която иска Уила да прочете, та да могат да я обсъждат после. Майка ѝ никога не се обаждаше и дори не пишеше съобщение, преди да се отбие, което в повечето случаи не беше проблем. Веднъж през февруари Виви си отключи и влезе, докато Уила и Рип бяха в спалнята и правеха секс. Чуха я да се провиква и после да се качва по стълбите, Рип почти беше изгубил ерекцията си, но Уила го умоляваше да стигне докрай, защото тя беше в овулация, а той имаше тенис вечерта и тя щеше да е заспала, когато той се прибереше.

Рип каза:

- Тя ще влезе в спалнята, а вратата не е заключена.
- Мамо, моля те да си вървиш! – провикна се Уила. – Заети сме!
- Заети ли сте? – отговори Виви. – Извинявайте! Забавлявайте се!

Чуха я да се оттегля и Рип стигна докрай, а после се отпусна върху Уила и заяви:

– Това беше върховен тест за моето мъжество.

Няколко седмици по-късно Уила разбра, че е бременна. Викаха му Бебето от неподходящия момент, докато Уила не прокърви в осмата седмица.

Уила осъзна през сълзи, че Виви се отбиваше толкова често, защото бяха станали приятелки. Бяха се измъкнали от мрачния и объркващ лабиринт на отношенията майка-дъщеря и бяха установили, че се харесват една друга и прекарват добре заедно. Виви изобщо не се беше радвала на приятелство със своята майка; двете си останаха в лабиринта до смъртта на Нанси Хау през първата зима на Виви на Нантъкет.

Неотдавна Виви призна пред Уила, че се разтревожила, когато родила момиче, защото отношенията ѝ с майка ѝ били толкова неприятни.

– И после осъзнах, че не е нужно да върша нещата по същия начин като майка ми. Можех да бъда майката, която бях желала да имам аз – обясни Виви през смях. – С баща ти бързо установихме, че ти ще отглеждаш нас, а не обратното.

Да, беше много коментирано „каква е Уила“ – с големи цели, отговорна, надеждна, зряла, роден лидер. Най-младият заместник-директор е на Историческата асоциация на Нантъкет и след пет години, когато настоящият директор се пенсионира, тя ще поеме поста му. Ще е начело на асоциацията, преди да е навършила трийсет.

Или пък може да напусне, когато забременее, и да работи върху личния си проект, биография на Ана Гарднър, аболиционистка от Нантъкет, която организира три конвенции срещу робството през четиресетте години на деветнайсети век (Фредерик Дъглас е говорил и на трите).

При разговорите им до кухненския остров – Уила с чаша билков чай, а Виви с текила и лед (Уила държеше бутилка „Каса Драгонес“ подръка специално за майка си) – обсъждаха по какъв път евентуално ще поеме Уила. Виви беше на мнение, че Уила би могла да има всичко – да работи в Историческата асоциация на Нантъкет трийсет и пет години и да остави отпечатъка си върху историческото наследство на острова и да напише биографиите на Ана Гарднър, Юнис Рос и на всяка друга забележителна (и пренебрегвана) жена от острова, която си пожелае. Би могла да си взема дълги отпуски или да си уреди плаващо работно време.

– Ами деца? – попита Уила. Искаше пет, най-малко четири, но всеки път когато го изтъкнеше, Виви сумтеше и заявяваше как щяла да се чувства различно след раждането на първото.

– Ще си наемеш бавачка – отговори Виви. – И за разлика от мен, ще използваш времето да пишеш. Аз употребявах времето, в което имах бавачки, да чистя или да дремвам. Децата са трудно нещо, Уили, няма да те лъжа.

Уила е способна да види майка си съвсем ясно: тъмната ѝ коса в стилна прическа пикси, кафявите ѝ очи, луничките по носа, висящите ѝ обици. Обличаше се в дрехи, предназначени за двайсет години по-млада жена, но на Виви ѝ стояха добре – впити бели тениски, тесни джинси, велурени ботуши на висок ток. Уила не беше склонна да използва думата *красива*, за да опише майка си, защото не пасваше съвсем точно. Тя беше сладка, енергична, *жива*. И притежаваше почти идеален инстинкт за хората. Щом

майка ѝ вярваше, че Уила би се справила с всичко, значи беше така.

Къде се вижда Уила след пет години, когато ще бъде на двајсет и девет?

Изпълнителен директор е на Историческата асоциация на Нантъкет и тъкмо е публикувала биографията си на Ана Гарднър, която е посрещната отлично от критиците (дори фантазиите ѝ не включват превръщането на книгата в търговски успех). Има три деца: Чарлс Евън Бонам III (Чарли) на пет години, Лусинда Вивиан (Луси) на четири и половина и Едуард Уилям (Теди) на три. Чарли ходи на детска градина, а другите двама посещават забавачката „Монтесори“, което оставя Уила свободна да раздели деня си между Историческата асоциация на Нантъкет и втората ѝ книга, която е за Юнис Рос, млада чернокожа жена, подала молба да бъде приета в гимназията на Нантъкет през 1847 година, почти век преди юридическия прецедент „Браун срещу съвета по образованието“. Взема децата и за следобедна закуска им дава прясно изпечен бананов хляб, после тримата си кротуват, редят пъзели и четат книжки, докато тя приготвя вечерята. Днес менюто е пържоли на скара, картофи фондан с пармезан, аспержи на тиган, хрупкава зелена салата и бухтички, а за десерт има сладкиш с ягоди и ревен. Рип се прибира от работа и се преоблича в меката сива тениска „Амхърст“, която Уила обожава. Целува Уила дълго и страстно, по начина, по който я целуваше в гимназията, а после опира пръст в устните ѝ и казва: „Това ще го довършим по-късно“. След вечеря Рип къпе децата, облича им пижами и наблюдава миенето на зъбите, докато Уила разчиства кухнята, приготвя обядите за следващия ден и включва миялната. После тя отива да почете на децата – три книжки на вечер, избирани с тема. Тази вечер темата е прасета: „Ако дадеш палачинка на прасе“, „Оливия спасява цирка“ и „Тут и Пъдъл“.

След като децата са завити и са се отправили към страната на сънищата, Уила и Рип се събират отново пред телевизора, Уила е в копринена нощница, защото е стопила всички килограми от бременността, че и отгоре (във вторник и четвъртък става преди изгрев, за да използва тренажора си велосипед; само толкова се иска!), Рип си отваря кутийка бира и налива на Уила чаша совиньон блан „Клауди Бей“. Заглеждат се в първия епизод на нашумял нов сериал по „Пийкок“, но преди да са установили кои са главните персонажи, вече са се награбили един друг на дивана и тихата потайност (не могат да събудят децата) прави преживяването също така вълнуващо като секса в гимназията, когато са лежали под одеялото на дивана в сутеренната стая за игра на Рип.

След това, потни и изтощени, си поделят едно парче от сладкиша с ягоди и ревен, гарниран с прясно бита сметана, и решават, че сънят е по-важен от доглеждането на сериата. Запътват се към спалнята; Уила взема книгата си от нощното шкафче, а Рип захърква още преди да е отгърнала страницата.

Когато Уила посяга да угаси лампата, усеща миниатюрен залп от светлина и енергия вътре в себе си и знае, че пак е бременна.

Това е животът, който иска Уила.

Струва ѝ се много далече от там, където е сега, съкрушена и изгубена. Майка ѝ я няма. Дори ако след пет години Уила е достигнала до съвършенството от мечтите си, Виви все така няма да я има. Отишла си е завинаги. Уила няма да я види никога вече. Струва ѝ се невъзможно.

Някой ѝ беше отнел живота и после в акт на безсъвестност, който Уила не е в състояние да си представи, беше избягал.

На някого *на този остров* му се беше разминало убийство.

Уила иска справедливост. Носи се слух, че Крус Десантис е блъснал Виви и се е престорил, че я е заварил така, но Уила отказва категорично да разгледа подобна вероятност.

– Хората просто сплетничат – заявява Уила. – Не познават Крус, както го познаваме ние.

Рип не е така сигурен.

– Чух, че има странни моменти около цялата история. Дори брат ти мисли, че може да е той.

– Не, не мисли така – отсича Уила.

– Според мен го мисли – настоява Рип. – С Крус са имали разправия предишната вечер, така че може би Крус е отивал у тях толкова рано, защото е бил разстроен. Завил е по Кингсли Роуд с прекалено висока скорост, без да е особено съсредоточен, и... *Бам!*

– Не казвай бам. – Уила затваря очи. Не може да си позволи да си представи момента на сблъсъка, но не успява и да го блокира. – Не е бил Крус. Някой друг е извършителят. Просто продължавай да звъниш в полицията, моля те. Искam да го вкарат зад решетките.

Уила е бременна от осем седмици и макар вече да се е обучила да не таи прекалено големи надежди, *не може* да изгуби тази бременност. Тя е последната, за която знаеше Виви; това бебе и майката на Уила са били живи по едно и също време. Бременността трябва да продължи и да донесе плод.

Уили не чувства прилошаване, нито е уморена или замаяна. Възможно е гърдите ѝ да са малко чувствителни, но причината като нищо е, че постоянно ги стиска и щипе, за да провери дали са чувствителни.

Не мога да изгубя това бебе. Не мога да изгубя това бебе. Уила знае, че проявява обсебеност и че тази обсебеност е вредна за нея. Обсебена е от обсебеността си.

Преместването в „Мъничето“ е добър повод да я разсее. Уила се заема с любимото си занимание: съставя списък. Записва всички вещи от първа необходимост, които трябва да вземат, и ги отмята, като ги опакова. Пет ленени рокли за работа; тениски; късите ѝ гащеризони; пет бански костюма; сламената ѝ шапка; спортните ѝ шорти и потници за спорт, които би трябвало да използва по-често. Добавя и памучен пуловер с едра плетка, защото край океана става хладно вечер.

„Мъничето“ има пясъчен преден двор, който е отделен с решетъчна ограда от входа към „Смитс Пойнт“. Отвъд възвишението се намира най-красивият плаж на Нантъкет – широк откос от златист пясък, докдето ти стига погледът, синьо-зелена вода, кротки вълнички.

В първия ѝ ден в „Мъничето“ Уила тръгва боса на разходка покрай водата. Единственият човек на плажа е; чувства се, сякаш целият остров ѝ принадлежи. Тъй като работи за Историческата асоциация на Нантъкет, няма как да не се замисля за живота и историите, разиграли се на острова. Тя е местна; в известен смисъл тази земя ѝ принадлежи.

Забързва крачка, така че пулсът ѝ да се ускори. Доброто кръвообращение е хубаво за бебето; също и чистият въздух и слънцето. Способни ли са тези неща да надвият неописуемата ѝ скръб?

Мамо, мисли си. Къде си? Къде отиде?

Вълните прииждат и се отдръпват отново и отново точно както се е случвало преди стотици години, когато в тях са плували туземци от племето Уампаноаг при пика на китоловната индустрия през шейсетте години на деветнайсети век, през двайсетте години на двайсети век, когато от Ню Йорк на Нантъкет са прииждали художници и актьори, та да се спасят от жегата на града. Вълните ще продължат да прииждат и да се отдръпват във вечността дълго след като Уила вече я няма, след като ги няма децата ѝ, внуците и правнуците.

Чувства се замаяна.

Когато се насочва обратно към „Мъничето“, часът е шест и половина и въпреки че си фантазира за живот, в който всичко се прави от нулата, не е в състояние да приготви нищо по-сложно от крекери с фъстъчено масло. „При Мили“, мексикански ресторант, е само на кратко разстояние с велосипед и Уила копнее за тяхното гуакамоле. Добър знак, мисли си. Отслабнала е с два килограма, откакто умря майка ѝ.

Като се изкачва до възвишението, примигва. До оградата има паркиран червен рейнджроувър. Автомобилът на Памела.

Какво прави *тя* тук, чуди се Уила.

Памела и Зак бяха направили залог колко дълго ще издържат Уила и Рип в „Смитс Пойнт“.

– Зак ви дава седмица – обяви Памела. – Аз съм за два дни.

Да не е дошла да провери?

Единственото лошо в това да е омъжена за Рип Бонам, е, че има Памела Бонам Бриджман – тя предпочита да се представя с всичките си три имена – за зълва. Уила я презира. Винаги я е презирала. Памела е с шестнайсет години по-възрастна от Рип. Госпожа Бонам, Тинк, претърпяла три спонтанни аборта, на който номер се намира и Уила в момента. Но Тинк била „ангажирана и решена“ да роди „наследник“. Памела не е ли наследник? Формално да, но в домакинството на Бонам мъжкото превъзходство е основно. След като е изучила толкова много родословни дървета от Нантъкет, Уила знае, че ако Тинк не беше родила Рип, фамилията Бонам би се преляла в рода Бриджман.

Но най-накрая Тинк успяла и на 11 март 1997 година родила четири и половина килограмово момченце. Тогава Памела била втора година в пансион и едновременно се влюбила в Рип и негодувала срещу него. Това раздвоение между обич и горчивина така и не беше изчезнало. Тя сигурно долавяше, че нейното присъствие в семейството не е достатъчно и това си казваше думата.

Обидчива и безпощадна е и много трудно може да ѝ се угоди.

Памела никога не е била голям фен на Уила и пухти в недоумение през всяка изминала година, в която Уила и Рип се задържат заедно. Когато Рип беше в колежа „Амхърст“, Памела го насърчаваше да излиза с момичета от „Смит“ и „Холиоук“. Когато Рип предложи брак на Уила, Памела подхвана кампания да го накара да преразгледа решението си. Заяви, че не желаела Рип да се „ограничава“. Памела не мислеше, че Уила е достатъчно добра. Уила беше дете от разбито семейство; беше се нуждала от шини на зъбите цели три години; не караше ски; не беше конкурентна в игрите като Бонам; политическите ѝ възгледи бяха прекалено крайно леви; беше твърде посветена на книгите, на границата с асоциалното – списъкът с

възражения продължаваше още и още.

Беше имало моменти, когато Уила беше убедена, че Рип ще отстъпи пред сестра си и ще си поиска обратно пръстена. Той изпитваше огромен респект към сестра си. Сега и двамата работеха в семейната застрахователна фирма под ръководството на Чаз, Памела беше вицепрезидент и се занимаваше с жилищни застраховки, докато Рип отговаряше за исковете. Памела беше умна, схватлива и решителна и притежаваше стратегия как да развие бизнеса отвъд най-смелите мечти на прапрадядо ѝ. На Уила непрестанно ѝ се налагаше да слуша за нейната гениалност.

Но Рип удържа на своето, така да се каже. Памела облече черно на сватбата им и Уила прие, че тя ще е бремето, което трябва да понесе заради това съкровище, своя съпруг.

Много хора имаха проблеми с роднините на партньора си. Уила далеч не беше сама в това.

Уила си напомня, че животът на Памела всъщност изобщо не е перфектен. Като нищо неблагосклонността ѝ спрямо Уила се дължи на завист. Зак, мъжът на Памела, завежда контрола на въздушния трафик на летището на Нантъкет и изглежда далеч по-добре от нея. Несъответствието във външния им вид предизвиква въпроси и първият сред тях е как изобщо са се събрали. (Уила знае отговора – през лятото на 1999 година Зак обслужвал маси в „Игрище и весло“, а Памела била така поразена от него, че една вечер отишла до помещенията за персонала и го поканила да излязат.) Зак също така е приятен и забавен. Чете за удоволствие (в това число всички книги на Виви) и освен че завежда контрола на въздушния трафик, също така е лицензиран пилот. Уила харесва Зак изключително много; присъствието му балансира антипатичността на Памела.

Синът им Питър външно прилича на Зак – хубаво хлапе е, – но е наследил темперамента на Памела. Абсолютен гадняр е – Уила съжалява, но така стоят нещата. Винаги си е бил гадняр. Когато Рип и Уила приемаха да се грижат за него като малък, постоянно им се налагаше да търпят неприятности. Питър хапеше, крадеше играчки и хвърляше пясък, а мъмренето и наказанията не помагаша с нищо. В училище му поставиха диагноза синдром на дефицит на вниманието и хиперактивност, назначиха му адерол и после му спряха адерола. В девети клас го преместиха в академията „Проктър“, откъдето го изключиха, задето пушил (и продавал) трева, и той беше пратен обратно в гимназията на Нантъкет. Наложиха му се да повтори годината и така се озова в един клас с Лио. Лио ненавиждаше Питър.

– Знам, че е един вид роднина, но е абсолютна гадина – заяви Лио.

Уила не може да си представи защо Памела е тук, в „Смитс Пойнт“. Никога не се отбиваше в къщата на Куейкър Роуд, а тя беше безкрайно по-близо.

– Здравей – поздравява Уила. Памела още седи в своя роувър, но е смъкнала стъклото; набира нещо на телефона си. – Всичко наред ли е?

Памела вдига поглед.

– Напълно.

– Добре – отвърща уклончиво Уила. Нима това е социална визита? Вечерта е поразителна, изпълнена е с меката златиста светлина на ранното

лято. – Искаш ли да те разведе? Изглежда много по-добре...

– Не точно сега – прекъсва я Памела. Дарява Уила с рядко виждана усмивка. – Как се чувстваш?

Уила не е сигурна точно какво я пита Памела. Дали говори за разтърсващата я загуба? Или може би за бременността? Рип съобщи на сестра си, че Уила пак е бременна, което (почти) не беше проблем, само дето после Памела разгласи новината пред възрастните Бонам и сега Тинк и Чаз се отнасяха към Уила, все едно е от костен порцелан. С времето желанието им да продължат фамилното име, беше станало още по-ревностно.

Уила не е казала на брат си, сестра си и баща си или дори на Савана, че е бременна. Ще изчака, докато дойде време за видеозона ѝ, а това е след шест седмици.

– Предполагам, че съм добре – отговаря Уила. (Не яде, не спи.) – Радвам се, че се преместихме тук.

Памела сумти.

– Поне е тихо. Спокойно.

Уила кимва и се чуди какво ли иска Памела. Може би просто я проверява. Може би се чувства зле заради Уила и възнамерява да предложи себе си като майка заместител. Идеята е почти смехотворна.

– Сигурна ли си, че не искаш да влезеш? – пита Уила. – Ще ми се да можех да ти предложа нещо повече от чешмяна вода. Мисля, че с Рип просто ще си вземем храна от „При Мили“. Още не съм готова за магазина за хранителни стоки. Има прекалено много хора. Очите им ги издават – знам, че им е жал за мен. Някои идват да изкажат съболезнования. Други помахват за здрасти, все едно всичко е съвсем нормално.

Памела вдига очи към Уила и се случва нещо изумително: очите ѝ се пълнят със сълзи. Памела Бонам Бриджман демонстрира човешки емоции. Уила се опитва да загърби цинизма си. Нима Памела е харесвала Виви? Може би дори ѝ се е възхищавала? Уила не си спомня между тях да е имало някаква специална връзка. Памела обикновено определяше книгите на Виви като „въздух под налягане“ и винаги изглеждаше малко вбесена, задето нейният мъж ѝ е такъв фен.

– Ако споделя нещо с теб, обещавах ли да не казваш на никого? – пита Памела. – Дори на Рип.

Какво е това, чуди се Уила. Доверяване? Тайна? Мислите на Уила препускат. Какво се случва тук? Нима мечтата на Уила от последните дванайсет години – половината ѝ живот – да има нормални отношения със зълва си, най-сетне се сбъдва?

– Разбира се – отговаря Уила. Не е убедена, че ще съумее да скрие каквото и да е от Рип, но ще се опита.

– Мисля, че Зак има извънбрачна връзка – отронва Памела.

Уила изпитва прилив на нещо, което може да опише единствено като екзалтирано вълнение. Макар че заедно с това е втрещена, разбира се.

– Всъщност сигурна съм, че е така – добавя Памела.

– Това си го бива – коментира Виви. Дръпнала е едно от копринените прасковени кресла до самия ръб на стаята. – Нужни са ни пуканки. – Накланя глава. – Защо тук горе няма храна? Защо няма *вино*?

– Райски банкет – отвръща Марта. – Веднага щом се присъединиш към хора.

– Чак тогава?

– Награда за всичкото това пеене.

– Ще има ли пържени картопки с трюфелово олио? – интересува се Виви. – Текила?

– Вивиан, моля те – призовава Марта. – Да се съсредоточим върху належания въпрос.

Належаният въпрос: Памела мисли, че Зак има извънбрачна връзка. Виви разбира, че е редно да проявява повече съчувствие към Памела. Все пак тя самата се е намирала в съвсем същото положение, само дето на Виви не ѝ се наложи да го разкрива сама. Една вечер в края на лятото Джей Пи просто пристигна в къщата и заяви на Виви, че е „хлътнал“ по Ейми. Прозвуча почти горд от себе си.

Но Памела е бездушният персонаж в тази история. Ако Виви беше още жива и Уила разкриеше пред нея за подозренията на Памела по адрес на Зак, тя би казала „Браво на него“.

Виви е окаян човек. Как така се случи, че се извиси, вместо да затъне?

Марта се подхилква. Чете мислите ѝ и не се извинява за това.

– Има ли още? – пита Виви.

Марта дръпва второто кресло до това на Виви.

– О, има, и още как.

КАРСЪН

След смъртта на майка ѝ собственикът на „Ловецът на миди“ ѝ дава две свободни седмици, но после трябва да вземе решение: да се върне на работа или да напусне. Уикендът за Четвърти юли е и „Ловецът на миди“ се задъхва, нуждаят се от своя барман. Собственикът Джордж я замества, но ако Карсън не се върне за смените си през уикенда, няма да има друг избор, освен да я замени.

Тя се появява в събота в три часа, точно преди промоционалния час за стриди. Джордж опира длани в раменете ѝ.

– Можеш да се справиш. – Звучи все едно я праща на ринга срещу Флойд Мейуедър.

– *Определено* мога да се справя. – Преди да тръгне от къщата на майка си, Карсън си направи двойно еспreso и обърна един шот от текилата на майка си, открита от Савана в пералното помещение. („Стигнах до извода, че майка ви би я скрила на място, на което не бихте погледнали“, обясни Савана.)

Карсън пристъпва зад бара и мигом се впуска в действие: дузина стриди „Айлънд Крийк“, дузина кръгли миди, четири наливни бири „Приказка за китове“, „водка със сода, но ячка“ за Чад с розовото поло, дузина коктейли „Ист Бийч“, две шардонета, коктейл с ямайски ром и лайм. Карсън изпълнява поръчките, сякаш ѝ подават пасове на бейзбол. Няма да мисли

за майка си. Няма да си проверява телефона. Когато ѝ се отваря секунда да си вземе дъх, прави си еспreso и взема ативан. Може да се справи.

С всяка изминала минута тълпата става по-гъста. Същото е като да ядеш чиния със спагети – мислиш си, че имаш напредък, но не успяваш да опразниш чинията. (Може би се обажда ативанът?) Не, хората се стичат вътре, привлечени са като метални стружки към магнит. Шон Лий, китаристът, запява и Карсън се ругае сама, защото възнамеряваше да си поръча „Вкаменен от любов“ на Джърни. Шон ѝ беше пратил съобщение, гласящо: „Ако мога да направя нещо, само кажи“, и в отговор Карсън го помоли да подготви тази песен, защото се оказва, че именно нея е слушала Виви, когато е била ударена.

Изпепеляващата любов се среща веднъж в живота.

Като гледа телефона на Виви, на Карсън ѝ е ясно, че е получила последното ѝ съобщение. *Мамо, извинявай за тигана и не съм ти пила от текилата. Обичам те.* Часът на получаване на съобщението е толкова близък до соченото от полицията за време на сблъсъка, че Карсън се запита дали Виви го е четяла, вместо да гледа пътя, и нейното извинение всъщност не е причинило смъртта ѝ. *Tu ще си моята гибел, Карсън Мари.* Савана увери Карсън, че мястото, на което полицаите са намерили телефона, сочи, че той не е бил пред лицето на Виви, а встрани от тялото ѝ. Дали Савана си го беше измислила? Твърде вероятно, но Карсън се вкопчи в тази може би лъжа като в спасителен пояс. В противен случай не би могла да си поеме и глътка въздух повече.

В седем часа, когато слънцето започва да залязва, „Ловецът на миди“ е пълен до максималния си капацитет и всички клиенти са безумно щастливи: ядат, пият, правят си селфита, припават на Шон, говорят и се смеят, като че е невъзможно да се случи нещо лошо, като че всички до един ще живеят вечно.

Карсън получава много бакшиши, но не успява да се накара да удари проклетата камбанка; чувства я като бутон, който не е в обсега ѝ. Моли помощник бармана подмазвач Джейми (момче) да я покрие, докато тя отиде до тоалетната. Нужно ѝ е нещо. Ативанът е смекчил нещата, но лошата му страна е, че я държи в мъгла. Тя има малко кокаин, но не е сигурна как ще се комбинира със скръбта ѝ. Все пак е отново на работа; трябва да е на ниво, на ниво, на ниво. Още е само по средата на смяната си.

Тръсва мъничко върху палеца си и смърква. О, добре. Очите ѝ се насълзават; усеща го горчив и остър. Сяда на тоалетната чиния и чака да подейства, но се случва бързо, така че е сепната. Усеща сърцето ѝ да ускорява ритъм. Отлично, обратно в играта е.

Бърка в чантата си за телефона, който спокойно би могъл да излъчва радиация. *Не го докосвай*, мисли си.

Докосва го. Дали е писал? Да, писал е.

Не го е чувала от деня, когато умря майка ѝ. Онази нощ му прати две съобщения. В първото му заяви: „Не мога повече така“. Второто гласеше: „Моля те, не идвай на службата. Кажи, че си болен или че трябва да работиш, не ме е грижа. Но моля те, НЕ СЕ вясвай в църквата или клуба“.

Веднага след като прати съобщенията, ѝ се прииска да ги върне обратно, защото изпитваше болка и се нуждаеше от него.

Но връзката им *трябваше да приключи*, защото откъде да знае Карсън дали смъртта на Виви не е начинът на Вселената да я накаже?

Когато Карсън разговаря със Савана на тази тема – „Според теб дали мама е умряла заради нещо, сторено от мен?“, – Савана притисна силно длани до бузите на Карсън, така че устните ѝ да станат като на риба, нещо, което правеше, когато тя беше малка. „Било е злополука, мила. Безсмислена злополука. Няма нищо общо с теб, с мен или дори със самата Виви.“

Прозвуча ѝ рационално и дори като нещо, излязло от устата на Виви в нейния сладко-заядлив маниер („Не всичко опира до теб, скъпа“), но Карсън нямаше как да е сигурна, а и Савана не е запозната с дълбините на нейното коварство.

Карсън си мие ръцете и проверява отражението си в огледалото. Зелените ѝ очи проблясват пакостливо; от кокаина е. По бузите ѝ е избил цвят. Изглежда по-добре, чувства се по-добре, може да се справи. Връща се на работа.

* * *

– „Маунт Гей“ и тоник. Силен, моля. – Това идва от млад мъж на ъгловото място.

Карсън завърта очи.

– Всичките ми питиета са силни.

– Това беше шега – обяснява мъжът. – Заради... миналата седмица. На вашия... – Пресича се внезапно. – Няма значение. „Маунт Гей“ и тоник, нормално силен ще свърши работа.

Карсън присвива очи към него. Сладък е, ако харесваш възпитаници на частни училища, които играят голф. Златисторусата му коса е малко дълга и се къдри под бейзболната шапка – отпред има надпис „Дъкс“ – и има масивна брадичка, която се харесва на Карсън. Какво има предвид с това „миналата седмица“?

Приготвя му питие, като използва малко повече ром от обичайното, и като поставя чашата пред него, осенява я мисълта, че е ходила само на едно място.

– „Игрище и весло“?

– Да – потвърждава той. – Аз съм Маршъл. Барман съм там. Наистина съжалявам за майка ти.

Карсън не е сигурна как да реагира. Не е очаквала тук да се озове лице в лице с човек, на когото е известно за майка ѝ. Клиентите ѝ са предимно туристи – дошли на едnodневно пътуване, гости на хотели, наематели в частни къщи, хора, прекарващи лятото на острова. Местните спряха да идват, когато преди няколко седмици се започна с двучасовото чакане за маса.

Карсън решава да се усмихне въпреки агонизиращата болка. Майка ѝ е мъртва. Как може тя да стои тук?

– Благодаря – промълвява. – Оценявам го.

Маршъл отпива от своя „Маунт Гей“ и после моли за меню.

– Чакаш ли някого? – интересува се Карсън. Той вдига очи към нея с едновременно стреснато и засрамено изражение, а тя се чувства гадно, задето е попитала.

Бърка в чантата си под бара и измъква телефона си. Нищо за близо седмица, а сега две съобщения от него. Натиска на иконата за фотоапарата и завърта апарата, за да си щракне селфи с Маршъл. Той се ухилва и

снимката става сладка, така че Карсън я публикува в инстаграм с пояснението: „Обгрижване на Маршъл от клуб „Игрище и весло“ в свободната му вечер [намигнал емотикон].“

Дузина стриди „Айлънд Крийк“, четири бири „Бъд Лайт“, две мръсни мартинита – поръчките от три маси идват едновременно и Карсън съжалява за трийсетте секунди, отделени за публикацията, защото сега е загазила здраво.

Когато най-сетне успява да вдигне глава над водата, Маршъл иска да поръча вечеря – riben хамбургер с допълнителен сос „Тартар“, пържени картофи и зелева салата плюс супа за начало. Карсън му поднася втора чаша „Маунт Гей“ и тоник за сметка на заведението. Сега вече е на върха си; нищо не е в състояние да я спре. Движи се като светкавица, забърква в шейкъра коктейли „Мартини“ и „Космополитън“, шегува се с двойката в левия край на бара, шляпа дланите на този или онзи за поздрав, сервира плата със скариди и миди с допълнителен лимон, допълнителен сос от хрян, допълнителни крекери.

– Направо си неудържима – коментира Маршъл. – Винаги ли е така?

– Абсолютно винаги – отговаря Карсън, макар че всъщност парадира. Известно ѝ е какво представлява работата му на барман в клуба – състои се в приготвянето на коктейли за баба ѝ и Пени Роузън, когато пристигнат в четири и половина за вечеря, и сипването на наливна бира за нюйоркските банкери, когато приключат на тенис корта.

Храната на Маршъл пристига и Карсън е особено грижлива, когато сервира чинията му.

– Riben хамбургер с допълнителен сос „Тартар“, пържени картофи и зелева салата. Да ти предложи нещо друго?

– Така и не видях супата – отбелязва той.

– О, почакай... – Карсън проверява бележката си. Забравила е да поръча супата. Как е възможно такова нещо? – Забравила съм да я заявя. *Толкова съжалявам.* – Чувства се като позъорка; в крайна сметка не е чак такава супер звезда, а просто калпава сервитьорка.

– Не се тревожи – успокоява я той. – Това тук изглежда прекрасно.

Карсън се колебава.

– Моля те, нека я поръчам. Чувствам се ужасно.

– Какво ще кажеш да ми позволиш да те почерпя питие, като свършиш довечера? – предлага той. – Приключваш около единайсет, нали? Можем да отидем до бар „Вентуно“.

Карсън едва не прихва. Той я кани на *среща*? Маршъл от „Игрище и весло“? О, колко сладко. Сигурно е с година или две по-голям от нея, но ѝ е ясно, че е способна да го изяде жив. „Дъкс“ означава Университета на Орегон – това хрумва на Карсън направо от нищото. От него лъха на свежи борове като от Тихоокеанския северозапад.

– Нека видя как ще се чувствам, става ли?

– Както кажеш. – Маршъл се втренчва в чинията си и Карсън съзира ясно, че е жегнат. Прави великодушно предложение, а тя го реже така. И той няма приятели тук или ако има, те работят в „Игрище и весло“.

– Ще те уведомя, преди да си свършил да се храниш – добавя Карсън. Махва на другия помощник барман Джейми, която е момиче и не е подмазвачка, за да я покрие, взема чантата си и тръгва към тоалетната.

Поема една линийка, после още една. Ще се наложи утре да звънне на

нейния човек. Трябва да излезе силна там навън и да се справи с вечерния наплив, но зърва телефона си и все едно пада в дупка. Проверява съобщенията си.

Може ли да те видя тази вечер? В края на Кингсли?

Вероятно е редно да поговорим.

Карсън отпуска глава напред. В този момент обича телефона си толкова много, че ѝ се иска да си отхапе от него. Тези съобщения са като хладна вода срещу тежко слънчево изгаряне, като мека възглавница, когато не може да си държи очите отворени. Балсам, облекчение. Той иска да я види.

Тя му праща съобщение: *Не.*

Брой до десет и това е достатъчно да се появят трите точки. И после...

Не мога да понеса още ден, без да те видя. Моля те, срещни се с мен.

Тя се поколебава. У нея се надига силно замайване. Също като разтърсена кутийка безалкохолно е, която е на път да изригне. Но не. Това трябва да спре. Докато все още е тайна. Нанесли са достатъчно щети. Майка ѝ е мъртва.

Добре, ще се видим в полунощ, пише в отговор.

Карсън излиза в бара. Маршъл е приключил с вечерята си и Джейми му е сервирала ново питие.

– Не мога да изляза с теб тази вечер – казва му Карсън. – Но може би друг път. И, хей, вечерята ти е за моя сметка. Взема сметката му и я пъхва в джоба на престилката си.

– Не е нужно...

– О, нужно е. – Тя му намига. – Трябва да се грижим един за друг. – Насочва се към другия край на бара, за да вземе поръчка. Като се връща, Маршъл си е тръгнал. На мястото му стои петдесетдоларова банкнота и салфетка с телефонния му номер.

Карсън клати глава. Смел ход; допада ѝ. Хвърля салфетката, пуска петдесетте долара в кофичката и удря камбанката.

Полунощ я заварва да крачи в рязани джинси и кецове „Чък Тейлър“ по Кингсли Роуд към задънения му край. В храстите има пространство, достатъчно голямо (почти), та да се скрие автомобил, и именно там я чака Зак Бриджман в неговото ауди Q7. Качва се при него на задната седалка и когато го вижда, когато го помирисва – по път е пушил цигара, още една тайна, която пази от жена си, – заплаква. Той поема нежно лицето ѝ в ръце и облизва сълзите ѝ, а после я целува – сякаш това е единственото нещо, което ги задържа живи. Карсън иска да се намести в скута му; иска да изхлузи шортите си или дори да ги съдере само и само да се отърве от тях; иска да се намести отгоре му и да се движи нагоре и надолу и той да я стисне за дупето, докато двамата не достигнат докрай сред зарево от светлина и топлина.

Но вместо това се отдръпва.

– Тя е мъртва.

– Знам, мила. Толкова съжалявам.

– И аз нямам кой да ме прегърне.

– Аз ще те прегърна.

– Вината за случилото се е наша.

Той потрепва заради думите ѝ, както е очаквала. Зак отказва да признае тъмната страна на вършеното от тях. Все говори колко щастлив го прави Карсън, как животът му е придобил нов смисъл, как всеки негов ден е

изпълван с възможности вместо с отчаяние. Той е семейният; той е този, който трябва да лъже, да се измъква, да трие всичко от телефона си. Но никога не би приел, че отношенията им са достатъчно пагубни, та да предизвикат подобно възмездие.

– Не ставай нелепа, Карсън. Връзката ни няма нищо общо с майка ти.

– Аз вярвам в обратното. Можеш да твърдиш, че греша, но не можеш да докажеш, че греша.

– Дойдох на службата – обявява Зак. – Бях отзад. Виждах лицето ти само отстрани, но бях там. Излязох от работа. Оставих Йейтс да следи нещата, което беше безотговорно, но имах нужда да те видя, пък било то и от разстояние.

Той прави така през цялото време, говори все едно пише сонет. *Пък било то и от разстояние.*

– Изрично те помолих да не идваш. Не знам защо си въобразяваш, че ще се зарадвам да чуя как независимо от това си дошъл.

Зак въздиша и отпуска глава на облегалката. Кожата му е бледа и красива в тъмното. Има дълги и гъсти мигли, а по слепоочията му има няколко бели косъма. Тя е на двайсет и една, а любовникът ѝ вече побелява. Възрастта му обаче е на трето или четвърто място в списъка с неща, които го правят неподходящ.

– Да приемем, че вършеното от нас няма нищо общо със смъртта на майка ми. Дори така, няма как всичко това да свърши добре. Краят ще е разрушителен и скандален. Тази вечер трябва да си тръгнем един от друг и повече да не говорим на тази тема.

– Какво ще кажеш за край, при който аз напускам Памела и двамата бягаме заедно? На Хаваите, в Аляска, в Париж. Мога да си намеря работа навсякъде. Също и ти. Питър отива в колеж след осем седмици. Не можем ли да издържим осем седмици?

– Все така ще съсипем две семейства – твоето и онова, което е останало от моето. Трябва да сложим край, Зак. – Едва се насилва да изрече тези думи. Не иска да слага край. Исква да заминат за Аляска, Хаваите или Париж, колкото и невероятно да звучи. – В работата бях поканена на среща от много хубав мъж. Живее тук, необвързан е и възрастта му е по-близка до моята.

Зак затваря очи.

– Видях в инстаграм.

Е, тя нали заради това публикува снимката? Карсън не дава пет пари за социалните мрежи, използва ги единствено за да предизвиква Зак.

Карсън целува Зак по бузата и отваря вратата.

– Ще се видим на следващата семейна сбирка. – Затваря вратата внимателно, но категорично и поема по черния път към дома си. Чува да се отваря и затваря една врата, а после друга; той се мести на предната седалка. Пали двигателя. Тя го приканва да подкара покрай нея, но ако се случи, знае, че тази вечер ще завърши с оставени от нея отчаяни съобщения на гласовата му поща, а в последното ще го заплаши да разкрие всичко пред Памела, ако утре не се видят пак.

Колата забавя скорост; тя дочува жуженето на електрическия му прозорец.

– Знаеш, че не мога да живея без теб и не мога да понеса мисълта, че те докосва някой друг.

Тя продължава да крачи. Иска да е с него, но е погрешно – толкова погрешно, че сега майка им е покойница.

– Карсън! – прошепва той. Рисковано е да са тук, на пътя, заедно. Карсън няма представа какво прави Лио – двамата са като натъжени гости на мотел, чиито пътища се пресичат от време на време, – но е възможно той да мине с автомобила си всеки момент и как би тълкувал това? В дванайсет и петнайсет през нощта Карсън е навън заедно с мъжа на зълвата на сестра им. – Карсън, моля те, спри.

Карсън не спира.

– Моля те, Карсън. Обичам те.

И аз те обичам, мисли си тя. Преди никога не се е влюбвала и никога не е казвала тези думи на мъж; малко късно узря за това, но знае, че такова е усещането за любов. Все едно си скочил от самолет с парашут, подготвен от друг човек, който те е уверил, че ще се отвори и ти ще достигнеш безпроблемно до земята.

Карсън приближава до аудито на Зак и го целува неприкрито.

– Ще се видим ли утре? – пита той.

Тя кимва и той подкарва.

ВИВИ

Виви се изстрелва от креслото си.

– Не – отсича. – Категорично не. Отказвам да го повярвам.

– Повярвай – отвърща Марта.

– Карсън и Зак Бриджман?

– Да.

Виви е... изумена. Направо е... втрещена. Карсън и Зак? Трябва да се е случило още когато Виви е била *жива*? Докато Карсън е живяла под нейния *покрив*? Виви си мисли за последната си сутрин на Земята и как Карсън се прибра у дома в пет сутринта. Със Зак ли е била? Виви си припомня вечерта в „Ловецът на миди“, когато Зак и Памела седяха на бара. Карсън беше смутена, няма място за отричане; пелтечеше, събори менютата, разплиска бърбъна в чашата. Дали бяха планирали тази симпатична среща, или Зак ѝ беше устроил засада? Беше ли той достатъчно жесток, та да заведе *жена си* в бара, където *работи* Карсън, без да я предупреди?

Виви беше описвала в романите си разни скандални любовни връзки, но никога нещо чак толкова противно.

– Тъ – подхваща Марта. – Някои бяха доста противни. Да не забравяме за Клей и Меган от „Мълва на Мейн Стрийт“.

– Но той е... – Виви пресмята. Мисли, че той е с година по-възрастен от Памела, значи трябва да е на четиресет и две, а Карсън е на двайсет и една.

– Два пъти по-възрастен от нея.

– Случва се.

– Писателка съм – изтъква Виви. – Знам, че се случва. Но не, съжалявам, това не мога да го понеса. – От колко време продължава това? Кой друг знае? Дали е известно на Уила? (Определено не.) Виви се рови в миналото. Дали Карсън и Зак са имали близки отношения преди? Не и

доколкото е забелязвала тя. Когато Уила се омъжваше, дали вече са били заедно? На сватбата Виви беше прекалено погълната от самата себе си, Джей Пи, Ейми, Денис и Лусинда, та да мисли за Карсън. – Радвам се, че ме посъветва да запазя побутванията си, защото ще сложа край на това.

– Не можеш – обяснява Марта. – Влюбени са. Да промениш такова нещо изисква повече от побутване.

– Значи ми казваш, че моите побутвания няма да подействат?

– Ще подействат – отговаря Марта. – Онова, което ти казвам, е, че побутването е побутване. Точно както постъпва един родител в реалния живот. Нямах властта обаче да прекратиш любовта или да я промениш.

– Сигурно ме занасяш!

– Съжалявам, Вивиан. – И след това Марта изчезва през зелената врата.

На Виви е позволено да използва часовете, през които светът спи, да пътува назад в спомените си. Всеки отделен момент от живота ѝ – дни, седмици, месеци, дори цели години, които отдавна са забравени – може да бъде преразгледан с кристално ясни подробности, като че го преживява отново. Не е обвързвана от хронология. Също като участник в телевизионно шоу е – завърта колелото и вижда къде ще спре.

Първото ми лято в Нантъкет. Разбира се, защо не.

1991 година е; тя тъкмо е завършила „Дюк“, няма работа и перспективи, но при дипломирането си спечели наградата за креативно писане, а тя дойде заедно със сумата от пет хиляди долара. Пет хиляди долара са цяло състояние. Достатъчно са, та да пренебрегне молбите на майка си да се върне у дома в Парма („Можеш да се хванеш на работа в мола, да се запишеш на курсове по машинопис...“) и да замине със Савана за Нантъкет за лятото.

– Ще бъде толкова хубаво – увери я Савана, докато още бяха в Дъръм и събираха багажа от стаята си в общежитието. – Имам почасова работа в магазин за шивашки материали на Мейн Стрийт, а когато не работя, ще можем да ходим на плажа „Мейдкуечъм“. Вечер можем да ходим в „Чикън бокс“ и „Муза“.

– Ще трябва и аз да си намеря някаква работа – посочи Виви.

– Ти ще пишеш – заяви Савана. – Нали ще си донесеш текстообработващия процесор?

– Да – отговори Виви, но прозвуча унило, защото не броеше „писането“ за работа, такава, която се предполага, че ще ѝ носи приходи. Може да пише сутрин, а после да обслужва маси или да работи в магазин. Искаше да използва петте хиляди като резерви, а не като джобни пари, които да профука през лятото си за веселба на Нантъкет.

Лятото ѝ за веселба на Нантъкет! На ферибота Виви и Савана седят на горната палуба, слънцето е огряло лицата им и вятърът вее косите им назад все едно двете са модели на „Джей Крю“. Островът се появява пред погледа – платноходките на пристанището, силуетът на града, включващ две църковни камбанарии. Когато момичетата слизат от ферибота, Савана помахва към майка си Мери Катрин, която кара древен джип „Уагъниър“ с дървени панели отстрани. Госпожа Хамилтън им помага да натоварят багажа, а Брумли, жълтият лабрадор на Савана, гони развълнувано опашката си.

– Кълна се, Вивиан, донесла си толкова много багаж, че бих решила, че планираш да прекараш цялото лято тук! – отбелязва Мери Катрин.

Виви отваря уста, но Савана я стиска за китката по начин, за който Виви знае, че значи „Не отговаряй“.

– Виви, ти седни отпред, за да виждаш, а аз ще седна отзад с Брумли – казва ѝ Савана.

По път към къщата Виви протяга шия и се мъчи да възприеме всичко заобикалящо я: магазините за велосипеди, пицарията, музея за китоловство на Нантъкет, младата жена в жълта лятна рокля, която пресича улицата с цял наръч цветя. Какво имаше предвид Мери Катрин, когато посочи, че Виви е донесла достатъчно багаж, та да я накара да помисли, че се кани да прекара лятото тук? *Нямаше* ли да прекара лятото тук? Виви се старае да не изпада в паника, макар да няма къде другаде да отиде освен обратно в Охайо, където ще свърши като продавачка в мола „Парматаун“, продаваща маркери с изчезващо мастило или хартиени самолетчета, които летят в кръг, или дори по-лошо – да пъха краката си в найлонови чорапи и да ходи в някоя задръстена офис сграда като временна служителка.

Но на сърцето ѝ е легнало лято на плажа.

Летният дом на семейство Хамилтън „Антре Ну“ се намира на Юниън Стрийт, в редица от наричани от Мери Катрин „антики“. (Виви си беше мислила, че антиките са мебели или коли, не къщи.) Сградата е построена през 1822 година от Оливър Хамилтън. Има бяла дъсчена обшивка, черни капаци на прозорците и черна входна врата със сребърно чукче във формата на мида. Пред стълбището, което се състои от две рамена с по седем стъпала, отвеждащи до обща площадка, цъфти огромен храст хортензии.

Когато Виви влиза, сдържа дъха си. Някак си знае, че ще помни този момент до деня на смъртта си (както се оказва, и след него!). Виви си е представяла, че къщата ще е плажно бунгало, нещо като подобрен вариант на мястото, което бяха наели в Райтсвил през пролетната ваканция, но в преддверието на тази тук има персийски килими, полилеи, стоящ часовник и огромна ваза с азиатски лилии върху масичка с мраморен плот. Кучето се втурва вътре и души чатала на Виви, както ѝ се струва неприлично дълго, а тя се опитва до отбута муцуната му. Никой друг не дава вид да забелязва, но Виви се чувства изложена на показ, сякаш дори кучето я е изобличило като чужда. Виви никога не е влизала в толкова величествена къща. Всяко стъпало на стълбището е покрито с пътека и има месингова релса, а Савана сочи бутон от гравирана слонова кост, вграден в абака на първата колона от балюстрадата; бил поставен там, когато „добрият стар Оли“ изплатил ипотеката през 1826 година.

Виви надниква в официалната дневна вдясно от стълбите и в трапезарията вляво, във всяко помещение има тухлена камина. Савана я повежда по коридора към библиотеката, която е всичко, което човек би искал от една домашна библиотека. Вградените полици съдържат редове и редове с книги – задължителните кожени подвързии, но също така гърбове в цветовете на дъгата на по-популярни произведения с твърди корици, както и цял ред издания с поомачкани меки корици. Има дълбоко кожено кресло, където неотдавна явно е седял някой – на седалката лежи отворен екземпляр на „Моби Дик“. Виви не успява да се спре; взема книгата. В полето има бледи бележки с молив.

– Реших да се срещна отново с Мелвил – обяснява Мери Катрин. –

Можеш ли да повярваш, това е екземплярът, с който съм учила в колежа „Смит“.

Виви оставя книгата с известно благоговение. Библиотеката не е само декор; тя е място, където Мери Катрин може да се среща повторно с Мелвил и да разсъждава над мислите си като по-млада. Виви разбира, че се намира в дом, където нещата не се правят, за да се показват обитателите му; мебелировката тук има смисъл и *произход*. Истинска покруса е да сравнява този дом – *втория* дом на Савана – с мястото, където е расла Виви, с мокетите му от стена до стена, кръстове на всяка стена и високото и кичозно огледало в края на коридора, купено на разпродажба в отдела за мебели на „Хигбийс“.

Виви си пожелава да не беше продавала всичките си книги обратно на студентската книжарница в края на учебната година. И тя беше водила бележки в полетата (това беше в ущърб на цената им за препродаване) и сега вече никога няма да може да разгледа наново размишленията си; няма да е в състояние да връчи на някое от децата си своя екземпляр на „Франи и Зоуи“ и да каже: „Четох тази книга на деветнайсет, кажи ми какво мислиш за нея“.

Решава, че занаяпред ще пази всичките си книги.

След библиотеката има просторна и светла кухня, която представлява много различни помещения в едно. Пред редицата прозорци стои голяма съваема маса с десет стола „Уиндзор“. До срещуположната стена е огромната чугунена печка с внушителен абсорбатор; по плочките зад нея има апликации на плодове и зеленчуци с надписи на френски: *haricot vert, artichaut, pêche**. В ъгъла лежи плетено кучешко легло, а зад него е антрето, където висят каишките на Брумли и няколко жълти дъждобрана. Сламена пазарска кошница стои върху простата дървена пейка, на която добрият стар Оли Хамилтън някога е сядал да си обуе ботушите.

[* *Зелен боб, артишок, праскови (фр.). – Б.пр.]*

В центъра на кухнята има квадратен остров, покрит с тъмен мрамор. От едната му страна е мивката, а от другата три бар стола. Някой е извадил дъска за рязане с блокче светло сирене върху нея, пръчка салам и купичка с лилави маслини.

– Алкохол? – пита Савана. Вади бутилка вино от хладилник, който май съдържа само вино, и на Виви ѝ е ясно, че не е от евтиното, което купуваха със Савана от „Крогър“, за да го пият в общежитието, преди да излязат.

Савана сваля две чаши за вино от стойката над главите им, която Виви дори не е забелязала, и казва:

– Нека ти покажа горния етаж.

Коридорът на втория етаж е дълъг и със сводест таван. Всички врати, водещи към спалните (Или бани? Или дрешници?) са затворени. В края на коридора има обла ниша, в която се помещава най-впечатляващият модел на кораб, виждан някога от Виви. Къщата е като музей; в нея няма нищо евтино или неавтентично.

Изкачват се по още едно стълбищно рамо и достигат третия етаж, етаж на Савана, който е обновената мансарда. Огромното ѝ въздушно пространство със скосен таван е изцяло бяло – стени, дървени части, завеси, голямото легло с колони в ъглите. Парцалената черга е на ярки пъстроцветни ивици, а по стените висят детските рисунки на Савана – с отпечатъци от пръсти или скици с пастел.

„Автопортретът“ – Савана със зелена коса и червени панталони, изобразени като дълги червени кутии – е това, което най-накрая извиква сълзи в очите на Виви. Тя е носила у дома училищни проекти – пуйки, създадени, като е очертала дланта си, великденски зайчета с опашки от топчета памук, дори паното с геометрични форми, над което Виви се беше потила за часа по геометрия в девети клас, – и е убедена, че всички до един са отишли в боклука. Семейството на Виви никога не се е документирало, нито е прославяло себе си, защото родителите ѝ не намираха, че е достойно за такова нещо. Просто се опитваха да оцелеят и дори в това не бяха успели.

– Какво не е наред? – пита Савана.

Виви не може да обясни какво чувства, без да прозвучи дребнаво. *Майка ми не пази моите рисунки. Аз нямам лична история на показ.* Несъмнено Савана ще реши, че Виви ѝ завижда, защото нейните родители не са били така посветени на нея. Виви притежава исканото от Савана: свобода.

– Майка ти не знае, че ще остана за цялото лято – посочва Виви. – Нали?

– Не ме е грижа за майка ми – отговаря Савана и махва с ръка. – Мнението ѝ е без значение. И не е нужно да се тревожиш, че ще делим легло, защото... – Отива до вратата, за която Виви мисли, че води към дрешник, и я отваря, за да разкрие пред нея друга спалня, достатъчно голяма, та да побере двойно легло, тоалетка и бюро до миниатюрния прозорец. Виви устремява поглед навън, успява да зърне пристанището в далечината. Стаята е идеална. Компактна и функционална е. Може да пише и да гледа водата за вдъхновение.

По лицето на Виви се стичат сълзи.

– Тя за колко време си мисли, че ще остана?

– О, заради онова глупаво семейно правило е. Гостите имат една седмица.

– Защо не ми го каза? – ахва Виви. – Обеща ми, че ще мога да остана за лятото.

– *Можеш* да останеш за лятото – уверява я Савана. – Просто трябва да го обсъдя лично с баща ми.

През седмицата господин Хамилтън живее и работи в Бостън; пристига в петък следобед и отпътува в понеделник сутрин.

– Ами ако не се получи?

– Винаги се получава – отсича Савана.

– Но ако този път *не се получи*? – настоява Виви. – Каж ми плана за най-лошия възможен сценарий.

– Най-лошият възможен сценарий ли? – пита Савана. – Чуй, родителите ми никога не се качват тук. И си лягат рано. Можем просто да кажем, че си наела нещо и преспиваш тук само от време на време. Аз ще се погрижа да почиствам стаята, да ти сменям чаршафите и разни такива неща, докато майка ми е в клуба...

– Предлагаш да се *крива* тук цяло лято? – пита Виви. – Като... Като Ане Франк?

Това кара и двете им да прихнат, но смешно ли е наистина и Виви наистина ли е сгрешила толкова много?

След няколко дни, прекарани на Нантъкет – излежаване на плажа „Нобадийър“, шофиране из града с примитивния джип на Савана (няма

покрив, нито врати или задна седалка), каране на старите велосипеди от гаража до Сконсет, за да видят първите цветове на пълзящите рози, танци по цяла нощ в „Чикън бокс“ – Виви е склонна да обмисли плана с укриването.

Когато господин Хамилтън се връща в петък следобед, все още в деловия си костюм на тънко райе – управляващ партньор е в голяма правна кантора на Стейт Стрийт, – домакинството става далеч по-празнично. Господин Хамилтън приготвя прословутите си коктейли „Ледена маргарита“ и ги пият на масата при басейна.

– Как ти се струва Нантъкет? – пита я господин Хамилтън.

– Обожавам го – отвърща Виви. – Не искам никога да си тръгвам.

– О, но ще се наложи – вмята госпожа Хамилтън. – В понеделник, нали? Резервирала ли си си място на ферибота?

– Не може ли да остане още няколко дни? – пита Савана. – Моля ви?

– Още няколко дни няма да е проблем – отговоря господин Хамилтън и пълни от блендера огромните чаши във форма на лале.

– Явно сте забравили, че Патрик и Дебора ще идват с децата – отбелязва Мери Катрин. Усмива се към Виви с плътно притиснати устни. – Брат ми, втората му жена и смесеното им семейство от общо шест деца. Боя се, че няма да имаме и сантиметър пространство в повече.

– Извинете ме – промърморва Виви и става от масата. Маргаритата се бунтува в стомаха ѝ. Патрик, Дебора и шестте им деца са роднини, а Виви не е. Трябва да си върви. Брумбли следва Виви в къщата – през тази седмица е станал неин голям поклонник, все е по петите ѝ, и на нея ѝ се налага да го отпъди, за да затвори вратата на банята.

Сред всички помещения в тази забележителна къща банята на долния етаж е любимата на Виви. Стените са покрити от пода до тавана със снимки в рамки на семейство Хамилтън из Нантъкет. Фотографиите трябва да са над двеста и Виви е прекарала много време да ги изучава. Повечето са от детството на Савана. Има снимки на плажа, на платноходки, на пикници, на тенис кортове, в басейна, на празненството по случай Четвърти юли на Мейн Стрийт; присъства и снимка на стария дакел на Савана, проснат напъряко на дивана в библиотеката. Има и снимки на по-младите господин и госпожа Хамилтън, целуват се, домакинстват на коктейлни партита. Виви е огледала абсолютно всяка снимка, също като детектив, издирващ улики.

Сега мести очи по стената, за да набележи хора, които биха могли да са Патрик и Дебора или Патрик и първата му жена.

На вратата се почуква: Савана е.

– Добре ли си? Моля те, не ме мрази. Вината е изцяло моя.

Вината наистина е на Савана. Кой кани някого да прекара лятото в къщата на родителите му, без *първо да ги попита*? Савана е била запозната със семейното правило на тема гости и все пак не го спомена. Накара Виви да вярва, че този начин на живот може да е неин за едно лято. Това не би било толкова ужасно, ако Виви не се беше влюбила така безвъзвратно в острова и неговите чудеса.

– Излизам веднага – обажда се Виви с безгрижен и звънък глас.

Изучава снимката на семейство Хамилтън точно над ключа за лампата. На нея са господин и госпожа Хамилтън и Савана на седемнайсет или осемнайсет може би през лятото преди „Дюк“, същото лято, през което

Виви прекарваше всеки момент в будно състояние заедно с Брет Каспиън. Семейство Хамилтън са до огън, запален на плажа; всички са с тен от края на лятото и Савана изглежда, сякаш тъкмо е тикнала в устата си последната хапка от хотдог.

През онова лято няма как животът на Савана и на Виви да не е бил различен един от друг, а сега, четири години по-късно, двете са най-добри приятелки. Промяната настъпва мигновено – едно момиче предлага на друго шишето си шампоан „Брек“ и се заформя приятелство.

Виви има пари в банката. Може да използва част от тях, за да наеме стая и да си купи велосипед на старо. Може да си намери работа. Може да остане тук сама.

Решава, че ще остане. Някак си, по един или друг начин, ще направи този остров свой. Ще стане нантъкетец. След двайсет или трийсет години ще е в състояние да разказва как е отказала да прекалява с престоя си в дома на Хамилтън и се е справила сама.

Между нас казано, представя си да споделя с приятели, *това е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. Беше определящ момент в живота ми.* Тази седмица е била нещо повече от срещата на Виви от Охайо с благосъстоянието и привилегиите. Става дума за намирането на дом.

Зарича се пред себе си, че някой ден ще има баня точно като тази – със снимки на нея и мъжа ѝ и техните деца, всички до един усмихнати признателно заради личната си сполука.

Такива ми ти... мисли си сред облаците Виви. Беше забравила силата на изпитваните емоции, когато през юни 1991 година научи, че ще се наложи да напусне дома на семейство Хамилтън. Савана така и не си прости; извинявала се е поне сто пъти през годините.

Виви постигна успех. Задържа се на Нантъкет и си създаде тук дом и семейство. Как се случи това е спомен за друга нощ.

Виви си пожелава да беше отделила време да ремонтира банята в „Ямата“ и да постави на стените ѝ снимки като тези на Хамилтън. Но кого беше занасяла? Около тази къща имаше далеч по-належащи проекти – като душа на Лио, от който тече върху масата им за хранене, и семейството мишки, които живеят зад пералнята и сушилнята. Може би някое от децата ще осъществи проекта, сега, когато Виви я няма. Може би Савана ще си спомни как Виви е повтаряла безброй пъти, че иска да пресъздаде банята на „Антре Ну“, и ще насърчи децата да го направят.

Това, че не е ремонтирала банята, ѝ носи разкаяние, но малко. Има неща, за които се разкайва повече. Но Виви ще мисли за тях друг път.

ЛИО

След две пълни седмици мълчание, в понеделник, единствения свободен ден на Лио от Пристана за лодки, Мариса пристига в къщата. Той отваря вратата и я заварва да държи сладкиш „Бейкуел“ с набраздена глазура в бяло и розово. Канеленото тесто е златистокафяво, но на едно място има несъвършенство, все едно че се е счупило и е било поправено.

– Ти... – Лио преглъща. Предпочита да гледа сладкиша, вместо лицето

на Мариса. – Направила си сладкиша „Бейкуел“ на Мери Бери. Сама ли го направи?

– Не точно – отговаря Мариса. – Занесох снимка в пекарната и ги помолих да го направят, защото знам, че винаги си искал да го вкусиш.

– О, значи си платила на някого да го направи вместо теб – промърморва Лио.

– В знак на извинение, Лио. Съжалявам за онова, което казах на Крус, като бяхме на плажа, и очевидно съжалявам за майка ти. Просто ме пусни да вляза, моля те.

Лио поема дълбоко въздух и задържа вратата.

Продължават точно откъдето са спрели и прекарват цялото си време заедно. Преди гледаха шоуто „Великите британски пекари“ на шега – имитираха акцента и си служеха с думи като *трудоемък* и *интуитивен*, – но сега Лио го гледа за избавление. Най-голямата катастрофа там е тестото да не втаса, да се пресече сметаната или прекалено сочният плод да доведе до клисава коричка. На Лио не му се налага да мисли за това, че майка му е мъртва, нито пък за най-добрия си приятел, който може и да е причината майка му да е мъртва. Единствения път, когато Лио и Мариса приближават на пръсти до темата Крус, Мариса прошепва:

– Мразя да си го помислям дори, но... трябва да е бил той. Алексис каза, че полицаи Фалко го видял да отминава знак „Стоп“ и после да отпрашва с висока скорост по-малко от пет минути, преди да бъде прегазена майка ти. Шофирал е безразсъдно, преди да завие по Кингсли Роуд. Сигурна съм, че е бил така разстроен от случилото се, та просто го е изтрил от ума си. Възможно е да се намира в състояние на пълно отрицание, нещо като случай на временно умопомрачение.

Лио е блокирал Крус на телефона си, в инстаграм и в снапчат. Очаква Крус да се появи в къщата, както направи Мариса, но засега не се е случило.

Също така е блокирал Питър Бриджман на телефона си.

Иска да се преструва, че вечерта преди смъртта на майка му – огънят на плажа „Четиресетия пилон“, скъсването му с Мариса и снимката, пратена му от Питър – никога не се е случвала.

Мариса съобщава на Лио, че Алексис има ново гадже. Полицай е в отдела и нещата се развиват толкова бързо, че Алексис създава в Пинтерест табло за сватбата си.

– И аз реших да си направя такова – добавя Мариса. – Нали се сещаш, за бъдещето.

– Какво да направиш? – пита Лио, защото слуша с половин ухо.

– Табло за сватбата ни в Пинтерест – пояснява Мариса. – Ето, погледни. – Лежат на дивана. – Лио е гушнал Мариса в гръб, а Мариса е гушнала лаптопа си. – Избрах роклите на шаферките и цветята, макар че мисля да сменя розовата палитра с прасковена.

– Добра идея – отбелязва Лио с фалшив ентусиазъм. Знае, че няма да се ожени за Мариса, но работата е там, че в момента се нуждае от нея. Сериозно се нуждае от нея.

Без Виви Лио е не само изгубен, но и объркан. Кой контролира ежедневието му сега? Както изглежда, всички и никой.

Баща му Джей Пи предлага Лио да прекара лятото в неговата къща и може би да смени работата си в Пристана за лодки за продавач на

сладолед във „Фунийката“.

Не и не е отговорът на Лио. И после, понеже е ядосан и няма къде да изпусне парата, отсича:

– Мразя Ейми.

Мигом се засрамва. Не харесва Ейми, но *мразя* е силна дума и никога не би я изрекъл в лицето ѝ.

Джей Пи прочиства гърло.

– Ами ако Ейми я няма?

– Къде ще ходи?

Баща му не отговаря и Лио не го е грижа. Няма да живее с баща си, защото не може да понесе да напусне къщата на майка си. Част от нея още е там. В хладилника още има пластмасов контейнер, който съдържа соса ѝ с тиквички на скара; половин шише от шампоана ѝ „Драйбар“ още стои на рафта при външния душ. Все едно е заминала на обиколка с някоя от книгите си и може да се върне всеки момент.

Карсън спи в стаята на Виви. Нанесе се там все едно е нейно право и когато не е на работа, носи дрехите на Виви. Това е или здравословен начин да се скърби, или е белег за душевно заболяване.

На Уила и Лио им е ясно, че Карсън е ренегат. Държи се лошо, настоява за внимание, нонстоп се забърква в неприятности, взема спорни решения, пие, пуши електронна цигара и трева и беше абсолютен експерт в предизвикването по всякакъв начин на майка им. Също така обаче... Карсън е печена, забавна и много, много красива; хората коментират външния ѝ вид през цялото време. Приятелите на Лио все му повтарят колко е секси сестра му. Крус беше хлътнал по нея с години.

Лио не е в състояние да мисли за Крус.

След смъртта на майка им Карсън не е отговорна за нищо друго, освен да ходи на работа и да се поддържа жива. Когато тиквичките свършат и хората престанат да им носят лазаня и супа от миди, Лио се чуди с какво се очаква да се прехранват. Какво ще правят, за да имат пари? Кой ще плаща ипотеката?

Именно тук се намесва Савана. Тя се занимава с бизнес делата, урежда финансите на Виви и проследява публикуването на новата ѝ книга. Администратор е на възпоминателната страница на Вивиан Хау във фейсбук.

– Искате ли да прочетете коментарите, които публикуват хората? – пита една сутрин, когато Лио и Карсън се случват в кухнята едновременно.

– Не – отговаря Лио.

– Не – повтаря след него Карсън. – Звучи като нещо, което би прилегнало на Уила.

– Някой от вас да е чувал за приятел на майка ви от гимназията на име Брет Каспиън?

– Не – отвръща Лио.

– Мама не е имала гаджета в гимназията – заявява Карсън. – Била е абсолютен зубър.

– И на мен винаги е поднасяла тази история – съгласява се Савана. – Но този човек настоява, че се е срещал с нея през почти цялата им последна учебна година и през лятото, преди тя да замине за „Дюк“. Твърди, че има снимки.

– Накарай го да прати снимките – предлага Карсън. – Защото аз никога

не съм чувала за момче на име Брет Кардашиън.

– Каспиън – поправя я Савана. – Иска да разговаря с някого за новата книга.

– Откачалка – отсича Карсън. – Сигурно има обсебеност от мъртви знаменитости. Но ти поискай снимките.

– Мисля, че ще го направя – съгласява се Савана. – Баща ви също не е чувал за него. Твърди, че той е бил първото гадже на майка ви – казва тя, намига им и ги смушка с лакът.

– Може ли да спрем да говорим на тази тема? – настоява Лио.

Савана им оставя пощенски пликове с пари в брой, които да си поделят.

Мариса взема част от парите и пазарува хранителни продукти за къщата. Лио е облекчен. Ако отиде в „Спри и купи“, може да види Крус на смяна там. Когато Мариса се връща, той иска да я попита дали го е засякла, но не го прави.

Дори не е в състояние да произнесе името на Крус на глас.

Лио яде много печени филийки с фъстъчено масло. Поръчва си и храна отвън, но трябва да избягва „Петачето“, макар да копнее за сандвич „Рубън“ с мраморен ръжен хляб, говеждо и приготвения лично от Джо дресинг „Хиляда острова“. Лио знае, че отбягва Десантис, но е изненадан и дори наранен, задето нито Крус, нито Джо минават през къщата да проверят как е. Също и че Джо не донесе плато със сандвичи, при положение че го прави дори някой на острова да си счупи пръст на крака. Не се ли тревожат за него? Не ги ли е грижа?

Уила и Рип са се преместили на „Смитс Пойнт“, но Уила наминава от време на време, за да го наглежда. Рип е поел върху себе си да наблюдава полицейското разследване, защото покрай работата си в застрахователната компания има опит с тези неща. Пое и иска за джипа, който Мариса разнебити вечерта преди да умре Виви. Била толкова разстроена, задето Лио скъсал с нея, че вкарала джипа във Ваната на Ийл Пойнт Роуд.

– В такъв случай как се прибра у дома? – беше попитал Лио.

– Пеша.

Стори му се доста невероятно и Лио го изтъкна, а Мариса призна, че се качила на стоп при някакъв непознат, който се движел по Мадакет Роуд. Не можела да се обади на никого, защото телефонът ѝ останал в автомобила. Това обясни защо обажданията ѝ спряха онази нощ и също така му даде да разбере, че Мариса не е видяла снимката от Питър Бриджман.

Рип уреди джипът на Мариса да бъде изтеглен и извозен от острова. Кандис, майката на Мариса, не само замени телефона на Мариса, но ѝ купи и чисто нов джип, охарчи се с поне петдесет бона.

– Майка ти не се ли ядоса заради джипа? – чуди се Лио. – Сама си го унищожила.

– Е, и?

– Някой друг родител би те накарал да си понесеш последствията от собствените ти действия.

Мариса повдига рамене.

– Бях разстроена, задето скъсахме. Тя разбира.

Лио и Мариса са били заедно достатъчно дълго, та на Лио да му е ясно, че Кандис Лопрести е типът майка, която повече от всичко иска да е приятелка с дъщерите си. Никога не е въвеждала правила, предимно

защото не е била у дома, та да ги прилага; вечно е пътувала по работа. Дава на Мариса и на по-голямата ѝ сестра каквото поискат и когато го поискат. Чисто новият телефон и чисто новият джип, които да заменят умишлено съсипаните от Мариса, е нейният начин да каже: „До теб съм, мила“.

Нищо не е нормално и вече никога няма да бъде нормално, но Лио се опитва да се потопи в работа в Пристана за лодки – да се посвети на клиентите, на количката му за голф, на уоки-токито му. Усмива се и бъбри все едно всичко е просто отлично; както виждат нещата собствениците на плавателни съдове, Лио е бодро и дружелюбно хлапе от Нантъкет, което заминава за Университета на Колорадо през есента и си няма едничка грижа на този свят. Всеки път когато прибере бакшиш в джоба си, си мисли: „Заслужавам „Оскар““.

И после, както е на работа една сутрин, Мариса му звъни да му каже, че Алексис има новини. Маратонките на Виви, които изчезнали мистериозно, току-що били открити в кофа за боклук в съблекалнята на „Спри и купи“. Пазачът, който изнасял боклука, ги забелязал, защото – и никой не бил доволен да чуе това – понякога преравял боклука за нещо изхвърлено със стойност. Намерил маратонките на Виви, за които решил, че може би си струва да се запазят, но после забелязал, че са пропити с кръв. Веднага позвънил в полицията.

– Мразя да го кажа, но нещата не изглеждат никак добре за Крус – коментира Мариса.

– Защо заключаваш автоматично, че е бил Крус? – пита Лио. – В магазина работят и други хора.

– Хайде сега, Лио – отговаря Мариса.

ВИВИ

След две пълни седмици мълчание, в понеделник, единствения свободен ден на Лио от Пристана за лодки, Мариса пристига в къщата. Той отваря вратата и я заварва да държи сладкиш „Бейкуел“ с набраздена глазура в бяло и розово. Канеленото тесто е златистокафяво, но на едно място има несъвършенство, все едно че се е счупило и е било поправено.

– Ти... – Лио преглъща. Предпочита да гледа сладкиша, вместо лицето на Мариса. – Направила си сладкиша „Бейкуел“ на Мери Бери. Сама ли го направи?

– Не точно – отговаря Мариса. – Занесох снимка в пекарната и ги помолих да го направят, защото знам, че винаги си искал да го вкусиш.

– О, значи си платила на някого да го направи вместо теб – промърморва Лио.

– В знак на извинение, Лио. Съжалявам за онова, което казах на Крус, като бяхме на плажа, и очевидно съжалявам за майка ти. Просто ме пусни да вляза, моля те.

Лио поема дълбоко въздух и задържа вратата.

Продължават точно откъдето са спрели и прекарват цялото си време заедно. Преди гледаха шоуто „Великите британски пекари“ на шега – имитираха акцента и си служеха с думи като *трудоемък* и *интуитивен*, – но сега Лио го гледа за избавление. Най-голямата катастрофа там е тестото

да не втаса, да се пресече сметаната или прекалено сочният плод да доведе до клисава коричка. На Лио не му се налага да мисли за това, че майка му е мъртва, нито пък за най-добрия си приятел, който може и да е причината майка му да е мъртва. Единствения път, когато Лио и Мариса приближават на пръсти до темата Крус, Мариса прошепва:

– Мразя да си го помислям дори, но... трябва да е бил той. Алексис каза, че полицаи Фалко го видял да отминава знак „Стоп“ и после да отпрашва с висока скорост по-малко от пет минути, преди да бъде прегазена майка ти. Шофирал е безразсъдно, преди да завие по Кингсли Роуд. Сигурна съм, че е бил така разстроен от случилото се, та просто го е изтрил от ума си. Възможно е да се намира в състояние на пълно отрицание, нещо като случай на временно умопомрачение.

Лио е блокирал Крус на телефона си, в инстаграм и в снапчат. Очаква Крус да се появи в къщата, както направи Мариса, но засега не се е случило.

Също така е блокирал Питър Бриджман на телефона си.

Иска да се преструва, че вечерта преди смъртта на майка му – огънят на плажа „Четиресетия пилон“, скъсването му с Мариса и снимката, пратена му от Питър – никога не се е случвала.

Мариса съобщава на Лио, че Алексис има ново гадже. Полицай е в отдела и нещата се развиват толкова бързо, че Алексис създава в Пинтерест табло за сватбата си.

– И аз реших да си направя такова – добавя Мариса. – Нали се сещаш, за бъдещето.

– Какво да направиш? – пита Лио, защото слуша с половин ухо.

– Табло за сватбата ни в Пинтерест – пояснява Мариса. – Ето, погледни.

– Лежат на дивана. – Лио е гушнал Мариса в гръб, а Мариса е гушнала лаптопа си. – Избрах роклите на шаферките и цветята, макар че мисля да сменя розовата палитра с прасковена.

– Добра идея – отбелязва Лио с фалшив ентузиазъм. Знае, че няма да се ожени за Мариса, но работата е там, че в момента се нуждае от нея. Сериозно се нуждае от нея.

Без Виви Лио е не само изгубен, но и объркан. Кой контролира ежедневието му сега? Както изглежда, всички и никой.

Баща му Джей Пи предлага Лио да прекара лятото в неговата къща и може би да смени работата си в Пристана за лодки за продавач на сладолед във „Фунийката“.

Не и не е отговорът на Лио. И после, понеже е ядосан и няма къде да изпусне парата, отсича:

– Мразя Ейми.

Мигом се засрамва. Не харесва Ейми, но *мразя* е силна дума и никога не би я изрекъл в лицето ѝ.

Джей Пи прочиства гърло.

– Ами ако Ейми я няма?

– Къде ще ходи?

Баща му не отговаря и Лио не го е грижа. Няма да живее с баща си, защото не може да понесе да напусне къщата на майка си. Част от нея още е там. В хладилника още има пластмасов контейнер, който съдържа соса ѝ с тиквички на скара; половин шише от шампоана ѝ „Драйбар“ още стои на рафта при външния душ. Все едно е заминала на обиколка с някоя от

книгите си и може да се върне всеки момент.

Карсън спи в стаята на Виви. Нанесе се там все едно е нейно право и когато не е на работа, носи дрехите на Виви. Това е или здравословен начин да се скърби, или е белег за душевно заболяване.

На Уила и Лио им е ясно, че Карсън е ренегат. Държи се лошо, настоява за внимание, нонстоп се забърква в неприятности, взема спорни решения, пие, пуши електронна цигара и трева и беше абсолютен експерт в предизвикването по всякакъв начин на майка им. Също така обаче... Карсън е печена, забавна и много, много красива; хората коментират външния ѝ вид през цялото време. Приятелите на Лио все му повтарят колко е секси сестра му. Крус беше хлътнал по нея с години.

Лио не е в състояние да мисли за Крус.

След смъртта на майка им Карсън не е отговорна за нищо друго, освен да ходи на работа и да се поддържа жива. Когато тиквичките свършат и хората престанат да им носят лазаня и супа от миди, Лио се чуди с какво се очаква да се прехранват. Какво ще правят, за да имат пари? Кой ще плаща ипотеката?

Именно тук се намесва Савана. Тя се занимава с бизнес делата, урежда финансите на Виви и проследява публикуването на новата ѝ книга. Администратор е на възпоминателната страница на Вивиан Хау във фейсбук.

– Искате ли да прочетете коментарите, които публикуват хората? – пита една сутрин, когато Лио и Карсън се случват в кухнята едновременно.

– Не – отговаря Лио.

– Не – повтаря след него Карсън. – Звучи като нещо, което би прилегнало на Уила.

– Някой от вас да е чувал за приятел на майка ви от гимназията на име Брет Каспиън?

– Не – отвръща Лио.

– Мама не е имала гаджета в гимназията – заявява Карсън. – Била е абсолютен зубър.

– И на мен винаги е поднасяла тази история – съгласява се Савана. – Но този човек настоява, че се е срещал с нея през почти цялата им последна учебна година и през лятото, преди тя да замине за „Дюк“. Твърди, че има снимки.

– Накарай го да прати снимките – предлага Карсън. – Защото аз никога не съм чувала за момче на име Брет Кардашиън.

– Каспиън – поправа я Савана. – Искан да разговарям с някого за новата книга.

– Откачалка – отсича Карсън. – Сигурно има обсебеност от мъртви знаменитости. Но ти поискай снимките.

– Мисля, че ще го направя – съгласява се Савана. – Баща ви също не е чувал за него. Твърди, че той е бил първото гадже на майка ви – казва тя, намига им и ги смушка с лакът.

– Може ли да спрем да говорим на тази тема? – настоява Лио.

Савана им оставя пощенски пликове с пари в брой, които да си поделят.

Мариса взема част от парите и пазарува хранителни продукти за къщата. Лио е облекчен. Ако отиде в „Спри и купи“, може да види Крус на смяна там. Когато Мариса се връща, той иска да я попита дали го е засякла, но не го прави.

Дори не е в състояние да произнесе името на Крус на глас.

Лио яде много печени филийки с фъстъчено масло. Поръчва си и храна отвън, но трябва да избягва „Петачето“, макар да копнее за сандвич „Рубън“ с мраморен ръжен хляб, говеждо и приготвения лично от Джо дресинг „Хиляда острова“. Лио знае, че отбягва Десантис, но е изненадан и дори наранен, задето нито Крус, нито Джо минават през къщата да проверят как е. Също и че Джо не донесе плато със сандвичи, при положение че го прави дори някой на острова да си счупи пръст на крака. Не се ли тревожат за него? Не ги ли е грижа?

Уила и Рип са се преместили на „Смитс Пойнт“, но Уила наминава от време на време, за да го наглежда. Рип е поел върху себе си да наблюдава полицейското разследване, защото покрай работата си в застрахователната компания има опит с тези неща. Пое и иска за джипа, който Мариса разнебити вечерта преди да умре Виви. Била толкова разстроена, задето Лио скъсал с нея, че вкарала джипа във Ваната на Ийл Пойнт Роуд.

– В такъв случай как се прибра у дома? – беше попитал Лио.

– Пеша.

Стори му се доста невероятно и Лио го изтъкна, а Мариса призна, че се качила на стоп при някакъв непознат, който се движел по Мадакет Роуд. Не можела да се обади на никого, защото телефонът ѝ останал в автомобила. Това обясни защо обажданията ѝ спряха онази нощ и също така му даде да разбере, че Мариса не е видяла снимката от Питър Бриджман.

Рип уреди джипът на Мариса да бъде изтеглен и извозен от острова. Кандис, майката на Мариса, не само замени телефона на Мариса, но ѝ купи и чисто нов джип, охарчи се с поне петдесет бона.

– Майка ти не се ли ядоса заради джипа? – чуди се Лио. – Сама си го унищожила.

– Е, и?

– Някой друг родител би те накарал да си понесеш последствията от собствените ти действия.

Мариса повдига рамене.

– Бях разстроена, задето скъсахме. Тя разбира.

Лио и Мариса са били заедно достатъчно дълго, та на Лио да му е ясно, че Кандис Лопрести е типът майка, която повече от всичко иска да е приятелка с дъщерите си. Никога не е въвеждала правила, предимно защото не е била у дома, та да ги прилага; вечно е пътувала по работа. Дава на Мариса и на по-голямата ѝ сестра каквото поискат и когато го поискат. Чисто новият телефон и чисто новият джип, които да заменят умишлено съсипаните от Мариса, е нейният начин да каже: „До теб съм, мила“.

Нищо не е нормално и вече никога няма да бъде нормално, но Лио се опитва да се потопи в работа в Пристана за лодки – да се посвети на клиентите, на количката му за голф, на уоки-токито му. Усмихва се и бъбри все едно всичко е просто отлично; както виждат нещата собствениците на плавателни съдове, Лио е бодро и дружелюбно хлапе от Нантъкет, което заминава за Университета на Колорадо през есента и си няма едничка грижа на този свят. Всеки път когато прибере бакшиш в джоба си, си мисли: „Заслужавам „Оскар““.

И после, както е на работа една сутрин, Мариса му звъни да му каже, че Алексис има новини. Маратонките на Виви, които изчезнали мистериозно,

току-що били открити в кофа за боклук в съблекалнята на „Спри и купи“. Пазачът, който изнасял боклука, ги забелязал, защото – и никой не бил доволен да чуе това – понякога преравял боклука за нещо изхвърлено със стойност. Намерил маратонките на Виви, за които решил, че може би си струва да се запазят, но после забелязал, че са пропити с кръв. Веднага позвънил в полицията.

– Мразя да го кажа, но нещата не изглеждат никак добре за Крус – коментира Мариса.

– Защо заключаваш автоматично, че е бил Крус? – пита Лио. – В магазина работят и други хора.

– Хайде сега, Лио – отговаря Мариса.

ВИВИ

– Има нужда от Марта! Има нужда от Марта! Къде е Марта?

Виви приближава към зелената врата. Опира ухо до повърхността и дочува приглушено пеене. Звучи като... Като „Глупак в дъжда“ на „Лед Цепелин“. Въобразява ли си го? *Толкова* хубава песен е, напълно достойна е за задгробния живот, но не би ли трябвало хорът да изпълнява химни и мадригали?

Виви стиска съвсем бавно топката и завърта...

– Вивиан!

Марта отваря внезапно вратата със замах и отбутва Виви назад към стелаж с книги. Нов шал, в оттенък на лавандула, е завързан около конската опашка на Марта, видът е като на танцорка на сок-хоп от петдесетте години.

– Какво ти казах за тази врата, Вивиан?

– Не бива да я отварям.

– Би трябвало да те лиша от право за наблюдение за една седмица – промърморва Марта.

– Не, моля те, недей! Съжалявам! Каза, че ще дойдеш, когато се нуждаеш от теб, а в момента аз имам нужда. Искам да ме увериш, че не Крус ме е прегазил. Бих му простила, на това дете бих простила *всичко*. Но се боя, че светът няма да му прости. Боя се, че съдебната система, съдията, полицията на Нантъкет и моите собствени деца няма да му простят. Моля те, Марта, кажи ми, че не е бил Крус.

– Май усвояваш правилата малко бавно – отбелязва Марта. – Не мога да ти кажа кой те е прегазил и кой не е.

– Защото не знаеш или защото не искаш?

– О, Вивиан, за нас тук важат същите правила като за онези долу.

Това всъщност не е истина, мисли си Вивиан.

Марта клати глава и шалът се движи като развята от вятъра завеса.

– Някои неща трябва да ги установиш сама.

ШЕФА

Както винаги лошите новини идват от Диксън. Пазач в „Спри и купи“ открил изцапани с кръв маратонки в боклука от стаята за почивка и се обадил в полицията да докладва. Диксън лично отиде да изझे маратонките и те пасват съвсем точно на описанието на липсващите маратонки на Виви.

– За бога! – негодува Шефа, защото мислите му мигом се насочват към Крус Десантис.

– Това е добре – коментира Диксън. – Бяха изгубени, а сега се намериха. И знаеш ли какво, Шефе, онова хлапе Десантис работи в „Спри и купи“.

– Пазачът намерил ли е дрехите?

– Не, само маратонките.

Само маратонките. В това няма никаква логика. И по-ценното за криминалистите са дрехите – тениската и шортите, – в случай че по тях има частици боя. Всеки контакт оставя следа.

– Искаш ли да доведе Десантис? – пита Диксън.

– Още не – отговаря Шефа. – Имам нужда да помисля.

Шефа иска от Диксън да уреди превозването на маратонките по въздух до Лиса Хит в Кейп Код. Вероятно е редно да изиска от щатската полиция детектив за убийства – като че Гърка е най-добрият вариант, – но още не желае да го прави. Гърка е ангажиран човек и в момента нямат веществени улики, които да свържат смъртта с някой заподозрян.

Крус Десантис е умно момче – прекалено умен е да компрометира доказателства, прекалено умен да хвърли окървавените маратонки в кофа на работното си място. Нали така? Шефа ще отиде да говори с него.

Единайсет сутринта е. Телефонно обаждане до „Спри и купи“ потвърждава, че Крус е на смяна. Шефа урежда Крус да получи почивка, та да сътрудничи за текущо разследване.

Шефа чака при служебния вход, когато Крус се показва навън. Изглежда... уморен, измъчен, травмиран.

– Крус.

– Вече чух новините – обявява Крус. – Аз работя тук, Шеф Кейпнаш.

– Така – отговаря Шефа. – Да се повозим.

Разполагат само с трийсет минути, така че не могат да отидат далече. Шефа подкарва през малкия площад с еднопосочно движение, а после и през големия. Трафикът е натоварен; всички говорят по телефона или пишат съобщения, докато шофират. Цяло чудо е, че няма пътни злополуки с фатален изход всеки ден.

– Знам, че Доналд е намерил чифт маратонки в боклука на стаята за почивка – заговаря Крус. – Не съм ги слагал там. Какво ще правят у мен маратонките на Виви?

– Изчезнаха от болницата – обяснява Шефа. – Изгубихме им следите някъде между болницата и полицейския участък. Дрехите все така липсват.

– Проверете автомобила ми, проверете къщата ми, дрехите не са у мен. Не съм ги докосвал, не съм ги виждал и не знаех за нищо от това. Защо ще знам?

– Успокой се, синко – подканя Шефа.

– Бях изведен от работа, за да се возя заедно с шефа на полицията – отвърща Крус. – Вие бихте ли били спокойни в такава ситуация?

– Не.

– Не съм прегазвал Виви – произнася Крус и отново в тона и тембъра на гласа му се долавя нещо, което кара Шефа да иска да му вярва. – *Намерих я. Да я намеря, не е престъпление.*

Шефа завива вляво от Поплис Роуд по посока на „Мономой“. Минали са три години от последното убийство, случило се на Нантъкет. Тялото на главната шаферка на пищна сватба в крайбрежен имот на име „Съмърланд“ беше открито да плава в района на пристанището.* Определиха го като злополука, но случаят още гложди Шефа и той знае, че тормози и Гърка. Ако Ед се обади на Гърка сега, той мигом ще се възползва от шанса да разследва това прегазване с избягал извършител – може би. Или може би ще реши, че е изгубена кауза, или пък ще заключи, че отговорът седи тук, на предната седалка.

[* *Историята е разказана в романа „Перфектната двойка“ на Елин Хилдебранд, С., Сиела, 2019. – Б.р.]*

– Излъга ме, Крус.

Хлапето не промълвява нищо.

– Каза ми, че си шофирал към дома на Хау от твоята къща. Но не е било така.

– Не.

Това признание е начало.

– Откъде идваше?

– От Хупър Фарм Роуд.

– Какво си правил на Хупър Фарм?

– Има ли значение?

– Щях ли да питам, ако нямаше?

– Отидох да се видя с някого.

– С момиче?

– С Питър Бриджман.

Бриджман ли, мисли си Шефа.

– Той е синът на Зак и Памела, нали?

– Да, беше в моя випуск. Тъкмо завърши. Трябваше да говоря с него.

– В седем сутринта? Какво е било толкова спешно?

– Нещо.

– Синко.

– Просто училищни неща. Но след като питате, оттам идвах.

– Защо не ми го каза преди?

– Не исках да се впускам в подробности.

– Осъзнаваш, че една жена е *мъртва*, и харесва ли ти, или не, ти си част от *разследването*. Дължеше ми истината без значение от въпроса. – Сега си служи изцяло с тона си на шеф на полицията и като хвърля бърз поглед към лицето на Крус, забелязва, че е нервен.

– Да – отговаря Крус. – Но не искам да говоря за тази част. Тя няма нищо общо с това.

– Само че си бил разстроен? Бил си разсеян? Отминал си знак „Стоп“ и си подкарал с висока скорост по Сърфсайд Роуд. Офицер Фалко едва не те е спрял. А после няколко минути по-късно получил обаждане за госпожица Хау. Така че виждаш ясно, че да ме излъжеш, е проблем.

– Наистина отминах знак „Стоп“ и подкарах с висока скорост по Сърфсайд Роуд – потвърждава Крус. – *Бях разстроен, бях разсеян. Но не прегазих Виви. Открих я. Тя лежеше на земята, от устата ѝ течеше кръв,*

на крака ѝ зееше голяма рана. Някой я беше блъснал и я беше оставил там, Шефе, а аз отбих и се обадох на 911. Тази жена беше *като моя майка!* – По тона му личи, че е на прага на сълзите, а после изведнъж се ядосва. – Защо просто не ме обвините в убийство? Всички на този остров мислят, че съм бил аз – приятелите ми, колегите ми, моята така наречена общност. Черен съм, значи трябва да съм престъпник, нали?

Преглътни дискомфорта си, нарежда си Ед. Хлапето има пълното право да даде воля на чувствата си.

– Не те обвинявам в нищо – произнася Шеф. – Но ти си всичко, с което разполагам, и не мога да спра да си мисля, че ако успея да сглобя точно какво се е случило с теб онази сутрин, ще успея да проследя нишката до някого. – Шефа спира на малкия плаж при обществения плаж „Мономой“. Оттук има пътека, която води до водата. Оживено е рано сутрин и рано привечер, когато хората излизат с каяците си. – Преди да се появят маратонките, може би бих приел теорията, че някой летуващ хлапак – или, мамка му, възрастен – е блъснал госпожица Хау, стреснал се е и си е плюл на петите. Но появата им на твоето работно място променя нещата. Знам, че не си бил ти, ясно ли е? Но някой на този остров иска да мислим, че си бил ти.

– Опитват се да ме натопят – промълвява Крус. – Също като по филмите.

– Кой би постъпил така? – пита Шефа. – Познаваш ли го този човек Доналд?

– Не – отговаря Крус. – Аз работя само денем. Познавам Джъстин, той е дневният пазач. Малко е... алтернативен, но общо взето, е добър човек.

Шефа подкарва обратно към магазина.

– За какво искаше да говориш с Питър Бриджман?

Момчето клати глава.

– Ако не ми кажеш, ще попитам Питър.

Крус издиша и ноздрите му се разширяват.

– Той направи снимка в края на партито в петък на „Четиресетия пилон“ и ми я прати през нощта. Когато се събудих, видях я и му се обадох, но той не отговори, така че подкарах към къщата им.

– Той беше ли у дома?

– Не видях автомобила му, но реших, че може да го е оставил там и някой да го е докарал, защото беше пил. Той си има свой апартамент над гаража на родителите му, така че се качих по външните стълби и почуках няколко пъти, но той не отвори и аз си тръгнах. Реших, че или е излязъл, или ме игнорира.

– Някой видя ли те там?

– Не – отговаря Крус. – Не знам. При всички случаи родителите му не се показаха.

– И от къщата на Бриджман си подкарал право към тази на Хау?

– Да.

– Защо?

Крус отправя ядосан поглед към Шефа.

– Лио ми е приятел. Искях да говоря с него.

– Отиването ти там има ли нещо общо с въпросната снимка?

– Да. Можех да видя, че Лио също е получил снимката от Питър, така че исках да го обсъдим. Освен това се сдърпахме и...

– Когато те е фраснал и ти е посинил окото?

- Виждате ли? Вече знаете всичко.
 - Ще възразиш ли да те попитам какво имаше на тази снимка?
 - Да, ще възразя – отсича Крус. Пристигат при магазина. – Може ли да си вървя?
- Шефа ще разговаря с нощния пазач Доналд. Също и със сина на Бриджман.
- Да – отговаря. – Можеш да си вървиш.

ЕЙМИ

Тя се прибира у дома с бутилка каберне „Клиф Лед“, едно от любимите скъпарски вина на Джей Пи, плюс стекове, мариновани в бърбън, от пазара за месо и риба на Нантъкет. Прекалено е рано за местна царица, но това е идеална възможност за Ейми да изпробва рецептата за топла картофена салата, която е намерила в кулинарния раздел на „Ню Йорк Таймс“.

Ейми заварва Джей Пи да седи в спалнята с климатика, надут до дупка. (Забележка: ако тя беше сама в спалнята с климатика, увеличен така, той би го намалил с думите: „Това нещо гори пари“.)

– Здравей – обаждат се тя. Изненадана е да го види тук. – Не каза ли, че ще си у дома около осем?

Той се извъръща бързо, все едно го е заловила в нещо. И ти да видиш, но на леглото пред него лежи кутия, пълна със снимки – на Виви, на него и Виви заедно, на децата като малки. Ейми е толкова ангажирана да оглежда снимките, та ѝ отнема минута да осъзнае, че Джей Пи плаче.

Ейми напуска спалнята, затваря вратата след себе си и отива в кухнята, за да се помъчи да се съвземе. Вино, нужно ѝ е вино. „Клиф Лед“ е прекалено скъпо, та да го отвори просто така, но тя намира половин бутилка розе „Шепнещия ангел“ от предишната вечер. Налива си в чаша и отпива. Не беше порнография, мисли си, а тя знае за много жени, изненадвали съпрузите или партньорите си *така*. Но това може би е дори по-лошо – всички онези снимки на Виви, застъпващи се една друга. Беше като нещо, извадено от кошмарите на Ейми.

Виви е мъртва, напомня си Ейми. Никога няма да се върне, така че вече не е конкуренция. Джей Пи може да чезне по нея колкото си иска.

– На човека трябва да му е позволено на скърби – беше изтъкнала Лорна. – Били са женени шестнайсет години, гълъбче. Тя е майка на децата му.

Дали Ейми притежава способността да е съпричастна партньорка? Да, разбира се.

Връща се в спалнята с виното в ръка и опира нежно длан в гърба на Джей Пи.

– Как си?

Той поклаща глава.

– Не мога да повярвам, че я няма. Просто не успявам да го проумея. – Вдига снимка на Виви с червена роза между зъбите ѝ. На Ейми ѝ идва да я изтръгне от него и да я съдере на две.

Няма да си позволява да подхранва ревността си. Ще я прогони.

– Била е толкова хубава – отбелязва Ейми. – Толкова жизнена.

Джей Пи се усмихва нагоре към нея, признателен за този комплимент за бившата му жена. Ейми сядва в далечния ъгъл на леглото и прехвърля снимките. Къде ги е крил? Тя си мислеше, че е проверила всяко кътче и пролука в къщата. Пред нея е цяло съкровище от изображения на живота на Джей Пи преди Ейми: Виви и Джей Пи пред коледната елха в „Рокфелер Сентър“, Виви, залитнала напред на ледената пързалка, Виви пие горещ шоколад, има малко бита сметана на върха на носа ѝ. Присъстват и сватбени фотографии – роклята на Виви е от снежнобял атлаз и с паднали рамене, прищипана е в талията, а полите са с три четвърти дължина и са бухнали заради тюла отдолу. Изобщо не е по вкуса на Ейми, но то се знае, че Виви изглежда сияйна със симпатичната ѝ къса щръкнала прическа и драматично червените ѝ устни. Савана, нейната главна шаферка, е облечена в старомодна щампа на „Лора Ашли“; трябва да е било, преди да се прехвърли на неутрални цветове или може би точно тази рокля е станала причината за това. Присъстват и снимки от всевъзможни пътувания – пустеещ плаж, миниатюрен ресторант в затънтен и пращен град, ски писта, Биг Бен, Колизеума, операта в Сидни, Виви на фона на градски пейзаж от Торонто или Сиатъл, Ейми се бои да попита кой от двата. Тук са и снимките с новородените бебета – Виви в леглото в нантъкетската болница „Котидж Хоспитал“ с Уила, а после с Карсън, която е наблюдавана мрачно от Уила. Има и коледни снимки (едно от бебетата е пхнато под елхата като подарък) и снимки от Деня на благодарността (с Виви, Джей Пи, две от децата, Савана, Лусинда и Пени Роузън). Има и снимки от лета на Нантъкет – пикник на плажа „Четиресетия пилон“, с раиран костур на въдицата; Виви, излегната на носа на платноходката на Лусинда „Арабеск“; Джей Пи и Виви на вечеря в „Корабна кухня“; Виви на плажен шезлонг, наметната с одеяло в предния двор на Лусинда, а от шлеп на пристанището са изстрелвани фойерверки по повод Четвърти юли.

Сърцето на Ейми се топи все повече и повече с всяка следваща снимка; до този момент не се е запознавала с дома, който е разбила.

Иха. Много е, както казват хората.

То се знае, че онова, което не присъства на снимките, е Виви като снизходителна, пренебрежителна или *прекалено заета* да се грижи за брака си. Няма снимки от онази разправия, при която Виви метна чаша, а тя се строши на плочките и събуди децата. Бракът на Виви и Джей Пи приключи с причина и макар всички да вярват, че тази причина е Ейми ван Пелт, в действителност двамата са били нещастни много преди кракът на Ейми да стъпи в магазина за вино на Джей Пи. Ейми се тревожи. Сега, когато Виви е мъртва, това повествование може да бъде пренаписано; възможно е Виви да е броена за светица, онеправдана от Джей Пи, когато е паднал в жертва на изкусителката Ейми. Решава да се направи на адвокат на дявола и да види какво ще се случи.

– Изглеждате толкова щастливи на тази снимка – промълвява и посочва Виви и Джей Пи на кръщенето на Карсън. Стоят пред олтара с бебето, крепено помежду им, и маниакални изражения на лицата.

– Карсън имаше колики – обяснява Джей Пи. – Всяка нощ будовахме с нея. Това тук са двама изтощени родители.

– Трябваше да останете заедно – заявява откровено Ейми. – Аз бих

изчезнала тихомълком, та вие двамата да пробвате отново.

– Виви не искаше да пробва отново – отвърща Джей Пи. – Хвърли кърпата.

– В нейна защита ти ѝ изневери.

– Да, но...

– Да, но какво? – Ейми преглъща въпреки твърдата като камък буца в гърлото ѝ. – Да, но не си го искал? Да, но е било грешка? Аз съм била грешка? Не съм била друго освен стратегически ход на дъската за шахмат? – Ейми осъзнава, че всички тези мисли са се спотайвали в дълбините на съзнанието ѝ десет години.

– Ейми, моля те – отговаря Джей Пи.

– *За какво ме молиш? – пита тя. Моля те, не ставай нелепа е онова, което иска да чуе. Нашата любов е реална, връзката ни е силна, не се срещаме от десет години и не живеем заедно от три само защото имам нужда от топло тяло до себе си.*

– Моля те, може ли да не го обсъждаме точно сега? Вероятно ще трябва да поговорим на някакъв етап, но не тази вечер. Нямам сили.

Това пресече Ейми. Ще трябва да поговорят на някакъв етап ли? Какво означава *това*? Мисли си за кутийката с пръстена в чекмеджето на Джей Пи. Може би разговорът, който има предвид той, най-накрая ще бъде предложение. Но някак си тя не мисли така.

– Купих бутилка „Клиф Лед“ – казва му. – И хубави стекове. Искam да изпробвам една рецепта за картофена салата. В дресинга има бекон...

– Няма да съм тук за вечеря – прекъсва я Джей Пи.

– Какво? – недоумява Ейми. Отпива голяма глътка от виното си, но ефектът не е по-силен, отколкото ако пиеше розова вода. – Къде ще ходиш?

– Ще вечерям на Юниън Стрийт – отвърща той. – В дома на Савана. Покани ме, докато ме караше до вкъщи след възпоминателната служба за Виви, и днес беше най-удобно и за двама ни. Трябваше да ти кажа сутринта, съжалявам.

На Ейми ѝ е ясно, че трябва да потисне първоначалния си инстинкт.

– Не е проблем. Стековете могат да почакаат. Може да звънна на Лорна и да проверя дали не иска да хапнем в „Газената лампа“.

– Хубава идея – отбелязва той и после добавя: – Благодаря, задето проявяваш такова разбиране. Оценявам го. Сигурно не ти е лесно.

Ейми отива във външния душ и от очите ѝ бликват горещи и грозни сълзи, вие в една от белите турски хавлиени кърпи от „Серина и Лили“, за които е настоял Джей Пи. Оставила е чаша „Клиф Лед“ на пейката за преобличане – стековете могат да чакат, но не и това прелестно каберне – и в мига, щом спира водата, отпива щедра глътка. Не е сигурна как да степенува болката си. От кое боли повече? От това, че Джей Пи отиде на вечеря у Савана, където двамата ще говорят за Виви, ще споделят спомени, нямащи нищо общо с Ейми? За двата или трите часа, които Джей Пи ще прекара на Юниън Стрийт (в „Антре Ну“, къща, толкова божествено красива, че си проси завистта), Ейми ще бъде заличена. Пълното отчаяние и разкаяние на Джей Пи, докато се взираше в снимките, носи друг тип болка. А и безстрастното му обявление, че е нужно да поговорят, е, най-меко казано, тревожещо.

Ейми пише съобщение на Лорна. Джей Пи ме информира, че днес ще ходи на вечеря у Савана.

Зачаква. Лорна е най-добрата ѝ приятелка; няма да са нужни допълнителни разяснения.

ЗАЩО, ПО ДЯВОЛИТЕ????!?!?

Именно, мисли си Ейми. Пише ѝ: Може ли да се срещнем след час в „Газената лампа“. По момичешки.

Ще ми се да можех, гълъбче, но съм на ферибота за Хаянис. Трябва да съм при лекаря рано-рано.

Пфу, да. Лорна има час в болницата в Кейп Код; в мамограмата ѝ има нещо, което трябва да бъде погледнато от втори специалист. Ако Джей Пи беше разкрил плановете си пред Ейми малко по-рано, тя би се качила на ферибота заедно с Лорна. Биха могли да вечерят в „Пан Д’Авиньон“ и да пазаруват в мола като обикновени местни. Ейми можеше да придружи Лорна в болницата.

Не се тревожи. Късмет за утре. Звънни, ако имаш нужда от мен, пише ѝ Ейми. Предстои ѝ да вземе решение – да си остане у дома или да излезе сама.

Решава да излезе сама. Измъква от дрешника най-секси роклята си и я полага на леглото, където е сигурна, че ще бъде забелязана от Джей Пи. Той излиза от банята по боксерки, лицето му е покрито с пяна за бръснене.

– Бръснеш се? – отбелязва Ейми. – Значи е специален случай?

Джей Пи повдига рамене и се връща в банята. Дори не поглежда към роклята.

Ейми изпива още една чаша (две) „Клиф Лед“, но е останала половин бутилка (една трета от бутилката) за друга вечер. Облечена е в секси черна рокля – черното е толкова милостиво към фигурата – и се чувства добре. Не е странно, че е излязла сама, уверява сама себе си, нито пък, че за десетте ѝ години тук е завързала само едно приятелство. Представа си се като героиня в роман на Вивиан Хау – онези жени винаги се отправят навън соло и си прекарват добре.

„Газената лампа“ някога е била кинозала, която сега е преустроена в сборище за жива музика. Таванът е от пресована ламарина и на едната стена има ретро грамофони и колони; има сцена с неоноворозов надпис над барабаните, гласящ „Газената лампа“. Тълпата в бара е оживена, храната е чудесна, а коктейлите са сякаш създадени от миксолог и включват съставки, за които Ейми не е чувала.

На бара има едно свободно място – Ейми си представя как крайно удобно точно това се случва и в романите на Виви – и Ейми не разпознава никого, което е още една благословия.

Барманът е едър като мечка и се казва Ник. Знаменитост е на Нантъкет.

– Очаквате ли някого, мадам?

– Да – отвърща ведро Ейми. – Приятелката ми Лорна.

– Лорна от „Ар Джей Милър“? – пита Ник. – Тя ме подстригва. Можеше да ми напише, че ще идвате, и щях да ви запазя две места.

– Може ли да поръчам „Барби в несвяст“, моля? – пита Ейми. – Всъщност два. Искам да имам поръчан за Лорна, когато се появи.

„Барби в несвяст“ е коктейл, приготвен от прясно набрани ягоди от фермата на Бартлет, лимонов сок, текила и няколко капки кава; гарниран е с цвят от мащерка и е сервиран в огромно обло ледено кубче. Прелестен

е. Ейми изпива в бърза последователност своя и „този на Лорна“, моли Ник за трети и добавя:

– Явно Лорна няма да дойде.

– Да, писах ѝ – отвърща Ник. – Не е на острова.

Ейми не е сигурна дали да се направи на изненадана, или просто да продължи с вечерта си. Спира се на второто.

– В такъв случай ще поръчам храна. Чийзбургер в бао хлебче и начос с риба тон.

Коктейлът на Ейми пристига преди храната. Тя го пие и изучава другите хора в бара все едно е антрополог. Клиентелата е млада и очарователна; всички преливат от радост и се смеят бурно, а с всяка изминала секунда Ейми се чувства все по-зле и по-зле. Къде сгреши? Е, ясно ѝ е къде. Не биваше да се замесва с женен мъж. Все още може да сложи край на нещата и да започне нова връзка с някого като Ник. Или може би Ник е прекалено млад. Наистина е прекалено млад.

Храната на Ейми пристига, но по изключение Ейми не се чувства във форма и не е гладна. Моли Ник за кутия за вкъщи. Също така иска сметката, моля.

– Веднага – отговаря Ник. Тя се старае да пренебрегне съжалението в тона му. – Групата започва в десет, ако искаш да се върнеш тогава.

– Благодаря – произнася Ейми и за секунда се чувства като силна и независима жена, която като нищо ще се върне да послуша музика, ако е в настроение. – Може би ще го направя.

* * *

Вече на улицата я осенява идея. Но после се мъчи да се разубеди сама.

Поставя кутията с храната на предната седалка в колата си. *У дома, мисли си. Върви си у дома.*

Пияна е обаче и не може да шофира; ще ѝ се наложи да се разходи и ако разходката я отведе до Юниън Стрийт, това да не е престъпление? Крачи, докато не стига до „Антре Ну“. Двата фенера от всяка страна на входната врата са запалени и предните прозорци са ярко осветени, но помещенията изглеждат празни. Ейми никога не е влизала в къщата, така че не е сигурна за разпределението ѝ, макар че децата постоянно идваха да плуват в басейна отзад, преди Виви да се сдобие със свой собствен в „Ямата“.

Ейми забелязва дискретна, застлана с плочи, пътека, която отвежда между храстите, отвъд автомобилната алея. Оглежда улицата – пуста е. Промъква се отстрани на къщата към двора отзад. Бои се, че светлини с детектор за движение ще обявят за провинението ѝ, но отзад е тихо. Акцентните светлини озаряват стоманеносиния правоъгълник на басейна.

Цялата задна фасада на къщата е остъклена и лампите са включени, така че Ейми вижда вътре ясно като ден. Савана и Джей Пи седят до кухненския остров с бутилка текила „Каса Драгонес“ и купа с пуканки между тях. Ейми отива на пръсти до прозореца, та да надзърне по-добре и да се опита да чуе за какво говорят, но прозорците са затворени. Има климатик.

Савана е облечена в бели джинси и черно бюстие. С боси крака е и не носи грим или бижута, а косата ѝ е прибрана в кок на върха на главата. Говори и мига бързо, отпива от текилата си, а после лицето ѝ се сбръчква и тя заплаква.

Джей Пи става от мястото си. *Моля те, нека си тръгне*, мисли си Ейми. Няма и помен от вечеря. Може би вече са яли или пък пуканките са единственото, което е било по силите на Савана. Джей Пи протяга ръце, а Савана пада в тях също като героиня от филм и зарива на гърдите на Джей Пи. Той притиска едната си длан в гърба ѝ, а другата в тила ѝ и я люлее лекичко.

Това е... ужасно. Ако Ейми просто беше останала у дома и си представяше случващото се тук в „Антре Ну“ („Между нас“), не би било потравмиращо от това.

Съчувстват си взаимно, мисли си Ейми. Изгубили са човек, който е бил важен и за двамата им, и тази вечеря е нужна, за да говорят и да се възстановят от загубата. Ейми просто трябва да прояви търпение.

Савана вдига лице и се взира в Джей Пи с уязвимо изражение. Ще се целунат ли? Ще го направят ли? Колко пъти Джей Пи е описвал в подробности за каква кучка смята Савана? Беше толкова безжалостен, че Ейми се озоваваше в позицията да защитава Савана. *Основала е важна благотворителна организация и спасява живота на много деца. И има страхотен стил.*

Моментът се проточва, двамата видимо са блокирани в онзи миг точно преди да дойде целувката.

Ейми побягва от двора. Закача ръба на плоча с пръстите на крака си и се строполява на земята, при което одрасква коляното си. Изправя се. Трябва да се върне у дома и да провери най-горното чекмедже на Джей Пи, за да се увери, че красивият годежен пръстен още е там. Но като стига до страничната алея и се запътва към колата, знае, че няма да го намери. Знае, че е изчезнал.

От коляното ѝ тече кръв, но не я е грижа. Няма да се прибере преди Джей Пи. Искане той да си отиде у дома пръв и да се чуди къде е тя.

Джей Пи и Савана? Невъзможно. Ейми е сигурна, че той ще се отдръпне и ще заяви как трябва да си върви, а по целия път до вкъщи ще се чуди какво го е прихванало, та да позволи да се стигне до толкова интимен момент. Ейми достига Мейн Стрийт и обмисля дали да влезе във „Вагон-ресторант Пиано бар“. Може да се смеси с масата от човешки същества, които пеят с пълно гърло „Престани да подмяташ сърцето ми“, и никой няма да разбере, че е сама. Като стига обаче, пред вратата има опашка. Не, благодаря. Обмисля „Страйт Уорф“ (клиентелата е прекалено млада) и „Крю“ (това лято е похарчила достатъчно пари в „Крю“). Решава да се върне в „Газената лампа“, при положение че Ник (почти) я покани.

Дочува групата, която свири, още преди да е влязла. Спира при автоматите на входа, които пускат миниатюрни бутилки „Моет Шандон“ срещу два-сет долара. Голямо изхвърляне ще е и това си е чист пладнешки обир, но изведнъж на Ейми ѝ се прииска шампанско, та да отпразнува противната бъркотия, в която бързо се превръща животът ѝ.

Шампанското ѝ е поднесено леденостудено. Ейми пие директно от бутилката, а после се запътва към бара и, за вярване или не, свободен е съвсем същият стол като преди. Същинско вълшебство е, все едно писателката Виви е пазила това място за евентуалното ѝ завръщане. Но тя не е персонаж. Истинска е. Вдига към Ник миниатюрната си бутилка „Моет Шандон“ за тост.

– Хей – обаждат се мъжът до нея. – Тече ти кръв от коляното.

Ейми свежда очи. Да, доста е грозничко; в сандала ѝ се стича струйка кръв.

Мъжът ѝ подава сноп салфетки и тя го поглежда. Денис е.

– О, здравей – поздравява го Ейми.

Денис се смее.

– Трябва да спрем да се срещаме така. – Наднича зад гърба ѝ. – Къде е гаджето ти?

– Кой? – пита Ейми и Денис се смее отново. Денис изглежда... добре. Има тен, който свършва до яката на ризата му, а очите му са яркосини. Пред него стои кутийка „Китова опашка“ на пивоварната Сиско. Сам ли е? – Сам ли си тук?

– Да – потвърждава той. – По-добре, отколкото да седя у дома в празната къща.

Ейми кимва. Защо за мъж не е проблем да седи сам в бара, но за жена си е направо жалко?

– Джей Пи е на вечеря със Савана.

– О, сигурно не ти е лесно – коментира Денис.

– Не е – съгласява се Ейми и примигва заради сълзите. Защо Денис Лети е единственият, който отчита нейните чувства? Вдига бутилката си към синята кутийка на Денис и после двамата пият.

– Ще ти пазя мястото – заявява Денис. – Защо не отидеш да си почистиш крака и после ще потанцуваме.

Да потанцува с Денис, мисли си Ейми. Част от нея се противопоставя на мисълта да има отношения с още един мъж, до който Виви се е добрала първа. *Едва ли ще навреди, звучи като нещо забавно*, изтъква друг вътрешен глас.

– Добре – съгласява се. – Веднага се връщам.

ВИВИ

Когато Виви се спуска надолу, за да провери как я кара Савана, нейната най-добра приятелка, кръстницата на децата ѝ, човекът, чиито съвети и насоки значат най-много за нея, заварва я в кухнята на „Антре Ну“. В ръцете на мъж е и той я полюлява леко.

Аха, мисли си Виви. Кого имаме тук?

И после вижда, че е Джей Пи.

Обрат в сюжета, отбелязва Виви. Савана и Джей Пи се мразят ваимно. За шестнайсетте години, през които Виви и Джей Пи бяха женени, Виви се чувстваше като бебето, придърпвано от майката и бащата в онзи ужасен разказ на Реймънд Карвър. Джей Пи се чувстваше застрашен от Савана по причини, които Виви така и не успя да схване (вероятно долавяше, че лоялността на Виви към Савана е по-силна, отколкото тази към него). Същевременно Савана никога не го беше намирала за достатъчно добър.

– Сбъркан е – заявяваше Савана. – Никога не е познавал баща си и има нездравословни отношения с майка си.

Джей Пи плъзва ръка по гърба на Савана по начин, който явно цели да я утеши. Дишането на Савана е насечено; трябва тъкмо да е поплакала

здро̀во. Вди́га ли́це кѝм Дже́й Пи. Усти́те им са на са́нтиметри е́дна от дру́га. По́гледите им се склю́чват.

Целуни я, мисли си Виви.

Или пъ́к може би ще е стра́нно?

Е, няма да е по-стра́нно от романа на Виви „А́нгелът на светли́на“, в който двама герои се откри́ха взаи́мно, след като полови́нките им умря́ха. Дже́й Пи и Са́вана са изгуби́ли е́дин и съ́щ човек – не́я!, – та́ка че връ́зката поме́жду им ще е до́ри по-си́лна. Ве́че не е ну́жно да во́юват за вни́манието на Виви; ни́що не стои ме́жду тях.

Буква́лно ни́що. Плѝтно прити́снати са.

Целуни я, мисли си отно̀во Виви.

– Ще се опра́виш ли? – пита Дже́й Пи. – Ма́й е вре́ме да се при́бирам у до́ма.

Са́вана ся́каш си връ́ща при́същия ѝ пра́гматизѝм.

– Да, разби́ра се. Съжа́лявам, заде́то се подда́дох на емо́циите. Просто... Ти си е́динственият човек, който го разби́ра.

– Зна́м – отгова́ря Дже́й Пи. Обѝрсва съ́лза от бу́зата на Са́вана.

– Да повтори́м сле́дващата се́дмица. И то́зи пъ́т всѝщност да я́дем не́що. Са́вана се сме́е.

– Ка́кво ще ка́жеш да го напра́вим то́чно сле́д се́дмица? Пе́тък ве́чер. Клуб „Ве́черя за непро́копсани́ци“.

– Уго̀ворено. – Дже́й Пи освобожда́ва Са́вана от пре́грѝдката си и отсѝпва наза́д.

– Ка́к са не́щата с Е́йми? – интере́сува се Са́вана.

– Обѝрква́щи – отвръ́ща Дже́й Пи. Въ́зди́ша. – Ще сло́жа кра́й. Ще я помо́ля да се изне́се.

– Охо – а́хва Са́вана.

Охо, мисли си Виви.

– Е́йми бе́ше гре́шка – доба́вя Дже́й Пи.

– Де́сетгоди́шна гре́шка? – чу́ди се Са́вана. – Ха́йде, Дже́й Пи, сигу́рно изпи́тваш ня́какви чу́ства кѝм не́я.

– Ня́кога изпи́твах – обя́снява Дже́й Пи. – Или по́не си мислѝх, че е та́ка. Кога́то я сре́цнах, тя бе́ше мла́да, кра́сива, сла́дка, насто́йчива, обо́жаваща. Бях за́слепен от начи́на, по който ме ви́ждаше. Кара́ше ме да се чу́ствам значи́м, а Виви ме кара́ше да се чу́ствам ка́то губе́ц. Сложи́х нача́лото с Е́йми, за́щото иска́х да се чу́ствам до́бре вѝв все́ки мо́мент. И с го́дини бе́ше та́ка, но въ́зниква́ха и пробле́ми. Тя отвори́ пропа́ст ме́жду мен и де́цата.

Да, мисли си Виви. Мина́ло е то́лко̀ва мно́го вре́ме, че Виви, ка́жи-ре́чи, се е отѝрси́ла от него́дуванието си сре́щу Е́йми. Пре́з оно́ва пѝрво ля́то, кога́то постѝпи на ра́бота при Дже́й Пи, тя бе́ше мла́да и впе́чатлите́лна, а то́й се въ́зползва. Инве́стира в него де́сет го́дини без ни́какво обе́щание за обѝврѝзване. Ня́ма ка́к да не иска́ прѝстен, нали та́ка? Но се при́мири с ни́щото и се́га Дже́й Пи я про́пѝжда.

– Ви́наги е ре́внувала от Виви. Бе́ше то́лко̀ва зае́та да ре́внува от не́я, че та́ка и не се пре́вѝрна в изѝця́ло за́вѝршена личност. Мина́лия се́птември ѝ купи́х го́дежен прѝстен, но все́ки пъ́т ка́то го по́гледне́х, изпа́дах в па́ника, та́ка че го въ́рнах на би́жутерия́та в Бо́стън. Изгуби́х чу́ствата си кѝм Е́йми, не́що, ко́ето уми́шлено игно́рирах пре́з после́дната го́дина или две, но се́га, кога́то Виви я няма́, на́лага се да сѝм че́стен сѝс се́бе си. Не иска́м

да прекарам остатъка от дните си с Ейми ван Пелт.

– Тя какво каза за идването ти тук? – пита Савана. – Няма как да е била особено доволна.

– Излезе с приятелката си Лорна – отговаря Джей Пи. – Облече рокля, достойна за жена вамп. Май се опитваше да ме накара да ревнувам и сигурно преди пет години или дори миналата година бих ревнувал. Сега просто се надявам, че като излиза, ще срещне друг.

– Леле – диви се Савана.

– Ами ти? – пита Джей Пи. – Срещаш ли се с някого? С тренъора на отбор от NBA? Президента на „Палмолив-Колгейт“? Завеждащия хирургията на Мазачузетската многопрофилна болница?

– С никого в момента – отвръща Савана. – Имаше един престолонаследник на малка европейска монархия, но приключихме.

Джей Пи се смее и Савана го насочва към коридора.

– Върви си у дома, Джей Пи. – На входната врата следва нова прегръдка. *Целуни я! Не е прекалено късно! Ако и бездруго ще късаш с Ейми, просто я целуни*, мисли си Виви.

Разделят се на вратата, Джей Пи се спуска надолу по стълбите и е погълнат от мрака. Савана затваря вратата след него, а после се обляга на нея и се усмихва.

Харесва го, решава Виви. Може би.

– Можеше да използваш някое от побутванията си. – Като от нищото се е появила Марта, седи на зеленото кадифено канапе с шал „Ермес“, увит около цялата ѝ глава, прилича на ясновидка. – Би се получило. Бяха близо.

– Аз съм писателката тук – изтъква Виви. – Да им дадем още няколко глави.

УИЛА

Лятото в „Мъничето“ започва да придобива своя ритъм, оформя се рутина и това спира Уила да се срина в зейналата пропаст на отчаянието. Буди се всяка сутрин и отнася билковия си чай на задната веранда, където наблюдава как слънцето обагря небето в перлено розово. Не яде нищо; не може, сутрешното ѝ прилошаване дебне наоколо като зелена миазма. Тя го посреща с добре дошло. Дали някога преди ѝ е било толкова лошо? Не мисли така. Постоянно следи за неща, които правят тази бременност различна.

В някои дни шофира до работното си място, в други изминава на велосипед десетте километра до града. Маршрутът е живописен, пасторален – минава по простия мост, който прекрачва пристанището „Мадакет“, прекосява селцето Мадакет, като се придвижва по прословутите дваисет и седем завоя покрай притока и езерото с костенурките, и накрая изминава финалния километър и половина до пилоната на Кейтън Съркъл, маркиращ началото на Мейн Стрийт. Уила иска да избягва калдъръма в нейното състояние, така че кара по дългия път – от Ню Лейн до Уест Честър (която е най-старата улица на острова, ако някой се интересува от историята на Нантъкет) и оттам до Северния плаж и

задния вход на Музея за китоловство.

Офисът на Уила е с климатик. Не е нужно да води обиколките на ВИП групи и да влиза в контакт с посетителите, докато не се почувства готова емоционално, така че се настанява зад бюрото си и се захваща с административни дела – финално одобрение за всички публикации, надзор на рекламата и маркетинга, планиране на поддръжката и ремонта на четиринайсетте имота на Историческия музей на Нантъкет.

След работа обикновено се разхожда по плажа. Ако Рип се прибере рано, придружава я и двамата се държат за ръце известно време, пускат се и после пак се хващат. Рип обича да събира миди, черупки от раци и изсъхнали „чанти на дявола“ – торбички, съдържащи ембриони на акули. Разпознава крайбрежните птици – стридояд, застрашената калугерица и любимия му трипръст брегобегач.

За вечеря си поръчват храна от „При Мили“ или си пекат нещо на скалата – бургери, пиле, дебели парчета риба меч. Протеини; Уила копнее за тях. Някога преди копняла ли е така за протеини?

Уила си ляга рано, често преди да се е стъмнило напълно. Изтощението я поваля съвсем ненадейно.

Това не разкрива цялата история, разбира се. Не се споменават седемнайсетте пъти на ден, в които Уила посещава банята – понякога, за да облекчи пикочния си мехур, а друг път, за да си поплаче (в работата тихичко, а после невъздържано, силно и грозно, когато е сама в „Мъничето“).

Майка ѝ я няма.

Понякога, когато Уила плаче нощем в леглото, Рип я държи в обятията си и шепне в косата ѝ. Уверява я как би сторил всичко, за да накара болката да си отиде; би я взел от нея и би я понасял лично, стига да можеше. Но Рип не може да оправи нещата. Никой не може да ги оправи. Уила обичаше майка си толкова много, а сега майка ѝ е покойница. Уила е наясно, че в някакъв момент всеки губи обичан близък; част е от това да си човек. И на всеки се налага да търпи болката сам.

Уила не може да заяви, че появата на Памела с новината за евентуалната извънбрачна връзка на Зак е *добре дошла*, но определено служи да отвлече мислите ѝ. В онзи първи ден, когато Памела пристигна в „Мъничето“, за да го сподели с Уила, двете седнаха до масата за пикник отзад и Уила попита:

– Кое точно те кара да мислиш така?

Памела вдигна слънчевите си очила на върха на главата си и устреми поглед към дюните. Уила забеляза сребърни нишки в бялорусата ивица в косата на Памела; лицето ѝ беше с тен заради безкрайните игри на тенис, а около сините ѝ очи имаше бръчици. Уила не можеше да си спомни някога преди да е била така близо до зълва си, защото Памела винаги се беше държала буквално на една ръка разстояние. Но сега бариерата падаше.

– Той изчезва нощем – обясни Памела. – Около полунощ, един часа. Твърди, че като го налегне безсънието, шофира до плажа. Твърди, че да гледа вълните, го прави сънлив.

Уила се съгласи – това беше подозрително поведение.

– Проверявала ли си му телефона? – поиска да узнае Уила.

– Не мога да му проверя сметката, за да видя какви обаждания осъществява. Телефонът му е служебен и те плащат сметката. Може да го използва за лични нужди, разбира се, но аз нямам достъп до сметката.

– Можеш да провериш самия телефон.

– Да, ако знаех кода. Но не го знам.

– Има код на телефона?

– Всеки има код, Уила.

– Аз нямам – заяви Уила. – И Рип няма. Ние с Рип постоянно отваряме телефона на другия за нещо.

– Е, вие не сте нормални – изтъкна Памела.

Уила се поотпусна малко. Това поне беше Памела, която успяваше да разпознае. И на Уила ѝ беше известно, че двамата с Рип имат необичайно близка връзка. Гордееше се с това, много благодаря.

– Да си забелязвала нещо друго? – поиска да узнае Уила.

– Щастлив е – отвърна Памела и очите ѝ пак се наляха със сълзи. – И именно това ме прави напълно сигурна. Подсвирква си. Пее.

– Не е ли възможно това щастие да се дължи на нещо друго? – почуди се Уила.

– Има безсъние и се изнизва от къщата, след като заспя. Но е по-щастлив, отколкото съм го виждала от години.

На Уила ѝ се налагаше да признае, че това уравнение има само един отговор

– Какво ще предприемеш? – попита.

– Ще открия коя е – отсеке Памела.

Уила е заинтригувана и се изяжда вътрешно, че няма с кого да сподели. Не може да каже на Рип. Той работи с Памела всеки ден и макар обичайно да е гроб, като опира до тайни, Памела му е слабото място. Ще се пречупи и Уила ще бъде провъзгласена за ненадеждна.

Майка ѝ ѝ липсва. Ако беше жива, Уила би разкрила наученото пред нея.

Дали може да каже на Карсън? Двете са се сближили, откакто умря Виви. Карсън ѝ пише да се отчете как е по искане на Уила и Уила я кани на вечеря в „Мъничето“ следващия път, когато има свободна вечер. Но Карсън не дава пет пари за Бонам – смята ги за студени и надменни – и ако Уила ѝ каже, че според Памела Зак има извънбрачна връзка, тя ще завърти очи и ще отвърне: „Момиче, кого го е грижа?“.

Може да го сподели със Савана, но Савана вече върши толкова много в опит да уреди делата на Виви. Уила предложи да поеме администрацията на възпоминателната страница на Вивиан Хау във „фейсбук“ и Савана изглеждаше облекчена.

– Следи за съобщение от някого на име Брет Каспиън – поръча ѝ. – Твърди, че е бил гадже на майка ти в гимназията.

– Мама не е имала гадже в гимназията – заяви Уила.

– Просто следи, моля те – настоя Савана.

На възпоминателната страница на Вивиан Хау във „фейсбук“ са публикувани над двеста нови съобщения, откакто Уила е проверявала за последно. Започва да ги преглежда – толкова много обич и мъка. Една жена, Идън Ф. от Ниагара, Ню Йорк, заявява, че не може да спре да плаче и лично звъняла в полицейското управление на Нантъкет, за да настоява за справедливост.

Това ѝ се струва малко прекалено. Но Виви предизвикваше именно такава посветеност. Представяше страни от живота си без лустро – правеше клипчета, на които се виждаха мръсни съдове в кухненската мивка или камара вещи в основата на стълбището – и читателите ценяха

тези подробности. Всички имаме неизмити чинии, мръсно пране, вещи, чакащи да бъдат сортирани в основата на стълбището, дори любимата ни писателка. Читателите на Виви се чувстваха, сякаш я познават. Естествено е да са разстроени.

Уила си мисли, че да открие съобщението на Брет Каспиън, би било като да търси игла в копа сено, но само след няколко публикации то е пред нея – пратено е същата сутрин.

Надявам се някой от близките на Виви да прочете това. Благодарение на няколко обаждания до издателя успях да се сдобия с предварително копие на „Златното момиче“. В гимназията написах песен на име „Златното момиче“, която беше вдъхновена от Виви. Тя беше моя приятелка от септември 1986 година до август 1987 година. Като прочетох книгата, установих, че е използвала не само заглавието. Използвала е нашата история. Ще поема риска и ще публикувам телефонния си номер тук с надеждата някой от семейството да се свърже с мен, за да обсъдим нещата. Благодаря. Брет Каспиън

Уила чете публикацията два пъти. Брет Каспиън е написал песен на име „Златното момиче“, вдъхновена от Виви? Виви е използвала историята им в новия си роман? Уила е чела само два от тринайсетте романа на майка си (предпочита нехудожествена литература, биографии по-специално), но това пак е с два повече от четените от Карсън и Лио. Запозната е с идеята в „Златното момиче“; разказва се за влюбени гимназисти и песен на име „Златното момиче“, но си мислеше, че всичко е измислено.

Уила търси в „Гугъл“ Брет Каспиън и „Златното момиче“. Излизат няколко резултата за романа на майка ѝ, а останалите са за ситком с участието на няколко възрастни жени.

Виви не е споменавала нито веднъж, че е имала гадже в гимназията. Учила и имала две близки приятелки, Стефани и Джина, с които говореше понякога, но доколкото беше известно на Уила, не поддържаха контакт.

Ти си измамник, Брет Каспиън, мисли си.

И все пак...

Записва си номера му, защото... Ами ако не е измамник, ами ако е в състояние да отвори вратата към част от живота на майка ѝ, за която Уила не подозира? Ами ако Уила съумее да научи тайна, пазена от Виви до смъртта ѝ? Това е *точно* нещо, което майка ѝ би включила в романите си. Границата между реалния живот и измисленото наистина започва да се размива.

Дори набирането на номера ѝ се струва нещо непозволено. Уила си напомня, че Савана я помоли да провери този човек и тя просто си изпълнява задълженията във възпоминателната страница на Вивиан Хау във „фейсбук“.

Той не отговаря и гласовата му поща е автоматичен запис. Тя оставя съобщение:

– Името ми е Уила Бонам и съм дъщеря на Вивиан Хау. Видях съобщението ви във „фейсбук“ и звъня, както помолихте.

Затваря и след няма и две секунди телефонът ѝ звъни, а на екрана се изписва номерът на Брет Каспиън.

Ти да видиш. Уила се взира в него с ръка, притисната към корема.

– Ало? – произнася.

– Здравейте, Брет Каспиън е. Тъкмо звъняхте.

– Да – потвърждава Уила. Гласът му е приятен, решава, внушителен и леко дрезгав. – Името ми е Уила. Дъщеря съм на Виви Хау.

– Боже – произнася Брет и подсвирква леко. – Не мога да повярвам. Аз съм... Ами, първо, съжалявам за майка ти.

– Благодаря – отговаря Уила, защото макар и да ѝ е странно, това се очаква да каже.

– Та, чуй ме... Дори не съм сигурен откъде да започна. С Виви бяхме съученици в гимназията.

– И къде беше това? – пита Уила.

Следва колебаване.

– Ъъ... Гимназията в Парма. В Парма, Охайо. Нали знаеш, че това е градът, където е завършила гимназия майка ти?

Уила се смее.

– Да, знам. Просто исках да се уверя, че ти знаеш. Защото тя никога не е споменавала за гадже от гимназията. Каза, че била зубър.

Брет се подхилква.

– Да, беше зубър. Само дето беше най-красивият зубър, когото си виждала, все с нос, забит в учебниците, или вдигнала ръка да даде верния отговор.

– И ти си бил нейният приятел?

– В последния клас. Това беше годината, когато умря баща ѝ.

Добре, този тип явно знае какво говори, мисли си Уила. Усеща гъделичкане в краката и изведнъж ѝ се пишка.

– Съжалявам, но никога не ми е говорила за теб. – Защо ли е това? Може би не е искала Джей Пи да ревнува? Или е съществувала съвсем друга причина?

– Към края нещата се усложниха и раздялата беше тежка и за двамата ни. Тя замина за „Дюк“, а аз се преместих в Лос Анджелис и повече не я видях. Сега живея в Ноксвил, Тенеси. Мениджър на хотел съм и посвирвам на китара, но не съм фен на „фейсбук“ и другите социални мрежи, така че не запазих връзка с никого от родния ми град освен с момчетата от групата. Те изпитваха голямо негодувание към Виви по причина, която ще ти разкрия по-късно, така че не говорехме за нея. Само дето миналата седмица един от тях, Рой, каза, че чул от сестра си за смъртта на Виви. От него научих, че е била писателка. Потърсих я и установих, че новата ѝ книга се казва „Златното момиче“, а това беше името на една моя песен.

– Твоя песен?

– Написах я в гимназията за Виви. Дочетох книгата снощи, голяма част от повествованието описва случилото се с нас.

– Аз още не съм я чела – признава Уила.

– Надявах се да можем да поговорим за това.

Не го ли правим в момента, чуди се Уила.

– Имам полагаем отпуск, та си мислех по-следващата седмица да подкарам натам. Ще отседна в „Холидей Ин“ в Хаянис, фирмата, за която работя. После ще хвана ферибота, за да се срещнем.

– Искаш да дойдеш тук? – ахва Уила. – На Нантъкет?

– Имам снимки на нас с майка ти – добавя Брет. – Изрових ги от дълбините на багажника ми... Изглеждаме толкова млади. Ще се радвам да ти ги покажа.

Уила не е сигурна какво да каже на този човек. Звучи искрен и може би наистина е бил приятел на Виви в гимназията в Парма, Охайо. Това беше период от живота ѝ, за който тя почти не говореше. Все едно че личната история на Виви беше започнала през първата ѝ седмица в „Дюк“ при запознанството ѝ със Савана. Всичко преди това е схематично в буквалния смисъл на думата – линии без цвят или подробности, които да запълнят очертаванията.

– Мога да ти предложа място, където да отседнеш, ако имаш желание да си направиш истинска почивка и да опознаеш острова. – Тя затваря бързо уста и се мъчи да си представи как ли би реагирал Рип, когато му съобщи, че е поканила *напълно непознат чуждак от страницата на Виви във „фейсбук“* да отседне в къщата на Куейкър Роуд.

– „Холидей Ин“ ще ми върши работа – отвърща Брет. – Свикнал съм с него. Какво ще кажеш за дата точно след две седмици?

– Добре – отговаря Уила. Чувства се странно развълнувана. Връща си обратно част от Виви, за която не е знаела, че съществува. – Звучи отлично. Дръж ме в течение на плановете си за пътуване и ще дойда да те взема от ферибота.

– Задължително – отговаря Брет Каспиън. – Благодаря, че ми позвъни, Уила. За мен ще е голяма чест да се срещнем. Едно от децата на Виви. В Уикипедия пише, че има три.

– Да, имам сестра и брат.

– Помня, че казваше как иска пет деца. И се канеше да ги кръсти на писатели. – Прави пауза. – Ти на писателка ли си кръстена?

– Да, кръстена съм на Уила Катър. Брат ми и сестра ми също носят имената на писатели.

– Ето – изтъква Брет. – Как бих могъл да го знам, ако не бях този, за когото се представям?

Вълнуващо е, мисли си Уила. Брет Каспиън ще пристигне и ще разкрие тайната история на Виви.

ВИВИ

Слава на небесата, че си запази побутванията!

– Марта! – провиква се Виви. Отива до зелената врата, но се бои да я докосне. Ами ако Марта ѝ отнеме една скъпоценна седмица наблюдение? Виви се хвърля на кадифеното канапе и се взира в шарката на светлината, хвърляна по тавана от мароканския полилей. Обикновено това я успокоява, но не и днес.

Секунда по-късно Марта се материализира. Откъсва портокал от мини портокаловото дръвче и сяда на емайлирината бяла масичка във форма на бобено зърно с клипборда ѝ в скута. Изпод традиционната ѝ хавайска рокля наднича шал.

– Какво има, Вивиан?

– Не мога да допусна Брет Каспиън да отиде на Нантъкет. Трябва да използвам едно от побутванията си.

Марта поставя дошлите от дрогерия очила за четене и поглежда към клипборда си.

– Настоятелно те съветвам да не го правиш.

– Ами, съжалявам, но ще го направя – отсича Виви.

Марта бели портокала много бавно; ароматът е несравним и Виви съзира сочната му плът, когато Марта разделя сегментите. Цветът е като на оцветено стъкло, като на скъпоценен камък. Озадачаващото е, че самата Виви се опита да изяде един от портокалите, но като го обели, беше напълно изсушен, на практика пепел. Марта е запозната как се получават нещата, а Виви не. Не е честно.

– Вземам административно решение – заявява Марта. Тика в устата си сочен сегмент от портокала, но не предлага на Виви. – Той ще дойде.

Брет Каспиън ще дойде на Нантъкет? Ще се срещне с децата й? Оооо!

Трябва да съществува причина Марта да вземе административно решение.

– Ще се наложи да се научиш да ми вярваш – беше казала Марта в началото.

Добре, мисли си Виви с огромна неохота. Ще ти се доверя.

Виви е поласкана, задето Брет си спомня толкова много за нея. Не е забравил, че тя искаше да има пет деца и да ги кръсти на любими свои автори.

Тази нощ, докато всички спят, Виви пътува почти две десетилетия назад.

Февруари е и тя се намира на Нантъкет – времето е свирепо и влажно, а вятърът звучи като моторна резачка. Виви и Джей Пи имат две дъщери: Уила (кръстена на Уила Катър) и Карсън (кръстена на Карсън Маккълърс; всички я вземат за момче).

Някога Виви си беше мислила, че иска пет деца. Толкова е била наивна! В момента успява да запази разсъдъка си само защото на тригодишна възраст Уила е толкова зряла, че седи на малкия си люлеещ се стол до големия люлеещ се стол на Виви и „чете“ книжките си с картинки, докато Виви кърми бебето, а когато то плаче, слага си слушалките и слуша бебешки испански записи.

По двайсет и три часа на ден бебето е кърмено или плаче.

Единственият час, през който спи, е часът, след като Джей Пи се върне от работа в агенцията за недвижими имоти „Островна мъгла“. Бузката на Карсън се опира в рамото на баща ѝ и тя мигом се унася в сън. Това поне дава възможност на Виви да приготви вечеря.

– Разглезихме се с Уила – твърди Джей Пи.

Да, Уила беше идеалното бебе. Постоянно спеше съвсем спокойно и с лице нагоре, първо в кошчето, а после в креватчето. Сама се успокояваше без биберон; сучеше безпроблемно, но не възразяваше и на бутилка.

Карсън, от друга страна, има колики и рефлукс. Гълта, плюе и плаче. Виви я поставя на гърдата си, дава ѝ кърма от бутилка, дава ѝ сухо мляко от бутилка – не се наблюдава разлика или подобрение. Предпочита да спи по корем, но що за безотговорен родител би оставил бебе да спи по корем?

Има дни, когато Виви плаче заедно с Карсън, но си позволява да го прави само когато Уила си подремва.

Старае се да не мисли за двете момичета като за доброто и лошото дете или дори като за лесното и трудното дете, защото не иска тези етикети да ги последват като юноши или възрастни.

– Просто са толкова различни – посочва Виви. – Как се случи такова нещо?

– Постоянно се случва – уверява я Джей Пи като човек, който е експерт на тема братя и сестри, макар да е само дете също като Виви.

Вечерта, за която Виви си мисли, че е възможно да е най-лошата досега – Карсън се дере убийствено и лицето ѝ е червено като домат от фермата на Бартлет; Уила е усвоила нов тип тихо хленчене (което пили нервите на Виви дори повече от плача на бебето), а Джей Пи не е на острова, защото трябва да се яви на тест за лиценз си на агент по недвижими имоти, така че е без подкрепа, – ѝ хрумва идея за роман на тема две сестри. Изниква в главата ѝ съвсем съвършена, досущ като спретнато увит подарък. „Дъщерите на Дюн“.

Шарлот и Еванджелин. Баща им е ловец на миди; отглежда ги сам в порутена рибарска колиба сред дюните на Лонг Понд. Едната сестра се омъжва за местно момче, а другата за богат турист, дошъл като летовник. Коя ще е по-щастлива?

Далеч след полунощ Уила и бебето още не са заспали, но Виви си мисли за сюжета и не я е грижа. Когато най-накрая се умълчават, тя взема химикалка и бележник и си запарва чаша билков чай (иска кафе, но не може да приема кофеин, докато кърми).

Вдишва тишината и издиша думи върху хартията. Така лесно е, толкова естествено; също като да дишаш е. Два часа по-късно като по часовник бебето се разплаква и кърмата на Виви тръгва, но тя продължава да пише. Като по чудо Карсън спира да плаче от само себе си; предницата на нощницата ѝ е подгизнала, но Виви не я е грижа. Все така пише.

Осем месеца по-късно първата чернова на „Дъщерите на Дюн“ е завършена. Виви я написа, докато момичетата спяха през деня или късно вечер. Научи се да кара на по-малко сън, както хората се научават да оцеляват с по-малко храна по време на война.

Вечерта, когато завършва романа, буди Джей Пи, като сяда на ръба на леглото и го целува по шията. Джей Пи е понесъл едно адско лято. Като най-нисш в „Островна мъгла“ на него са поверявани най-малко желаните имоти за отдаване под наем, а те пък сякаш привличат най-капризните семейства. Джей Пи прекара дванайсет поредни летни уикенда да чака хора с ключовете, да гони водопроводчици, за да поправят протекъл външен душ, да тича до „Уейтс Газ“, защото бутилката на грила е празна. Джей Пи харесва шефа си Еди Панкик – всички на острова му казват Бързия Еди, – но знае, че би бил по-щастлив, ако подхване свой бизнес и сам си е шеф.

– Не напускай – повтаряше му Виви цяло лято. – Парите са ни нужни. – Използваха част от фонда, учреден от бабата и дядото на Джей Пи, за да внесат депозит за къщата на Сърфсайд, а останалите пари вкараха в „сметка за непредвидени разходи“, която е почти изчерпана. Децата са скъпо нещо. Животът като цяло е скъп.

– Завърших романа – обявява Виви, когато Джей Пи отваря очи.

Той се подпира на лакът.

– Наистина ли? Сега ли?

– Не мога да преценя дали е добър – обяснява Виви. Изчела го е дузина пъти и на моменти ѝ се струва, че е вдъхновяващ, а друг път го мисли за лигаво клише, проекция на суетата на преуморена домакиня. – Прекалено близо съм до него.

Джей Пи придърпва Виви към себе си и целува пътя в косата ѝ.

– Разбира се, че е добър – заявява. – Ти си го писала.

* * *

Когато Виви обявява пред жените от групата „Мама и аз“, че е написала роман, половината от тях са скептични на тема перспективите му, а другата половина демонстрират снисхождение.

Джей Пи я уверява, че онези майки просто завиждат, задето Виви е намерила време за нещо свое.

Със сигурност е вярно отчасти, мисли си Виви. Но също така е глупаво да очаква хората да се впечатлят от книга, която още не е издадена.

Как изобщо ще си уреди да я публикуват?

Виви е останала във връзка с „Прочут автор“, хората, които устройха семинар, докато беше в гимназията. В писмо пита „Прочут автор“ какво да прави с ръкописа си.

Оттам ѝ се обаждат и я изненадват напълно (написала е номера си в писмото, но не е очаквала да го използват).

Един от авторите им ѝ дава името и адреса на своя агент.

– Прати го на Джоуди с бележка отгоре, че аз те препоръчвам. Искam да бъде отчетено, че аз те открих, чуваш ли ме? Ще успееш, Вивиан. Разбрах го още преди тринайсет години. У теб има нещо.

Седмица след като Виви праща ръкописа си, Джоуди Партридж ѝ звъни, за да ѝ съобщи, че за нея ще е чест да представлява Виви.

– Тази книга е толкова... лятна. Кара ме да искам да се преместя на Нантъкет и да водя плажен живот.

Виви се озърта из къщата си. Целият под е покрит с кукленски дрешки и бисквитки, а на масичката за кафе е разлят сок (дори не е органичен). Виви кроеше големи планове да заведе момичетата на разходка из тресавищата – листата на дърветата сменят цвета си и октомврийското слънце кара всичко да изглежда все едно е топнато в злато, – но е два часа, а тя е още по клина си за йога.

– Предвиждам, че ще има няколко конкурентни оферти – заявява Джоуди. – И това ще вдигне цената. С малко късмет ще се продаде за добра сума.

– Добра сума! – произнася Виви към Джей Пи в секундата, когато той прекрива прага. Стиска го за двете ръце и започва да подскача на място. – Добра сума!

Но нещо не е наред. Джей Пи изглежда... унил. Все едно му е умряло кучето. (Те нямат куче.) Или все едно е бил уволнен.

– Наред ли е всичко? – пита Виви. – Да не са те уволнили? – Истина е, че Джей Пи не е донесъл кой знае какви приходи за „Островна мъгла“, но да си изградиш списък с клиенти, изисква време.

– Не – отговаря Джей Пи.

– Тогава какво не е наред?

– Не е наред това, че майка ми е купила половината от Стария южен пристан. Пет от бунгалата покрай дока за сумата от три милиона и половина долара.

– Какво? – недоумява Виви.

– И е използвала Еди Панкик като брокер – добавя Джей Пи. – Вместо мен, единствения ѝ син. Знаеш ли каква комисиона получаваш за три милиона и половина?

Виви не знае – и в момента не я е грижа. Дали при това положение ще е грубо да се хвали със своите добри новини? Сигурно.

– Какво ще прави Лусинда с пет бунгала на Стария южен пристан?

– Ще ги дава под наем – отвърща Джей Пи. – Каза ми, че ако изляза с добър бизнес план, ще ми направи отстъпка за едно. Та... Мислех си за обслужване на яхти. Мога да предлагам кетъринг на големите плавателни съдове през лятото.

– Ще се върнеш към задълженията си да прибиращ дрехите от химическото чистене – заявява Виви. – А не го искаш. Какво ще кажеш за нещо друго?

– Другата ми идея е бутиков магазин за вино – заявява Джей Пи.

– Защо не нещо не толкова скъпо, което всички обичат? – предлага Виви. – Например сладолед?

– И да се конкурирам с „Джус Бар“? – пита Джей Пи. – Ти полудя ли?

Мижавя възможност е, но Виви ще се възползва.

– Да, луда съм от щастие! – обявява. Това привлича вниманието на Джей Пи. – Имам агент, Джей Пи! Джоуди е прочела книгата и я харесва. Мисли, че „ще има няколко конкурентни оферти“. Това бяха точните й думи. Казва, че с малко късмет ще се продаде за добра сума.

Джей Пи я гледа с празен поглед и Виви се чуди дали ще съумее за миг да остави настрана собствените си неволи и да празнува с нея.

На лицето на Джей Пи цъфва широка усмивка и той повдига Виви от земята. Тя обвива крака около него и се целуват, както не са се целували отпреди раждането на Карсън. Карсън заплаква в кошарката си, а Уила е стояла прекалено дълго пред екрана, но Виви не я е грижа. Толкова е щастлива! На света няма по-хубаво усещане от надеждата.

КАРСЪН

В събота вечерта в „Ловецът на миди“ Карсън изпуска халба светла бира „Китова опашка“. Изплъзва се между пръстите й и се пръсва на бетоновия под зад бара; никой не е пострадал, но се ваят късове стъкло и бирата е навсякъде.

Карсън е прекалено заета, за да спре.

– Почисти това – излайва на помощника Джейми (момичето). Карсън знае, че Джейми я мрази, така че неотдавна й купи подаръчен ваучер на стойност сто и петдесет долара за „Преса за лимони“, задето й „покрива гърба“ – нектари и купи с асаи за дни наред, – но сега е обратно на първото квадратче.

По-малко от час по-късно Карсън изпуска поднос с чаши и плата и трясъкът е така силен и смущаващ, че за момент на откровен срам целият ресторант притихва. Този път Карсън лично кляка да събере късовете, а когато Джейми й се притича на помощ, Карсън казва:

– Моля те, недей. Аз направих бъркотията.

Губи скъпоценни минути и когато се връща на поста си, изостаналите поръчки са безброй. Джейми (момчето) е помагал, като е пълнил халби наливна бира, но той умее само това.

Един по един клиент, мисли си Карсън. Това е единственият начин да

навакса. В крайна сметка тълпата ще се смали.

Водка със сок от боровинки, водка със сода, совиньон блан, дузина стриди с допълнителен сос от хрян.

Изведнъж салонната управителка Ники изниква зад Карсън и се усмихва, като едновременно с това скърца със зъби.

– Джордж иска да те види в офиса си след края на смяната ти.

– Беше просто малка грешка, Ники.

– Само предавам съобщение, Карсън.

Карсън се старее да се съсредоточи – толкова много поръчки, толкова много лица, ръце помахват, длани поднасят пари към нея в опит да привлекат вниманието ѝ. Има склонност първо да обслужва мъжете, ужасен навик, който усърдно се опитва да изкорени, така че се оглежда за жени и както го прави, забелязва в края на бара да стои Памела Бонам Бриджман. Сърцето на Карсън се валя на земята също като подноса порано, защото какво друго да си помисли, освен че *Памела знае* и е избрала да се изправи лице в лице с Карсън на работното ѝ място, където ще е най-болезнено? После Карсън забелязва, че Уила е зад Памела и ѝ маха; не изглежда точно щастлива – вече никой от тях няма да изглежда истински щастлив, – но поне прилично, горе-долу нормално.

Какво правят тук? Защо са заедно? Уила мрази Памела. Всички мразят Памела.

Карсън взема поръчката на всяка друга жена до бара и после на всеки мъж. Когато вече няма как да пренебрегва сестра си и жената на любовника си, произнася:

– Дами! Каква изненада! Какво да ви предложи?

– Шардоне с лед – поръчва Памела.

– Зелцер със сок от боровинки и лайм – обажда се Уила.

– Ще ядете ли?

– На бара няма място – посочва Уила. – Казаха ми, че за маса се чака деветдесет минути. Ще можеш ли да направиш нещо?

Не тази вечер, мисли си Карсън, но не може да устои да се покаже пред Памела, така че приближава към статива на салонната управителка, където Ники е заета да съсипва мечтите на хората, и казва:

– Това е първият път, когато сестра ми излиза, откакто умря майка ни. Някакви шансове да я настаниш на първа маса? – Първа маса е най-близо до дюните при залез. Най-хубавата маса в „Ловецът на миди“ е.

Ники изръмжава.

– Не е редно, но ще го направя. Заради нея обаче, не заради теб. Хората плащат в момента. Кажете ѝ пет минути.

Карсън бърза обратно към бара.

– Пет минути – обявява и поднася виното, леда и зелцера. – Тези питиета са от мен.

– Благодаря ти! – възкликва Уила, но Карсън не я вълнува Уила. Интересът ѝ е към Памела, която е устремила поглед към плажа и изглежда съвсем сама наред морето от хора. Приема чашата шардоне без нито дума и дори не поглежда към Карсън.

Аз съм невидима за нея, мисли си Карсън и макар да е обидена, знае, че така е най-добре.

След края на смяната ѝ Карсън се запътва по коридора, отминава магазина и съблекалните на път към офиса на Джордж. Вратата е

затворена. Дали е била спасена? Да не си е тръгнал вече? Утре белята ще е забравена. Сферата на обслужването е с кратка памет, особено пък на място като „Ловецът на миди“, където никога не се отваря спокоен момент за размишления.

Карсън почуква на вратата.

– Влез!

Карсън ругае под нос и отваря. Джордж е зад бюрото си, което е педантично подредено – фактури отляво, формуляри за поръчки отдясно, а в средата е седмичният календар, който показва графика, винаги записан с молив. Подострените моливи са съхранявани в буркан с графитите нагоре. На екрана на компютъра се вижда старомодната игра „Тетрис“.

– Моля, седни – подканва Джордж.

Пред бюрото му има сгъваем стол, известен на персонала като Горещата седалка.

Карсън чувства, че е най-добре да остане права, но е на крак от три часа, така че се строполява с благодарност.

– Две изпускания тази вечер – отбелязва Джордж.

– Знам. Съжалявам. Нямам извинение. Просто не бях достатъчно внимателна.

Джордж цъка тихичко. Обичан е от всички в „Ловецът на миди“ и на Нантъкет. Работил е по ресторанти на острова в продължение на четиресет и няколко години, бил е управител на „Страйт Уорф“ и „Белият слон“ и за няколко години е държал барбекюто в голф клуб „МиакOMET“, преди да купи „Ловецът на миди“. Тъй като Джордж е работил като помощник барман, барман, сервитьор и чистач на маси, от него е излязъл отличен шеф. Заклет ерген и женкар е и обича покер и голф, както и да прекарва време в събиране на миди край плажа Коуту. Ако има някакъв проблем с Джордж, той е, че познава прекалено много хора, някои от тях известни (Джими Бъфет), и клиентите цитират името му като начин да получат по-добра маса или маса изобщо, но това е проблем на Ники, не на Карсън. Карсън няма оплаквания от Джордж.

– На какво си? – пита Джордж.

– Моля?

– На какво си? – повтаря Джордж. Изражението му е по-скоро изпитателно, отколкото ядосано. – Току-що изгуби майка си след трагична злополука, Карсън. Знаеш ли какво? Шестнайсетгодишната ми сестра беше убита от пиян шофьор, когато бях в колежа, така че го разбирам, преживял съм го. И по тази причина искам да знам какво вземаш, защото не съществува начин след две седмици да се върнеш да вършиш работа, изискваща да си бърза като светкавица, да си супер фокусирана, да притежаваш търпението на Майка Тереза плюс чувство за хумор без някаква химическа подкрепа. Кажи ми истината, моля те.

Да му каже истината?

Всеки ден Карсън се буди около пладнe, мие си зъбите, а после сипва в кафето си ликьор „Калуа“. За обяд пуши малко трева или яде вълшебна курабийка. Преди работа пие три шота еспресо и смърка малко кокаин. Понякога това е прекалено много, чувства сърцето ѝ да тупти в гърлото, а бузите и дупето ѝ пулсират, така че компенсира с валиум. В някои дни – в повечето дни – достига състояние на продуктивно равновесие. Идва в бара и разказва играта на тълпата, все едно е Джон Дилинджър с автомат в

ръка. По време на работа пие още еспreso и се отбива в дамската тоалетна за едно-две шмъркания. След работа започва сериозното пиене – първо няколко коктейла, после шотове и бира. Накрая трева и ативан или валиум, за да заспи.

– Не съм на нищо – отсича. Изненадана е колко убедително звучи. – Имам предвид, пуша малко трева в почивния ми ден и обикновено пийвам по нещо след работа...

– Но без оксикодон, хапчета или хероин? – пита Джордж.

– Не! – отсича Карсън и звучи оскърбена, *чувства* се оскърбена. – Оксикодон? *Хероин*? Да ти изглеждам като наркоманка, Джордж? Ти сериозно ли?

Джордж видимо си отдъхва. Сега косата му е доста по-прошарена, отколкото когато Карсън постъпи преди три години, но на Карсън ѝ харесва така. Зак е прошарен на слепоочията и на нея ѝ се струва много секси.

– В бизнеса съм от трийсет и осем години, така че се налага да попитам. Едно изпускане, хубаво, грешка. Две изпускания и започвам да си мисля, че има проблем.

– Имах лоша вечер – обяснява Карсън. – Позволено е, нали? – Мисли си за предишното лято, когато работеше в „Ловецът на миди“. – Какво ще кажеш за Артилериста, който се пресегна над бара и вдигна онзи тип във въздуха, защото си мислеше, че е дочул нещо? Поне не съм атакувала клиент.

– Права си. Артилериста беше кибритлия, склонност, която аз избрах да пренебрегна, защото той беше голяма работа – с добра външност, чаровен, никога не забравяше питие... и защото ни докарваше много пари – изтъква Джордж. – Ти, Карсън Куинбъро, притежаваш потенциал да си още по-добра в тази работа от Артилериста.

Карсън се отдръпва леко назад. Това е голяма и неочаквана похвала. Артилериста – Грег Гън – е жива легенда. Беше обслужвал бара в „Ловецът на миди“ в продължение на четири години, докато не беше „открит“ от един техен тежкарски клиент, който му предложи работа на Уолстрийт.

– Не знам какво да кажа. Благодаря ти.

– Великолепна си и го заявявам с пълното си уважение. И не, не ти се слагам. Малко си студена, малко безразлична, интелигентна и остроумна си, но не лекомислена, строга си с помощниците, но така е редно, имат нужда да се развият. Чух за ваучера за „Преса за лимони“. Много стратегически ход.

Карсън се усмихва противно на волята си.

– Била съм на тяхното място – обяснява. – Знам как да ги управлявам.

– Не един и двама от персонала са идвали при мен с твърдението, че вземаш наркотици в тоалетната – заявява Джордж. – По думите им, като се върнеш, демонстрираш значителна промяна в поведението.

– Защото съм облекчила мехура си и съм дала трийсет секунди почивка на краката си.

– Ако науча, че е истина, или ако имаш друга така забележително лоша вечер, уволнена си – отсича Джордж. – Брой го за предупреждение.

Карсън прекосява тъмния паркинг до джипа на майка си. Толкова е смачкана, че пропуска обичайната „Корона“, но не достатъчно, та да си спести смъркане кокаин, когато вече е на безопасно място в купето.

Кокаинът я прави гневна. Джордж твърди, че разбира, защото е изгубил сестра си, но очевидно е забравил какво предизвикателство е да се съсредоточиш, когато мислите ти са пропити със скръб също като кърпа за чаши, паднала в кофата с помия.

– Изгубих майка си! – проплаква Карсън. Жилите на шията ѝ изпъкват, разярена е. – Някой я е убил и е *избягал! Нужна ми е обратно!* – Сега идва ред на сълзите, сополивенето и тъгата, която е невъзможно дълбока. Карсън никога няма да спре да тъжи.

По радиото върви „Вкаменен от любов“ на Джърни. Няма начин! Това е последната песен, някога слушана от Виви. Карсън я включи в списъка ѝ, защото имаше далечен спомен как майка ѝ увеличава звука на радиото и припява. Карсън пее с леко налудничав тон и се чуди дали някак си майка ѝ я наблюдава. Може би тя е накарала радиото да засвири тази песен, та да покаже на Карсън, че е наоколо, във въздуха, някъде горе.

Карсън вади телефона си и пише съобщение на Зак.

Да се срещнем ли?

Отговор не идва.

„Вкаменен от любов“ свършва и започва „Всички те искат“ на Били Скуайър. Карсън слуша „Класическо пренавиване“ по „Сириус ФМ“, защото кара джипа на Виви и това е нейната радиостанция (радио „Без обувки“, „Мостът“, типични станции за възрастен човек). Прозвучаването на „Вкаменен от любов“ не е чак такова вълшебство, защото тази станция постоянно пуска „Джърни“ и изобщо музика от откъдното.

Губи разсъдъка си.

Още няма и дума от Зак. Единайсет без петнайсет е; сигурно е заспал. Може би Памела се е прибрала от вечерта си навън и двамата са спали заедно. Той признава, че се случва от време на време, и Карсън се ядосва, задето това я тормози толкова силно. Агонията е цената, която трябва да плаща тя и всяка друга жена, хванала се с женен мъж. Има нужда да е навън. Трябва ѝ компания, други хора, дори да са безименни.

Взема салфетки от централната конзола и бърше лицето си. Освобождава косата си от стегнатите плитки и прекарва пръсти през кичурите. По-рано днес купи от „Ерика Уилсън“ черна блуза на плетеници с прехвърляне през шията; пазарската торбичка е на задната седалка. В джобчето с ципа на чантата ѝ са сребърните обици на майка ѝ „Тед Мюлинг“; вади ги и ги слага на ушите си. Отдавна жадува да ги носи и при няколко случая беше молила Виви да ѝ ги заеме. („Не, ще ги изгубиш, познавам те, Карсън.“) Карсън беше обмисляла да ги задигне, но после реши, че майка ѝ е права. И сега те са нейни; всичко е нейно. Заема дрехите на Виви, обувките ѝ, бижутата; спи в леглото на Виви. Защо ли? Да не би да се опитва да *стане* Виви? О, кой да знае? Майка ѝ имаше отличен вкус и леглото ѝ е удобно. Обиците блестят на фона на тъмната ѝ коса. Готова е.

Опашката пред вратата на „Чикън Бокс“ е дълга, но с новата ѝ привилегирована позиция на главен барман в „Ловецът на миди“ на Карсън не ѝ се налага да чака. Заобикаля до задния вход и охранителят Джери, който е годеник на Ники от работата, я пуска директно и дори ѝ връчва бутилка студена „Корона“.

Барът е претъпкан; телата са притиснати толкова плътно, че на Карсън ѝ се налага да се обърне настрани и да се вклини между хората, за да се

добере до ред пред сцената, където поне може да си поеме въздух. Групата – „Макстоун“ – е популярна; пеят кавъри. Водещият вокал Еърън я забелязва и вирва палец за поздрав. Предишната вечер той и останалите от групата бяха вечеряли в „Ловецът на миди“. Карсън гаврътва от бирата си и се мъчи да се потопи в песента – „Какво имам“ на Съблайм.

Когато песента свършва, тя оглежда останалите на първия ред и зърва Грег Гън – Артилериста, легендарния барман и нейн предшественик – в самия ъгъл. Прекалено е изтупан като за „Чикън Бокс“ – хубава бяла риза и тънък ленен панталон – и е придружаван от някаква хубавелка, облечена в нещо, за което Карсън заключава, че е ретро модел на Стела Маккартни.

Карсън се насочва към тях, за да каже здрасти, но се спира, защото нищо чудно той да не си я спомня. Прекалено е шумно да обяснява коя е и в крайна сметка ще се изложи като глупачка, а това никак няма да ѝ дойде добре навръх на цялата тази калпава вечер. Би трябвало да се прибере у дома. Но какво има у дома? Нищо. Нужна ѝ е още една бира. Запътва се към бара; придвижването в посока, обратна на сцената, става по-лесно, но като се опитва да заобиколи някакъв тип, той се изпречва пред нея, а като тръгва в другата посока, той прави същото. Много смешно.

Тя му се озъбва.

– Карсън – произнася той.

Пред нея е... как му беше името на онзи от „Игрище и весло“.

– Маршъл – обявява тя. – Възпитаникът на „Дъкс“.

Той ѝ се ухилва. Чуден е да го гледаш, точно както важи за бебе или пале, макар че тук, в „Чикън Бокс“, в тениската му на пивоварна „Сиско“, с бейзболната шапка, нахлупена с козирката назад върху златистите му къдрици, и с леко наболата брада – трябва да е имал почивен ден, защото в „Игрище и весло“ не толерират окосмяване по лицето – е по-привлекателен на вид, отколкото при предишните им две срещи. *Я какъв сладур си бил, Маршъл.* Обмисля да се отдаде на приятно и старомодно прекарване с Маршъл от „Дъкс“. Могат да потанцуват, да се целуват, да отидат да си вземат нещо за хапване или да се спуснат по обществената алея покрай „Корабна кухня“ за голо къпане и секс на плажа.

Би било толкова освежаващо. Толкова чисто. Точно типът нощ, която би трябвало да преживява Карсън на възраст дваисет и една.

Дали да го направи?

– Нека те почерпя питие – предлага му.

– Имам си – отговаря той и повдига бутилка „Милър Лайт“.

В тази секунда една дребна блондинка в свободна рокля на „Лили Пулицър“ стиска Маршъл за ръката.

– Да танцуваме. – Обръща се и вижда Карсън. – Здравсти и чао! – произнася и Карсън едва удържа порива да я перне. – Съжалявам, тази вечер той е мой.

Маршъл повдига рамене и се оставя на невзрачната нахалница да го завлече към тълпата.

Карсън няма право да се чувства отхвърлена – Маршъл я покани да излязат; тя му отказа и изхвърли телефонния му номер, – но се чувства именно така. Той изглеждаше добре и беше точно каквото ѝ е нужно в момента, а го изгуби заради руса еднодневка.

Изчаква секунда да провери дали Маршъл ще се върне. Като не го прави, тя се обръща да си върви. Някакъв тип я стиска за дупето и Карсън е

толкова унила, че дори не си прави труда да му изсъска.

Обратно в джипа е и проверява телефона си. Нищо от Зак. Определено е заспал. Е, ами ще се наложи да се събуди. Пише му отново.

Какво правиш?

Отговор не идва. Няма и да дойде; той спи. Няма да отговори на мобилния си телефон, а тя не може да позвъни в къщата.

Решава да мине покрай дома му; по път ѝ е. Подкарва бавно по малкия площад с кръгово движение и се озърта за полицията. Както е тръгнала вечерта ѝ, сигурно ще я спрат да ѝ направят дрегер за алкохол. Кара по Хупър Фарм Роуд до Паркър Роуд и после завива по Грей Авеню. Къщата на Бриджман е отдръпната на около сто метра от улицата. Покривът ѝ е мансарден тип и до нея има долепен гараж с малък апартамент над него, където сега живее синът им Питър. В момента Питър е на лагер. Ходи от осемгодишен и вече е главен възпитател. Зак твърди, че Питър се вписва в лагера по начин, по който никога не се е случвало в гимназията на Нантъкет. Карсън е слушала наистина прекалено много за изпитанията и премеждията при отглеждането на тийнейджър, като се има предвид, че самата тя е почти такава.

Спира на паркинга на пустеещата конюшня през улицата. Оттук има ясна гледка към къщата, която е притъмняла, с изключение на лампата на верандата и тази над вратата на гаража. Карсън се изкушава да почука на входната врата или да метне камъчета по прозорците на Зак. Поглежда си телефона. Нищо.

Сърцето е самотен ловец, мисли си. Съименничката ѝ Карсън Маккълърс поне това го е нацелила вярно.

Обляга се на седалката и затваря очи. Какви ги *върши*? И как, о, как се озова в това положение?

Връзката им започна предишния ноември. Карсън се записа на курс за бармани в Южен Бостън. Планът беше да отседне в градската къща на Савана в Бек Бей; Савана беше ангажирана с работа за благотворителната ѝ организация в Дакар, така че Карсън щеше да разполага с цялата къща само за себе си. Неотдавна беше навършила двайсет и една и се чувстваше готова за живот в града. Щеше да тича по Чарлс Стрийт и да си взема чаша кафе от „Чаша за размисъл“, да избира музей или друго занимание навън за следобедите, да посещава курса за бармани, а после всяка вечер да се храни навън. Състави си списък с ресторанти: „При Пами“, „Мистрал“, „Зона четири“.

Летеше до Бостън с „Кейп Еър“ на деветместен самолет. Зак Бриджман също беше на полета. Когато Карсън го зърна в терминала, помахаше му и той помахаше в отговор и се усмихна. Чудеше се дали трябва да отиде да го поздрави, или просто да се остави да бъде погълната от музиката си. Семейство Бриджман – Зак, Памела и Питър – сега бяха свързани с Карсън посредством Уила. Да види Зак, беше като да срещне далечен чичо или втори братовчед.

Прие, че е късмет, задето ѝ беше определено мястото зад Зак, защото така нямаше да съществува нужда от разговори. Докато се качваха в самолета, изчерпаха единствената си тема – накъде са тръгнали. Зак отиваше на конференция за контрол на въздушния трафик в „Бостън Харбър Хотел“. („О, много шик“, отбеляза Карсън искрено впечатлена.) Карсън уведоми Зак, че ще посещава курс за бармани и че ще отседне в

градската къща на Савана на Марлбъро Стрийт. („И аз трябваше да стана барман на някакъв етап. Винаги съм го чувствал като някакъв пропуск“, заяви Зак.) Всичко това напомни на Карсън, че Зак е дружелюбен и мил. Карсън странеше от Памела, защото тя клонеше към конфронтации и беше негативна. Най-вероятно би казала на Карсън да се върне в училище, да вземе диплома и да направи нещо със себе си.

Самолетът попадна на лошо време някъде южно от Бостън – около Плимът вероятно. Карсън се стараеше да различава ориентири по земята, за да следи полета им, но преди да се натъкнат на бурята, успя да види единствено, че са някъде над Шосе 3. Самолетът се тресеше и дъждът звучеше като чакъл срещу стъклата. Сякаш бяха попаднали в „топче памук“ – през прозореца се виждаше единствено гъстият тъмен облак. Жената зад пилота посегна към торбичката за повръщане. Карсън беше равнодушна. Дори беше забавно в известен смисъл, все едно да се возиш на влакче в увеселителен парк.

И, естествено, самолетът излезе от облаците в ясно небе и земята под тях отново се виждаше. Карсън зърна силуета на Бостън в далечината. Всички си отдъхнаха.

Пилотът се насочи на изток и излязоха над водата.

Карсън беше събудена, когато самолетът се спусна толкова рязко, че тя реши, че са се приземили, но не, намираха се обратно в топчето памук. Никога не беше преживявала толкова силна турбуленция. Все едно самолетът беше чашка със зарове, която Господ беше решил да разтърси. Куфарът на Карсън отхвъркна напред, мъжът вляво от нея изпусна папките си с документи, а жената на първия ред повърна още веднъж. Самолетът се килна на една страна и пикира надолу. Падаха надолу и подскачаха; Карсън наблюдаваше как пилотът се бори с щурвала, за да вдигне носа.

Самолетът се движеше надолу. Щяха да умрат. Тя се протегна напред и почти неволно стисна ръката на Зак.

– Всичко е наред – уверя я той. – Ще ни приземи. А ако видя, че наистина е загазил, ще му асистирам. Аз мога да приземя този самолет.

Това успокои Карсън само отчасти. Наведе глава, опря я в облегалката на Зак и започна да реди ругатни. Мислеше си за майка си, за баща си и за брат си, и за бедната си сестра, която тъкмо беше пометнала за втори път. Никога не биха се възстановили. Но това беше само част от тревогата на Карсън. Истинската същина на страха ѝ беше, че е така млада и никога няма да върши разни неща – да живее сама три седмици в града, да се храни в „При Пами“, да получи сертификат за барман, та следващото лято да бъде шеф в „Ловецът на миди“. Искаше да прекара някоя Коледа в Лондон, да кара мотор из Тайланд, да гледа Серина Уилямс на Откритото първенство по тенис на Австралия. Искаше да спечели достатъчно пари, та да си купи бърза моторна лодка, с която да ходи до Коуту, когато си пожелае. Тъкмо беше навършила двайсет и една и пред нея беше цял живот на законно поръчани питиета. Искаше да се влюби. Идеята да се омъжи, да има деца и всяка година да праща коледна картичка с изписани отдолу имената им, никак не я привличаше, но ѝ допадаше мисълта, че някога ще открие мъж, който да е едновременно неин приятел и любовник. Дотук мъжете ѝ бяха едното или другото.

Самолетът се наклони толкова силно наляво, че Карсън се побоя, че ще

започне да се върти.

– Закачихме ръба на фуниевиден облак – обяви Зак.

– Торнадо? – попита Карсън. Усещаше, че въздухът около тях е много нестабилен. Стискаше пръстите на Зак толкова силно, че се боеше да не ги строши, но все пак не пускаше. Изработената му от тъмен метал брачна халка се беше впила в кожата ѝ.

Мъжът, който си изпусна папките с документи, произнасяше молитва на испански.

– Справи се с това – настоя Карсън пред Зак. – Можеш ли?

Самолетът трещеше като камион по неравен път и не подскачаше само нагоре и надолу, но и настрани. Жената отпред плачеше. Пилотът натискаше бутони и движеше лостове; Карсън виждаше, че устните му се движат. Говореше с контролната кула в Бостън.

– Според мен го овладя – отговори Зак, но в този момент самолетът се спусна надолу и всички отскочиха от седалките си. Главата на Карсън се отърка в тавана. Тя също заплака и започна да се моли. Съзря животът ѝ да завършва в огнени руини или пък с удавяне, ако паднат във океана. *Моля те, Боже, нека се свърши. Ще се върна в училище, ще се изуча, ще допринеса за обществото, ще бъда добър човек, ще печеля награди като почитен гражданин.*

Изведнъж пред тях изникна пистата и макар и нестабилен, самолетът се насочи право към нея. Снижи се. Щяха да се приземят.

– Ще се справи – отбеляза Зак. И след всичко това самолетът докосна плавно земята.

Карсън пусна ръката на Зак. Всичките ѝ мускули бяха така напрегнати, че облекчението не можеше да се разлее у нея така свободно, както би трябвало. Но после, да, тялото ѝ се изпълни с положителна енергия и тя се почувства замаяна. Сковаността на шията ѝ се облекчи. Беше жива. Придвижваха се до техния изход. Тя щеше да положи стъпало на планетата Земя; щеше да продължи напред с плановите си. Но не бива да се прави грешка, Карсън беше променена. Вече нямаше да приема нищо за даденост.

Пилотът си свали слушалките.

– Извинявам се за друсането – обяви.

– Извинява се за *друсането*? – прошепна Карсън към Зак.

Като изкачиха стълбите към терминала, Зак каза:

– Не знам за теб, но аз имам нужда от питие.

– По дяволите, да – отвърна Карсън.

– Бих предложил да отидем до „Лигъл“ за шотове, но ще е пълно. В колко часа започва курсът ти?

– Започва утре – отговори Карсън. – Днес съм свободна.

– Да пийнем по нещо в моя хотел – предложи Зак. – Аз черпя.

Карсън мислеше да откаже. Някак си ѝ се искаше да отиде у Савана; можеше да посети сама поне дузина барове в Бек Бей. Но си припомни обета си да е гражданин с принос, а и не знаеше какво би правила, ако го нямаше Зак да ѝ предлага утехата си.

– Звучи чудесно – заяви.

Качиха се на такси до хотел „Бостън Харбър“, който Карсън беше посещавала веднъж като дете. (Виви произнасяше реч на официален обяд и Савана я доведе да гледа. Карсън си спомняше ясно ротондата,

сдържаната елегантност на лобито, огромната аранжировка от цветя на централната пиедестална маса и хубавия сапун в дамската тоалетна. Това беше първият случай, когато Карсън осъзна, че майка ѝ е известна – хора в препълнена зала я бяха аплодирани.)

Зак заяви, че ще се регистрира и ще си остави багажа в стаята, и предложи тя да остави своя багаж при портиерите и да отиде да им намери места в бара. Бар „Роус Уорф“ беше с много тъмна полирана дървена ламперия и гипсови корнизи със сложна декорация; мебелировката се състоеше от редици ниски масички с кадифени кресла и уютни обли сепарета. В салона сияеше златиста светлина и ѝ се стори като идеалното място, където да прекараш мрачен есенен следобед. Карсън избра сепаре в ъгъла и сервитьор в черно ѝ подаде меню.

Карсън се почуди дали някога щеше да ѝ се отвори възможност да работи на такова място. Създаваше усещането, че тук *се случват* неща – бизнес сделки, любовни връзки. Цените в менюто бяха на крачка от потресаващи, но Зак каза, че той черпи и Карсън си поръча чаша „Въов Клико“.

И в този момент се появи Зак.

– Нека е бутилка – произнесе.

Сервитьорът им донесе набор от мезета, които изглеждаха прекалено красиви за ядене, охладена бутилка, кофичка с лед и две чаши. Карсън наблюдаваше елегантните му движения; той сякаш имаше четири ръце. Изскачането на корковата тапа от бутилката накара кожата ѝ да настръхне. Беше жива, за да оцени приятния звук от изскачането на тапата на шампанското.

Карсън и Зак повдигнаха чаши и ги докоснаха една в друга.

– Оцеляхме – обяви Зак.

Отпиха.

– Ти тревожеше ли се? – попита Карсън.

– Тревожех се пилотът да не изпадне в паника и да предприеме нещо, което да го накара да изгуби контрол над самолета. Бих му асистирал и пак щяхме да кацнем.

– Трябваше да го направиш.

– Не бях нужен на друг, освен на теб. – Наля им още малко шампанско и добави: – Бях се уплашил, че ще изгубя някой и друг пръст.

В началото Карсън нямаше сексуални или романтични чувства, просто усещане за приятелски отношения, а после, след като поръчаха втора бутилка плюс бургер с двойна порция пържени картофи, които да си поделят, усещане за конспирация. Карсън Куинбъро и Зак Бриджман прекарваха време заедно, посвещаваха следобеда на пиянстване в луксозен бар на хотел!

Със Зак се разговаряше лесно. Карсън научи, че е завършил аеронавигационно инженерство в Масачузетския технологичен институт, а после дошъл да работи на Нантъкет за лятото, преди да постъпи за магистърска степен в Политехническият институт „Ренсълиър“. През това лято работел в яхтения клуб и бил „набелязан“ от Памела Бонам. След това по бързата процедура станал част от семейство Бонам и се сдобил с живот на Нантъкет.

– И под „бързата процедура“ имаш предвид...

– Памела забременя от мен.

– Бил си толкова млад – отбеляза Карсън.

– Да, приятелко моя, бях. Не такъв живот бях планирал, но накарах някак да се получи. Допада ми да работя като завеждащ контрола на въздушния трафик. Аз самият летя, когато мога. Обичам Нантъкет. Ще изглеждам като глупак, ако се оплаквам.

Сервитьорът им се появи и попита дали може да им предложи още нещо. На този етап Карсън вече беше доста пийнала и макар да знаеше, че правилната постъпка би била да благодари на Зак, да си прибере багажа и да си поръча такси, забеляза пропукване в неговата дружелюбна и уверена фасада. Може би беше готов да се покаже като глупак. Може би имаше желание да се оплаче и ако беше така, Карсън искаше да го чуе.

– Мисля, че ще мина на коктейл – обяви тя.

Очакваше Зак тактично да заяви как му е достатъчно и трябва да бъде някъде, но той не се поколеба дори.

– Ще се присъединя. „Мейкърс Марк“ с лед за мен и...

– „Белведере“ с тоник и лимон, моля.

Кога осъзна, че иска да спи с него? Може би се случи, когато след няколко глътки „Белведере“ тя се извини, за да отиде до тоалетната, а Зак се надигна на мястото си (баща ѝ също винаги правеше така, а Карсън обожаваше мъже със старомодни маниери; всяко момче, с което беше излизала, посягаше към телефона си още преди да е напуснала масата). Или може би беше момент по-късно, когато, седнала на тоалетната чиния, Карсън обмисляше да напише на Уила: „Няма да познаеш с кого се напивам в момента!“. Беше ѝ ясно обаче, че не бива да казва нищо на Уила, защото Уила щеше да каже на Рип и Рип щеше да изпее на Памела, а наелектризиращото на този следобед беше фактът, че двамата градяха връзка, без никой от двете семейства да е наясно за това.

Един коктейл прерасна в два. Преди да поръчат трети, Зак заяви:

– Мисля, че е редно да те отпратя, преди да се стигне до нещо недискретно.

Карсън беше окуражена от самия намек, че е възможно да се случи нещо недискретно, и се плъзна към него, докато не се озова достатъчно близо, та да усеща топлината, излъчваща се от тялото му. Да, той беше стар, на *четиресет и няколко*, но също така беше някак секси, толкова мил и много умен (имаше диплома за инженер от Масачузетския технологичен институт!). Освен това на самолета се прояви като нейния герой и това беше първият ден от новия независим живот на възрастен човек на Карсън, а както твърдеше майка ѝ, най-хубавите обрати в сюжета се случват, когато най-малко ги очакваш. Именно това ги прави *обрати*!

– Предполагам, чул си, че аз съм черната овца на семейството.

– Винаги съм смятал, че ти си най-интригуващата Куинбъро и днешният ден доказва, че съм бил прав.

– Нима? – Карсън остави ръката ѝ да се спусне леко върху бедрото на Зак, което беше много палав и смел жест.

Той хвана ръката ѝ, целуна я и каза:

– Ти си изключително красива, Карсън. Но аз съм женен и съм баща, а ти си наполовината на моята възраст.

– Но ние едва не умряхме – изтъкна Карсън. – Би трябвало да празнуваме живота. Чувствам, че е редно да се случи нещо.

Зак направи знак да им донесат сметката.

– Онова, което ще се случи сега, е, че ти ще отидеш в къщата на Савана и ще се видим обратно на Нантъкет. Уила ще е домакиня на Деня на благодарността, нали?

– Да.

– Сигурно е най-добре да не казваме на никого за днес.

– Но ние не вършим нищо нередно – настоя Карсън. – Ти отхвърляш авансите ми.

Зак стисна ръката ѝ.

– Някой ден ще си ми благодарна, задето отхвърлям авансите ти. От това не може да излезе нищо добро нито за мен, нито за теб.

Зак плати сметката, а после придружи Карсън до фоайето и изчака портиера да донесе багажа ѝ. Погрижи се за бакшиша му, което беше толкова мил жест, че увлечението на Карсън се засили още повече.

– Да изчакам ли да дойде таксито ти? – попита я, когато излязоха от хотела.

– Моля те, недей – отговори Карсън. – Ще се оправя.

Зак я целуна нежно по устните. Усещането беше за нещо средно между романтична и роднинска целувка.

– Благодаря ти. Не бях преживявал такъв следобед от много дълго време.

– Може да стане и по-добре – увери го Карсън.

Зак се засмя и изчезна през въртящите се врати.

Карсън изчака в продължение на няколко объркани секунди, докато се мъчеше да разтълкува тази целувка. После отказа таксито си и затътри багажа си обратно във фоайето. Насочи се право към асансьорите. Беше благодарна, че някакъв друг човек (който я огледа от глава до пети, без да се прикрива особено) имаше карта-ключ, която накара асансьора да потегли.

– На кой етаж сте? – попита я той.

– На единайсети – отговори тя. Картата на Зак, още в малката си картонена обложка, беше стояла между тях на масата през целия следобед. Стая 1112.

Тя подкара куфара си по дебелия килим в коридора към вратата на Зак. Остана смълчана за секунда и точно както твърдят, че се случва преди смъртта, животът на Карсън мина пред очите ѝ. Съзря всички лоши и немирни неща, които беше вършила: да зашлевява Уила през лицето, да краде „Тик Так“ от „Спри и купи“, да нарича майка си кучка, да заявява на Ейми, че има дебел задник, да разпространява гадни слухове за Джулиана Корти в шести клас, да пуши електронна цигара, да пуши трева, да краде джипа на майка си, за да се повози на игрището за голф „Микомет“, да пие бира с фуния в три сутринта в къщата на Пайк и после да прави секс с президента на студентското братство в дрешници, в коридори, да се проваля във всички дисциплини, освен в една през първия семестър на втори курс, като, общо взето, се показваше като твърде дръзка, претенциозна, постоянно търсеща внимание и вечната размирница.

Но нищо от извършеното през всичките ѝ двайсет и една години не може да се сравни с това.

Почука. Секунда по-късно Зак отвори. Дали изглеждаше изненадан да я види?

Не.

– Гледах те през прозореца – произнесе той със сега презрезгавял глас.

– И?

Той остана взрян в нея за една дълга секунда, толкова дълга, че Карсън се почуди дали и той не правеше разбор на най-лошите си моменти. После въздъхна насреща ѝ и отвори вратата по-широко.

Карсън е сепната от спомените си заради двойката фарове, пълзящи бавно по Грей Авеню. Присвива очи. Вече е много късно, минава един. Кой ли е това?

Зърва червен цвят и различава силуета на рейнджроувър. Памела е. Карсън е на път да бъде заловена, докато се спотайва около къщата на Бриджман. Как би обяснила това?

Снижава се максимално на седалката си, като едва преборва потребността да отвори вратата и да повърне на земята. Чува как роувърът забавя скорост, като приближава. Също толкова уплашена е, както когато беше в самолета. Решава да се направи на изненадана от срещата с Памела. Ще каже, че не е осъзнала, че това е къщата на Бриджман. Дали номерът ще мине пред Памела? Ще използва смъртта на майка си като извинение. Ще обясни как се е прибирала у дома от „Чикън Бокс“, взела е погрешен завой и е спряла, за да изтрезнее малко. Ще заяви, че от злополуката насам просто не е на себе си.

Единственият път, когато Карсън е влизала в дома на Бриджман, беше за моминското парти на Уила, което се оказа един от най-непоносимите следобеди в живота на Карсън. Помни пищенето заради хавлиените кърпи с монограми, а също и панделките и флъонгите на хартиената чиния, която се очакваше Уила да носи вместо шапка. Карсън се беше измъкнала на автомобилната алея, за да се надруса – просто не съществуваше друг начин да понесе това, – а като се върна вътре с мътни и зачервени очи и омете половин плато със сандвичи, които Тинк Бонам беше уредила да бъдат доставени от „Малкия готвач“ във Филаделфия, майка ѝ я доближи, намръщи се и каза:

– Можеше поне да ме поканиш с теб.

Струва ѝ се, че роувърът се задържа пред самия ѝ джип безкрайно дълго време. Какво прави Памела? Карсън сдържа дъха си в очакване Памела да почука по стъклото. Също като филм на ужасите е и Памела е бравата, която ще накълца емоционалния живот на Карсън на кървави късове.

Почукването не идва и Карсън забелязва, че фаровете се насочват към алеята на Бриджман. Изпуска дъх малко по малко и като чува вратата да се затръшва, подава глава достатъчно, колкото да види Памела да се препъва през предния двор и да влиза в къщата.

Карсън брои до петдесет и следи за включването на лампа. Няма светлина. Карсън си представя как Памела се стоварва на леглото в тъмното или пък, още по-добре, как се просва по лице на кухненския под.

Завърта ключа в стартера и потегля.

ШЕФА

– Това помещение винаги ли е отворено? – Шефа разговаря с главния мениджър на „Спри и купи“, мъж на име Дик от Тонтън. Дик пази

ревностно служителите си; това се харесва на Шефа. Оказва се, че Доналд, вечерният пазач, приближава осемдесетия си рожден ден; ветеран е на фиксиран приход и е зле със слуха, Дик предпочита да не го забъркват в разследването, ако не е напълно необходимо.

– Да, винаги е отворено – потвърждава Дик.

– Дори когато магазинът е затворен?

– Нощем имаме хора за почистване и за зареждане на рафтовете, те също го използват.

– Колко обстойно е наблюдаван достъпът до тук? – пита Шефа. – Защото някой е поставил маратонките в боклука.

Дък предоставя на Шефа списък със служители на магазина, а после признава, че би било доста лесно клиент да се вмъкне незабелязано в помещението за почивка. То е точно до тоалетните за посетители. Само е нужно човек да отвори вратата, да тикне маратонките в кофата и да затвори. За съжаление, в помещението за почивка няма камери, нито пък в коридора, където са тоалетните.

– Защо ще имаме камери? – чуди се Дик. – За в случай, че някой се вмъкне да подхвърли доказателство от разследване на убийство в боклука ли?

Шефа си тръгва унил от магазина. Шест часа вечерта е в петък през юли. Андрия е устроила семейна вечеря, което означава, че на Клои и Фин ще им се наложи да поставят на изчакване работата и социалния си живот. Същото важи и за Ед.

По път към вкъщи звъни на Памела Бонам Бриджман и я пита дали може да уреди време той да говори с Питър.

– За какво? – иска да узнае Памела. Изключително директна е и обикновено Ед го оценява, защото всички си имат дела и безцелното бърбене е чисто губене на време.

– Нужна ми е помощта му за случая с Вивиан Хау – обяснява Ед. Поема си въздух, за да се обуздае малко; вероятно вече разкри прекалено много. – На колко години е Питър?

– На деветнайсет – отвърща Памела.

– В такъв случай ще разговарям директно с него – заявява Шефа. – Може ли да ми дадеш номера му, моля.

– На лагер е в Мейн до края на август – заявява Памела. – Там не се допускат мобилни телефони, а и да се допускаха, няма покритие. – Прави пауза, а Шефа пада духом още повече. Не стига доникъде с този случай. – Защо, за бога, ще искаш да говориш с Питър във връзка със смъртта на Вивиан Хау?

– Просто имам няколко въпроса – отговаря Шефа. – Но е ясно, че ще се наложи да почакаш. Благодаря, Памела.

Нужно е да поиска помощ. Разследването на убийства и бездруго не е негова работа; негово задължение е да ръководи отдела. Липсва му обаче истинската полицейска работа и се чувства свързан с този случай не само защото Вивиан Хау беше местна (и любимата писателка на Андрия), но също така защото желае да изчисти името на Крус.

Ед се обажда на Гърка. Името на „Гърка“ всъщност е Николас Диамантопулос, детектив от масачузетската щатска полиция.

– Ники – заговаря Шефа. – Няма да ми е от вреда някой и друг съвет.

– На почивка съм, Ед – отговаря Гърка. – Лежа на плажа Маншън на

Блок Айлънд. Пристигнах преди четиресет минути и се връщам обратно на работа по-следващия понеделник. – Шефа дочува женски глас на фона. Гърка е изключително популярен сред жените. – Може ли да почака десет дни?

Може ли да почака десет дни? С Питър Бриджман, който е пратил снимката, разстроила до такава степен Крус, не може да бъде осъществена връзка. Когато Шефа се свърза с Лиса Хит, за да провери дали е открила нещо полезно по маратонките, установи, че и тя е на почивка.

– Имаш ли пет минути, та да ми дадеш мнението си за нещо?

– Пет минути – произнася Гърка. – Четири минути и петдесет и девет секунди...

Шефа представя случая с прегазването и избягалия шофьор. Местна писателка с известна значимост, авторка на бестселъри според „Ню Йорк Таймс“ и така нататък, убита, докато тичала по собствената си улица. Досега криминалистите не са открили нищо полезно, но пък дрехите и маратонките са изчезнали от болницата.

– В началото реших, че е просто грешка, били са изгубени или поставени на погрешното място. После маратонките се появиха в боклука на съблекалнята за персонала на местния магазин „Спри и купи“.

– Случайно? – пита Гърка и Ед знае, че е пробудил интереса му. На почивка или не, Гърка е професионалист и неразрешен случай на убийство мигом го щраква в капана си.

– Не, не мисля така. Хлапето, което докладва злополуката, името му е Крус Десантис, работи в „Спри и купи“. Приятел е на сина на починалата и онази сутрин шофирал към дома им, за да говори със сина.

– Според теб той ли я е прегазил?

– Не – отговаря Шефа. – Криминалистите откриха кръв по автомобила му, но само на дръжката на вратата, не и на бронята. Жената има голяма рана на крака, така че е основателно да се заключи, че по бронята би била открита кръв.

– Не е задължително – посочва Ник. – Може да е нацелила остър камък, когато е паднала на земята.

– Той е добро дете, Ник – уверява го Шефа. – Познавам го, познавам и баща му Джо. Джо е ветеран от Ирак...

– Това не означава...

– Според мен някой се опитва да натопи момчето – заявява Шефа. – Появата на маратонките на работното му място сочи именно това. Но кой е и защо го прави? – Шефа прочиства гърло. – Хлапето, Крус, е чернокожо, та ми хрумна, че е възможно расата му да е някакъв фактор.

– Може – отвърща Гърка. Той също е чернокож. Майка му е от Кабо Верде. – Все пак не можеш да изключиш момчето, защото го харесваш.

– В безизходица съм – промърморва Шефа. – И закъснявам за вечеря.

– Прегазванията с избягали шофьори са трудни за решаване.

– Живеем на остров, Ники. Никой не може да се измъкне, там е работата.

– Провери ли автоработилниците? – пита Гърка.

Да, беше задача на Диксън, но той се върна с празни ръце. За цялата работа върху предниците на автомобили след убийството на Вивиан Хау има съответстващи доклади за произшествия. Напълно е възможно някой

да шофира наоколо с хлътнал калник. Също така е възможно ударът на Вивиан Хау да не е оставил следа.

– Направихме го, да.

– Със сина говори ли?

– Това го пазех за последно – обяснява Шефа. – Все пак е изгубил майка си.

– Ами, на мен ми звучи, че е настъпил моментът за този разговор – изтъква Гърка.

ЛИО

Когато Лио най-сетне се натъква на Крус, случва се на място, където е очаквал най-малко: на доковете.

Лио работи на Пристана за лодки, където е чистач и момче за всичко. Има количка за голф и уоки-токи и се движи от кей на кей, носи им сладолед и събира боклука на хората. Харесва работата си, макар че някои от собствениците на плавателни съдове подлагат търпението му на изпитание. Независимо от всичко знае, че е късметлия; яхтите са великолепни, хората са дружелюбни и признателни (през повечето време) и той не просто е навън, а е и на вода. Много хора биха убили за подобно работно място.

Тъкмо е натоварил отзад в количката си за голф четири торби с боклук и една за рециклиране (стъкло, предимно бутилки от шампанско), когато зърва Крус да слиза от двайсет и една метрова яхта с флайбридж на име „Пчелата майка“.

Какво?

Крус носи учебници под мишница. Явно е давал уроци на децата на тази яхта. Лио обмисля да включи на задна количката си за голф, но това би изглеждало като постъпка на страхливец. Има чувството, че е контролиран от някакви външни сили, когато подкарва напред и спира пред Крус. Не е сигурен какво да каже.

Преглъща.

– Здравей.

Крус остава взрян в Лио за около секунда, а лицето му е непроницаемо.

– Здравей.

– Ти ли блъсна майка ми? – пита Лио. – Защото, ако е така, трябва да признаеш, човече.

– Не бях аз – отговаря Крус. – Заварих я на земята. Можеш да ме питаш хиляда пъти и отговорът няма да се промени, защото това е истината. Ако аз бях блъснал Виви, щях да ти кажа. Няма начин да се помиря със себе си, ако бях убил Виви и после се бях престорил, че не е така. Имам чест и достойнство.

На Лио е известно, че *достойнство* спокойно би могло да е второто име на Крус. Възрастните винаги си служат с тази дума, когато го описват, защото той е човек, който се справя с поставените му задачи, защото гледа хората в очите, защото в училище беше добър към деца, които никой не харесваше, защото никога не ругае и не се оплаква, защото винаги мисли първо за другите. И Лио не е ли прихванал част от това? Не се ли е опитвал

и той да е човек с достойнство?

– Не можах да си замълча дори когато задигнахме уличната табела от Хълбърт Авеню – припомня Крус.

Лио си прехапва езика; няма да предостави на Крус удовлетворението да се усмихне. През лятото между седми и осми клас Лио и Крус често се изнизваха нощем на колелетата си. Веднъж накладоха огън в бамбуковата горичка между къщата на Виви и Мадакет Роуд и си пекоха хотдог. Единствената причина, поради която не изпепелиха цялата гора, беше, че на Крус му беше хрумнало да донесе вода. Къпаха се голи в басейна на някаква къща на Клиф Роуд. Задигнаха уличната табела от Хълбърт Авеню, където се намираха най-скъпите имоти на острова. През онова лято често се любуваха на изгрева, а после се прибираха у дома и спяха до два следобед.

– Чух, че си подминал знак „Стоп“ и си карал с превишена скорост, преди да стигнеш до нашата къща – казва му Лио. – Според мен си бил толкова разстроен заради снимката от Бриджман, че не си бил съсредоточен в пътя и си блъснал майка ми. А сега ми се струва, че се възползваш от така нареченото ти достойнство и затова още не си арестуван.

– Човече, по... – Крус се спира.

– Кажи го.

– Разбира се, че бях разстроен заради снимката. Бях подкарал към вас, за да говоря с теб.

– Искам просто да признаеш, че ти си я блъснал. Няма я, нищо не може да я върне, разбирам го, но е нужно да признаеш. Било е злополука, очевидно не си възнамерявал да *убиеш* майка ми, но ти си този, който я е блъснал. От полицията са те видели да *шофираш безразсъдно*, Крус.

Крус пристъпва напред и тиква лице в лицето на Лио. Лио може да види потта по горната му уста, да подуши праха за пране, използван от Джо. Крус е най-добрият му приятел в целия свят. Близки са, откакто се помнят. Виви имаше хиляди прякори за тях: Фрик и Фрак, Мът и Джеф, Филикс и Оскар, Абът и Костело, Бен и Джери. Виви обичаше Крус. Грижеше се за него все едно имаше още един син. Когато Виви готвеше, Крус винаги получаваше по-голяма порция от Лио. Купуваше специални неща, които обичаше той: манго, сладолед с курабийки, шам фъстък. Заемаше му книгите си. И двамата четяха „Ню Йорк Таймс“ и си пишеха съобщения във връзка със статиите. Крус и Виви бяха „интелектуално свързани“ по начин, по който това не важеше за Лио и Виви. Лио можеше да ревнува заради всичко това, но не го правеше. Радваше се, задето се погаждат толкова добре. Виви все казваше, че Крус балансира семейството – тя имаше две момичета и две момчета. С един допълнителен човек присъстваше и допълнителна обич.

А сега обичта е мъртва.

– Човекът, който трябва да признае нещо тук, Лио Куинбъро, си ти. – Крус забива пръст в гърдите на Лио. – Трябва да се изправиш пред своята истина.

След това Крус поема по дока, а Лио не е сигурен какво да предприеме или да мисли. Мига към трептящото заради топлината синьо небе, към потъмносинята вода и към редицата яхти, строени като скъпи играчки. Уокитокито му се обажда – на кей 92 им е нужен лед.

Лио си тръгва по-рано заради „болки в стомаха“ и заварва шефа на полицията Ед Кейпнаш да чука на вратата на „Ямата“.

– Здравейте – кимва му. Пожелава си да беше останал на работа и сестра му да беше отворила да посрещне Шефа, но часът е четири и тя е в „Ловецът на миди“.

– Здравей – отвръща Шефа и му протяга ръка. – Ти си синът на госпожа Хау, нали?

– Лио – представя се той. – Лио Куинбъро.

– Лио – повтаря Шефа. – Лъв.

– Кръстен съм на Лев Толстой – обяснява Лио. – Писателя. Той е руснак. Написал е „Война и мир“.

Шефа кимва. Не го е грижа; никого никога не го е грижа.

– Имаш ли няколко минути да поговорим?

– Предполагам – промърморва Лио. Отваря вратата и двамата с Шефа пристъпват в кухнята. Кухнята има сводест таван и синьо-зелена печка с двойна фурна и също такъв на цвят абсорбатор, която Виви наричаше „Ламбо“, защото сред печките беше еквивалентът на ламборджини. Кухнята беше първото помещение в „Ямата“, което Виви обнови, но никой не я е почиствал, откакто тя умря, така че не е в най-добрия си вид. На плота стои блендерът, пълен наполовина с лилав нектар, който привлича винарки, а дъската за рязане е осеяна с трохи. Последните поднесени за съболезнования цветя вехнат на масата; листата им капят и тичинките оставят петна по бялата повърхност.

– Да ви предложи ли нещо? – пита Лио. – Джинджифилова бира? – Именно това избира за себе си. Отваря кутийката и отпива. Наистина си мисли, че е възможно да повърне. Какво прави тук шефът на полицията?

– Не, благодаря – отговаря Шефа. – Имам няколко въпроса към теб. Искаш ли да седнеш?

– Тъ... Добре – отговаря Лио. Масата е мърлява. Можеше да заведе Шефа отзад при басейна, но шезлонгът за писане на Виви е там и по тази причина Лио отбягва басейна. Почти всеки ден през лятото Виви лежеше отзад и пишеше в някой от бележниците си. Ако Лио, Карсън или Уила я прекъснеха – *Мамо, ще ми направиш ли сандвич, моля те? Може ли да ми дадеш пари за бензин? Имаш ли нещо против да покана няколко души?*, – тя отговаряше: *Наясно съм, че ви изглежда сякаш лежа в очакване да изпълня всяко ваше желание, но всъщност работя, така че моля да ме оставите.*

Седят до масата и Лио упорито пренебрегва сбръчканите венчелистчета от лилиите и мазнината от кой знае коя поръчка на храна.

– Работим по случая на майка ти – подхваща Шефа. – Сдобих се с определена информация, която е нужно да бъде избистрена. Чухме за фотография, която е възможно да е пратена от твой съученик на Крус Десантис. Известно ли ти е за какво говоря?

Лио се напруга. Снимката. От полицията знаят за снимката.

– Виждали ли сте тази снимка? – пита Лио.

– Не, не съм. Крус отказва да говори за нея, а човекът, пратил снимката, не е на острова и с него няма връзка.

С Питър няма връзка, мисли си Лио. Къде ли е? В *център за рехабилитация* е нещото, което изниква в главата на Лио; Питър Бриджман е пристрастен към адерал и към всичко, до което успее да се

докопа. Но ако е бил отпратен, Лио би чул от мелницата за слухове в гимназията им или от Уила. И после си спомня, че той посещава онзи лагер в Мейн. Как не се беше сетил по-рано? Реши, че Питър не е пратил снимката на още хора заради случилото се с Виви, или защото е бил толкова дрогиран, че е забравил за нея, или защото Крус беше успял да му вкара малко разум в главата.

Лио прави бързи сметки. От полицията нямат достъп до снимката. Доколкото е известно на тях, на нея може да е всичко.

– Вярваме, че някой се опитва да... – Шефа замълчава внезапно. – С Крус сте имали разправия вечерта, преди да умре майка ти, вярно ли е? Посинил си му окото.

– Беше самозащита – обяснява Лио, а после се разкайва и се опитва да замаже. – Честно казано, не съм напълно наясно какво се случи онази вечер. Дори не помня как съм се прибрал у дома.

– Нека сменя темата за момент – казва Шефа. – Да си виждал маратонките на майка ти? Вземал ли си дрехите и маратонките ѝ от болницата?

На Лио му се гади. Маратонките на майка му. Дрехите на майка му.

– Съжалявам, синко. Разбирам, че е трудно. Но те моля да отговориш на този въпрос. Виждал ли си дрехите ѝ или маратонките ѝ, откакто умря?

– Не – прошепва Лио. – Получихме телефона обратно. Това беше всичко.

– Добре. – Шефа полага леко длан върху рамото на Лио.

– Знам, че Крус е отминал знак „Стоп“ и е карал с превишена скорост, преди да стигне до нашата улица. – Лио среща погледа на Шефа за пръв път. – Ако не е я блъснал той, кой е бил?

– Именно това се опитваме да установим – отговаря Шефа. – Благодаря ти за помощта. Ще поддържам връзка.

Шефа си тръгва. Оставя визитната си картичка и поръчва на Лио, ако му хрумне нещо за дрехите или маратонките, да му позвъни на мобилния телефон, а не в управлението.

Лио се качва в стаята си и затваря вратата. Представя си как арестуват Крус. Изправят го пред съда, съставят му обвинителен акт, осъждат го и го хвърлят в затвора. Представя си солидните тухлени основи, изградени от Крус, та да подпомогне бъдещото си сриване.

Припомня си как Крус заби пръст в гърдите му в имитация на Джо Десантис, когато иска да ти внуши нещо. *Трябва да се изправиш пред своята истина.*

Да се изправя пред своята истина, мисли си Лио. Изведнъж е толкова ядосан, че блъска в стената; юмрукът му преминава през гипса. Майка му би побесняла заради такова нещо – но майка му е мъртва. Вече никого не го е грижа дали пробива дупки в гипса.

– Мамо! – проплаква. – Мамо, къде си?

Отива в стаята на Карсън. Вратата е широко отворена, разбира се, защото тя не спи тук. Спи в стаята на Виви. Тя е в другия край на коридора и вратата ѝ е плътно затворена, защото само спалнята на Виви е с климатик.

Лио отваря вратата и отива до нощното шкафче на Виви. Отваря чекмеджето и открива онова, което търси – торбичка за сандвичи, пълна с таблетки. Исква ативан или нещо по-силно; не го е грижа какво. Нужно му е

спасение от собствените му мисли.

Тръсва четири таблетки върху дланта си. После и пета.

ВИВИ

– Ще използвам едно от побутванията си – отсича Виви. – И ти не можеш да ме спреш.

Марта свива устни. Този път шалът ѝ е вързан на шията, същият, който беше сложила при първата им среща. Може би ги слага на ротационен принцип. Виви ще попита, но не точно сега.

– Тук е мястото на майката да се намеси – продължава Виви. – Ще вземе таблетките, ще ги асоциира с това, че започва да се чувства по-добре, и ще потърси още. Ще развие зависимост. Ще свърши като функциониращ зависим, ще постъпи в рехабилитационен център или ще умре. Това ли ще се случи? Можеш ли да провериш на клипборда ти?

– Днес не си нося клипборда – отговаря Марта. Затваря очи. – Ще го направя по този начин. – Отваря рязко очи. – Боя се, че си права.

– Можеш да видиш бъдещето? – ахва Виви.

– Притежавам някои специални умения – обяснява Марта. – Чета мисли, както вече ти е известно. Мога да се върна назад във времето и да проследя път, по който не е било поето.

Охо, мисли си Виви.

– Но да не губим време – подканя Марта. – Използвай побутването си. Незабавно. Хайде, върви.

– Как? – пита Виви. Лио е влязъл в банята ѝ и пълни чаша с вода.

– Спусни се там долу и... побутни.

Виви устремява погледа към Лио, към скъпото ѝ сладко момченце. Чашата е пълна с вода; таблетките са върху дланта му. *Съсредоточи се*, мисли си Виви. Разсейвана е обаче от бъркотията в банята. Гримовете на Карсън са навсякъде и е оставила отворен мекия крем „Ла Мер“ на Виви, който струва над триста долара.

– Виви! – скастрия я Марта.

Виви насочва вниманието си обратно към Лио. Той поднася таблетката към устата си.

Виви скача от ръба на стаята. Опитва се да пробие през мембраната, но тя само се разтяга като найлонов чорап. Добре, странно. Виви отдръпва ръката на Лио от устата му. Лио се втренчва в ръката си, сякаш осъзнава, че е във властта на външна сила. После тялото му се отпуска и явно го обзема смирение. Излива водата и връща таблетките в торбичката.

Виви се понася обратно до зелената стая, където е очаквана от Марта.

– Трябваше да го накарам да ги изхвърли в тоалетната – коментира Виви. – Гадост.

– Всичко е наред – успокоява я Марта. Двете наблюдават как Лио връща торбичката в чекмеджето и напуска стаята.

Виви изпитва нещо, което може да бъде описано единствено като форма на екстаз. Използва първото си побутване! Спаси сина си да не стане зависим от медикаменти! Чувства се могъща. Чувства се като добра майка.

– Аз го спасих! – възкликва Виви. – Ти надникна в бъдещето. Би станал

наркоман и щеше да прекарва часове в пиене на кафе по мазетата на църкви.

– Моля те, Вивиан, да не прибягваме до стереотипи – приканва Марта. – В крайна сметка щеше да се оправи, но ти му спести страдания. Ясно му е, че таблетките не са отговорът.

– Пресякох нещата в зародиш – заявява Виви. Самопоздравленията са я накарали да забрави за другото, което я тормози. – Защо е толкова ядосан на Крус? Защо мисли, че Крус го е направил? Няма начин да е Крус. – Прави пауза. – Има ли?

– Не мога...

– Не можеш да ми кажеш, знам. – Виви въздъхва. – Къса ми се сърцето, задето Лио и Крус воюват така.

– Струва ми се, че е редно да се фокусираш върху доброто, което стори за сина си.

– Ами ако пак има нужда от мен? – пита Виви.

– И на тримата ще им се наложи в крайна сметка да се научат да живеят без теб – изтъква Марта. – Без теб *чак до края*. Лятото ще свърши, Вивиан. Лятото винаги свършва.

Виви не е в състояние да понесе мисълта за това, но пък още не се налага. Едва юли е.

НАНТЪКЕТ

Последният роман на Вивиан Хау „Златното момиче“ излиза пред лицето на света на 13 юли и няма как да сме по-горди.

Издателството на Виви, „Мистър Хупър“, организира координирано представяне в социалните мрежи: фейсбук, твитър и инстаграм. Фирмата публикува цяла страница в списание „Пийпъл“ в памет на „златното им момиче“ Вивиан Хау. В центъра на публикацията е хубава снимка на Виви. Седи сред дюните на плаж „Стълбите“ и е фотографирана от нашата нантъкетска фотографка Лори Ричардс. Виви носи обици на „Джесика Хикс“ и пастелен вълнен пуловер от „Нантъкет Лумс“. Отдолу е корицата на книгата. Малко рискован ход – хората от „Мистър Хупър“ възпоменаване на Виви ли правят, или се опитват да продадат книгата?

„Мистър Хупър“ също така са създали шейсетсекундна телевизионна реклама, монтаж от записи, в които Виви говори за Нантъкет и писането си. В края има съобщение, напомнящо на всички как Виви е починала и ако искат да притежават първото издание на „Златното момиче“, последния роман на Виви, най-добре да го КУПЯТ ВЕДНАГА. Клипът е пускан във всички сутрешни програми и много хора го виждат.

Савана Хамилтън се обади на Флор, рекламната агентка на Виви, за да й съобщи, че тя или Джей Пи са склонни да заместят Виви в „Добро утро, Америка“ с Таня Прайс. Флор мигом отхвърли идеята за Джей Пи – страната не желае да слуша мъж да говори за жена (с тези дни е свършено), а още по-малко бивш съпруг. Като най-добра приятелка Савана може би ще е по-подходяща, но Флор разкрива, че продуцентът би приел като заместител единствено някое от децата. Савана незабавно изключва Лио и Карсън – в момента и двамата са прекалено уязвими – а когато пита

Уила, тя отказва. Не се чувства добре и не желае да пътува. В музея е натоварено. Савана подозира, че това е нейният начин да каже как се ужасява от мисълта да се покаже по телевизията пред десет милиона души.

– Но аз не съм ужасена – заявява Савана. – Тоест ужасена съм, разбира се, но също така съм склонна да сторя, каквото е нужно, за да направя Виви първа в списъка с бестселъри. Не обичаше да го изрича гласно, но и на двете ни е известно, Флор, че да стигне до номер едно, беше нейната голяма мечта.

– Продажбите са добри – отбелязва Флор.

– Появата в „Добро утро, Америка“ би предоставила сериозен тласък – настоява Савана. – Склонна съм и способна да се включа в програмата.

– Ще се консултирам с продуцентите и ще го обмисля отново – казва Флор, а Савана е достатъчно запозната с начина им на изразяване, та да знае, че отговорът е „не“.

Всички в „Мистър Хупър“, както и жителите на Нантъкет сме затаили колективно дъх в 16:55 часа в сряда, 21 юли, точно преди „Ню Йорк Таймс“ да оповести списъка си с бестселъри за следващата седмица. Всички искаме Виви да успее. Най-добрият ѝ дебют е комбинация номер две/номер три за твърда корица с предишната ѝ книга „Сплетни на Мейн Стрийт“. Ще стигне ли „Златното момиче“ до номер едно? Само можем да гадаем. Алгоритъмът, използван от „Таймс“ да определят къде попада дадена книга, е най-голямата мистерия на издателския бизнес.

Тук, на Нантъкет, Савана, Джей Пи и Уила са се събрали около кухненския остров в къщата на Савана на Юниън Стрийт и наблюдават екрана на лаптопа ѝ. Флор е обещала да прати имейл със списъка веднага щом пристигне.

Пет часът е. Савана е сложила да охлажда шампанско в хладилника.

Презарежда брауъра си. Още нищо.

В 5 часа и 1 минута Джей Пи казва:

– Помня първия случай, когато някоя от книгите на Виви влезе в списъка. Беше...

– „По южния бряг“ – произнасят Савана и Уила в един глас.

– Знаех го. Работех в магазина за вино. На кое място беше тогава?

– На петнайсетото – отговаря Уила. – Бях ужасена, защото реших, че това значи, че е последна. – Повдига рамене. – Имам предвид, че нейното име беше чак най-отдолу.

– А после „Ангелът на светлината“ дебютира на номер седем – добавя Савана. – Заведох Виви да отпразнуваме с вечеря в „Корабна кухня“.

– „Сплетни на Мейн Стрийт“ беше толкова близо – припомня Уила. – На едно място в комбинирания списък зад Стивън Кинг.

– А Стивън Кинг е най-прочутият автор на съвременното, така че не се брои – отсича Савана.

В 5 часа и 2 минути Савана си проверява имейла. Ето го, пристигнал е от Флор Ривера: „Списък с бестселъри от 25 юли 2021 година.“ Савана щраква на списъка.

„Златното момиче“ е на второ място при твърдите корици и в комбинирания списък. Номер едно е роман, наречен „Уикендът на Сатаната“, от автор на име Д. К. Болт. В описанието се казва, че това е петнайсетата книга от поредицата „Ужасяваща готика“.

– „Ужасяваща готика“ – произнася Савана. – Звучи потресаващо.

– Трябваше да отида в „Добро утро, Америка“. Съжалявам. Просто не се чувствах готова – отронва Уила.

Савана вади бутилката „Въов Клико“.

– Да го изпием все пак – предлага. – Знам, че Виви би го искала.

– Вие двамата му се насладете – отвърща Уила. – Изтощена съм и Рип ме чака у дома.

– О, изпий една чаша в чест на майка ти – настоява Джей Пи. – Номер две в цялата страна, не е за пренебрегване.

– Предпочитам да вървя – отговаря Уила. Вдига платнената си чанта от Историческата асоциация на Нантъкет, която използва като дамска чанта, и си тръгва.

– Изгубих ги – казва Джей Пи на Савана, след като дочува затварянето на входната врата. – Никога не искат да прекарват време с мен.

– Можеш пак да ги намериш – изтъква Савана. – Приключи ли с Ейми?

– Още не – отвърща Джей Пи. – Бях много натоварен във „Фунийката“. Но следващата седмица ще си взема почивен ден и тогава ще го направя.

Савана вади чашите за шампанско „Уотърфорд“ от шкафа за хубавия порцелан и кристал (очукан и олющен кухненски шкаф, за който майката на Савана вярваше, че би могъл да заблуди потенциални крадци) и им налива шампанско. Вдига чашата си.

– За Виви, номер две в списъка, номер едно в нашите сърца.

Джей Пи чуква чашата на Савана и отпива.

– Не знам – промърморва. – Ти придаваш позитивна нотка на всичко това, но аз не мога да спра да мисля, че където и да е сега Виви, сигурно е бясна.

ВИВИ

– Номер две? – ахва. – Умрях и пак съм втора?

– „Уикендът на Сатаната“ звучи като работа на някого под твоето ниво – отбелязва Марта и се подхилква. – Доста под твоето ниво.

– Да, Дарла Кей Болт – отговаря Виви. – Познавах я в „Бред Лоуф“. Бяхме съквартирантки.

– Какво съвпадение – учудва се Марта. – Двете да се съревновавате години по-късно.

– Радвам се, че го смяташ за толкова забавно – сумти Виви. – Нали осъзнаваш, че това беше последният ми шанс да стигна до върха? Трябваше да използвам едно от побутванията си.

– Сигурна съм, че и на двете ни е известно как не би искала да достигнеш върха по този начин – отбелязва Марта.

Виви се съгласява безмълвно. Искаше да е първа съвсем честно и почтено. Сега това никога няма да се случи.

– Ако научаваме едно тук горе, то е никога да не казваш никога – припява Марта. – През изминалите няколко години видях да се случват неща по света, в нашата страна и в живота на отделните хора, за които бих заявила, че просто не са възможни. И ми беше доказано, че греша.

– Значи според теб още мога да се кача до номер едно? – пита Виви. – Как? Трябва да се случи през първата седмица. Иначе просто не се случва.

– Моля те, Вивиан, спри с хиперболите – отвърща Марта. – Те не ме вълнуват. – Гали шала, спускащ се по рамото ѝ, все едно е опашката на обичана котка. – Просто имай вяра.

УИЛА

Брет Каспиън пристига на Нантъкет с ферибота в десет и половина в събота на 23 юли и Уила, която си е взела почивен ден, го чака, за да го посрещне. Ще се върне в Хаянис с ферибота в два и петнайсет, така че разполагат с почти четири часа. На Уила четири часа ѝ се струват правилния период от време. Не може да повярва, че му предложи да отседне в къщата, та той е напълно непознат и ако се окаже социопат или сериен убиец, Уила здраво ще загazi. Не каза на друг, освен на Рип, за идването на Брет Каспиън и той прояви нулев интерес към факта, че Уила ще се срещне със стар приятел на Виви от гимназията.

– Надявам се да е онзи, за когото се представя – обяви сутринта Рип, докато закусваше с банан, намазан с фъстъчено масло, а Уила се взираше в билковия си чай и се молеше да не повърне заради миризмата. – Ако не е, позвъни на 911, защото ще съм затрупан със задачи.

Рип има десет иска на бюрото си, най-смушаваният сред които е този за джипа на Мариса Лопрести. Майка ѝ Кандис иска да покрие загубите със застраховката, макар в действителност да не е имало произшествие. Мариса умишлено е вкарала джипа във Ваната на Ийлс Пойнт, защото била ужасно разстроена, задето Лио скъсал с нея вечерта преди кончината на Виви. Рип не може да изкара това като произшествие – посвети седмици да се опитва да преговаря с доставчика, – но Кандис заплашва да си изтегли бизнеса от фирмата им, ако не го стори.

– Тази жена е такава... кавгаджийка. Твърди, че ще напише писмо до редактора заради лошото ни отношение към клиентите. Откъде накъде ще е наша вината, задето Мариса е решила да изпълни сцена от „Рискован бизнес“? А и бездруго се е оказало безсмислено! Две седмици по-късно пак се събраха.

Уила отбутва настрана неизбежното чувство за вина. Редно е да следи по-зорко Лио и Карсън. Държи се на разстояние от брат си, сестра си, баща си и Савана, защото не иска да научават, че е бременна, а освен това не желае да ги уведомява за посещението на Брет Каспиън.

Нейно право е да пази в тайна бременността си. Срещата ѝ с Брет Каспиън обаче е малко задкулисна. Уила иска да говори насаме с него. Той ще съумее да хвърли известно количество светлина върху юношеството на Виви и Уила съжaliaва, но не желае да дели това преживяване с друг.

Уила няма представа как изглежда Брет Каспиън и въпреки това незабавно го набеязва. Той се спуска по рампата на „Хайлайн“, понесъл раница и калъф за китара. Облечен е в светла дънкова риза и по-тъмни джинси, носи кафяв колан с тежка сребърна тока и черни високи кецове „Чък Тейлър“. Ако Карсън беше тук, би пуснала някоя шега на тема Джъстин Тимбърлейк заради изцяло дънковото облекло. Уила е съгласна, че е ужасно; Брет изпъква сред едnodневните туристи с елегантните им тениски с якички и ярките летни рокли. Но излъчването му е някак

романтично. Шофирал е по целия път от Тенеси до Хаянис, за да посети дъщерята на момиче, което е обичал някога.

Уила среща погледа му и махва, а той се запътва към нея. Има въздълга тъмна коса, тук-там прошарена от бели нишки, а лицето му се сбръчква, когато се усмихва. Уила не успява да види очите му зад слънчевите очила, но инстинктивно знае, че той е от типа мъже, които Виви винаги е намирала привлекателни. Погледнат отвсякъде, той е застаряващ бунтар – отчасти Джеймс Дийн и отчасти Стивън Тайлър. Всичко това е в ярък контраст със спортно-елегантния външен вид на баща ѝ Джей Пи.

– Навсякъде бих те познал – заявява Брет. – Пълно копие си на Виви.

Очите на Уила се пълнят със сълзи. Не съществуват думи, които биха я разчувствали повече. Всеизвестен факт е, че Карсън прилича на Джей Пи, а Уила и Лио приличат на Виви. Същевременно обаче най-отличителните неща у Виви бяха късата ѝ шръкнала прическа и яркочервеното червило. Уила носи своята коса дълга и разделена на път по средата и не използва никакъв грим, което според Карсън се дължи на факта, че цял живот се е срещала с един и същ мъж.

– Благодаря ти – отронва Уила. – Донесъл си си китарата?

– Реших, че може да ти попея – обяснява той.

Уили се чувства засрамена – дали от свое, или от негово име не може да каже.

– Колата ми е на близкия паркинг – обявява и повежда мъжа от миналото на майка си натам.

Нервна е. Идва ѝ мигом да го подкани: „Кажи ми всичко. Разправи ми за майка ми“. Но първо трябва да отведе Брет в къщата на „Смитс Пойнт“. Могат да седнат на задната веранда. Уила има в хладилника нужното да приготви сандвичи с бекон, домати и маруля.

Колата ѝ подскача по калдаръма и Уила се вживява в ролята на екскурзовод. Сочи към най-впечатляващите домове, докато приближават края на Мейн Стрийт.

– Това са „Трите тухли“ – обявява и сочи към тройка почти идентични големи къщи вдясно. – Построени са от Джоузеф Старбък, собственик на китоловен бизнес, за тримата му синове. Старбък е пословичен с това, че заявил на двете си дъщери, че на тях ще им осигурят дом мъжете им... което те и направили. – След това Уила сочи към белите постройки вляво, напомнящи на древногръцки храмове, едната е с йонийски колони, а другата с коринтски. – Сестрите и техните *изключително* успели съпрузи се нанесли отсреща. Петте къщи се явили шок и оскърбление за квакерската общност на Нантъкет. Старбък построил именията, за да не остане по-назад от Джаред Кофин, който строил внушителна къща от червени тухли на Броуд Стрийт, а съпрузите, Хадуен и Барни, построили гръцките съперници, за да не паднат по-долу от тъста си. – Брет кима през цялото време, но на Уила ѝ е ясно, че се е потопила прекалено дълбоко в историята.

– Та, майка ти кога се е преместила на острова? – иска да научи Брет.

– След колежа – отговаря Уила. – Дошла да гостува на семейството на съквартирантката си и толкова ѝ харесало, че останала.

– Значи това е било през... деветдесет и първа?

– Горедолу тогава, струва ми се.

– И е завършила „Дюк“? Останала е за пълни четири години?

– Да.

Брет се смее.

– Дори не знаех какво е „Дюк“, докато майка ти не кандидатства там. Бяхме от много малко градче в Охайо.

Брет отпуска глава назад.

– Е, това не е никаква изненада – промълвява.

Уила разказва подробно за семейството им, докато криволичат по двайсет и седемте завоя на Мадакет Роуд. Виви се омъжила за Джей Пи Куинбъро, който живеел на Нантъкет през лятото. После двамата решили да се заселят тук целогодишно. Лусинда Куинбъро, бабата на Уила по бащина линия, все така живее на острова само през лятото.

– Обитава голяма къща, която гледа към пристанището – обяснява Уила. – Минал си покрай нея на ферибота.

– Значи баба ти е богата – заключава Брет. – Баща ти богат ли е?

Употребата на думата „богата“ изумява Уила. Някой използва ли я още?

– Имотът на баба ми е с голяма стойност – отговаря Уила, макар че Лусинда е човек, който ненавижда показността и никога не носи у себе си и един цент. Има ли изобщо кредитна карта? Уила никога не е виждала баба ѝ да плаща за нещо; просто се подписва за нещата – има лична сметка в химическото чистене, в „Игрище и весло“, във фермата и в книжарницата. – Баща ми... – Повече от ясно е, че иска да е предпазлива, когато обсъжда семейните финанси. Хрумвало ѝ е, че интересът на Брет към живота на Виви на Нантъкет може да е по-скоро финансов, отколкото носталгичен – носталгията не плаща сметки, – макар искрено да се надява да не е така. Изтъкнала е сама пред себе си, че ако някоя жена си струва за нея да бъде шофирано през седем щата, това е Виви.

Беше Виви.

– Не ми влиза в работата – избъбря Брет. – Съжалявам, че попитах. Когато я познавах, Виви никога не се вълнуваше от пари.

Уила усеща как напрежението в шията ѝ се облекчава мъничко, но сега пък спешно трябва да посети банята.

Брет подсвирква, когато преминават по моста над пристанището „Мадакет“.

– Красота.

– Сигурно е редно да те предупредя, че къщата ми е изключително малка – обявява Уила.

– И моят апартамент в Ноксвил е малък – успокоява я Брет. – Само четиресет квадрата, но съм сам. С гледка към реката е обаче, така че не мога да се оплаквам.

Сега Уила се чувства неудобно, защото „Мъничето“ е само летният им дом.

Когато спират до оградата и Брет зърва „Мъничето“, засмива се.

– На това се казва малка къща! Мисля, че не съм виждал по-малка.

– Отзад имаме веранда с изглед към океана – посочва Уила. – Защо не заобиколиш отстрани? Аз трябва да отида до тоалетната.

Когато Уила се показва на верандата, Брет е устремил очи над дюните към водата.

– Допада ми да знам, че майка ти се е озовала на такова красиво място – отронва. – Майка ти беше специална.

– Разкажи ми каква беше, когато я познаваше ти.

Брет е сладкодумен разказвач, може би също толкова добър като Виви. Разкрива пред Уила как с Виви се запознали, докато той бил наказан да остане след часовете, а Виви правела контролно по математика.

– Тя беше умна, а аз калпазанин – заявява Брет. – Пуших тайно в тоалетната. Бях увлечен по музиката. Свирех в група на име „Бягство от Охайо“.

Уила прихва.

– Знаех коя е майка ти. Не беше популярна, но беше много, много красива и през първата ни година шкафчето ми беше точно срещу нейното, така че я виждах всеки ден. Имаше дълга коса като твоята и я сплиташе на плитка, връзваше я на конска опашка или си слагаше лента. Всеки ден проверявах каква прическа е избрала. През следващите две години я забравих, но после тя се появи в часа ми за наказание. Казах си: „Това е моят шанс и няма да го пропиляя“. Попитах я дали иска да я закарам до вкъщи.

– Тя какво отговори?

– Прие. Честна дума, Уила, това ме изненада искрено, защото в социално отношение пропастта между нас с майка ти беше огромна. Тя беше от добричките и зубрачка, както спомена по телефона ти, а аз бях от хайманите. Единственото, което вършех, беше да пуша цигари или трева, ако някой ми предложеше. Но знаеш ли какво постигнахме ние с майка ти? Построихме мост. Аз започнах да обръщам повече внимание на ученето. За училищния мюзикъл се включих в оркестъра с китарата си, а майка ти поразпусна малко, купи си симпатичен чифт джинси и кецове. Сложи си обица в горната част на ухото и идваше на репетициите ни в гаража на моя приятел Уейн.

– Познаваше ли родителите ѝ? Баба ми и дядо ми? – Бабите и дядовците са един вид мистерия за Уила. Всичко на всичко е имала една баба: Лусинда. Лусинда не е лоша, но си има свой натоварен живот тук, на Нантъкет, и в Манхатън, така че в действителност никога не е обръщала кой знае какво внимание на внуците си. За нея те са нещо, което да представи на приятелите си в „Игрище и весло“. Уила копнее за благ белокоп дядо, който пуши лула и вади монети иззад ухото си.

– Познавах бегло Нанси – отвръща Брет и клати глава. – Корава жена. С Франк съм се срещал веднъж, преди да почине.

– Срещал си се с дядо ми? – Измежду тримата покойници най-интересен за Уила е Франк Хау, бащата на Виви. Онзи, който се е самоубил.

– Двамата с Виви редовно излизаха на закуска. Всяка събота посещаваха „Пъркинс“ в Мидълбърг Хайтс. Не пропускаха нито една седмица. Така че когато ние с Виви започнахме да се срещаме, попитах дали мога да се присъединя. В началото Виви отказа, беше си нещо тяхно. После си промени решението и заяви, че иска да се запозная с баща ѝ, без майка ѝ да присъства. На този етап още не познавах Нанси. Вземах майка ти от тъгля близо до къщата им и я оставях пак там. Беше повече от ясно, че не беше уведомила родителите си за срещите ни, но това не ме смущаваше, защото знаех, че е извън моята лига. Просто се радвах, че и тя ме харесва.

– Значи си отишъл на тяхната закуска?

– Да, помня я, сякаш беше вчера. Майка ти и дядо ти винаги сядаха в едно и също сепаре и ги обслужваше една и съща сервитьорка. Поръчваха си какво ли не от менюто: пържени филийки, омлети, бекон, наденички.

Помня, че аз избрах палачинки с шоколад и картофени крокети. Баща ѝ ме разпитваше за музиката ми. Той пееше в бръснарски квартет.

– Наистина ли?

– Не съм го чувал да пее. Просто се зарадвах, че не смята музиката ми за загуба на време.

– Той изглеждаше ли тъжен? – иска да узнае Уила. – Угрижен?

– Не – отвърща Брет. – Видя ми се обикновен отруден човек, който обича дъщеря си. Когато Виви отиде до тоалетната, помня, че ми каза: „Винаги бъди добър с нея“. Аз отговорих: „Да, разбира се“. Тогава не ми се стори странно; просто ми прозвуча като молбата на баща, сякаш искаше да е сигурен, че няма да зарежа Виви наред футболния мач, за да отиде някъде с приятелите си, или че няма да я притискам да правим секс. Но като се самоуби няколко месеца по-късно, замислих се над думите му.

Уила се чувства замаяна.

– Умирам от глад. Ще възразиш ли да приготвя нещо за обяд?

Брет се смее; обърсва ъгълчетата на очите си.

– Ще се радвам, благодаря.

Брет продължава да разказва за неща, вършени от тях с Виви в гимназията, докато двамата похапват сандвичи с бекон, маруля и домат, пържени картофи и праскови, които са така сочни, че чак е срамота да ги ядеш. Разхождали се из мола „Парматаун“, ходели да играят боулинг в „Мейпъл Лейнс“, посетили тийнейджърска вечеринка в миньорската компания, ходели да гледат футбол и после ядвали в „При Антонио“. Виви често учела на кафявия диван в гаража на Уейн Къртис, докато Брет репетира с групата си. Доста често „се возели наоколо“, ходели до канала на река Каяхога и по Стейт Хил Роуд. Отбивали се в „Шийц“ за царевични пръчици, ръчно омесен пай и коренова бира. Когато се постопляло през пролетта, подкарвали към езерото Ери и седели на плажа в Еджуотър Парк.

Уили се чувства, сякаш разказът му градира към нещо. Вече са приключили с обяда, Уила е разчистила чиниите и е ходила два пъти до тоалетната. Дванайсет и половина е и изведнъж ѝ се струва, че пясъкът преминава през пясъчния часовник по-бързо, отколкото ѝ се иска. След час трябва да тръгнат към дока на ферибота.

Защо не настоя Брет да остане за през нощта? Още дори не е стъпвал на плажа, макар че в джинси и с кецове на краката не е особено подходящо облечен за такова нещо.

– Донесох ти снимки – обявява Брет и посяга към раницата си. – Направих си копия, така че можеш да ги задържиш. – Измъква сноп снимки и ги прехвърля една след друга за Уила.

Виви в розов пуловер „Феър Айл“ и тревистозелен елек седи на пейката до Брет по време на футболен мач в училище, Брет е в джинси и дънково яке и е показал среден пръст на човека зад фотоапарата.

– Това беше в началото на връзката ни – обяснява Брет. – Майка ти още носи лента на главата. Но после... – Минава на следващата снимка, на която Виви е в прилепнали джинси, кецове и тениска на РИО Спийдуагън. Очите ѝ са очертани с черна очна линия и е сложила черно дантелено колие плътно по шията. Брет все така е в дънково яке. На пейка в мола са; между тях стои чаша от „Ориндж Джулиъс“.

– Следва коледното празненство – обявява Брет. Двамата позират пред

параван, изрисуван със зимна картина. Виви е облечена в черна рокля с тънки презрамки, а Брет е в сив костюм на тънко райе, комбиниран с лилава риза и лилава вратовръзка. Косата му е обръсната отстрани и се е получила впечатляваща прическа мълет.

Онова, което поразява Уила и в трите снимки, е колко млада изглежда майка ѝ и колко неузнаваема. Това е Виви отпреди да се омъжи, отпреди да роди деца, отпреди кракът ѝ да стъпи на Нантъкет или може би отпреди да знае къде изобщо се намира Нантъкет. Тази Вивиан Хау е истинска; нейната майка е, но също така и непозната.

– Дойде краят на учебната година и ние завършихме. Майка ти беше приета в „Дюк“ със стипендия. Аз нямах твърди планове, но групата ми беше започнала да получава платени ангажименти. Наеха ни да пеем на бар мицва в „Холидей Ин“ в Индипендънс. – Замълчава и кимва. – Именно тогава се случи всичко.

– Какво? – пита Уила. – Какво се случи? – Чуди се какво толкова е възможно да се случи на бар мицва в „Холидей Ин“ в Индипендънс, Охайо.

– Един от гостите на бар мицвата, чичото на хлапето, хареса как звучим. Оказа се, че чичото бил Джон Зубоу, вицепрезидент на „Сенчъри Рекърдс“ в Лос Анджелис.

– Стига бе! – ахва Уила. – Значи са ви открили?

– Джон попита имаме ли оригинални материали. Имахме две песни. Едната се казваше „Парматаун Блус“ и беше написана от барабаниста ни Рой. Другата беше „Златното момиче“, която написах аз за майка ти, след като умря баща ѝ. Когато Франк се самоуби, тя беше... съсипана. – Брет склонява глава. – Предполагам, ясно ти е точно как се е чувствала. Необятната загуба. Усещането, че вече никога нещата няма да си бъдат по местата.

– Ясно ми е – прошепва Уила.

– Искях да я накарам да се почувства по-добре. Държах я в обятията си, докато плачеше, и я подкрепях, когато се караше с майка си, но това не стигаше. Запитах се: „Какво умея да правя най-добре?“. Биваше ме единствено в музиката, така че написах песен на Виви.

– О! – възкликва развълнувано Уила. Не е в състояние да повярва.

Брет вади китарата си от калъфа. Уила не знае нищо за китарите, но личи, че тази е специална. От тъмно дърво е и корпусът е покрит със седеф, а лентата, която минава над тила на Брет, е бродирана. Когато чува първия акорд, Уила настръхва. Тя е човек, който е прекарал целия си живот да планира някакъв въображаем етап в бъдеще, когато ще е достигнала... съвършеното щастие. По някакъв начин смъртта на Виви я е освободила от тази задача. Вече нищо няма да е съвършено, защото Виви няма да е там да го сподели с нея. Дори Уила да доживее до сто години и да е заобиколена от деца, внуци и правнуци, майка ѝ все така ще ѝ липсва. Така че единственото, на което може да се надява, са неочаквани моменти на благодат. Като този. Уила се е срещнала с приятеля на Виви от гимназията. Видяла е снимки на майки си, на които тя е с очна линия, нанесена с туш, и плътно прилепнали джинси.

Сега Брет ще ѝ изпее песента, която е написал за Виви.

– Когато започнахме да се виждаме, нашата песен беше „Вкаменен от любов“ на Джърни – посочва Брет. – Някога чувала ли си Джърни?

Уила се пробва.

– „Не спирай да вярваш“?

– Да. „Вкаменен от любов“ е друга тяхна песен. Слушахме я на касетка в моя „Скайларк“ и Виви я пренавиваше отново и отново, увеличавахме звука, отваряхме прозорците и пеехме с пълно гърло. Тази песен започна да се отъждествява с гимназията за мен. – Следва нов акорд от китарата му. – Ти имаш ли си такава песен?

– „Замък на хълма“ – цитира Уила. – На Ед Шийрън. – Струва й се, че Брет може да приеме Ед Шийрън за наивен, но лицето му светва.

– Да, именно, още една песен за влюбен тийнейджър.

Да, една от песните на Уила и Рип е. Танцуваха на нея на сватбата си.

– Честно казано, ние с Виви дори не бяхме сигурни точно какво означава „вкаменен от любов“. Мислехме, че това е най-чистата и хубава любов, която може да преживее човек, първата ти любов.

Уила кима разбиращо. Съгласна е. Рип, нейният единствен и неповторим!

– В края на песента има една строфа: „Златно момиче, аз ще те задържа завинаги“. Това беше отправната точка за моята собствена песен. Виви беше моето златно момиче. За мен тя беше над всички. – Поглежда към Уила. – Това важи и до ден днешен.

– Ще я изпееш ли? – шепне Уила.

Брет потропва по китарата за ритъм и после подхваща песента. Мигом те грабва, малко нещо блус, малко фолк, но с привкус на рок. Гласът на Брет е... секси. Не това е думата, с която иска да си послужи Уила, но е подходяща. Гласът му притежава сила, нежност и намек за дрезгавина. *Ти си моят слънчев лъч и светлина, моето съкровище, моят трофей; ти си огънат в очите ми... моето златно момиче, моето така смело момиче, ще разчистя пътя ти и ще пазя сърцето ти.*

Уила не може да повярва колко хубава е песента. Също толкова добра е като парчетата на Ед Шийрън. Когато Брет свършва, Уила ръкопляска като побъркана.

– Моля те, изпей я пак – настоява. – Искам да те заснема, та да я имам.

Мисли си, че той сигурно ще се дръпне от идеята да бъде заснет, но той се усмихва и се поизправя. Слънцето огрява лицето му, а зад него се виждат дюните и тънка синя ивица от океана. Втория път песента звучи още по-добре. Сърцето на Уила се свива заради текста и макар да не е ходила в Охайо, изведнъж е обратно там с майка си през осемдесетте години, качила е крака на таблото в колата на Брет, която се тресе от басите на уредбата, през прозорците нахлува вятър и носи аромата на прясно окосена трева, сърцето й е изпълнено със страст, с копнежи. Но при положение че няма как любовта да е по-сладка от това, какво е търсела Виви?

Уила завижда, задето някой е обичал толкова много Виви, та да й напише тази песен. Също така е озадачена, че никога не я е споменавала. Пред никого.

Когато Брет свършва, Уила заявява:

– Не мога да повярвам, че не си известен.

– Ами, именно това е остатъкът от историята – отговаря Брет.

Остатъкът от историята. Тонът му – и факта, че сега е мениджър на „Холидей Ин“ в Ноксвил, Тенеси – сочи, че историята не свършва, както би трябвало да свърши.

– Чела ли си книгата на майка ти? – интересува се Брет.

Уила кимва колебливо. Започна да чете „Златното момиче“ веднага след телефонния им разговор, но все още е на първа глава. Вечер е така уморена, че понякога заспива, без да е завършила и една страница.

– С групата ми отпътувахме за Лос Анджелис, за да се срещнем с шефовете на „Сенчъри Рекърдс“.

– Да не би да не са харесали песента?

– Не харесаха „Парматаун Блус“; заявиха, че била прекалено регионална. И наистина беше. „Златното момиче“ обаче я харесаха. Позволиха ни да направим демонстрация в студиото им и после поискаха да останем за постоянно в Лос Анджелис. Можехме да напишем още песни, да свирим в по-големи зали и да се опитаме да се представим пред света, докато работим върху албум. – Брет замълчава. – После майка ти се обади да ми съобщи, че е бременна.

– Какво? – изумява се Уила. Скача на крака и трябва мигом да се изпишка. – Почакай. Веднага се връщам. Две секунди.

Уила изтичва до тоалетната и си мисли: „Имам брат или сестра!“. Уила е чела истории във фейсбук за хора, натъкнали се на изненади при генеалогичните си изследвания, но честно казано, ги е намирала за недостовърни. Сега обаче! Уила има по-голям брат или сестра и *това* е причината Брет Каспиън да шофира през седем щата, за да пристигне тук.

Но докато си мие ръцете и изучава отражението си в огледалото, Уила си казва: „Не това ще ми каже. Ще ми съобщи нещо друго“.

Проклина се, задето не напредна повече в книгата.

Когато Уила се връща на мястото си до масата, Брет изглежда, сякаш се чувства крайно неудобно.

– Приемам, че Виви никога не ти е казвала как е забременяла в гимназията.

– Не – отговаря Уила.

– Ами – подхваща Брет. Има вид, сякаш се колебае дали да продължи. – Позвъни ми в Калифорния да ми съобщи, че е бременна и аз хванах самолета към вкъщи.

Уила усеща как изяденият сандвич с бекон, маруля и домати се бунтува в стомаха ѝ. Какво ли предстои да чуе?

– Втората половина на това лято беше време на голямо объркване – продължава Брет. – Сега от разстояние го съзирам по-ясно. Ние бяхме просто деца. Не бяхме сигурни как да постъпим. В една минута Виви заявяваше, че иска да задържи бебето, а в следващата посочваше как сме прекалено млади да бъдем родители. Не знаеше как да действа във връзка с „Дюк“. Искяхме бебето и да останем заедно, но също така искахме бъдеще.

– Майка ми аборт ли е направила? – пита Уила.

– Така и не ни се наложи да вземаме решение – промълвява Брет. – Тя се появи в къщата ми рано една сутрин и каза, че е пометнала.

Уила занемява. Майка ѝ я е излъгала! Излъга я в самото ѝ лице!

– Пометнала е? Изгубила е бебето?

– Да – потвърждава Брет. – Аз доста се разстроих, но ми се струва, че майка ти беше облекчена. При всички случаи ни беше спестено да вземаме решение.

– И после какво се случи?

– После... Аз се върнах в Калифорния. Виви замина за „Дюк“ и това беше последният път, когато я видях.

– Ами музиката ти?

– Така и не потръгна – промърморва Брет. – Нямахме ме само две седмици, но като се върнах, Джон Зубоу вече работеше върху друг проект. Другите от групата, Уейн и Рой, ме виняха, задето съм пътувал, но истината беше, че нямахме пари и на тях им липсваше Парма, искаха просто да си отидат у дома. Аз настоявах „Златното момиче“ да излезе като сингъл, но Зубоу не беше от хората, които си падат по един хит. Искаше да вкара пари в група, която ще се окаже дълготрайна. Издирваше следващия „Аеросмит“.

– Песента е добра – отсича Уила. – Значи е умряла неродена? Никой не я е чувал?

– Зубоу искаше да я продаде на друг да я запише. Джон Хайат прояви интерес, но аз не исках да я продавам. Не желяех да чуя Джон Хайат или Джон Фогърти да изпълняват песен, която бях написал за Виви. – Брет се смее. – В добавка на това, че съм мениджър на „Холидей Ин“, през промоционалния час на бара в петък вечер свиря на китара. Когато се случи футболен уикенд, пълни се доста, всички фенове на „Волънтиърс“ са там. Изпълнявам предимно кавъри, но винаги вмъквам и „Златното момиче“. Има хора, които си мислят, че са я чували преди, а аз ги шокирам, като им казвам как съм я написал аз. Качих я на дискове и ги продавам от кашон за три долара парчето. Дотук съм продал шестстотин двайсет и четири. Все си повтарям как някой от тези дни ще попадне в точните ръце.

– Негодуваш ли срещу майка ми, задето е съсипала големия ти шанс? – иска да научи Уила.

– Боже, тогава не. Осъзнавах, че не е забременяла сама – отговаря Брет. – Сега ли? Чуй ме, винаги съм вярвал, че нещата се случват, както е трябвало да се случат. Ако е било писано да съм голяма рок звезда, някой друг щеше да ме открие. В Тенеси е пълно с хора от музикалния бизнес, дори в Ноксвил. – Поклаща глава. – Моля те, не се чувствай зле заради мен, ако това правиш. Животът ми е хубав, Уила, и съжалявам за малко неща. – Прибира китарата в калъфа, все едно завиваше малко дете в леглото му. – Ще ми се да бях успял да видя майка ти. – Усмива се към Уила. – Но да срещна теб, беше мила изненада.

Пътуват в мълчание обратно към града. Ако Уила беше в нормалното си състояние, щеше да се покаже ведра и умна и да разпитва за живота в Ноксвил или друга безопасна тема. Но е напълно ангажирана от новината, че Виви е забременяла като тийнейджърка и е изгубила бебето.

Брет явно забелязва, че нещо не е наред.

– Добре ли си? – пита я. – Появата ми успя ли да преобърне света ти надолу с главата?

– Не е това – отронва Уила. – Просто... Претърпях три спонтанни аборта.

– О, Уила, ужасно съжалявам.

– В момента съм бременна. – Уила стиска устни. Нима го произнесе на глас? Нима разкри пред Брет Каспиън, мъж, когото познава от четири часа, че е бременна, преди семейството ѝ да е узнало?

– Поздравления – произнася предпазливо Брет. – Колко си напреднала?

– Единайсет седмици – отвърща Уила. – Така че още не съм извън

опасност. Преди съм стигала до петнайсетата седмица и после...

– О, Уила.

– Когато пометнах първия път, питах майка ми дали някога го е преживявала – обяснява Уила. – И тя отговори „не“.

– О – отронва Брет.

– Търсех съчувствие, разбира се – продължава Уила. – Но също така и *причина*. Дали съществува семейна история на спонтанни аборти? Майка ми излъга. Каза „не“. А отговорът е бил „да“. – Пристигат при ферибота. Уила паркира; имат още малко време, преди на Брет да му се наложи да тръгне.

– Ами – подхваща Брет. Въздъхва и Уила се чувства виновна, задето го въвлече в семейната им драма. – Едно от нещата, което ми мина през ума, когато прочетох книгата на майка ти, е...

Уила изкривява физиономия.

– Не си я чела, нали? – пита Брет.

Само на трийсет и осма страница съм – признава Уила.

Брет вдишва дълбоко.

– Ами, в книгата ситуацията е същата като нашата с майка ти. – Смее се. – Определено Стот Макълмор съм аз. Но в книгата момичето, Алисън, се обажда на Стот в Калифорния, за да му съобщи, че е бременна, и всъщност лъже. Изкарва се бременна, защото се бои, че ще изгуби Стот, който ще поеме живота на музикант. И тъй, той се връща от Калифорния и седмица или две по-късно тя му казва, че е изгубила бебето.

Уила ахва.

– Значи мислиш, че майка ми... се е престорила? Изобщо не е била бременна? Не е пометнала? Излъгала те е?

Брет движи дланите си, все едно претегля нещо на везни.

– Не съм сигурен какво да си мисля. Като се обърна назад, минава ми през ума, че *е възможно* да е излъгала. Все още не се беше възстановила емоционално от загубата на баща си и изведнъж аз също заминах, за да започна нов живот без нея. Тя беше самотна, тъжна и... отчаяна, точно като Алисън в книгата. – Брет поглежда навън и клати глава. – И също като Алисън, щом се прибрах у дома, тя изгуби интерес. Замина за колежа, без да погледне назад.

Уила е силно огорчена от това.

– Не мисля, че майка ми би постъпила така. Тя беше добър човек. И също така изключително силна и самоуверена личност.

– Сигурен съм, че е била такава като възрастна – уверява я Брет. – Но като седемнайсетгодишна воюваше с внушителни демони. Начинът, по който описва Алисън в книгата, ми звучи точно като Виви, която познавах аз.

– Може би е избрала Алисън да излъже за бременността, защото така историята става по-добра – допуска Уила. – Обичаше да вкарва много драма в романите си.

Брет въздъхва.

– Единственият човек, който знае каква е истината, е майка ти и за съжаление, тя не е тук, за да ни каже. – Отваря вратата и се навежда да целуне Уила по бузата. – Майка ти беше човешко същество, Уила, също като всички нас. – После Брет слиза, затръшва вратата и маха през

отворения прозорец. – Благодаря ти за днешния ден. Нека да поддържаме връзка.

– Добре – съгласява се Уила. Има желание да го увери, че майка ѝ не го е излъгала и не е саботирала шансовете му, защото е била самотна и несигурна през юношеските си години в Охайо, но после осъзнава, че казаното от Брет е самата истина: единственият човек, който знае истината, е Виви. Ами ако Виви все пак е излъгала за бременността? Това спокойно би могло да е причината да не обели и дума пред никого за Брет Каспиън, романтичните им отношения и песента. Може би се е срамувала. И това също така би обяснило защо Виви заяви пред Уила, че не е претърпявала спонтанен аборт. *Защото не се е случвало.*

Мамо, какво си направила, мисли си Уила.

Уила се чувства, сякаш е длъжна да се извини на Брет, някак си да оправи нещата.

Като се връща в „Мъничето“, праща клипчето със „Златното момиче“ на рекламната агентка на майка си; може би Флор познава някого в музикалния бизнес, може би това ще е първата крачка към намирането на агент за Брет.

После Уила гледа клипчето. Три пъти един след друг.

ВИВИ

Единственият човек, който знае каква е истината, е майка ти и за съжаление, тя не е тук, за да ни каже.

Тук съм! Тук горе, мисли си Виви.

Майка ти беше човешко същество... също като всички нас.

Брет!, възкликва наум Виви. Не е сигурна, че заслужава добротата му.

Същата вечер, докато всички спят, Виви не успява да се удържи. Връща се до лятото на 1987 година.

Брет съобщава на Виви, че групата им, „Бягство от Охайо“, се е сдобила с платен ангажимент, бар мицва в „Холидей Ин“ в Индипендънс.

– Шестстотин долара! – обявява той. – По двеста на човек! За една вечер работа!

– Може ли да дойда да гледам? – пита Виви.

Брет придобива смутен вид.

– По-добре да не го правиш – отвърща. – Частно събиране е и сигурно плащат на човек.

– Няма да ям нищо! – упорства Виви. – Просто искам да те чуя.

– Ще се видим после – настоява той. – Ще отидем до езерото. Какво ще кажеш?

Виви се съгласява, макар да се чувства отблъсната. Прекарва часовете, през които Брет свири на бар мицвата, да се рови в чекмеджетата и дрешника си. След шест седмици заминава за „Дюк“. С Брет не са обсъдили какво ще се случи, след като Виви отпътува, защото темата разстройва и двамата им. Виви е обмисляла всъщност да не заминава за „Дюк“; колебае се дали да не отиде в „Денисън“, където също ѝ предложиха стипендия. Добро учебно заведение е и е само на два часа път.

Брет може да идва всеки уикенд. Ако я настанят в единична стая, той може да живее в общежитието ѝ.

След ангажимента Брет закъснява с един час да вземе Виви, но вместо да се извини, ликува заради новините. На бар мицвата имало гост, чичото на детето, Джон Зубоу, който е голяма клечка в „Сенчъри Рекърдс“. Та той ги харесал как звучат! Искал да заминат за Лос Анджелис!

Виви държи Брет за ръцете и подскача. Усеща как сърцето ѝ се пръсва на хиляди парченца.

Джон Зубоу купува самолетни билети за Брет, Уейн и Рой. Лятото заедно на Виви и Брет е съкратено с шест седмици. Брет напуска Охайо, а Виви остава. Беше планирано да се случи обратното.

Виви откарва Брет до летището. В шок е. Всичко се случи така бързо; тя не е готова, не иска Брет да заминава и ако трябва да е съвсем честна, би признала, че не желае Брет да става рок звезда. Всичко, за което успява да мисли, е как Брет ще се кичи с красиви момичета, както За За Габор с диаманти. Но се налага да се преструва на ентусиазирана и оптимистична.

– Ще се получи – уверява го. – Песента е върхът.

– Твоята песен е – припомня Брет.

– Песента е *твоя* – настоява Виви. Преглъща болезнената буца в гърлото си. – Дали ще се върнеш, преди да замина?

– Не съм сигурен – отговаря той и гали ръката ѝ с палеца си. Виви има спомен как той прави същото на погребението на баща ѝ. – Надявам се.

Виви знае, че той лъже, надява се на обратното. Надява се групата да успее и да започнат нов живот в Лос Анджелис.

– Може би ще е най-добре да забравя за „Дюк“ и вместо това да постъпя в колеж в Лос Анджелис – предлага тя.

– Не, Виви. Ти имаш бъдеще.

Тя заплаква.

– Не ме е грижа за бъдещето ми. Искам да съм с теб.

Брет запява песента много меко, а Виви плаче така безутешно, че ѝ се налага да отбие на шосе 480 и да предаде волана в ръцете на Брет. Виви се хули, задето си позволи да се влюби така лудо. Ами ако беше казала: „Не, благодаря“, когато Брет я попита дали иска да я закара до вкъщи след наказанието му? Ако беше отговорила: „Ще взема автобуса“? Ами ако се беше задържала съсредоточена върху уроците? Можеше и да дочуе, че групата „Бягство от Охайо“ е била открита от звукозаписна компания, и щеше да си каже „О, супер“, но нямаше да е така празна и измъчена.

Пред терминала за заминаващите Виви и Брет се отдават на дълга целувка и Виви казва:

– Ще си върхът. Обичам те.

Брет се ухилва широко. Вълнението танцува по лицето му.

– И аз те обичам.

– Обади ми се – моли тя. – Когато можеш.

Той взема сака и калъфа с китарата от задната седалка. Уейн и Рой го чакат до входа.

– Да вървим, Каспиън! – провиква се Рой.

Брет целува Виви още веднъж, но не уцелва устата ѝ. Вече го няма, мисли си тя. Проследява го с поглед как скача на тротоара и се насочва към Уейн и Рой. Потъва в сградата на терминала, без да се обърне да помахва. Автоматичните врати се затварят зад него и Виви си мисли:

„Трябва да намеря начин да си го върна“.

Не може да задържа храна. Не може да спи. Майка ѝ демонстрира рядка проява на съчувствие.

– Сигурна съм, че е трудно да го оставиш да си тръгне. Но нали знаеш какво казват, ако е писано да сте заедно, той ще се върне за теб.

Виви записва този афоризъм, плагиатстван от Халил Джубран, и го залепва на огледалото в банята, но четенето му не ѝ е от помощ.

Подът на таверната „Парма“, където Виви обслужва маси това лято, лепне от бира и вътре мирише на пилешки крилца. Интериорът е обект на променливо мигащо осветление, идващо от машините за пинбол. Саундтракът е Ван Хален, Хауърд Джоунс, Рън-ДиЕмСи. След отпътуването на Брет Виви превключва на автопилот. Взема поръчките, без да слуша внимателно. Трябва да си напомня да се усмихва, бакшишите ѝ зависят от усмивката – и се пробва да флиртува с мъжете, които идват след фирмена игра на софтбоул, но всичко ѝ се струва фалшиво и мръсно.

Минава цяла седмица без нито дума от Брет. Виви знае, че той е отседнал в хотел; осъзнава, че няма как да провежда разговори на дълго разстояние от стаята си. Проверява пощенската кутия. Дали е писал, както ѝ обеща? Колко дълго би пътувало писмо от Калифорния до Парма?

Отслабва с два килограма. Майка ѝ твърди, че е „само кожа и кости“ и всъщност започва да носи лакомства у дома – братвурст, пирожки, кутия понички „Джак Фрост“. Виви не желае нищо от това.

На 20 юли Питър Улф от групата „Джей Гайлс“ ще пее в „Блосъм“ и Брет и Виви са си купили билети. Брет ги остави на Виви и ѝ поръча да отиде с друг, но с кого? Дава билетите на колежка на име Тами.

– Сигурна ли си? – пита я Тами. Когато Виви кимва, Тами я прегръща с една ръка през шията. Това е единственият човек, докосвал Виви, откакто замина Брет.

На следващия ден по пощата пристига картичка. Отпред е снимка на надписа „Холивуд“. Отзад пише: Отседнали сме в „Мариот“ в Бърбанк, стая 331. Звънни, ако можеш. Записваме демо версия на „Златното момиче“. Липсваш ми! С обич, Брет

Липсваш ми! С обич, Брет. Виви препрочита това четиринайсет пъти в опит да го накара да гласи *обичам те*. Защо не е написал *обичам те*?

Сега поне разполага с телефонен номер. Може да му се обади.

Същата вечер в таверната „Парма“ една красива двойка изпъква сред останалите посетители – млади и свежи са и имат вид, сякаш са изскочили от списание. Облечени са в един и същ нюанс на светлосиньо. Проявяват интерес към Виви, питат я от колко време живее в Парма.

– Живяла съм тук през целия си живот – отговаря тя, но добавя, че в края на август заминава в колеж.

Жената, която е руса и носи крепонена лятна рокля и лента в тон с нея на главата, се интересува къде ще учи Виви.

– В университета „Дюк“ – отвръща Виви.

Мъжът в светлосиня тениска с якичка заключава, че Виви трябва да е умна. „Дюк“ е отлично учебно заведение.

Жената поръчва зеле и нудли.

– Откакто забременях, ми се дояждат супер странни неща – обяснява.

Виви примигва.

– *Бременна си?* – Жената е слаба; Виви никога не би допуснала.

– Само дванайсет седмици – уточнява. – Сутрешното ми прилошаване беше наистина тежко, а щом започнах да мога да задържам храна, ядяха ми се все странни комбинации.

– Като зеле и нудли! – допълва мъжът.

Когато Виви се прибира от работа, звъни в хотелската стая в Бърбанк. Няма отговор. В Парма е девет и половина, шест и половина на Западния бряг. Брет трябва да е на вечеря. Виви се чуди дали Брет, Уейн и Рой ядат в „Макдоналдс“ всеки ден или може би Джон Зубоу ги води в „Спаго“, „Айви“ или други ресторанти, за които четат по списанията. Два часа по-късно, след като майка ѝ вече си е легнала, Виви звъни отново. Промъква се на пръсти до кухнята долу и шепнешком моли рецепционистката за стая 331.

Никой не отговаря.

В Лос Анджелис е само осем и половина, изтъква сама пред себе си. През лятото много пъти това е часът, когато Брет идва да вземе Виви.

Връща се в леглото и сънува жената в синята лятна рокля с лента на главата. Двойката ще има малко момченце; Виви го предчувства.

Буди се отново в четири без петнайсет. В Лос Анджелис е един без петнайсет. Брет със сигурност се е прибрал. Виви слиза долу да използва телефона.

Рецепционистката я свързва със стая 331. Отговор няма.

Не е в стаята си в един без петнайсет. Навън е и... се забавлява? Виви си преговаря какво знае за Лос Анджелис: Холивуд, Бевърли Хилс, Мълхоланд Драйв, Малибу. Той е на парти с хората от звукозаписната компания, което означава модели с топирани коси и блестящи лилави сенки за очи, в тесни кожени поли и на високи токове. Виви е гледала стотици часове MTV; знае какъв е животът зад сцената.

Седи в тъмната кухня и ѝ става ясно защо Брет не беше написал на пощенската картичка, че я обича. Надраснал я е; продължава напред.

Отново звъни в хотела. Няма отговор. Майка ще се докара до хипервентилация, когато получи сметката. Всеки път когато някой вдигне в Калифорния, ще се таксува поотделно.

Нещата бяха по-добре, когато Виви нямаше номера на Брет, защото тогава не знаеше със сигурност, че той не си е в стаята в един сутринта.

Заспива на кухненската маса и се буди с перленорозовата светлина на зората и лая на съседското куче. Пет и двайсет е, два и двайсет в Калифорния. Виви поглежда към телефона.

Не звъни, нарежда си. По-добре е да не знаеш. Ще изчака, докато не стане време да тръгва за работа в единайсет и трийсет. Може и да събуди Брет, но поне той ще си е в стаята. Ако звънне сега и го няма, светът ѝ ще се срина. И бездруго не е на себе си заради недостига на сън.

Не звъни, повтаря си. Може би е най-добре да изчака до утре или вдругиден. Нека Брет да се почуди малко с какво е заета *тя*.

Да, точно така е редно да постъпи Виви. Да изчака.

Но е във властта на любов, ярост и паника. Чувства се, сякаш Брет е пропаднал в черна дупка. Ами ако му се е *случило* нещо? Ами ако е в болница или в затвора?

Бащата на Виви е покойник точно от шест месеца, но тя не може да спомене за това пред майка си. Не пита дали ще бъде отслужена литургия в памет на баща ѝ. Ясно ѝ е, че отговорът ще е „не“ – защото да се

самоубиеш, е грях. Виви е изгубила обичта на баща си; тя изчезна, когато той умря. Брет се опита да компенсира тази загуба. Постара се да обича Виви достатъчно за двама души. *Не може да го изгуби.*

Вдига слушалката и набира; вече е запаметила номера.

Брет вдига след две позвънявания.

– Ало?

Като чува гласа му, Виви губи контрол и заплаква.

– Виви? – произнася той. – Виви, ти ли си? Защо плачеш?

– Бременна съм – обявява тя.

Брет се връща у дома в края на седмицата и в събота вечер са отново на задната седалка на неговия буик „Скайларк“ и се любят. Виви е едновременно възторжена и опустошена. Изрекла е... чудовищна лъжа и сега ще ѝ се наложи да се справи с последствията.

Брет иска да запазят бебето. Родителите му са имали него малко след завършването на гимназията и още са заедно, още са щастливи.

И все така в Парма, отбелязва наум Виви. В боулинг лигата заедно с господин Емъри, учителя по математика. Някак си идеята да остане в Парма, която с радост би приела като своя съдба, когато оставяше Брет на летището, е изгубила блясъка си.

– Ами твоят шанс? – пита Виви. – Договорката ти със звукозаписната компания?

– Не е нещо сигурно, Виви. – Брет е описал на Виви какво е представлявал престоят му в Лос Анджелис. Записали песента, пели за собствениците на клубове и им казали, че следващата стъпка е да запишат достатъчно песни за албум. Но според Брет песните не прииждали една след друга. Стисна ръката ѝ и добави: – Вдъхновението ми не беше там.

Виви заявява, че не е сигурна какво иска да прави с бебето. Нужно е време да го обмисли.

Виви е уловена в змийско гнездо от лъжи. Преструва се, че ѝ е лошо; преструва се на замаяна. Опира длан в корема си и се съгласява, когато Брет обявява, че засега трябва да наричат бебето „Бъби“.

Често правят секс без предпазни средства. Няма как Виви да поиска от Брет да използва кондом или да я предпазва някак, при положение че тя вече е бременна. Сигурна е, че в резултат на това в крайна сметка ще забременее, което е най-отчайващата карма, която може да си представи.

Ще се престори, че е изгубила бебето. Отива до „Кеймарт“ да търси фалшива кръв, но продавачката ѝ обяснява, че не изнасят декорацията за Хелюин преди Деня на труда. Виви решава, че ще действа без фалшива кръв. Има усещането, че Брет – и може би мъжете като цяло – не е съвсем запознат как функционира женското тяло.

Изчаква още седмица, защото ѝ допада как са нещата между тях. Брет е свръхлюбящ, нежен и грижовен. Тя се е превърнала в неговата кралица; майка е на нероденото му дете.

През седмицата се случват две неща. Първото е, че Уейн и Рой се обаждат да питат дали Брет ще се върне в Лос Анджелис.

– Ти какво им отговори? – пита Виви. Опитала се е да игнорира факта, че си играе не само със съдбата на Брет. Уейн и Рой са оставени в пълно неведение.

Брет се ухилва.

– Обясних им, че избирам пръстен.

Тези думи не извикват главозамайването, каквото би очаквала Виви.

Второто е, че по пощата пристига пакет от „Дюк“. Вътре е програмата с часовете на Виви, график за ориентация на първокурсниците и документ за настаняването ѝ в общежитието: разпределена е в „Крейвън Куод“ в западния кампус. Може да се нанесе на 31 август. Изведнъж Виви съзира бъдещето като яркоосветена врата пред нея. Всичко, което се иска да стори, е да прекрачи. Но първо трябва да оправи нещата. Не може да повярва колко прибързано, колко недалновидно и преди всичко колко *себично* постъпи, като излъга. Майка ѝ донесе у дома от библиотеката на Каяхога книга за самопомощ със заглавие „Когато добрите хора вършат лоши неща“. На Виви ѝ е известно, че майка ѝ още се измъчва заради самоубийството на баща ѝ, заглавието на книгата ѝ проговаря. Тя е добрият човек, сторил нещо лошо. Тя.

В седем и половина на следващата сутрин Виви тръгва към къщата на Брет, защото знае, че родителите му излизат за работа в седем без петнайсет. Също така знае, че Брет спи, така че се вмъква вътре, качва се по стълбите, мушва се в леглото при него и притиска лице между плешките му. Толкова е топъл и Виви успява да подуши познатия ѝ мирис. Виви го обича по начин, по който знае, че няма да обича друг.

– Брет – прошепва.

Той се буди сепнат и се обръща, а като вижда, че е тя, придърпва я в прегръдките си.

– Какво правиш тук, Вив? Родителите ми тръгнаха ли на работа?

– Да – отвърща тя и заплаква. – Изгубих бебето.

– Какво? – ахва той. Надига се до седнало положение и стиска главата си. – Какво? Не! Не, Виви, не! – Тялото му започва да трепери; ужасна гледка е. Той *наистина* е разстроен, никога не го е виждала така разстроен. И всичко това, защото тя беше несигурна, глупава и жестока. Това кара Виви да заплаче още по-безутешно. Вината ѝ е така всепоглъщаща, че замалко не си признава. Но не, това ще влоши нещата.

– Съжалявам, Брет, чувствам се, сякаш се провалих – хлипа. – Чувствам се, сякаш вината е моя.

Той пита дали е сигурна, че бебето вече го няма; според него трябва да отидат на лекар. Отговаря му, че е сигурна. Също така обяснява, че не може да си позволи лекар, а не може да използва семейната застраховка. Той пита дали не е редно да направят тест за бременност. Тя приема с дълбока въздишка.

Излизат навън в лятната утрин и купуват тест от аптека в Мидълбърг Хайтс, не в Парма, та да не видят някого, когото познават. Аптеката е близо до „Пъркинс“ и Брет я пита дали иска да влязат да закусят.

Виви умира от глад, но не може да понесе да влезе в тази или друга закусвалня от веригата „Пъркинс“ – не е стъпвала вътре, откакто умря баща ѝ – и не желае да рискува и да се натъкне на Синди. Мисли си колко ли разочаровани биха били баща ѝ и Синди, ако знаеха какво е сторила. Беше такова добро хлапе, поръчваше си пържени филийки, картофени крокети и хрупкав бекон, пиеше кафе и четеше отзивите за филмите в „Плийн Дилър“, а после си проверяваше хороскопа.

Спомня си надеждата, с която развиваше онези миниатюрни, здраво навити свитъци и прочиташе какво я очаква като Козирог. Нищо в тях не навеждаше на мисълта, че би сътворила безредна ситуация като тази.

– Просто искам вкъщи – промълвява Виви. – В твоята къща.

Обратно в дома на Брет тя прави тест – отрицателен е.

Брет и Виви се връщат в леглото да поспят. Брет целува върха на главата ѝ и казва:

– Пак можем да се оженим.

Следващите няколко дни са напрегнати. Виви иска Брет да хване самолета за Лос Анджелис – дори предлага да плати за билета с парите, които е спестила от обслужването на маси, – но Брет отговаря, че не желае да тръгва, преди „тя да се е възстановила сто процента“. Виви го уверява, че се е възстановила.

– Трябва да се върнеш – изтъква Виви. – Уейн и Рой те чакат.

– Ела с мен – предлага той. – Ти си моята муза. – Прекарва пръсти по лицето ѝ, все едно се опитва да чете на Брайл. – Не мога да пиша песни без теб. Опитах се и не мога, Виви.

– Но аз имам да ходя в колеж – припомня му Виви.

– Нали каза, че може да постъпиш в колеж в Лос Анджелис. Можеш да избираш между Университета на Калифорния, Университета на Южна Калифорния.

Наистина го каза и тогава го мислеше. Не може да повярва колко различно се чувства сега; все едно с Брет са си разменили местата.

– Отивам в „Дюк“. – Прегръща го. – Съжалявам, просто мисля, че е най-добре да се придържам към плана си.

– Хубаво – отсича той. – В такъв случай ще се върна в Лос Анджелис. И ще отложим сватбата. – Изрича думите като заплаха, но работата е там, че Виви е облекчена.

Следващата седмица откарва Брет до летището.

– Ще се справиш отлично – уверява го тя. – Обичам те.

Брет се тътри към вратите на летището. Обръща се да ѝ помахва и потъва вътре.

Това е последният път, когато Виви вижда Брет Каспиън. Вечерта преди да потегли за „Дюк“, звъни в хотела му и му разбива сърцето.

– Марта? – шепне Виви със затворени очи. Лежи на зеленото кадифено канапе, все още в състояние на полусън. Повишава малко глас. – Марта?

Чува се шумолене. Когато Виви отваря очи, Марта седи на бялата емайлирана масичка с форма на бобено зърно с лице, насочено към нея.

– Да, Вивиан, тук съм. – Шалът на Марта е навит около китката и нагоре около ръката ѝ и изглежда като нещо средно между гривна и елегантна превръзка.

Виви спуска клепачи отново. През главата ѝ минава фразата *ще спя, като умра*.

– Искам да използвам второто си побутване – промърморва Виви. – Трябва да дам на Брет да разбере, че съжалявам.

– Той знае, че съжаляваш – уверява я Марта. – Всичко е написано в книгата ти.

– В такъв случай ще бъде ли всичко наред? – пита Виви. – Тайната ми няма да бъде разкрита, нали?

Не идва отговор. Виви се надига и като се обръща, вижда полите на роклята на Марта да изчезват през вратата.

– По-добре да е наред! – провиква се след нея, вече съвсем будна. – Ти взе административно решение.

Брет пак би могъл да каже на хората. Виви е номер две в списъка с бестселъри; разкритието му би могло да се окаже интересно дори само защото историята му отразява напълно сюжета на книгата. Интернет като нищо ще прогърми. Тайната на Виви ще излезе наяве и ще се превърне в сензация. Читателите не търсят ли вечно история зад историята? Ами ако Уила сподели с Карсън, Лио, Савана и Джей Пи? Какво ще си помислят? Ще приемат ли, че тя е само човешко същество като всички тях? Или ще я видят като нещо по-лошо?

Когато Виви написа книгата, разбираше, че съществува минимална вероятност Брет да научи за нея и още по-минимална вероятност да я прочете. В главата ѝ изниква изненадваща мисъл: може би някаква мъничка частица от нея, спотайваща се в тъмното ъгълче, където е съхранявала тайната си през всички тези години, е *искала* Брет да узнае истината. Може би е искала да се изповяда.

Взира се в тавана и плъзва длан по мекото кадифе. Не може да го отрече, чувства се по-лека, почти необременена.

ЕЙМИ

В понеделник Джей Пи си взема почивен ден и с Ейми отиват на плажа. Ейми си слага новия черен бански, който си купи оптимистично на осми януари, и се оглежда от всички ъгли. По талията има тлъстини, които заплашват да прераснат в пояс; ще се наложи да внимава как седи. Дупето ѝ е наедряло, но Ейми си мисли, че може би светът харесва такива. (Понякога в работата Лорна я стиска за задните части и казва: „Налято и свежо“, което явно е комплимент.) Ейми слага прозрачен бял блузон, нанася скъпия си слънцезащитен лосион и си пожелава да си беше направила педикюра – все пак работи в салон за красота!, – но Джей Пи обяви за намеренията си да си вземе почивен ден едва снощи. Спонтанно решение да прекара качествено време заедно с жената, която обича... Но е възможно да е шанс двамата да проведат „разговора“, споменат от него, нещо, което Ейми старателно отбягва.

Пръстена вече го няма в най-горното чекмедже. Джей Пи го е върнал... или го е преместил. Може да е в пикапа му. Вече за сламки ли се лови? О, по дяволите, може би, но все пак е логично планираното предложение да е отлагано заради смъртта на Виви. Не е *невъзможно* да го направи днес.

Джей Пи отговаря за храната. Ейми се надява да отидат до „Петачето“ за сандвичи, но Джей Пи се притеснява от евентуална среща с Джо Десантис, защото, както става ясно, Лио и Крус не си говорят. Джей Пи прави сандвичи с шунка и швейцарско сирене, гарнира ги с резенчета зряла смокиня и смес от майонеза и дижонска горчица, използва препечени филийки хляб с квас, който е купил от „Роден и израснал тук“. Добавя пакет чипс с вкус на кисели краставички (любимия на Ейми, мило допълнение), малко изстудено грозде и няколко бутилки вода.

Ейми забелязва, че няма алкохол – без бутилка розе „Шепнещият ангел“, шампанско или дори бира. Едва не го изтъква, но пикникът е организиран от Джей Пи и тя няма да се меси.

Залъгвала се е на тема предложение за женитба. Никой не предлага без шампанско.

Ейми влиза в дрешника за кърпи и очакванията ѝ се пръсват като ято балони за парти. Сега най-добрият възможен сценарий е двамата с Джей Пи да прекарат приятен, спокоен и релаксиращ ден на плажа. Взема раирания им плажен чадър, два шезлонга, книгата, която чете от Коледа насам, и онази, която чете Джей Пи, а тя е „Златното момиче“. Ейми се чуди дали да не я остави. Прекалено много ли ще е, ако поиска ден на плажа, без да водят Виви със себе си?

Виви е мъртва, напомня си Ейми. Непрестанната ѝ ревност е детинска и абсурдна. Прибира романа в чантата.

Когато най-сетне се наместват на предната седалка на пикапа му, тя пита:

– Къде отиваме?

– На „Дебелите дами“ – отговаря той.

– Казва се само „Дамите“ – поправя го Ейми.

– Като бях дете, винаги му викахме „Дебелите дами“.

– Ами, вече не е уместно да се използва това име. Обидно е.

Джей Пи се чумери.

– На „Дамите“ ще е претъпкано – отбелязва Ейми. – Какво ще кажеш за „Грейт Пойнт“?

– Твърде далече е – заявява Джей Пи и надеждите на Ейми са смазани. Дневните предложения за женитба винаги се случват на „Грейт Пойнт“; вечерните – на плажа „Стълбите“ по залез. – Но ти си права. На „Дамите“ ще е прекалено гъсто. Да отидем на „Пасището на Рам“.

Ейми няма сърце да каже не, но мрази „Пасището на Рам“, защото на този плаж е била първата среща на Джей Пи и Виви. Джей Пи е разказвал историята на Ейми – как срещнал Виви в химическото чистене, поканил я да излязат и я завел на плажа за деня, *което пък прерасна в пълноценен летен романс, довел до нашата сватба*. Джей Пи цитира историята пред Ейми през първата ѝ седмица в „Корковата тапа“ и тогава тя я сметна за сладка и романтична. Също така прие, че Джей Пи и Виви са щастливо женени, схващане, което в рамките на лятото беше подровено като пясъчен замък от прибоя.

Може би Джей Пи вече не свързва този плаж с Виви, но е безспорно, че определени места ти напомнят за определени хора. Подсъзнателно Джей Пи явно си мисли за Виви.

Е, на Ейми и Джей Пи ще им се наложи да си създадат свои спомени на „Пасището на Рам“, и то по-завладяващи.

Ейми пуска музика – „Пърл Джем“, защото е група, която и двамата харесват, – и качва босите си крака на таблото, но после ги сваля заради необгрижените стъпала. Посяга към ръката на Джей Пи. Ще е забавно. Релаксиращо. Така нужно подновяване на свързаността помежду им. Денят е красив, небето е кристалносиньо, влажността не е прекалено висока и подухва лек ветрец. Ниската растителност и откритите терени на път към „Пасището на Рам“ напомнят на Ейми за снимки от африканската савана, но после на хоризонта се появява тънка синя лента. Вляво зърва да наднича „Малкото езеро от Пасището на Рам“, което е опасно от азиатска шипка в пълния ѝ цъфтеж в бяло и розово. Ейми прекарва толкова дълги часове във фризьорския салон, че забравя как останалата част от острова е

там, навън, и парадира с красотата си.

– Ти беше прав – промълвява. – Същински рай.

Отварят шезлонгите и разгъват одеялото, поставят охладителя под сянката на чадъра. Джей Пи си съблича тениската и Ейми го изучава. Не са правили секс от седмици – за последно се случи няколко дни преди да бъде убита Виви – и изглежда, сякаш е свалил малко от килограмите, натрупани, когато отвори „Фунийката“ за сезона (прекалено много сладолед с прасковен сладкиш). Все така обаче тялото му не е нещо забележително, но Ейми не я интересува външният му вид. Обича него самия. Наистина го обича. Дали магията се е поизносила леко? Дали страстта помежду им се е свела до нещо по-умерено? Да, разбира се. Тези неща се случват. Но все още е налице пламъче, енергия.

Тя опира длан в гърба му и се опитва да го завърти за целувка, но той се втурва към водата. Темпераментен и безстрашен плувец е; за него е без значение колко са големи вълните или колко е студена водата. През годините Ейми е преодоляла повечето си страхове, но си остава фактът, че не е расла близо до океана. Ходи на плажа от време на време и като го прави, то е на категорично по-спокойния и топъл „Прибоя“.

Зад Джей Пи зърва тъмната и лъскава глава на тюлен и макар да носи определен възторг да виждаш животни в естествения им хабитат, известно ѝ е, че присъствието на тюлени подсказва и за акули. Отива до водата и позволява на пенливите вълни да погаят стъпалата ѝ, но няма да влиза.

Връща се при лагера им и решава да се опъне на одеялото, вместо да сяда на шезлонга. Отваря книгата си доста вяло. Толкова отдавна я е изоставила, че сигурно ще трябва да я започне наново.

Когато Джей Пи се връща, бърше главата си с кърпа и пита:

– Искаш ли да се поразходим?

– Тъкмо се наместих.

– О, добре – отговаря той. Вместо да седне на шезлонга, тръсва се на одеялото до нея. – Ейми?

Тя се надига и се опира на лакти, гълта си корема и стяга бедрата си.

– Джей Пи?

Той мълчи за секунда и Ейми осъзнава, че моментът, от който се е ужасявала, е настъпил. *Вероятно ще трябва да поговорим на някакъв етап.*

– Знам, че нещата не бяха лесни за теб, откакто умря Виви.

Меко казано.

– Не се тревожи за мен – отвръща Ейми. – Аз се тревожа за теб и за децата.

– И аз се тревожа за децата – промърморва Джей Пи. – Трябва да ги направя свой фокус.

– Разбира се – съгласява се Ейми. Като опира до децата, проявява известна сдържаност. Не е виждала никого от трима им, откакто умря Виви. – Може би е редно да ги поканим на вечеря? – Това ѝ се струва солидна начална точка, но за тяхното семейство вечерята е непостижима мечта. Джей Пи работи във „Фунийката“ до десет часа всяка вечер, Уила живее в семейно блаженство с Рип, Лио заминава за колежа след месец, а Карсън също работи вечер, плюс това се извинява, но не си пада по семейни вечери.

– Ейми – подхваща Джей Пи. – Искам почивка. Не, това е подвеждащо.

Искам да се разделим. Искам ти да се изнесеш. Искам всеки от нас да поеме по различен път.

Думите му засипват Ейми като куршуми и челюстта ѝ увисва все повече, докато устата ѝ не зейва напълно. Знае, че сигурно изглежда шокирана, но не е шокирана. Ако трябва да е напълно честна, би признала, че в секундата, когато позволи на Джей Пи Куинбъро да я целуне в магазина, след като бяха изпили две и половина бутилки „Кристал“, знаеше, че нещата ще приключат точно така – Джей Пи ще пререже връзката, ще реши, че не си струва да я запазва.

– Съжалявам – добавя Джей Пи, но Ейми разчита в тона му, че изобщо не съжалява, а по-скоро изпитва облекчение. Смъртоносният удар е нанесен. Десетте години, инвестирани от Ейми в тази връзка, са заличени от няколко изречения. – Ти си прекрасно момиче...

– Спри – прекъсва го Ейми. – Без снизхождение, моля те. – Гласът ѝ е изненадващо ясен и твърд, приятна промяна от обичайния напевен тон, използван за Джей Пи в опитите ѝ да звучи очарователна, сладка, лековата. – Това има ли нещо общо със смъртта на Виви?

– В известен смисъл – отвръща Джей Пи. – Направих самоанализ. Нямам верните чувства към теб. Ти заслужаваш да бъдеш обичана и обожавана.

– И ти не ме обичаш? Не ме обожаваш?

– Не.

Няма шикалкавене, няма мъглявост, няма място за други тълкувания освен едно и Ейми е благодарна за това. Джей Пи ѝ спестява заблудите, че има надежда. А без надежди Ейми е свободна да бъде честна.

– Изобщо не трябваше да допускам да ме целуваш онзи пръв път – заявява. – Знаех, че е погрешно, знаех, че просто си нещастен в брака си и търсиш одобрение от привлекателна жена.

– Ти беше отговорът на молитвите ми – обяснява Джей Пи. – През онова лято всеки ден бях щастлив. Нямах търпение да се събудя и да отида на работа. Ти беше слънцето.

– Бях заслепена от чувствата си към теб. Ти беше по-възрастен, беше изтънчен, толкова красив, така... забранен. – В това се криеше част от привлекателността, Ейми го знае, Джей Пи беше принадлежал на друга.

– Исках да се получи, Ейми. Положих максимални усилия. Мисля, че когато ти се нанесе при мен...

Да, когато Ейми се нанесе при Джей Пи преди три години, нещата станаха стресиращи и стресът погуби романтиката. Децата бяха по-големи; имаха си своите мнения и своята лоялност. Но Ейми се нуждаеше от място, където да живее, и с Джей Пи бяха двойка от близо седем години, така че имаше логика. Трябваше да поддържа своята независимост обаче. Трябваше да наеме или дори да купи свое жилище.

– Винаги съм ревнувала от Виви – признава Ейми. – Бяхте разведени, но двамата все така бяхте зависими един от друг. Дори след като прекарахме заедно години, тя все така беше най-важната жена в живота ти. Никога не съм била аз, винаги Виви. – Очаква Джей Пи да опровергае думите ѝ, но той не коментира. – Ти все ме подкачаше, че ревнувам от Виви. Твърдеше, че е абсурдно, че съм прекалено несигурна. Но аз просто реагирах на факта, че винаги съм номер две. – Сега гневът ѝ започва да избива на повърхността. Чувства го като киселина, която иска да запрати към него. –

Не биваше да вярвам и на дума, излязла от устата ти. Трябваше да си тръгна преди години. Ти открадна най-хубавите години от живота ми.

– Само на трийсет и три си. Все още има предостатъчно време да срещнеш друг и да си родиш бебе.

Той е прав. Сега Ейми е свободна, може да срещне друг и да забременее, докато с Джей Пи такава възможност не съществуваше. Беше си направил вазектомия след раждането на Лио.

– Помниш ли вечерта, когато отиде на вечеря у Савана? – пита го тя. – Шпионирах ви през задния прозорец на къщата.

– Стига и ти. – Задържа взора ѝ. – Направила си го? О, това е падение дори за теб, Ейми. Осъзнаваш, че със Савата сме само приятели...

– Преди не бяхте приятели. Преди я мразеше.

Джей Пи признава това, като навежда глава.

– Отношенията ни са сложни. Имаме много съвместна история. Познавал съм Савана през целия си живот. Много по-дълго от Виви.

Ейми е чувала всичко това и преди. Джей Пи и Савана израснали заедно в „Игрище и весло“, две изключително привилегирани деца с общи спомени за тенис мачове, регати, родителите им се смеят и пият джин с тоник на терасата.

– Изглеждахте доста удобно в компанията един на друг.

– Скърбяхме.

– Ами, когато си тръгнах от Юниън Стрийт, отидох в „Газената лампа“ и се натъкнах на Денис – добавя Ейми.

– Пфу, горката ти – коментира Джей Пи.

– Покани ме на танц – продължава Ейми. – После се натискахме на предната седалка на пикапа му.

Джей Пи се отдръпва леко. Това смущава ли го? Дали ревнува? Ейми не беше планирала да разкрива пред Джей Пи за тази недискретност, макар че се е връщала няколко пъти към онзи момент, откакто се случи. Денис се показва изненадващ джентълмен пред Ейми, беше почтителен, мил, щедър (плати за всички питиета) и освен това се оказа проникателен, забавен и откровен.

– Недей да оставаш с Джей Пи – каза ѝ. – Не е достатъчно добър за теб. Дори Виви казваше, че заслужаваш някой по-млад, с повече енергия.

И после, по-късно вечерта, докато се целуваха доста страстно в пикапа му, той прошепна:

– Винаги съм те смятал за толкова секси, наистина секси.

Ейми се поласка от думите му, защото на коя жена не би се харесало да ги чуе? Тя самата никога не беше намирала Денис за особено привлекателен, макар че издутината на джинсите му онази вечер имаше интригуващи размери. (Не е чак толкова отмъстителна, та да спомене този факт пред Джей Пи.)

– Натискала си се с Денис – произнася Джей Пи с равен тон. – Забрави онова, което казах за падението ти по-рано.

– Просто скърбяхме – връща му го Ейми. Чисти песъчинките от прасеца си. – Най-добре да тръгваме. Имам да си опаковам нещата.

– Не е нужно да се изнасяш днес – отвръща Джей Пи.

– О, нужно е и още как – отсича Ейми. Вече е способна да предвиди какво ще ѝ каже Лорна: *Разбира се, че можеш да отседнеш при мен, гълъбче. Остани колкото желаеш.*

– Денят е толкова красив – коментира Джей Пи.

– Ако искаш да прекараш приятно на плажа, трябваше да протакаш до следобед – заявява Ейми. – След десет години заедно какво са още няколко часа?

Джей Пи овесва глава и на Ейми все пак ѝ дожалява. Това лято е работил всеки ден, с изключение на деня на възпоминателната служба за бившата му жена, в края на която Денис го беше фраснал в лицето.

– Ти остани – казва му. – Ще взема пикапа, ще отида да си събера нещата и ще се върна след няколко часа, а ти можеш да ме оставиш у Лорна.

Той се отпуска назад върху одеялото.

– Благодаря ти. Не го заслужавам.

Не го заслужава. Заслужава да го изрита в лицето. Заслужава да го остави да си извика такси, за да се добере до вкъщи, а ако мобилният му телефон няма сигнал, може да повърви. Ейми облича блузона и се отдалечава, мисли си, че макар болката да е прясна и да е вероятно да се намира в емоционален шок, който ще я напусне, като осъзнае на какво е било подложено сърцето ѝ, ще премине през това. Ще го надрасне. Хора слагат край на връзките си постоянно, всеки ден. Ейми не е нищо специално.

Обмисля да напише съобщение на Денис и да го уведоми, че сега е свободна жена, че Джей Пи ѝ е теглил шута, но решава, че той ще узнае и сам посредством нантъкетската мрежа за сплетни. Несъмнено ще се намерят хора, които да кажат, че Ейми си е получила заслуженото. На други може и да им е жал за нея и да решат, че са я съдили прекалено строго и може би е редно да ѝ дадат втори шанс.

И Ейми е напълно готова за това!

ВИВИ

– Браво на Ейми – коментира Виви. Марта я няма наоколо. Явно Виви не се нуждае от нея.

Виви проверява Джей Пи на плажа. Няма как да му е било лесно да сложи край на десетгодишна връзка.

Джей Пи заспива.

Тази нощ Виви се връща.

Отново е първото ѝ лято на Нантъкет. Напуснала е дома на семейство Хамилтън на Юниън Стрийт. След три нощи, прекарани в хостел в Сърфсайд, си намери стая под наем в къща на Феърграундс Роуд и се хвана на работа на гишето в химическото чистене „Феър Айл“.

Работата е добре платена, но вътре е ужасно горещо. Няма климатик и макар да става леко течение, като оставят предната и задната врата отворени, по време на смяната ѝ по слепоочията, между гърдите и по гърба ѝ избива пот. (Веднъж стигна дотам, че попи чело с памучна рокля от една от торбите с дрехи за пране.) Чувства дългата си тъмна коса като косматото животинче, миеща мечка или норка, което е заспало на главата ѝ. След първата седмица отива в „Р. Д. Милър“ и поръчва на фризьорката да я отреже.

– Направете ми пикси – поръчва. – Като на Деми Мур в „Призрак“.

И после нека срещна моя Патрик Суейзи, мисли си.

Джей Пи идва да прибере дрехи за майка си Лусинда Куинбъро. Облечен е в спортни шорти и тениска „Чикън Бокс“ и е по джапанки. Косата му е разбъркана. Изглежда, сякаш току-що се е събудил. Виви поглежда часовника, дванайсет и половина е.

През последните години Виви си е преговаряла подробностите около първата им среща хиляди пъти като начин да се самонаказва. Защо не забеляза предупредителните белези? Той тъкмо се беше събудил, а вече беше средата на деня, и прибираше дрехи от химическото чистене за майка си. Какво в това накара Виви да си помисли: „Искам да се омъжа за него и да имам деца“?

Ами... когато среща Джей Пи, Виви не мисли в дългосрочен план. Казва си: Деведесет процента от хората, който влизат през тази врата, са домакини или домашни помощници. Ето най-накрая симпатичен мъж на моята възраст.

Вкарва в действие уменията си да флиртува, което е поддържала във форма при излизанията им със Савана в „Музата“ или „Чикън Бокс“. Виви е срещала момчета и дори е целувала няколко, но още не е подхванала летен романс.

– Заповядай, Лусинда – произнася Виви и подава на Джей Пи наръч рокли и блузи, опаковани в найлон.

– Аз съм момчето за поръчки на Лусинда – отговаря той през смях. – Джей Пи Куинбъро.

– Аз съм Вивиан Хау, всички ми казват Виви. Е, какво стои зад инициалите Джей Пи? Не, не ми кавай, нека позная. – Преценява го. Вижда ѝ се от висшата класа. Сигурно носи името на британски монарх. – Джеймс Питър.

– Не. Ще пробваш ли отново?

– Джон Пол?

– Питър и Пол ги нацели, но забрави Мери*.

[„Питър Пол и Мери“ – американска фолклорна група от 60-те години. – Б.пр.]*

– Моля?

– Истинското ми име е Едуард Уилям Куинбъро – обявява Джей Пи и Виви едва не прихва, защото е била толкова права за британските монарси. – Но майка ми е голям фен на „Питър, Пол и Мери“ и любимата ѝ песен е „Пъф, вълшебният дракон“, така че като дете ми казваше Джаки Пейпър. Съкратено Джей Пи.

Историята допада на Виви толкова много, че тя обмисля да скъса бележката и да му даде дрехите безплатно.

– Толкова мило.

– Това е единственото мило нещо около майка ми – отвърща Джей Пи. – Повярвай ми. Ще ги запишеш ли на сметката ѝ?

– Да. – Виви му намига. – До по-късно, Джаки Пейпър.

Джей Пи излиза и Виви го наблюдава как полага дрехите на задната седалка на шевролет „Блейзър“. Дрехите ще се свлекат на пода в мига, щом включи на задна предавка. Майка му трябва да си намери друго момче за поръчки.

Вместо да подкара, Джей Пи се връща в химическото чистене.

– Искаш ли да излезем някой път? – пита я. – Кога е следващият ти почивен ден?

– В неделя – отговаря тя.

– Да отидем на плажа – предлага Джей Пи. – Аз ще се погрижа за всичко.

Виви уведомява Савана, че в неделя има среща на плажа със сладък тип, когото е срещнала в работата, и Савана е едновременно развълнувана и ревнува.

– Аз никога не срещам мъже в работата – роптае. – Това е един от рисковете да попаднеш в магазин за шивашки материали. Трябваше да се хвана на рибарска лодка или на игрище за голф. Как се казва той?

– Джей Пи Куинбъро – произнася Виви. – Никога няма да познаеш какво стои зад Джей Пи.

Савана сумти.

– Джаки Пейпър.

– Я почакай – ахва Виви. – Значи го познаваш?

– За съжаление, да – отговаря тя. – Откакто се помня.

– Излизала ли си с него?

– Боже, не.

– Какво не му е наред? – иска да узнае Виви.

– Ще те оставя сама да разбереш – отговаря Савана.

Обезкуражена ли е Виви, задето е възможно на Джей Пи нещо да му куца? Не – Савана има нереалистични очаквания, като опира до мъже, докато на Виви ѝ върши работа обикновен простосмъртен.

Джей Пи взема Виви със своя шевролет „Блейзър“. Носи само плажни шорти, джапанки и козирка, което позволява на Виви добре да огледа гладкото му загоряло тяло. Тя е облечена в жълта лятна рокля и жълт бански. Джей Пи задава уместния първи въпрос – от колко време Виви е на острова и откъде идва – и Виви обяснява, че е била съквартирантка на Савана Хамилтън в „Дюк“ и Савана я е поканила за лятото, без да попита родителите си, родителите на Савана я изритали след седмица и сега тя трябва да сглоби нещо сама.

– Учила си в „Дюк“ със Савана? – пита Джей Пи. – Познавам я, откакто се помня. Тя е върхът.

– Точно това каза и тя за теб! – възкликва Виви с широка усмивка.

Виви си мисли, че Джей Пи ще я заведе на „Сърфсайд“, „Нобадитър“ или „Мейдкуечам“, местата, посещавани от хора на тяхната възраст, но вместо това той шофира по дълъг песъчлив път към плаж, който е напълно пуст. Създава усещането за тайно място.

– Тук ли водиш всичките си нищо неподозиращи жертви? – пита Виви, защото за Джей Пи било напълно безпроблемно да я убие тук и да я потопи в океана. (Чуди се дали от това би излязъл завладяващ разказ, нещо в маниера на по-мрачните творби на Каръл Оутс. Би могла да го кръсти „Плажна среща“.)

– Приятелите ми ходят на „Нобадитър“, но аз предпочетох да дойдем тук, защото е тихо и ще можем да поговорим.

Джей Пи забива чадър в пясъка и е изключително сериозен и съсредоточен, а Виви се възхищава от релефните мускули на ръцете и гърба му. Изхлузва роклята си през главата и усеща очите на Джей Пи да обхождат тялото ѝ. Взорът му е толкова настоятелен, че все едно е опрял

ръце на кръста ѝ.

Все едно са попаднали в роман на „Арлекин“, мисли си Виви. Само дето е истинско.

Джей Пи предлага да отидат да се разходят и когато тя приема, той посяга да я хване за ръка. Това е първият път, когато я докосва, и е... наелектризиращо. Налице е химия. Виви не се е държала с момче за ръка след Брет Каспиън в гимназията, но в момента не желае да мисли за Брет.

Разпитва Джей Пи за живота му. Израснал е с майка си и бабите и дядовците си в Манхатън, учил е в „Тринити“ и после в „Бъкнел“, където ръководел братството. (Когато Виви се засмива, той обяснява: „Не, честно, аз бях президент на „Делта Капа Епсилон“ и това поглъщаше цялото ми време“.) И той като Виви тъкмо е завършил и трябва да реши какво иска да прави с живота си, но преди да се тревожи за това, иска да изцеди всяка капка сок от лятото.

– Предпочитам да съм на Нантъкет пред всяко друго място – заявява. – Известно ми е как истинският живот не си взема почивка за лятото, така че това сигурно е последният ми шанс да бъда свободен и безотговорен.

– Не можеш ли просто да останеш тук? – чуди се Виви.

Джей Пи се смее.

– Думи на човек, който не е бил на този остров през януари.

Виви би се радвала да види какъв е Нантъкет през януари – притихнал и под снежно одеяло или дори сив и брулен от вятъра. Не я е грижа. Обича мястото и любовта ѝ започва да става безусловна. С лекота успява да се види как работи в химическото чистене целогодишно и може би ще успее да си наеме по-хубаво жилище. Ще разполага с много време за писане.

– Ами баща ти? – пита Виви. – Родителите ти разведени ли са?

– Загинал е при катастрофа на „Чинук“ във Виетнам, когато майка ми била бременна с мен – обяснява Джей Пи. – Така че никога не съм го познавал.

Виви му завижда за нехайството, с което го изрича. Все едно ѝ обяснява как като дете е живял в апартамент на деветия етаж.

– Толкова съжалявам.

– Няма как да ти липсва нещо, което не познаваш – заявява Джей Пи и този път Виви долавя намек за перчене. Едва ли му е било лесно да расте без баща.

Виви шокира себе си, като изрича:

– И моят баща е покойник. – Ясно ѝ е, че следващият му въпрос ще бъде „какво се случи“ и замалко не го изпреварва с обичайния си отговор, когато хората я попитат това, а той е „автомобилна злополука“. Вместо това обаче казва: – Самоуби се в гаража. Натравяне с въглероден окис. – Гласът ѝ звучи спокойно и лишен от емоции и за пръв път в живота си Виви се чувства като възрастен човек. Откакто напусна Парма, е крила истината за баща си от всички, освен от Савана. Чувства се засрамена заради начина, по който си отиде баща ѝ, и заради това, че е мъртъв. В свят, където се очаква хората да имат двама родители, тя се чувства някак изопачена, дефектна.

Джей Пи стиска ръката ѝ.

– Беше ли близка с баща ти?

– Да.

– Ами с майка ти? С нея близки ли сте?

- Не.
- Но тя още е жива?
- Да. Живее в родния ми град.
- Къде е това?

– Парма, Охайо. – Виви поема голяма глътка от соления въздух. Започва тази връзка, както е редно, като говори за неща, които обикновено пази в тайна. В „Дюк“ често казваше на хората, че е от Кливлънд.

Когато тръгват обратно, Джей Пи поема лицето на Виви в ръце и я целува. В този момент между нея и Парма е целият свят.

Нещата бързо стават сериозни. За втората им среща Джей Пи запазва маса в „21 Федерал“; елегантен ресторант е и се помещава в една от „античните“ къщи в центъра. Заведението е абсолютна легенда; Хамилтън постоянно говорят за него, обсъждат известните личности, които се хранят там, и неизвестните местни, които посещават понякога шумния бар. Салонният управител поздравява Джей Пи и го дарява с мечешка прегръдка, а после повежда двамата с Виви по скърцащите задни стълби към уютен салон с дървена ламперия. Единствената маса там е разположена до прозорец, предлагащ изглед към очарователната калдаръмена Оук Стрийт, и на нея има запалена свещ.

– Уредил си всичко това за нас? – ахва Виви.

– Мати ми дължи услуга – обяснява Джей Пи. – По-рано това лято му помогнах да изрови джипа си на „Грейт Пойнт“.

Виви затваря очи. Това е квинтесенциален момент от Нантъкет. Джей Пи мести стола, така че да е до нейния и хваща ръката ѝ. Поръчва шампанско. Поглъщат най-вкусната храна, която Виви е опитвала някога в живота си – печена гъба „Портобело“ върху „пудинг“ от пармезан и говеждо филе на дървени въглища, а паят с праскови и боровинки пристига в миниатюрно чугунено тиганче и отгоре му се разтапя топка домашно приготвен джинджифилов сладолед.

Когато Мати се качва да провери как вървят нещата, Джей Пи му казва:

– Благодаря ти за всичко, човече. Накара ме да изглеждам добре пред приятелката ми.

– Аз съм твоя приятелка? – учудва се Виви. – Това е само втората ни среща.

– Преди никога не съм чувал от устата му да излиза думата „приятелка“ – уведомява я Мати.

– На среща номер три ще направя предложение – обявява Джей Пи. Поглежда към Мати. – Да познаваш добър бижутер?

– Какво си направила с приятеля ми? – обръща се Мати към Виви.

Джей Пи постоянно се отбива в химическото чистене с разни глезотии – един ден е сандвич от „Нещо от природата“, на следващия ден е букет от фургон, който продава диви цветя на Мейн Стрийт. Взема я и я кара до плажа „Мадакет“, за да гледат залеза. Ходят на кино в залата „Дриймленд“. В почивните ѝ дни посещават по-далечни плажове – „Смитс Пойнт“, „Куиднет“, „Коуту“.

– Мисля, че съм влюбена в Джей Пи – казва Виви на Савана. Седят до басейна на Савана и пият коктейли „Маргарита“, приготвени от господин Хамилтън.

– Бог да ни е на помощ – промърморва Савана. – Чуй ме, аз харесвам Джей Пи. В общи линии е свестен човек и това лято съм впечатлена от

него заради прекрасния начин, по който се отнася към теб. Но е мек, Виви. Всичко му се дава от майка му. Никога не е имал истинска работа и няма планове за бъдещето, няма амбиции, няма стремежи.

– Аз не съм като теб – отговаря Виви. – Тези неща не са ми нужни.

Не споделя със Савана, че с Джей Пи вече са планирали да прекарат зимата заедно на Нантъкет. Може да си наемат нещо, Джей Пи каза, че се оглежда, или тя да остане, където е, а Джей Пи да живее в къщата на майка си. Къщата не е пригодена за зимата, така че ще бъдат месеци на палене на огън в камината и пускане на електрически печки, но на Виви ѝ звучи божествено двамата, сгушени в голямата стара къща с изглед към пристанището.

Виви не разкрива за тези си блянове пред Савана, но ако го беше сторила, Савана би цитирала пред нея най-голямото препятствие за тази връзка – още не е срещала Лусинда.

Джей Пи кани Виви да го придружи на Бала на котвата, устройван в събота през уикенда за Деня на труда в „Игрище и весло“. Виви няма какво да облече, така че Савана ѝ заема бледорозова рокля без ръкав с бухнала пола, която я кара да се чувства като Одри Хепбърн. Слага перленото колие и обици на Савана.

– Сигурна ли си, че не искаш ти да ги сложиш? – пита Виви.

– Няма да ходя на бала – отговаря Савана. – Няма как да ми платиш достатъчно пари.

– Защо не? – чуди се Виви. Би се чувствала по-комфортно, ако и Савана е там. По думите на Джей Пи почти всички членове на клуба присъстват на бала. Същински бастион на старомодната елегантност. Има час за коктейли на моравата, където всички се отдават на приятно бърбрене, следва вечеря и после цяла вечер танци на музика от жив оркестър. На Виви ѝ звучи божествено, като се изключи частта, че най-сетне ще се запознае с Лусинда.

Лусинда няма да я хареса. Виви произлиза от никъде и от никого. Хамилтън и Куинбъро се движат в едни и същи социални кръгове и Хамилтън намира Виви за приятна и забавна, но те я приемат като най-добра приятелка на Савана и е съвсем различно от това Лусинда да я приеме за половинка на Джей Пи.

Или може би е същото, мисли си Виви. Може би ще съумее да я очарова с интелигентността си, остроумието и независимостта си. Тя е решителна! Не се спира пред пречките! Вече я повишиха до помощник мениджър в химическото чистене и отговаря за обучението на новия персонал. Освен всичко това има диплома от „Дюк“! Спечели награда за креативно писане!

Виви си мисли за всички часове, прекарани на предната седалка на буика на Брет Каспиън, обикаляха Парма и слушаха все същите песни отново и отново. „Вкаменен от любов“, „Страната на джунглите“, „Лети като орел“. Каква загуба на време! Вместо това трябваше да четете Стайнбек, да учи френски или да се запише на курс по бални танци. Трябвало е да работи върху себе си, да се подготвя за присъствието си на Бала на котвата на Нантъкет като гост на Джей Пи Куинбъро.

Виви и Джей Пи са пратени напред да се ръкуват с настоящия и бъдещия комодор на клуба, преди да влязат официално на бала. Виви тика сладката чантичка от розов велур (и тя на Савана) под мишница по начин, за който се надява, че изглежда елегантно и в стил Холи Голайтли, и протяга ръка

към комодора. Името му е Уолтър Роузън. Жена му Пени е най-добрата приятелка на Лусинда.

– Вивиан Хау. Приятно ми е да се запознаем.

Уолтър намира на Виви и ѝ стиска сърдечно ръката.

– Чухме стотици хубави неща за теб – уверява я. – Някой най-сетне завладя сърцето на нашия Джей Пи. Добре дошла, Виви. Жена ми ще ми завиди безкрайно, задето аз се срещнах пръв с теб.

Името на бъдещия комодор е Чаз Бонам. По-възрастен е от Виви и Джей Пи само с десетина години и макар да е по-резервиран от Уолтър, държи се много мило.

След като с ръкостискането е приключено, Джей Пи насочва Виви с длан, опряна на гърба ѝ, към сервитьор, държащ поднос с чаши шампанско. Дава една на Виви и взема две за себе си.

– Да свършваме с това.

Откриват Лусинда в кръг от хора на моравата. Виви е обула пантофки на равна подметка по предложение на Савана и сега ѝ е признателна. Понася се по тревата и застава до лакътя на Лусинда в очакване да бъде представена, но тя е погълната от разговор с жената вляво от нея на тема разногласия на паркинга „Ей енд Пи“ от същия ден сутринта. Мъж, бързащ към ферибота, прекарал куфара си по еспадрилата на Лусинда.

– Майко – обажда се Джей Пи.

– Джаки! – отговаря тя и се обръща. – А ти трябва да си Вивиан. Джей Пи не е спирал да говори за теб и сега разбирам защо. Наистина си прелестна!

Виви протяга ръка, но гласът ѝ я е изоставил.

– Ще се видим на вечерята – отсича Джей Пи. Повежда Виви навътре към бара, а Виви си мисли: „Това ли беше? Свърши ли?“. Трая колкото мигване. Виви не беше изрекла и една дума.

Чуди се дали ще я сложат до Лусинда на вечерята, но не, вярната подредба е момче-момиче-момче-момиче и тя се озовава между Джей Пи и Уолтър Роузън. Лусинда е чак в другия край, така че няма възможност за разговори. В началото Виви е изумена от това. Основната ѝ цел за вечерта беше да впечатли Лусинда, а първият ѝ шанс беше пропилян. Може да изглеждаше прелестно, но стърча пред нея като някой стълб.

На Виви ѝ е нужно да е истински пленителна. Няма да се тормози на тема Лусинда, ще бъде част от момента. С вечерята сервират вино и топли хлебчета с масло, оформено като розички. Уолтър разпитва Виви за престоя ѝ в „Дюк“. Той е баскетболен фен, така че тя ръси имена на играчи, с които твърди, че е сядала на питие в „Хайдауей“ – Латнър, Хърли, Хил, – и Уолтър приема думите ѝ като малко коте сметана. (Само леко е преувеличила; те седяха на съседната маса.)

Оркестърът засвирва, преди да е сервирана вечерята. Уолтър подава ръка на Виви.

– Един танц?

Сега ли?, чуди се Виви. Да, на дансинга вече са излезли двойки и Виви и Уолтър Роузън, комодор на „Игрище и весло“, се присъединяват към тях. Уолтър е в края на петдесетте си години, допуска Виви, и е умел танцьор; всичко, което се иска от нея, е да го остави да води. Чувства се лека като перце; полите на роклята ѝ бухват и тя се усмихва на Уолтър, усмихва се на изпълнителя, който щрака с пръсти, докато пее „Маки Ножа“, усмихва се

на другите двойки и на гостите, останали на столовете си. Зърва Боб и Мери Катрин Хамилтън. Мери Катрин помахва към Виви и вирва палци, което никак не ѝ е привично. Открита проява на одобрение!

Песента свършва. Виви ръкопляска вежливо, а после Уолтър ѝ подлага ръката си и я отвежда обратно до масата.

Джей Пи се навежда и прошепва в ухото на Виви:

– Ти беше ослепителна. Сияйна. Не можех да откъсна очи от теб. Никой не можеше.

Виви се озърта. Лусинда е потънала в задълбочен разговор с Пени Роузън.

Виви помни и други неща от тази вечер: класическото филе миньон с печен картоф, аспержи и домати на грил. Десерта „Печена Аляска“. Въртенето в ръцете на Джей Пи, докато Боб Хамилтън не се вреди за танц с нея.

– Виви, ти си звездата на бала – уверява я Боб. – С Мери Катрин сме горди, задето успя да устроиш своя собствена лятна ваканция тук. Макар че, честно казано, бих предпочел да беше останала при нас. Савана още не ми говори.

– Така се получи най-добре – отвръща Виви. – Доволна съм, че уредих нещата.

Когато оркестърът излиза в почивка, Джей Пи се запътва към бара да им поръча нови коктейли, а Виви отива в дамската тоалетна да си напудри носа.

Две кабинини са заети. Глас от първата произнася:

– Не бях сигурна какво да очаквам, но тя е прекрасна.

– Глътка свеж въздух – отговаря глас от другата кабинка. – Този клуб понякога създава усещането за такава... ограниченост. Децата на едни се женят за децата на други. Нужна ни е свежа кръв. Според теб дали е нещо сериозно?

– Само летен романс е – отсича гласът от първата кабинка. Досега Виви вече е установила, че от другата страна на двете врати са Лусинда и Пени Роузън. Редно е да напусне незабавно – те обсъждат нея; колко неловко!, – но иска да чуе останалата част от разговора им.

– Летните романи са най-хубавите – коментира Пени. – Помниш ли братята Тийбъри, Луси?

– Кой би могъл да забрави братята Тийбъри – отвръща Лусинда. – Единственият проблем е, че летните романи не изтрайват. Няма смисъл да опознаваме това момиче, което и да е то, защото до края на септември вече няма да я има. Следващото лято няма да ѝ помним името.

Когато идва есента, Виви и Джей Пи се задържат на Нантъкет. Джей Пи живее в онзи хладилник – къщата на майка му, макар да е така негостоприемно студена и бойлерът за вода да е така ненадежден, че в действителност повечето вечери спят във Вивината неугледна (но топла) стая на Феърграундс Роуд. Есента преминава в зима. Всичко затваря; хората се свират вътре; единствените места с пълни паркинги са гимназията по време на баскетболни мачове, центърът за строителни материали и мебелировка и магазинът за вина и алкохолни напитки. Джей Пи и Виви ядат предимно нудли, бъркани яйца и печени филийки. В петък следобед ходят на „Четиресетия пилон“, за да гледат тюлените покрай

брега. В събота вечер излизат да вечерят в „Атлантик Кафе“ или в „Братството“ и понякога ходят на кино в „Старлайт“.

Март им се струва дълъг осем седмици; студът е хапещ, североизточният вятър – свиреп. Няма и помен от пролет – без минзухари, зайчета и мека слънчева светлина. Не се е осъществило писането, което Виви си обеща. Пренаписва разказа, върху който работи още от гимназията. Името му е „Кони Айлънд бейби“ и разказва за жена, която си мисли, че мъжът ѝ има извънбрачна връзка, но установява, че всъщност пее в бръснарски квартет.

За деня на Свети Патрик Виви и Джей Пи отиват в „Музата“ да играят бiliarд, да пият зелена бира и да танцуват на келтска музика и макар да не е точно Бала на котвата в клуб „Игрище и весло“ в звездна лятна вечер, все пак се забавляват. С Джей Пи навсякъде е приятно, решава Виви.

Тя е пила прекалено много и заспива облечена и без да си измие зъбите. Когато на сутринта се затъртя в банята, примигва.

На огледалото е залепена бележка: *Ще се омъжиш ли за мен?*

– Какво? – ахва Виви. Обръща се; Джей Пи седи на ръба на ваната с отворена кутийка с пръстен върху дланта му.

– Виви – заговаря. – Ще станеш ли моя жена?

ШЕФА

Лошото в това, че няма пробив в случая с Вивиан Хау, е, че няма пробив. Хубавото е, че поне засега Крус Десантис не е под обстрел и един следобед през юли Шефа най-сетне се чувства готов да се върне в „Петачето“ за сандвич. Като напуска управлението, зърва полицаи Пичър, който се е облегал на колата на Алексис Лопрести и бърби с нея. Шефа му махва; те слагат край на разговора си и Пичър тръгва навътре. Няма нищо лошо в това Пичър и Алексис да се срещат – докато не скъсат. После, освен ако не съумеят да се държат като възрастни (А как ще се случи такова нещо? Толкова са млади), всички ще страдат.

Шефа стига в „Петачето“ в два и петнайсет. Ведра на вид двойка в плажно облекло тъкмо взема поръчката си. Когато Джо Десантис вижда Шефа, повдига вежди, но не се усмихва.

Четвъртък е, така че Шефа решава да поръча багета с препържени скариди и домашна пикантна зелева салата. В мига щом щастливата двойка си тръгва, Шефа пита:

– Как я караш, Джо? Специалитета за мен, моля.

Джо се обръща към тигана и хвърля вътре скаридите.

– Бизнесът намаля с осем процента, Ед. – В тона му се долавя обвинителна нотка.

– Не мислиш, че е така, защото...

– Защото хората от града, местните, мислят, че е възможно моят син да е убил Виви Хау ли? Защото твоят отдел явно не може да открие извършителя ли? – Скаридите цвърчат и миризмата е достатъчна, та да накара Ед да почувства слабост в коленете, но не може да позволи храната да го разсейва. – Гласуват за увеличаване на бюджета ви всеки път, когато въпросът се повдигне пред градския съвет. Отделът ви разполага с предостатъчно ресурси. Защо не можете да си свършите работата?

Джо е по-ядосан, отколкото е очаквал Ед. И не греша.

– Прегазванията с избягал шофьор са трудни за разкриване, Джо. Ето какво мога да ти съобща. Проверихме застрахователните компании и автосервизите на острова, за да разберем дали някой се е обръщал към тях заради хлътнала броня, но такова нещо не е докладвано. В задънена улица сме. Разпитахме всички озеленители и предприемачи, които работят на адреси на Кингсли Роуд, дали са пращали свои екипи в събота сутринта. Фалко разговаря с всички съседни, за да научи дали някой е забелязал превозно средство да прави обратен завои на автомобилните им алеи, или изобщо нещо странно рано в събота сутринта. Пробвах да се свържа със сина на семейство Бриджман, но той е в Мейн. Отбих се за сандвич и да кажа здрасти, но като стана дума, можеш ли да ми дадеш имената на още от приятелите на Крус, та да им задам няколко въпроса за купона вечерта преди да бъде убита Вивиан Хау?

Джо се завърта рязко.

– Защо си се загрижил за някакви училищни неща? Не там е отговорът. Моето момче не е убило Вивиан Хау. – Джо прави сандвича, увива го в бяла хартия и го тръсва на щанда. – Съсипваш живота на сина ми, Ед. Той вече не се вижда с приятелите си. Осъзнавам, че след шест седмици заминава за колежа и ще започне нова глава от живота си в „Дартмът“. Трудих се усилено обаче да му изградя среда тук и имам усещането, че общността се е обърнала срещу него. – Джо прави пауза. – И срещу мен.

Шефа се взира надолу в сандвича, но е започнал бързо да губи апетит.

– Съжалявам, Джо. За зла беда на Крус той е човекът, открил госпожа Хау, и се налагаше да започнем разследването, както го направихме. Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, аз знам, че Крус е невинен.

– Сандвичът струва дванайсет и петдесет – казва Джо.

Шефа подава петнайсет долара на Джо и пъха рестото, връчено му от Джо, в буркана за бакшиши. Няма какво повече да каже, без да звучи снизходително, така че вдига ръка да се сбогува и тръгва към вратата.

– Джасмин Кели – произнася Джо, преди Шефа да е прекрачил прага. – Тя е приятелката на Крус. Ако на купона се е случило нещо, което да заслужава внимание, тя ще знае.

Шефа кимва, камбанката над вратата издрънчава и той си тръгва с топлия сандвич в ръка.

Джасмин Кели. Шефа мисли, че е дъщеря на Шарифа Кели. Шарифа работи в кметството на регистъра за нотариални актове. Шефа звъни на Шарифа.

– Това лято Джасмин работи като спасителка, Ед – уведомява го Шарифа. – Стига да успееш да я издириш, Бог да те благослови. Виждам я да влиза и да излиза на бегот и това ме натъжава. На десети август заминава за университета „Вандербилт“. На юг учебната година започва по-рано.

– Благодаря ти, Шарифа, оценявам го повече, отколкото можеш да си представиш – уверява я Ед. Може да позвъни на Роки Мур, който отговаря за спасителите, и да помоли да разговаря с Джасмин някоя сутрин преди тренировъчните им упражнения. Замисля се за думите на Джо и се чуди дали наистина си губи времето с училищни дела. Някак си не го вярва. Подхвърлянето на маратонките – кой би сторил такова нещо? Някой, който е искал да види Крус обвинен за случилото се, някой, който е знаел,

че Крус работи в „Спри и купи“. В цялата тази история се долавя недодялано случайно хрумване. *Да пуснем маратонките в боклука, където работи Крус, и да проверим дали ще загази.*

Започва да му напомня на серия от „Клюкарката“ или какъвто сериал гледаше Кейси като по-малка. Всичко, вървящо по телевизията, е за полиция, болница или тийнейджъри, защото там е драмата.

* * *

Шефа се връща в управлението и тъкмо е седнал да развие сандвича, когато мобилният му телефон звъни.

Дик е от „Спри и купи“.

– Току-що проведох много интересен разговор с дневния пазач, хлапе на име Джъстин – обявява Дик. – Призна, че е поставил маратонките в боклука.

– Какво? – Ед се изстрелва от стола си и започва да крачи наоколо.

– Той е тук, ако искате да говорите с него – добавя Дик.

Джъстин е на двайсет и няколко и изглежда като скейтбордист, макар че е възможно Ед да си служи със стереотип – има много татуировки, пиърсинги и дълги руси кичури, които висят пред лицето му като баретата на малко момиченце. Седи с изправен гръб и погледът му е ясен, изглежда напълно съсредоточен, когато обяснява на Шефа как някакъв „нервен пич с много секси маце“ му предложил двеста и петдесет долара да пусне маратонките в боклука.

– Стори ми се странно – продължава Джъстин. – Малко съмнително, но настина се нуждаех от пари и реших, че няма как да навреди на някого, така че го изпълних.

– Можеш ли да опишеш тези двама души? – пита Шефа. – Разпозна ли ги?

– Не – отговаря Джъстин. – Изглеждаха... Тя имаше тъмна коса и хубави крака. Честна дума, не помня как изглеждаше пичът, с изключение на това, че имаше военна стойка.

– С кола ли бяха?

– Не забелязах. Стояха пред вратата на помещението за почивка, когато си тръгнах от работа.

Шефа се взира в хлапето. Звучи искрено и това изчиства името на Крус, освен ако Крус някак си не е убедил момчето да каже това?

– Защо реши да проговориш сега? – пита Шефа.

Джъстин поклаща бавно глава.

– Дочух приказки, че е възможно Доналд да загази заради това. Този човек ми е като дядо и не можех да допусна той да го отнесе. – Джъстин повдига рамене. – Просто реших, че е лесен и бърз начин да си докарам някоя пара. Не бях осъзнал, че маратонките са... улика или нещо от сорта. Съжалявам.

Разговорът с Джъстин създава усещането за пробив, но това ли е наистина?

Шефа решава по-късно да позвъни на Гърка и да му съобщи за новото развитие. Може би на него ще му хрумне някоя идея. Междувременно ще разговаря с Джасмин Кели и ще провери дали тя ще съумее да хвърли светлина на това кой иска да натопа Крус. Това е всичко, с което разполага.

КАРСЪН

Трябва да спрем незабавно. Съжалявам.

Съобщението на Зак идва, докато Карсън шофира към работа, и тя го прочита на паркинга. Не е голяма работа. Всяка седмица единият от двамата им има криза на чистата съвест.

Праща му обратно: *Кей.*

Мигновен отговор: Моля те, не ми пиши повече.

Карсън въздиша. Три без десет е; главата ѝ тупти като камертон заради двата шота еспreso у дома. Обмисля да вземе ативан, но се тревожи, че ще ѝ забави реакциите.

Звъни на Зак в работата. Той е шефът, така че си има собствена линия и офис с врата, която се заключва. Винаги отговаря, защото не иска Карсън да остави съобщение на служебния му телефон.

– Ало, Закари Бриджман.

– Аз съм.

Следва пауза, в рамките на която ѝ е ясно, че той обмисля дали да затвори, но ако затвори, тя ще позвъни отново. Знае, че тя ще позвъни отново.

– Не мога да говоря.

– Случило ли се е нещо?

– Да.

– Взела ти е телефона? – Карсън усеща ужасът да се разлива като черен сироп във вените ѝ.

– Не.

– Тогава какво?

– Видяла те е паркирала срещу къщата ни посред нощ – обявява Зак. – Тогава не е знаела, че си ти, но записала номера и го проверила в службата, така че сега знае.

– По дяволите – ругае Карсън. Да дебне пред къщата на Зак, да дебне пред *нечия* къща изобщо, е лоша идея. На ярката светлина на следобеда и с прояснена глава благодарение на кофеина Карсън не е в състояние да си обясни *какво* си е мислела. Да не си е въобразявала, че Зак ще излезе да си поиграят? Или може би, че ще бъде поканена вътре? – Какво каза?

– Каза, че според нея си чакала доставчика си на наркотици.

Карсън се смее за пръв път, откакто умря майка ѝ.

– Значи лошата ми репутация ни е спасила?

– Не ни е спасила. Памела не подозира конкретно теб, но е подозрителна като цяло. Наблюдава ме, Карсън. Виждам я да хвърля погледи към телефона ми и всеки път като получа съобщение у дома се върти над рамото ми. Знам, че е проверявала онлайн извлечението ни за кредитната карта. Като дойдох на работа, проверих си колата за проследяващо устройство.

– Реагираш пресилено.

– А ти не реагираш достатъчно.

– Тя си мисли, че съм имала среща с доставчика ми на наркотици.

– Мисли го *сега*. Но ако пак се появиш неочаквано или нещо друго привлече вниманието ѝ към теб, обречени сме. Повярвай ми, единствената

причина още да не е събрала две и две, е, че мисълта за нас двамата заедно е така абсурдна.

– Мислех, че ще избягаме заедно – припомня Карсън. – Но вместо това ти късаш с мен.

– Съжалявам, Карсън. Не биваше да говоря за Париж или Аляска. Бях се увлякъл.

– Тогава говореше сърцето ти.

– Мнението ми за теб е изключително високо.

– Значи от лудо влюбен в мен се превърна в човек с високо мнение за мен. Искаш ли да ми напишеш препоръка за следващия ми неподходящ любовник? Да изредиш качествата ми? Да похвалиш представянето ми?

– Знаех си, че ще се случи това.

Карсън не е в състояние да понесе тона му.

– *Какво* си знаеше, че ще се случи? Че ще се влюбя, защото аз съм толкова млада, а ти си такъв магнит за жените?

– Знаех, че нещата ще свършат зле – уточнява Зак. – Но е нужно да ми повярваш, като ти казвам, че не свършват чак толкова зле, колкото биха могли да свършат.

– Ще ми се да можех да те запиша и после да ти пусна записа след три дни, когато ме молиш да се върна.

– Такова нещо няма да се случи, Карсън. Този уикенд с Памела ще пътуваме до Мейн, за да видим Питър. Ще го използвам като възможност да възстановя връзката с жена си.

Пфу! Наистина ли го изрече, чуди се Карсън. *Да възстанови връзката с жена си.*

– Вече запази ли стая в някой симпатичен пансион с крепонени завеси и тапицерия и домашна котка на име Маци, с еклери и прясно изцеден портокалов сок за закуската в общата трапезария, която започва точно в осем?

– Да – потвърждава Зак и в тона му се прокрадва мъка. – Направих го.

– Каж ми, че ме обичаш – настоява Карсън.

– Не мога.

– Каж ми, че ме обичаш! – повтаря Карсън толкова силно, че майка, товареща децата си след ден в „Джетис Бийч“, се обръща да я погледне. Карсън ѝ показва среден пръст.

– Не мога, Карсън. Съжалявам. Моля те, не ми се обаждай повече. Сбогом.

Карсън захвърля телефона си на таблото; екранът се пропуква по средата точно както нейното сърце. Втрещва се в „Ловецът на миди“ през предното стъкло. Не е в състояние да работи; ще се наложи да се обади, че е болна. Точно три часа е. Ако се обади сега, ще ги остави в пълна безизходица. Не ѝ е останало друго освен тази работа.

Отваря вратата, слиза и някак си полага едното си стъпало пред другото.

Но, о, в какво настроение е само.

Джейми (момичето) е оживена като скаутка на първия ден от разпродажбата на курабии.

– Благодаря ти за ваучера – казва ѝ. – Много обичам „Мили и Грейс“.

Карсън се визира в нея.

– Знам, че трябва да отговоря „за нищо“, но няма да го направя. – Пристъпва малко по-близо до Джейми и забелязва, че си е сложила нов

пиърсинг на носа, миниатюрно диамантче отстрани на ноздрата, заобиколено от възпалена на вид кожа. – Ненавиждам факта, че трябва да ти се *отплащам*, за да съм сигурна, че ще ми помогнеш. Момиче, мислиш ли, че Артилериста ме е черпил с нещо повече от едно лате? Не се е случвало, но независимо от това аз се скапвах да работя за него. Защо ли? Защото съм групов играч, ето защо. – Карсън сумти. – Знам, че си въобразяваш как ще поемеш моя пост, но няма да се случи, Джейми. – Карсън изчаква секунда. – Защото не си достатъчно секси.

Това уцелва в десетката, защото, общо взето, е вярно и Джейми го знае. Не е красавица като Карсън. Не е справедливо, но ако Карсън може да преподаде един урок, той е, че животът не е справедлив.

* * *

По дузина от два вида стриди, две дузини кръгли миди и шотове „Камикадзе“. Карсън вдига поглед – да, клиентът, който ги поръчва, е прехвърлил петдесет. Никой по-млад не поръчва шотове „Камикадзе“. Те дори не знаят какво е това.

– Сипи един и за себе си – добавя той и я зяпа нахално. Загорял е и е облечен в шита по поръчка риза. Заобиколен е от още няколко мъже на неговата възраст, косите на всички са пригладени назад, носят кожени колани и очила с рогови рамки, половината са се втренчили в телефоните си, а другата половина го наблюдават, докато се опитва да флиртува с Карсън. Този, който поръчва (и плаща, както допуска Карсън), не носи халка.

Тя налива шотовете, включително и за себе си, и бързо го изгълтва. По принцип не е разрешено, но всеки барман в Америка го прави.

Мъжът тропва неоновото оранжевата си карта „Америкън Експрес“ на бара; това трябва да е нов цвят, обявяващ размера на състоянието на отрепките. Брок Шелтингам – име, излязло директно от роман на Вивиан Хау.

– Не затваряй бутилката – казва Брок Шелтингам.

Шотът удря Карсън в главата. Не е от помощ, че е направила коктейлите с текила свои врагове. Карсън не само мрази вкуса, но той също така ѝ напомня за майка ѝ. Не е от помощ и това, че господинът иска още шотове „Камикадзе“. Хубаво; Карсън ги прави силни и си мисли, че ако тези типове ѝ оставят бакшиш от десет хиляди, ще стане известна в интернет.

Ако се случи такова нещо, Карсън ще даде хиляда на Джейми, та да се изкупи за ужасните думи, които изрече.

Карсън също изпива втори шот „Камикадзе“; струва ѝ се грубо да откаже.

Две чаши шардоне, една совиньон блан, мартини без маслини (Защо изобщо си правят труда да поръчват мартини?), две бири „Китова опашка“, дузина кръгли миди и порция калмари. *Да възстанови връзката с жена си.* Карсън няма кого друг да вини освен себе си. Тя е тази, която отказва таксито си, вмъкна се в асансьора и се качи на единайсетия етаж на „Бостън Харбър Хотел“. Млада е, но ѝ беше ясно, че върши нещо нередно. Можеше да завърши като еднократен флирт, но не, тя реши да остане в „Бостън Харбър Хотел“ за цялата тридневна конференция, поръчваше си румсървис като Елоиз в „Плаза“ от филма за шестгодишното хлапе и излизаше само колкото да присъства на курсовете за барман, а после се

връщаше в леглото на Зак. Всичко можеше да свърши дотам, да трае три дни като конференцията – обикновено сигурно така се случва между двама възрастни, – но Карсън даде на Зак адреса на Савана и следващата седмица той се върна в Бостън. Живяха още два и половина дни в красивата градска къща на Савана. Зак ѝ готвеше – паста „Карбонара“, салата „Цезар“ с домашно приготвен дресинг и прост шоколадов мус – и до края на престоя му вече бяха влюбени. Останалата част от връзката се състоеше от съобщения, телефонни обаждания, потайни срещи в края на Кингсли Роуд, палаво и прелестно въннение, обземащо ги по празниците, когато бяха настанявани на масата за хранене на Уила за Деня на благодарността или на Коледа.

Джейми се блъсва в Карсън отзад твърде агресивно. Веднъж Карсън заяви на Уила, че не е хубава, и тя придоби същото изражение, каквото има Джейми сега – издаващо шок, болка и възмущение. С Уила нещата не бяха чак толкова зле. Тя беше хубава, но не колкото Карсън. Това може би беше в основата на конфликта им като сестри. На една коледна обиколка, когато Уила и Карсън бяха на дванайсет, девет жени в дълги кожени палта приближиха към тях и започнаха да ахкат колко е *прелестна* Карсън. *Изящна. Красива като модел. Някой трябва да намери агент на това дете.* На Карсън много ѝ допаднаха комплиментите, но се притесняваше заради Уила. Защо онези жени не казаха нищо за Уила? Когато жените продължиха по пътя си, Карсън се обърна към Уила и каза:

– И ти си хубава.

Уила зашлеви Карсън през лицето и казаото на Карсън изхвърча от ръката ѝ; падна на тротоара и се превърна в експлозия от горещ шоколад и бита сметана. Карсън вдигна чашата и я хвърли в боклука. Някак си разбираше, че си го беше изпросила.

Господата поръчват по трети шот „Камикадзе“ – май са на истинска камикадзе мисия, – а после и четвърти. Макар четири шота да е моментът, където е редно Карсън да тегли чертата за себе си, ако не за тях, тя продължава да ги обръща. Брок Шелтингам иска сметката и когато тя я тръсва пред него, той пита:

– Какво ще кажеш за целувка?

Въпросът му е скандален. Този тип не е ли чувал за движението „Ме Тоо“? Не му ли е известно, че вече не може да се отнася така към жените? Карсън вижда, че останалите така наречени джентълмени наблюдават Брок леко тревожно, но и заинтригувани. Той се дуе. *Добре тогава*, мисли си Карсън. Придърпва Брок за предницата на красивата му скъпа риза и го дарява със суперцелувка, с език и всичко останало, целувка, която не е по силите на стария Брок; като свърши с него, ще трябва да се погрижи за предницата на панталоните си. Джентълмените подвикват и Карсън допуска, че другите посетители в бара започват да ги забелязват, сигурно вече са извадени няколко телефона. Протака още секунда или две и праща телепатично съобщение на Зак: *Поне някой има желание да ме целуне!* Карсън спокойно би могла да хване този тип за татенце, което да дои; би могла да носи „Баленсиага“ и да пътува в частни самолети. Вече няма да ѝ се налага да използва „Кейп Еърс“.

Пуска Брок. Мъжете продължават да подвикват, а тя прекарва картата през апарата.

Джейми (момчето) приближава и пита:

– Познаваш ли го? Това да не е приятелят ти?

– Чичо ми – отговаря тя.

Изразът на лицето на Джейми е безценен, но Карсън не успява да остане сериозна.

– Занасям се. Просто клиент е.

Четири шота „Камикадзе“ са я замаяли сериозно.

Две бири „Китова опашка“, водка със сода, водка с тоник, „Маунт Гай“ и тоник; диетична кока-кола (Карсън вдига очи да се увери, че не е Памела), „Маргарита“ без сол. Карсън изпълнява поръчките, но главата ѝ се върти; несръчна е с автомата за газирана вода. Да си барман, не е работа, която може да се върши на пияна глава.

Тя придърпва Джейми (момчето) и му казва:

– Покривай ме за минута, моля те. Веднага се връщам.

Не е *пияна*, но не е и трезва. Днес пропусна храненето – мина без нектар и геврек – и затова еспресото ѝ подейства така. Нужно ѝ е да прочисти главата си и да довърши смяната си, а после може да се прибере у дома и да беснее срещу системата, а тази система е любовта.

Още не е влязла в тоалетната, когато вади ампулата си с кокаин. Сяда на тоалетната чиния и смърка, после смърка повторно, без да осъзнава, че вратата зее широко и някой я гледа, този някой е момичето Джейми, но вече е твърде късно.

Джейми напуска дамската тоалетна, без да изрече и дума. Карсън тика кокаина в чантата си – не, това не е достатъчно, налага се да го изхвърли, но не успява да се накара. Джейми няма да я издаде, прекалено е страхлива, а и дори да каже нещо, ще е нейната дума срещу тази на Карсън.

Карсън излиза от тоалетната с рамене, изпънати назад, и широка усмивка на лицето. Джейми (момчето) изглежда облекчен да я види.

– На носа ти има нещо – уведомява я.

– Благодаря, сега се разкарай – нарежда му и бърше носа си с опакото на ръката.

Водка с тоник, плантаторски пунш, совиньон блан. Карсън вади нова бутилка „Матуа“ от мини хладилника, когато зърва чифт крака. Очите ѝ поемат нагоре. Ники е.

– Джордж иска да те види в офиса си – уведомява я.

– Сега ли? – пита Карсън. – Заета съм.

– Веднага – отсича Ники.

Не е истина, Джейми е сърдита за нещо, което казах по-рано, гаджето ми скъса с мен, майка ми е мъртва, вече никога няма да се повтори, ще изпълня, каквото ми кажеш, ще се включа в програма, ще се срещна с терапевт, само моля те, не ме уволнявай.

– Съжалявам, Карсън – казва Джордж. – Беше предупредена. Знаех, че ме лъжеш, когато говорихме миналия път. И, честно казано, онези щуротии с Брок Шелтингам не допринесоха.

– Той ме помоли за целувка.

– Сигурен съм, че го е направил, но беше редно да го пренебрегнеш, вместо да го превръщаш в публичен спектакъл. Не сме в Лас Вегас, Карсън. Това тук не е „Грозна като смъртта“. Семейен ресторант е.

– Не се изхвърляй. Плажен бар е.

– Наоколо има деца и тези деца имат родители, а твоето поведение беше неуместно и да обърнеш четири шота един след друг с клиент очевидно е неприемливо. Може би щях да обърна глава в другата посока в името на веселбата и заради това, че даде на Шелтингам да разбере кой поръчва музиката. Наркотици обаче? Не. Предупредих те, че ще те уволня, и сега те уволнявам.

Карсън кимва, за да покаже на Джордж, че го е чула, но не може да приеме такава развръзка.

– Нуждая се от тази работа, Джордж.

– Дай си малко време, оплачи майка си подобаващо, оправи си поведението и го посмекчи малко, стори, каквото е нужно. През есента ще ти дам отлични препоръки и ще можеш да работиш навсякъде на Нантъкет или можеш да отпътуваш от острова. Но трябва да влезеш в пътя. – Въздиша. – Харесвам те, Карсън. Искam най-доброто за бизнеса си, но също така искам най-доброто за теб.

Карсън се изправя. Погва я махмурлукът и кокаинът я е направил нервна. У нея се надига разрушителна вълна, която ѝ казва да изгори този мост. Джордж твърди, че разбира, но не е така.

– Ясно – отсича Карсън. – Най-добре да дадеш моята работа на Джейми. Тя ще се справи отлично. – След това Карсън напуска „Ловецът на миди“, като по път забърсва бутилка водка „Трипъл Ейт“.

* * *

Качва се в джипа си и си проверява телефона. Нищо от Зак. Праща му съобщение: *Уволниха ме.*

Уволнена. Тя е *уволнена*. Толкова е унизително, но същевременно си го заслужава напълно. Само преди два часа обмисляше да се обади, че е болна, и си мислеше, че това е най-лошото, което може да стори.

Ха! Нищо подобно!

Зак не отговаря и тя отпива от водката, кашля и после звъни на мобилния телефон на Зак. Прехвърлена е директно на гласова поща. Блокирал я е. Ще се наложи да отиде.

Пет и половина е; той ще се е прибрал от работа, но е възможно и Памела да се появи скоро. Тя има безразборен работен график – понякога остава до късно, понякога се връща в офиса след вечеря и стои до след полунощ.

Може ли Карсън да отиде до къщата им без риск?

Подкарва по Норт Бийч Роуд, едната ѝ ръка е на волана, а другата е на гърлото на бутилката водка, наместена в стойката за чаша. Дебненето винаги е лоша идея, напомня си.

Не може да повярва, че я уволниха. Не го усеща като нещо реално. Реално е обаче, в пет и половина е навън и шофира, вместо да взема поръчки за питиета, да радва хората, да бие камбанката за бакшишите. Идентичността ѝ бързо се изпарява. Изгубила е майка си, любовника си, работата си. Коя изобщо е тя?

Вижда хората да вървят към града с бебешки колички, кучета, малки деца, юноши. Животът на тези хора е достатъчно подреден, та да отидат на ваканция. Карсън усеща очите ѝ да се пълнят със сълзи, така че подхваща игра „Кое би могло да е по-лошо?“. Ами, в същия този момент могат да я спрат, задето шофира под влияние на субстанции, да си изгуби книжката и

да отиде в затвора – това би било по-лошо. Трябва да хапне нещо! Може да се отбие в снекбара на „Игрище и весло“ и да си поръча печен сандвич със сирене, хотдог или сандвич с желе и фъстъчено масло. Може да се престори, че е на десет и тъкмо е оцеляла след урок по ветроходство.

Като спира пред клуба, зърва на паркинга червения рейнджроувър на Памела. *Тя е тук*, мисли си Карсън. *Сигурно играе тенис*. Което означава, че Зак ще е сам у дома.

Карсън потегля и оставя „Игрище и весло“ зад гърба си.

Няма да паркира пред конюшната от отсрещната страна на улицата; поне толкова мозък ѝ е останал. Паркира в далечния край на Грей Авеню. Тича до къщата на Зак и чука на входната врата, а после решава, че не е нужно да чука и отваря вратата със замах.

– Зак! – провиква се.

Той се спуска надолу по стълбите.

– Какво правиш тук, по дяволите?!

– Видях автомобила на Памела пред клуба – обяснява Карсън.

– Да, тя играе тенис с майка си. Ти защо не си на работа?

– Бях уволнена – отвърща Карсън и зарива. Толкова е тъжна, така наранена и носена от течението е. Избягалият шофьор не беше убил само Виви. Погуби цялото им семейство.

Зак се протяга и поема Карсън в обятията се, люлее я и издава успокояващи звуци.

– Толкова съжалявам, мила. Но не можеш да останеш тук. Ще трябва да си вървиш.

Карсън вдига лице и започват да се целуват. Карсън усеща как цялото тяло на Зак оживява; безпомощен е, когато са заедно. Как би могъл да си мисли, че може да се раздели с нея?

Той повдига тениската ѝ и разкопчава полата ѝ.

ВИВИ

Виви е наблюдавала отблизо, защото се тревожи, че Карсън ще извърши нещо глупаво – ще нарани себе си или друг. Виви трябваше да използва побутване и да затвори вратата на тоалетната, така че Джейми – бедната сладка Джейми – да не види Карсън и Карсън да не бъде уволнена. Или още по-добре, трябваше да накара Карсън да пусне кокаина в тоалетната. Джордж е прав, Карсън има нужда от помощ. Поела е по пътя на саморазрушението.

Какво би могла да стори Виви?

В този момент зелената врата се отваря със замах и влиза Марта. Завързала е ъглите на искрящо син шал „Ермес“, промъкнала е ръце през отворите и го носи като болеро.

– Супер сладко на вид – коментира Виви. После си напомня сама. – Защо си тук? Нуждая ли се от теб?

– Увеличи малко обхвата – поръчва Марта.

– На драго сърце – отвърща Виви. И бездруго се е канела да остави Карсън и Зак по очевидни причини. Много би ѝ се харесало да ги побутне и да ги раздели, но и за глупак е ясно, че няма да помогне.

Виви разширява обхвата си и ахва. Червеният рейнджроувър на Памела се движи по Хупър Фарм Роуд към Паркър Лейн. Тя ще си е у дома след две минути.

– Карсън! – крещи Виви.

– Тя не може да те чуе.

Виви едва се удържа да не изругае на глас, но то се знае, че е без значение; Марта чете мисли.

– Какво мога да направя? – пита Виви.

Рейнджроувърът завива по Паркър Лейн и преди Виви да е успяла да изрече и дума повече, завива по Грей Авеню.

Карсън и Зак ще бъдат заловени. Виви се мъчи да предвиди какво би означавало това. Карсън ще бъде очернена от Памела и от възрастните Бонам. Кого занася Виви, ще бъде хулена от цялата общност. Целият Нантъкет ще вини Карсън, но не и Зак. Карсън е необуздана, ще твърдят. В един момент я уволняват, а в следващия разбива семейство. Виви си мисли за Питър Бриджман. Чудак е, но Виви не желае да го види наранен. Основната грижа на Виви обаче е Уила. Бедната Уила ще се озове насред огнена буря. Ще вземе страната на Памела, вместо на сестра си, защото Уила има непреодолимо чувство за правилно и погрешно; дори не обича да чете за неверни партньори. (Обясни на Виви, че това е причината да не хареса „По южния бряг“.)

Всички в семейството на Виви са преминали през достатъчно мъки, та да се добави и това. Виви подозира, че в крайна сметка уволнението ще се окаже нещо добро за Карсън. Това обаче не. Повече от ясно е, че връзката със Закари Бриджман трябва да бъде прекратена. Но не по този начин.

– Има ли начин Карсън да разбере, че едва не е била заловена, но всъщност да не бъде заловена? – пита Виви. – Може ли да я уплашим, та да влезе в правия път?

– Използвай побутване – подканва Марта. – Бързо.

Карсън и Зак са на дивана в дневната. Дрехите на Карсън са пръснати по пода на дневната и в коридора. Когато Памела спира на автомобилната алея, из къщата се разнася тритонов звън. Аларма е, осъзнава Виви, целта ѝ е да уведоми обитателите, че някой е дошъл. Аларма с такава цел е нещо прекомерно – на Нантъкет са!, – но Памела работи със застраховки. Възможно е да са ѝ я предложили безплатно. В тази ситуация алармата струва теглото си в злато.

Зак скача на крака, буца Карсън от себе си и върху масичката, където тя събаря два свещника.

– Тя си е у дома – избъбря Зак. – Излез отзад. Карсън е гола.

– Трябва да се облека.

Със Зак се хвърлят да ѝ съберат дрехите. Междувременно Памела гаси двигателя и се протяга към задната седалка за сака и ракетата си.

– Не мога да си намеря прашките – промърморва Карсън. – Какво направи с тях?

Зак прекарва трескаво ръка около възглавниците на дивана.

– Вземи каквото имаш и върви.

Памела посяга да отвори вратата на автомобила си.

– Побутни – подканя Марта. – Няма да успее да излезе от къщата навреме. Побутни незабавно.

– Как? – пита Виви.

– Позвъни на Памела – отговаря Марта.

– Да ѝ *позвъня* ли? На мобилния? Как бих могла да ѝ *позвъня*? Аз съм мъртва.

– На кого би вдигнала? – пита Марта.

– Службата? – гадае Виви. – Рип? Родителите ѝ? – Виви чувства отговора като ритник отзад. – Питър.

– Да – потвърждава Марта. – Направи го веднага.

Виви наднича в чантата на Памела и си мисли „Обаждаме от Питър, обаждаме от Питър!“. Екранът на телефона на Памела светва и зазвучава маримба, същият рингтон като този на Виви. Обзема я носталгия, макар че мразеше мобилният ѝ да звъни и се стараеше никога да не отговаря.

На екрана пише „Питър – син“.

Памела пренебрегва обаждането. Оооох! Виви гледа с ужас как Памела полага стъпало на земята.

Карсън се боричка с тениската си и най-накрая я нахлузва с предницата назад и наопаки. Бърза по коридора, гола от кръста надолу. Полата ѝ е в едната ръка, а обувките в другата.

Отговори на обаждането, мисли си Виви. Протяга се през разтегливата мембрана и обръща телефона така, че когато Памела хвърли поглед към него, да види лицето на Питър на екрана му.

– Ох! – пухти Памела и взема телефона. – Скъпи? Всичко наред ли е? – Следва пауза. – Скъпи? Питър? Питър, мама е. Чуваш ли ме? Връзката е ужасна. Ало? Питър? Е, ако ме чуваш, да знаеш, че с тати ще пристигнем при теб в събота около два часа. – Памела вдига телефона, проверява да види дали още са във връзка. Най-неочаквано са във връзка. – Добре, мили, обичам те. Ще се видим в събота.

Карсън пристъпва навън през задната врата, скрива се между два храста хортензии и се пъхва в полата си. Дишането ѝ е плитко и сърцето ѝ блъска като на малко и уплашено животинче, избегнало на косъм да стане част от хранителната верига; Виви успява да чуе туптенето му дори там горе. Зак открива червените прашки „Ханки Панки“ под дивана и ги натъпква в джоба на панталона си. Намества възглавниците и вдига свещниците. През прозореца на дневната вижда как Карсън се промъква покрай хортензиите и преминава в двора на съседите. Издиша облекчено и входната врата се отваря. Памела влиза, втръсена в телефона си.

– Току-що ми позвъни Питър – промърморва. – Но не успях да чуя нито дума. Мобилните услуги там на практика са несъществуващи. Надявам се, че всичко е наред.

– Сигурен съм, че всичко е наред – уверява я Зак. Гласът му е напрегнат и писклив, но Памела не дава вид да забелязва. – Сигурно иска да му занесем нездравословна храна. Обича онези „Доритос“ с чедър. Как беше тенисът?

Чак тогава Памела дарява мъжа си с бегъл поглед.

– Добре – отговаря. – Спечелих два сета, но това не е нещо, с което да се хваля, при положение че майка ми е почти на седемдесет. Отивам под душа.

– Добре – отвръща Зак.

Памела изчезва нагоре по стълбите и Зак се строполява на дивана. Отпуска глава назад и адамовата му ябълка потрепва облекчено.

Карсън тича по Грей Авеню с боси крака и се качва в джипа си. Като стига до Хупър Фарм Роуд, произнася:

– Благодаря ти, боже.

– Аз бях, мила! – провиква се Виви.

Марта клати глава.

– Ох, Вивиан – промърморва.

* * *

Карсън се прибира у дома, поръчва бургери за себе си и за брат си и си ляга в десет вечерта с помощта единствено на сънотворна таблетка.

След като Карсън е в безопасност в леглото си и вече спи, Виви се връща назад.

2011 година е, третото лято на магазина за вино. „Корковата тапа“ смуче пари и Джей Пи закъснява да плати наема на майка си; попитал е любезно Виви дали може да плати на Лусинда от общата им спестовна сметка и Виви отговори, че ще си помисли. Това е нещо, за което не желае да отстъпва пред Джей Пи, но какъв избор има? Лусинда е строг хазаин; няма да допусне да му се размине. Виви си пожелава Лусинда просто да го изгони от имота си и като негова майка да му каже онова, което Виви се бои да изрече: Джей Пи няма усет за бизнес. В края на лятото трябва да затвори окончателно магазина и да се захване с нещо друго. Сега Виви изкарва достатъчно пари, та Джей Пи просто да си стои у дома като баща на пълен ден и да поеме част от родителските задължения от Виви.

Една вечер през последната златна като мед седмица на август Джей Пи се прибира от „Корковата тапа“ видимо пиян. Това не е първият случай, когато си идва пиян у дома, и Виви подозира как част от провала на магазина се дължи на факта, че Джей Пи изкърква печалбата.

– Има нещо, за което трябва да поговорим – обявява Джей Пи.

Алилуя, мисли си Виви. Сам е стигнал до решението, че това ще е последното лято на магазина за вино.

– Какво има? – При все отчаяното ѝ желание да чуе тези думи да излизат от устата му, също така е заета. Прекарала е цялото лято да разкарва децата насам и натам. На четиринайсет Уила вече е спряла да ходи с нея на плажа – с Рип карат колелетата си и се срещат с приятели, – но Виви все така има да вози Карсън, Лио и Крус. Джо, бащата на Крус, тъкмо е преместил бизнеса си със сандвичи от собствената им кухня в истински магазин с витрина в центъра на града. Казва се „Петачето“ и на Виви ѝ е ясно, че ще пожъне успех, но Джо се нуждае от помощ за Крус и Виви с радост я предоставя. Крус винаги е признателен за вършеното от Виви, докато другите деца просто очакват домашно приготвеният обяд, чистите плажни кърпи, дъските за сърф и плажният чадър просто да се озоват опаковани в багажника на джипа. Виви тъкмо е оставила Крус у дома и сега се опитва да сервира някаква вечеря на масата.

– Трябва да поговорим в спалнята – заявява Джей Пи.

– В момента беля царица – отговаря му Виви.

– Остави царицата. – Джей Пи поема по коридора към тяхната спалня и доловила нещо нередно, нещо повече от провалил се бизнес, Виви го следва.

Джей Пи заявява на Виви, „че си е паднал“ по служителката му Ейми ван Пелт.

– Какво означава това? – пита Виви. Никога не е срещала госпожица Ван Пелт, макар че Джей Пи постоянно реди рапсодии за нея – тя е „сладка“ и „мила“, момиче от Алабама с изобилие от „южняшки чар“. – Влюбен ли си в нея?

– Не бих казал. Още не. Но искам да съм с нея. Напускам те, Виви. Виви се смее.

– *Напускаш* ме? Заради двайсет и три годишната ти продавачка?

– Да, съжалявам – отговаря той.

Всичко това създава усещането за някакъв задкулисен план. Джей Пи изглежда като недоволно дете, което събира дрехите си в калъфка за възглавница и се запътва към края на автомобилната алея, за да „избяга“. Но Джей Пи е твърдо решен: иска бъдеще с Ейми. Исква да унищожи семейството, да потъпче надеждите и мечтите им.

Гняв, объркване, гняв, ярост, гняв, тъга, гняв – и накрая още гняв.

Записват спешен сеанс с терапевтката си Бри. (Казват ѝ „сълзлива терапия“, когато са в по-лековато настроение, но днес не са в такова.) Бри изумява Виви, като обявява, че при извънбрачните връзки са виновни и двете страни.

– Ако ти, Виви, беше карала Джей Пи да се чувства по-скъп, по-обичан, по-централна фигура в живота ти, тогава той не би търсил утвърждаване извън брака. Срещам се с двама ви вече осемнайсет месеца. Джей Пи посочи ясно, че емоционалните му потребности не са удовлетворявани, но ти не внесе никакви промени. Честно казано, не съм изненадана, че се случи.

– Я почакай – подхваща Виви. – Нима упрекваш *мен*?

– И двамата имате своята вина – отвръща Бри.

Първоначално Виви иска да отхвърли това. Но ако разгледа чувствата си честно, онези, за които полага максимални усилия да идеализира и пренебрегне, ще се наложи да признае, че през годините е изгубила респект към Джей Пи. Поставила го е в една и съща категория с децата. Той е някой, когото тя трябва да подкрепя и насочва. При предишни терапевтични сеанси Джей Пи заяви, че не се чувства важен за Виви – не така важен като децата, писането ѝ, тичането ѝ. Греша ли? Виви не би ли избрала пред него всички тези неща, дори тичането? Не е ли обмисляла на моменти тя да напусне *него*? Остана, защото имат цял съвместен живот – децата, къщата, приятелите им, рутината им. Имат стабилност. Домакинството им е щастливо, често жизнерадостно, а това е нещо различно от начина, по който са израснали Виви и Джей Пи.

Но сега Ейми?

Логично е Виви да накара Джей Пи да се изнесе; все пак той е този, който слага край на брака. Но най-невероятно той отказва да се премести. Исква да остане в къщата; иска и *двамата* да останат в къщата, докато той има връзка с Ейми. Твърди, че така щяло да е по-добре за децата.

– За кого се смяташ, за Франсоа Митеран ли? – пита Виви, но въпросът минава покрай ушите му.

Виви *няма* да живее в една и съща къща с Джей Пи, докато той спи с двайсет и три годишната си служителка. Никакви такива. Шепнешком водят безброй разпавии в домашния офис на Виви, който е най-отдалеченото помещение от дневната, където децата гледат телевизия.

Виви осъзнава, че Джей Пи винаги е получавал каквото иска, без да поема отговорности – не и този път обаче.

– Ти остани – предлага Виви. – Аз ще си тръгна. – Романът ѝ „По южния бряг“ се е продавал добре през лятото, въпреки че Виви отказа да направи турне. Децата са малки и тя е нужна у дома (и освен това чака цяла година за лято на Нантъкет и последното, което желае, е да отпътува). Защо да не отиде на турне в края на август или в началото на септември? Обсъжда го с рекламната си агентка Флор.

– Имам десетки запитвания за теб – отговаря Флор. – Успя да заформиш нещо като мистерия с това, че не си тръгвала на път досега. Нека видя какво ще успея да организирам. За колко дълго искаш да заминеш?

– Месец – посочва Виви. – Два месеца.

Флор организира турне с дващест и девет спирки, което се разпростира в рамките на седем седмици; системно прекосяване на страната. Виви прекарва уикенда за Деня на труда в „Книжен преглед“ и „Плажните четива на Бетани“ на брега на Делауер. Гостува в „Политика и Проза“ във Вашингтон, а после и в „Книги Фонтейн“ в Ричмънд. Насочва се към Северна Каролина: „Хребета на пълзещите“ в Райли и „Малапропизъм“ в Ашвил. Следва „Лисича опашка“ в Удсток, Джорджия, и „Страница и палитра“ във Феърхоуп, Алабама.

Посещава Оксфорд, Мисисипи; Ню Орлиънс; Хюстън; Далас; Сан Антонио; Финикс; Уичита; Едмънд, Оклахома и легендарната „Оръфана корица“ в Денвър.

Пропуска първия учебен ден на децата. За семейство Куинбъро е традиция да снимат трите деца на задната веранда. Когато Виви моли Джей Пи да ѝ прати снимката, не получава отговор. По-късно я вижда във фейсбук, защото по някаква причина Виви и Джей Пи още са приятели във фейсбук. Виви копира снимката и я прави свой скрийнсейвър, който показва на всеки пожелал читател. На снимката Карсън е облечена в пуловер с дупка на рамото. Лио е със стърчащ перчем на главата. Начумерената физиономия сякаш обвинява Виви, задето отсъства.

Вината не е моя, иска да каже Виви на децата си. Бри обаче беше пределно категорична, че това не е позволено, а и както става ясно, отчасти вината е нейна.

Посетителите на литературните ѝ беседи варират по бройка. Понякога има шейсет души, а друг път шест. Но читателите на Виви до един са ентусиазирани. Една жена е натоварила две малки деца и кърмаче в колата и е шофирала три часа и половина от Канзас Сити до Уичита. Друга жена си е взела свободен ден от службата и е пътувала от Ню Мексико, за да види Виви в „Отровната писалка“ в Скотсдейл.

Виви се обажда на децата всяка вечер. Те плачат. Карсън го понася особено тежко. Исква да знае дали Виви ще си е у дома навреме за единайсетия ѝ рожден ден. Отговорът е „не“; Виви ще бъде в Сан Франциско и ще дава автографи в „Книжен пасаж“.

– Съжалявам, миличка – казва ѝ Виви. – Ще ти пратя подаръци. – Онова, което пропуска да каже Виви, е, че тя поръча тортата и даде на Джей Пи телефоните на родителите, та той да прати покани на приятелките ѝ за парти с преспиване.

По времето, когато Виви се добира до Калифорния, вече разбира защо рок звездите толкова често са пристрастени към наркотици. Животът на

път е нещо брутално. Джоуди, агентката на Виви, е уговорила възможно най-добрия пакет – Виви разполага с автомобил, където и да отиде, и отсяда в хотели с дващест и четири часов рум сървис и „Мистър Хупър“ плаща сметката. В началото Виви изпитваше учудване, облекчение и вълнение, когато набираше номера и почти незабавно на поднос пред вратата ѝ се появяваха клуб сандвич, пържени картопки, зелева салата, пилешка супа, крем „Брюле“ и бутилка вино, а после час по-късно всичко беше разчиствано и на сутринта беше замествано от прясно сварено кафе и каничка истинска сметана. Куфарът на Виви се пълни все повече със задигнатите сапунчета, миниатюрни шишенца шампоан и лосион за тяло, бележници с името и логото на хотела (идеални за списъци с покупки), химикалки и индивидуално увити луксозни шоколадчета.

Но разходките до „Хъдсън Нюз“ за диетична кока-кола и опакован сандвич са също толкова много (прекалено много) на брой. (Виви избира риба тон за пръв и последен път.) Има дни, когато полетът ѝ е рано и трябва да пропусне сутрешното си тичане; издирването къде да си зареди телефона, е безкрайна мисия. Често е налягана от всепоглъщащо чувство на самота и има прекалено много време за размишления. Онова, което разбива сърцето на Виви, е споменът как седналият на ръба на ваната Джей Пи я моли да му стане жена, колко много го обичаше в този момент и каква късметлийка се чувстваше, за колко невероятно благословена се смяташе да се омъжи за Едуард Уилям Куинбъро. По онова време смяташе, че той е по-добър от нея. Но Виви е научила вече, че откъде произлиза човек е далеч по-малко значимо от онова, което постига със себе си.

В Сиатъл Виви се качва в асансьора и макар да знае, че е на петия етаж, не помни номера на стаята си. Имало е толкова много: 1246, 818, 323. Ключът е у нея, но това не е от помощ; картонената обложка с изписания на нея номер лежи пред телевизора вътре в стаята. Виви се запътва към рецепцията и докато чака на опашката, проверява фейсбук на своя айфон. Ето, Джей Пи е качил снимки от рождения ден на Карсън.

Виви изчаква да се прибере в стаята си (547), преди да заплаче. Когато свършва да риде, но все още хълца, звъни на Савана.

Савана си е у дома в Бостън за по-голямата част от есента (среща се със собственик на дял от „Селтикс“ и нещата започват да стават сериозни), но разбира колко съкрушително може да е пътуването по работа. Савана прекарва седмици, понякога месеци, на места като Мали, Парагвай и Бенгалуру, но според Виви на Савана може би ѝ е малко по-лесно, защото няма деца.

– Коя е следващата ти дестинация? – интересува се Савана. – Кливланд ли?

Виви потреперва. Няма да ходи в Кливланд. Дори да ходи на турне всяка година отсега до пенсионирането си, пак няма да стъпи в Кливланд. Там са призраците.

– Минеаполис, Мадисън, Петоски, Индианаполис и Питсбърг.

– За бога, пропусни тези места и се прибери у дома – приканва Савана.

– Искам го – уверява я Виви. О, как го иска само! – Но не мога.

– Какво, ще те уволнят ли? – пита Савана. – Няма. Доброволно тръгна на това турне.

– Съгласих се да го осъществя – изтъква Виви. – И ме знаеш каква съм. – Виви търпи докрай; никога не се отказва. Изпълнява каквото обещае.

Дори да присъстват десет души, трима, *един човек* на всяко от мероприятията през този финален етап, тя ще е там. Защото този един човек има своите очаквания – може би и той като други срещани дотук ще е пътувал дълго, за да се добере. Може би е очаквал мероприятието със седмици. Може би има мечта да срещне истински писател и да получи автограф. Виви няма да предаде този човек.

На дадения етап Виви вече гледа на читателите си като на свое семейство.

Седмица по-късно Виви излиза от асансьора в хотел „Дрейк“ в Чикаго и заварва Савана в лобито. Савана хваща Виви под ръка и казва:

– Ще присъствам на авторското ти мероприятие, а после в девет и половина имаме невъзможна за получаване резервация в „Тополобампо“. Господин Селтикс е приятел с Рик Бейлис.

Виви се прибира у дома на четиринайсети октомври и се нанася директно в малко бунгало на Лили Стрийт. Състои се от една спалня с размерите на килер за Лио и таванско помещение, където натъпква момичетата. Виви спи на футон в задната телевизионна стая. Вечерят на масичката за кафе в дневната. Има само една баня с душ кабина. Един връз друг са и на Виви това ѝ харесва.

Но... децата са различни. Джей Пи е разпространявал безумната история за „изоставянето“ им от страна на Виви. Отказвал да потвърди датата на завръщането ѝ и дори дали изобщо ще се върне и децата му се вързали, въпреки че Виви всеки ден ги уверяваше как ще е обратно на Нантъкет на четиринайсети октомври, много преди Хелоуин. Децата ту се лепват за нея, ту ѝ държат нахален тон (Карсън) и я наричат „отсъстващия родител“.

Запознава се с Ейми на футболен мач на Лио в Нантъкетския клуб за момчета и момичета. Първата седмица на ноември е и денят е слънчев и хладен; седят с другите родители, сгъчкани като сардели на пейките. Тя си е върнала равновесието; всичката самота от турнето е забравена, също както се забравят родилните болки.

Да гледаш осем- и деветгодишни да играят футбол, е две крачки напред, една назад. Лесно е да се разсееш и в някакъв момент Кандис Лопрести произнася ведро:

– Хей, това ли е новата приятелка на Джей Пи?

Виви се обръща и вижда Джей Пи в неговото противно тузарско зелено велурено яке „Ралф Лорън“ да върви покрай игрището. Държи за ръка блондинка в симпатична карирана мини пола, тъмносин чорапогашник и тъмносини пантофки на равна подметка. Джей Пи трябва да беше сбъркал този незначителен футболен мач с нещо, за което е нужно Ейми да се изкипри подобаващо. Виви въздиша. Ейми е скучно красива, точно както е очаквала Виви; изборът на неподходящ тоалет я прави с една идея по-симпатична. Виви прекрачва Кандис, Джо Десантис и другите си приятели, за да отиде да се представи. Винаги е предпочитала да има морално превъзходство. Освен това е сред свои хора и знае, че изглежда добре. Облякла е най-хубавите си джинси, обула е най-симпатичните си топли ботуши и ги е комбинирала с кремав пуловер и елек, носи шапка с помпон, кашмирени ръкавици без пръсти и слънчеви очила с кръгли стъкла „Том Форд“, купени за нея от Савана на „Златната миля“.

– Здравейте – кимва. Грижи се тонът ѝ да е дружелюбен и сърдечен. Усмивва се и протяга ръка. – Ти трябва да си Ейми. Аз съм Вивиан Хау.

Приятно ми е да се запознаем.

Ръката на Ейми е студена и отпусната. Облечена е в късо палто, без шапка и ръкавици е.

– Здравсти – поздравява. Изучава Виви иззад стъклата на авиаторските си очила, това е ясно, и Виви придобива усещането, че жената срещу нея е очаквала нещо различно, някоя чудовищна кучка. Е, ами...

– Искаш ли да дойдеш да седнеш, Ейми. Мога да те представя на хората.

– Не, благодаря – отговаря Ейми и поглежда към Джей Пи.

– Няма да се задържа – обяснява Джей Пи. – Тръгнали сме на обяд в „Братството“.

Трябва да бъда добра, подсеца се Виви.

– Ами, много мило, че се отбихте.

– Обожавам футбол – вмята Ейми. – Завършила съм в „Обърн“. Там мачовете бяха нещо голямо. Момчетата от студентското братство носеха сака и вратовръзки. На партитата след мач всичко се поднасяше в кристал и скъп порцелан, осветено бе с канделабри. – Тя прави пауза, явно поддала се на блянове. – Несравнимо преживяване беше.

– Е, нашите угощения след мач са далеч по-скромни – отвърща Виви. – Нямаме канделабри. – Сnižава гласа си до шепот. – Макар че някои от майките сипват в кафето си ликьор „Калуа“.

Джей Пи прочиства гърло. Това е сигналът му за „Достатъчно“.

– Как се справя Лио?

– Дотук носи топката четири пъти, три пъти я изпусна – уведомява го Виви.

Джей Пи сумти.

– Ти сериозно ли?

– Все още е господин Кашкавалени пръсти – коментира Виви. – Но поне се усмихва.

– Лио винаги се усмихва – отбелязва Джей Пи. – Усмихваше се в деня, когато го донесохме у дома от болницата, помниш ли?

– Това бяха газове, драги – отвърща Виви и двамата с Джей Пи се размиват. Ейми се е втренчила в терена и изведнъж потреперва малко пресилено. Или може би не е пресилено. Доста студено е.

– Ще изчакам в колата – обявява. – Ще ви оставя да се отдавате на спомени или каквото там правите. – Запътва се към паркинга.

– Опитах се – изтъква Виви.

– Неуверена е – отговаря Джей Пи. – Боеше се да се срещне с теб.

– Има от какво да се бои. Опустоши семейството ни.

– Тя не е правила нищо подобно.

– Хубаво. Ти опустоши семейството ни и тя е съучастник. – Виви усеща върху гърба си очите на три дузини родители. – Но аз не желая да воювам. Тя изглежда съвсем свястно момиче.

– Благодаря, задето се държиш така цивилизовано. Оценявам го.

– Ще отида в Рая – отсича Виви.

– За това не съм сигурен – промърморва Джей Пи. Поглежда през рамо към паркинга. – Но се държа изключително мило, така че не съм сигурен какъв ѝ е проблемът.

– Проблемът ѝ е, че ние делим осемнайсетгодишна история, от която тя не е част. Ревнува.

Джей Пи въздъхва.

– Отивам да проверя какви са щетите.

– Приятен обяд – пожелава му Виви. – Аз ще остана да гледам как синът ни се бори неумело с топката като отсъстващия родител, който съм.

Джей Пи се смее, а на Виви ѝ иде да го изрита в топките. Но като го наблюдава да се отдалечава, налага ѝ се да признае, че ѝ е жал за него. Допусна огромна грешка, като я остави, но ще го осъзнае едва след време.

Празниците са депресиращи. Виви „има“ децата за Деня на благодарността, но не разполага с достатъчно място в бунгалото си, за да устрои истинска вечеря, така че отиват у Савана и се хранят заедно с възрастните Хамилтън. Савана е купила всичко предварително приготвено от „Здравословна храна“ и го е транспортирала от Бостън; единственото изключение са царевичният пудинг, който носи Виви, и паят, купен от пекарна на Нантъкет. На Мари Катрин тъкмо е поставена диагноза Алцхаймер. Обърква се и по средата на вечерята започва да хлипа за брат си Патрик (онзи със смесеното семейство, онова с шестте деца), който загина при автомобилна катастрофа в новогодишната нощ през 1999 година. Боб Хамилтън не знае как да подходи към Мери Катрин, така че се преструва, че всичко е съвсем наред. Разпитва децата на Виви за училище, но е прекалено разсейван от жена си, та да чуе отговорите им.

Децата са обезпокоени и нямат търпение да си тръгнат, а Виви подозира, че Савана също иска да си вървят, та да се погрижи за майка си и да спре да играе ролята на домакиня. На Виви ѝ е криво, задето трябва да приключат деня преждевременно – децата са я информирали, че Джей Пи и Ейми са си устроили романтична вечеря в „Шип Ин“, защото Лусинда е отишла в Бока да прекара Деня на благодарността с Пени Роузън, – но не вижда друга алтернатива, така че опакова четири парчета пай за вкъщи.

Докато пътуват към вкъщи, Уила казва:

– Трябваше да вечерям със семейство Бонам.

– У Бонам винаги всичко е по-добро – припява Виви.

– Всъщност е точно така – настоява Уила.

– „Каубоите“ ще играят в осем – обявява Лио. – Искам да ги гледам.

Но Виви има само основен пакет за кабелната телевизия, който някак си не включва канала, излъчващ мача на „Каубоите“, и Лио заплаква, мърмори как иска да отиде в къщата на баща си, а Карсън се притуря – как иначе? – и пита защо майка ѝ не може да купи истинска къща, такава като на баща им, където те да си имат собствени стаи, та да не ѝ се налага да спи в едно легло с вонящата Уила. Уила заявява на Карсън, че на нея не ѝ е неприятно, отколкото на Карсън, и от там нещата ескалират. Всички са в чудно настроение, когато спират пред бунгалото и като влизат, Виви крещи:

– Децата, събирайте си нещата! Ще ви закарам у баща ви.

Това я разплаква, защото уговорката беше да ги задържи за целия уикенд. Най-демонстративно изхвърля пая в боклука и това кара децата да замълчат. Уила се извинява първа, след това Лио и накрая Карсън и всички се сгущват на леглото на Виви да гледат „Коледна история“, което дразни Виви, защото още не е Коледа, а само Денят на благодарността, но също така я радва, защото явно пакетът на кабелната ѝ телевизия все пак не е пълна скръб.

Пълната криза на Деня на благодарността е предотвратена. Но не е върхът да си самотна майка по празниците. Просто не е.

Джей Пи е с децата за Коледа. Не позволява на Виви да ги види на Бъдни вечер – твърди, че са заети, имат да ходят на църква и после на парти в „Игрище и весло“. Виви си стои сама у дома, прави си печен сандвич със сирене и увива подаръците за децата (умишлено е оставила увиването за тази вечер от страх, че няма да има какво друго да прави). Пуска си Хора на виенските момчета, отваря бутилка „Въов Клико“ и вдига тост към миниатюрната и невзрачна коледна елха в стил Чарли Браун. Признава сама пред себе си, че се е изхвърлила с подаръците – точно като стереотипния „отсъстващ родител“.

Струва ѝ се *крайно* нечестно, че Джей Пи завъртя извънбрачна връзка, а Виви е тази, която е изключена.

Както си пие шампанското и разпределя пакетите в три купчини – децата ще дойдат утре да си отворят подаръците и после ще се върнат у Джей Пи за „голяма коледна вечеря“, – дава обещание пред себе си. Няма да се поддава на самосъжаление, колкото и да е изкусително. Няма да злослови срещу Джей Пи или Ейми. Ще купи голяма къща и ще похарчи колкото е нужно, за да я направи по-приветлива и уютна от онази, която напусна.

УИЛА

Флор, рекламната агентка на Виви, се обажда на Уила.

– Показах клипа с изпълнението на „Златното момиче“ от Брет Каспиън на продуцентите на „Добро утро, Америка“ – обявява. – Таня Прайс иска той да участва в програмата следващата седмица. Ще ми дадеш ли негови координати?

– О! – ахва Уила. – „Добро утро, Америка“? Наистина ли? Иха... Ами... вероятно е редно... първо да го попитам. Той е доста дискретен човек.

– Разбира се – съгласява се Флор. – Надявам се да се съгласи. Това може много да допринесе за книгата.

– Само ще изпълнява песента ли? – пита Уила. – Или ще говори с Таня за връзката му с майка ми?

– Предполагам по малко и от двете – отговаря Флор.

Именно от това се бои Уила. „Златното момиче“, книга, която цялата страна купува и обича – съобщенията във фейсбук прииждат с хиляди, – ще бъде разкрита като съдържаща личната тайна на Виви, тайна така съкровена, че Виви не я е казала на собствените си деца, на мъжа си, на най-добрата си приятелка.

Уила обмисля дали да не позвъни на Флор и да каже, че е питала Брет и той предпочита да не се появява в програмата.

Но Уила не е способна да лъже така. Тя е от хората, които следват правилата. Предпочита да върши редното, а не лесното. Да се обади на Брет, не е лесно, но се налага да го стори.

Уведомява Брет, че е пратила клипчето със „Златното момиче“ на рекламната агентка на Виви. (Дали е надвишила правата си с това си действие? Вероятно.) Агентката предала клипчето на продуцентите на „Добро утро, Америка“, а те го показали на Таня Прайс и сега Таня Прайс иска Брет да пее в ефир.

Брет се смее.

– Това е побъркано – избъбря. – Всеки ден пускаме „Добро утро, Америка“ на телевизора в лобито. И ти ми казваш, че ме искат в него?

– Може да се наложи до поприказваш малко за връзката ви с мама – добавя Уила. – Но ако ще го правиш... мисля, че ще трябва да проявиш дискретност.

Брет мълчи. Нужно е Уила да е пределно ясна.

– Не мисля, че е добра идея да разкриеш пред цялата нация как майка ми е забременяла в гимназията. Или как ти е *казала*, че е бременна.

– Уила – заговаря Брет. – Никога не бих сторил такова нещо. Ще се придържам към романтичните ни отношения и песента.

Уила издиша.

– Благодаря ти. – Чуди се дали може да му вярва. Гледала е Таня Прайс достатъчно пъти, та да ѝ е ясно, че тя е сериозен журналист, който набелязва сърцевината на всяка история също като инфрачервена насочваща ракета и макар Брет да изглежда много позитивен във връзка с евентуалната лъжа на Виви, ако иска възмездие, това е начинът да го получи. – Мога ли да ти вярвам?

– Уила – произнася той и тя се чувства зле, че изобщо е попитала.

* * *

Планирано е Брет да гостува на „Добро утро, Америка“ следващия понеделник в осем и половина. Уила осъзнава, че се налага да каже на брат си, сестра си, баща си и Савана. Би предпочела да не го споменава; Карсън и Лио не гледат телевизия, сутрин Джей Пи е ангажиран във „Фунийката“ да приготвя сладолед, а Савана е толкова заета с управлението на благотворителната си организация и грижите за родителите си, че разполага с още по-малко свободно време и от Джей Пи. Брет може да се покаже по телевизията, да си изпее песента, да разкаже за връзката им с Виви и никой от тях няма и да разбере.

Лусинда обаче гледа „Добро утро, Америка“. Също и Пени Роузън. Сигурно зрителите му са много повече, отколкото Уила осъзнава – десет милиона. Няма как да си го премълчи.

Уила праща съобщение на брат си и сестра си: Да знаете, че мама е имала гадже в гимназията в Охайо. Името му е Брет Каспиън и ще гостува в „Добро утро, Америка“ в понеделник в 8:30, за да изпълни песен, написана за мама.

Отговор не идва нито от Карсън, нито от Лио – никаква изненада. Погълнати са от работата си, от приятелите си, плюс това Лио си има Мариса, а Карсън нейните контролирани субстанции. Уила си мисли, че утре трябва да ги провери, но после изтъква пред себе си, че те са възрастни хора и ако се нуждаят от нея, ще ѝ кажат.

Чуди се дали да съобщи първо на баща си, или на Савана и с лекота решава, че ще е Савана. Тъй като къщата на Савана е само на две пресечки от Музея за китоловство, Уила се отбива след работа.

Вижда колата на Савана на автомобилната алея и знае, че си е у дома, но никой не отваря, когато почуква. Уила отваря вратата.

– Здравей, Савана? Уила е! – Дочува приглушени шумове, идваща от задната част, така че след кратък престой в преддверието (стените са покрити със снимки, включително няколко на Уила, Карсън и Лио като

деца и на Виви и Джей Пи от времето, когато още бяха женени) се запътва към кухнята. Зърва през прозореца Савана в гръб. Седнала е на ръба на басейна.

Уила се показва навън.

– Здравсти!

Савана се извърта.

– Уили! Здравей, Уили! – Гласът ѝ звучи странно, напрегнато и Уила осъзнава, че Савана не е сама. В басейна има мъж. Уила вижда тялото му под водата.

Преди Уила да е успяла да си помисли „Опа, прекъснах нещо“, мъжът се показва на повърхността. Джей Пи е.

– Татко? – ахва Уила. Какво правиш тук?

– Дойдох да поплувам – отвръща Джей Пи. – Преди лудешкия наплив след вечеря.

– О – отронва Уила. Мъчи се да осмисли всичко това. В известен смисъл има някаква логика. Къщата на Савана е още по-близо до „Фунийката“, отколкото до музея, и на Уила е известно, че баща ѝ и Савана се сближиха след смъртта на майка ѝ. Но това ѝ се струва нещо сериозно. Сериозно ли е?

– Как си? – пита Уила. – Как е Ейми?

– Двамата с Ейми скъсахме миналата седмица – информира я Джей Пи. Прочиства гърло. – Съжалявам, трябваше да ти кажа.

– Ти... Какво имаш предвид с това *скъсахте*? Нима се е *изнесла*?

– Изнесе се – потвърждава Джей Пи. – Живее при Лорна.

Уила примигва.

– Аха. Ясно.

– Извинявам се, мила. Наистина не мислех, че те вълнува.

– Не ме вълнува – казва му Уила. – Но също така ми се струва странно, че всички ние живеем на един остров и се случват сериозни неща, а никой не казва на никого. Предполага се, че сме семейство.

– Права си – съгласява се Джей Пи. – Планирах да съобща едновременно на трима ви на рождения ден на баба ви другата седмица.

Пфу, мисли си Уила. Август тече също толкова бързо като всяка друга година. Напълно е забравила за вечерята в клуба по случай рождения ден на Лусинда. Сега ще прекара десет дни в ужасеното ѝ очакване.

– По някаква причина ли се отби, ангелско мече? – пита Савана. – Да говорим ли искаш? Да ти предложи ли чаша вино?

– Не, благодаря – отговаря Уила. Трябва да реши дали иска да съобщи на Савана и баща си за Брет Каспиън едновременно, или да изчака и да каже само на Савана. – Чуйте, случи се нещо крайно странно. Открих човека, с когото си говорила на възпоминателната страница на мама във фейсбук, онзи, дето твърди, че ѝ е бил гадже в гимназията.

– Майка ти не е имала гадже в гимназията – отсича Джей Пи.

– Свърза ли се с него? – иска да узнае Савана.

– Да. – Уила осъзнава, че е било редно да каже на Савана още веднага. – Онзи е, за когото се представя.

– Какво? – ахва Савана.

– Майка ти не е имала гадже в гимназията – повтаря Джей Пи. Повдига се, излиза от басейна и се бърше. – Известно ти е, че светът е пълен с побъркани, миличка.

– Поканих го да дойде на Нантъкет за ден – продължава Уила. Преглъща. – Имаше снимки на двама им с мама в родния им град Парма, от мола, от коледно празненство. Разказа ми разни неща за баща й...

– *Какво?* – изумява се Джей Пи.

– Също така ми изпя песен, която е написал за мама – добавя Уила. – „Златното момиче“. Песента наистина е много добра. – Замълчава. Нямаше да каже и дума за фалшивата бременност пред никого, не пред Савана, дори не и пред Джей Пи.

– Как се казва този човек? – интересува се Джей Пи.

– Брет Каспиън – произнася Уила. – В понеделник ще гостува на „Добро утро, Америка“, за да изпее песента и да говори за мама. Таня Прайс ще го интервюира.

– *Какво?!* – викват Савана и Джей Пи в един глас.

НАНТЪКЕТ

Всички държим под око списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ и първите две места за художествена литература с твърди корици са все същите: „Уикендът на Сатаната“ от Д. К. Болт е номер едно, а „Златното момиче“ от Вивиан Хау е номер две. Номер три варира, макар че една от любимите ни южняшки авторки Доротия Бентън Франк държи номер три от две седмици. Всички обичат Доти!

Носи се слух, че изневиделица е изникнал мъж от миналото на Вивиан Хау и ще се появи в „Добро утро, Америка“, за да изпее песен, написана за Виви. Никой от нас не желае да го пропусне.

Точно в 8:40 в понеделник сутринта Таня Прайс, любимата ни сутрешна водеща, представя рубриката.

– В събота на деветнайсети юни, в приблизително седем и петнайсет сутринта авторката на бестселъри Вивиан Хау излиза да потича, блъсната е от автомобил и умира. Самоличността на шофьора все още е неизвестна и разположеният на петдесет километра от брега на Кейп Код в Масачузетс остров Нантъкет скърби за една от най-бележитите си обитателки. Вивиан Хау остави след себе си три деца и тринайсет романа за острова, на който живееше. Най-новият сред тях – „Златното момиче“, е на второ място в списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. Романът започва с любовна връзка от гимназията между главните герои Алисън Ревийър и Стот Макълмор. Не мога да кажа много повече, без да издам нещо ключово, но мога да ви кажа, че Стот Макълмор е изгряващ музикант, който пише за Алисън песен на име „Златното момиче“. Оказва се, че Вивиан Хау се е радвала на свой собствен гимназиален романс със следващия ни гост Брет Каспиън. Той е написал реална песен със заглавие „Златното момиче“ преди повече от трийсет години. Тук е, за да я изпълни за нас.

Прожекторите се насочват към сцената, където Брет Каспиън седи на висока табуретка пред микрофона. Някои сред нас са нервни – кой е този човек? Достатъчно талантлив ли е да пее пред публика от национален мащаб, или ще се изложи като глупак, но като запява, мигом сме хипнотизирани. Песента е любовна балада с привкус на рок. *Ти си огънат в очите ми.* Брет Каспиън изглежда като човек, който сигурно е бил

разбивач на сърца през осемдесетте години. Памела Бонам Бриджман, която гледа предаването на компютъра в офиса си заедно с брат си Рип, намира, че облеклото на Брет – бяла тениска и джинси – напомня обложката на албум на Брайън Адамс. Брет има въздълга тъмна, но прошарена коса, която пада над очите му, и чувствен глас с лека дрезгавина. Със сигурност може да се заяви, че всяка хетеросексуална жена на Нантъкет – може би и из страната – мигом си пада по него.

Когато песента свършва, много от нас аплодират в собствените си кухни или дневни. Да! Направи го! Каква почит към Виви!

Брет прекосява сцената, за да седне при Таня Прайс.

– Това беше *невероятно!* – Таня Прайс се е усмихнала широко. Самата тя изглежда силно впечатлена от него. – Значи това е песен, която си написал преди трийсет и четири години за приятелката ти по онова време Вивиан Хау. И Вивиан прави тази песен централен елемент в романа си „Златното момиче“. – Таня се накланя леко напред. – Разпознаваш ли се в образа на Стот Макълмор, Брет? Дали Вивиан Хау е заела от реалните си преживявания нещо повече от заглавието на песента?

Брет се усмихва стеснително.

– С персонажа в книгата имаме много общи неща, но това не съм аз. Според мен Виви е взела емоциите от времето ни заедно и ги е използвала в книга. Бяхме двойка през целия последен клас на гимназията и чувствата ни бяха силни. Бяхме израснали в малко градче в централната част на страната. Именно така се ражда рокендролът. Много от класическите рок химни използват бурните тийнейджърски години като емоционално мерило.

На екрана зад Таня и Брет се вижда фотография на младите Брет и Виви на пейка в мола, делят си чаша „Ориндж Джулиъс“. Онези от нас, които познаваха Вивиан Хау на Нантъкет, ахват. Безспорно е тя, но изглежда толкова различно. Косата ѝ е много дълга и носи тежък грим; изглежда като младата Джоун Джет.

– В романа героят Стот Макълмор е открит от шефа на звукозаписна компания и „Златното момиче“ става голям хит. – Таня прави пауза. – В твоя случай какво стана?

– Към групата ми „Бягство от Охайо“ действително проявиха интерес. Повикаха ни в Лос Анджелис. Много харесаха песента „Златното момиче“. – Брет се усмихва директно към обектива. – Но това беше преди епохата на АйТюнс и онлайн музиката. Ако човек искаше да постигне нещо голямо, трябваше да разполага с цял албум. – Повдига рамене. – Ние нямахме албум.

Сега на екрана се появява снимка на Вивиан Хау в рязани джинси, яде сладолед, седнала на капака на буик „Скайларк“ от 1976 година. За света тя е като излязла от песен на Брус Спрингстийн. Кой да знае, че Вивиан Хау е расла така? На нас винаги ни се е виждала същинска русалка – отгледана от океана, със слънце в лицето, сол в косите и пясък между пръстите на краката.

Следва момент на мълчание. Таня Прайс е царица на големите финали, така че ние всички се приближаваме мъничко към екрана и увеличаваме звука.

– Кога видя Вивиан Хау за последно? – иска да узнае.

– През август 1987 година – отговаря Брет.

На екрана показват снимка на Виви и Брет с тоги и шапки пред гимназията в Парма. Брет е направил знак „V“ над рамото на Виви. V за победа, защото е успял да се дипломира? V за Виви? Или пък за мир – не е ли било нещо типично през осемдесетте?

– И през всички тези години не сте поддържали връзка?

Брет поклаща глава.

– Реших, че води щастлив живот някъде другаде. Дори не знаех, че е станала писателка. – Усмива се тъжно. – Аз не чета много.

– И после си чул за кончината ѝ.

– Да, от сестрата на приятел – отвърща Брет. – Прочетох новата ѝ книга и се разпознах частично, така че се свързах със семейството ѝ.

– Ако можеше да кажеш нещо на Вивиан Хау, какво би било то? – пита Таня.

– Ами, Таня, човек никога не забравя първата си любов. Не съществува друго такова чувство. Така че сигурно бих казал на Виви: ти винаги си била и ще си останеш... моето златно момиче.

Таня разперва ръце.

– Брет Каспиън, благодаря, задето ни гостува!

Предаването прекъсва за реклама.

Джей Пи и Савана са се втренчили в телевизора.

– И се кълнеш, че никога не ти е говорила за този човек? – пита Джей Пи.

– Никога! – уверява го Савана. – Но той казва истината. Боже мой, онези снимки! Очната линия! Слава богу, че като постъпи в „Дюк“, вече беше изоставила имиджа „Уензди Адамс“.

– Не намираш ли, че е странно, дето не е споделяла с никого от нас за Брет Каспиън? – чуди се Джей Пи.

– Може да ѝ е разбил сърцето и да не е искала да мисли за него, след като си е тръгнала от Парма – допуска Савана.

– Или може тя да е разбила неговото – добавя Джей Пи.

Ейми твърди, че не желае да гледа предаването, но жилището е на Лорна и няма начин тя да го пропусне. Трябва да са в салона чак в десет, така че има предостатъчно време да си наляят кафе, да се настанят на дивана с Купидон, ваймаранера на Лорна в краката им, и да погледат „Добро утро, Америка“.

Ейми се преструва, че не е свършила в банята, но на Лорна не ѝ минават тези.

– Просто ела и гледай, гълъбче. Знаеш, че го искаш.

Ейми се показва иззад ъгъла с ръце, скръстени пред гърдите. На шията си има голямо лилаво петно, оставено там от Денис, което не е покрила съвсем умело с фондютена си.

– Не желая да посвещавам още една сутрин от живота си на Вивиан Хау – заявява Ейми.

– Според теб Денис дали гледа? – интересува се Лорна.

– Не, на работа е – отговаря Ейми.

Лорна гали Купидон между ушите, убедена, че Денис седи във вана си и гледа предаването на телефона.

Когато Брет Каспиън запява, Лорна промърморва:

– Секси е, мамка му? Как така Виви е забърсвала всички секси типове?

– Да не очакваш да ти отговоря?

Лорна увеличава звука и припява.

– *Ти си огънат в очите ми!* – Купидон залайва.

Ейми изчезва обратно в банята, та да поработи още малко върху зачервеното петно на шията си, както допуска Лорна.

– Използвай коректор! – провиква се.

ВИВИ

Сразена е.

Толкова е сразена, че се появява Марта. Шалът ѝ е усукан като стегнато въже и завързан около шията ѝ – няма начин да не ѝ причинява болка.

– Нищо подобно – успокоява я Марта. – Добре съм.

– Видя ли Брет? – пита Виви. – Чу ли го какво каза?

– Чух какво *не* каза. – Марта прочиства гърло. – Брет запази тайната ти. Никой не знае какво се е случило между вас и никой не знае каква част от написаното в книгата е вярно. Виждаш ли? Не беше нужно побутване.

Марта е права; тайната на Виви е на сигурно място. Уила не е казала на никого, дори не на Рип, и Виви подозира, че няма да го направи.

Благодаря ти, Уили, мисли си Виви. Обичам те и те моля да ми простиш.

– Провери ли позициите си в „Амазон“?

– Не, трябва ли? – пита

Виви. Марта повдига рамене.

Виви се спуска надолу към офисите на „Мистър Хупър“ в Манхатън, където Флор и асистентката ѝ Джени подскочат пред компютъра на Флор.

„Златното момиче“ е номер едно в „Амазон“! Номер едно!

Флор щраква на страницата на „Барнс енд Ноубъл“. „Златното момиче“ е номер едно!

– Току-що проверих туитър – обявява Джени. – Хората настояват „Златното момиче“ на Брет Каспиън да бъде пусната като сингъл в АйТюнс. Досега клипът е гледан седемстотин хиляди пъти в ЮТюб.

– Това е точно типът реклама, за който чаках през цялата си кариера – коментира Флор. Вдига очи към тавана. – Ще го постигнем, Виви. Ще те направим номер едно!

– Не тая прекалени надежди – заявява Виви.

Марта започва да тананика; това е нещо ново. Виви се заслушва. Тананика „Невинаги получаваш каквото искаш“ на Ролинг Стоунс.

– Опитваш се да ми кажеш нещо ли?

– Всъщност не – отвърща Марта. – Хорът я упражняваше и ми влезе в главата.

– Хорът от ангели изпълнява песен на Ролинг Стоунс? – учудва се Виви.

Марта се смее.

– О, Вивиан!

О, Вивиан, какво, мисли си Виви.

– Ако някога се опиташ, ще установиш, че получаваш каквото ти е нужно – посочва Марта.

Виви не е сигурна, че се *нуждае* от друго, освен децата ѝ да са здрави и щастливи, но в пет часа следобед на 11 август е обявен списъкът с

бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. „Уикендът на Сатаната“ от Д. К. Болт е номер три, книгата на Доротия Бентън Франк е номер две и...

„Златното момиче“ от Вивиан Хау е номер едно.

– Аз съм номер едно! – възкликва Виви и танцува наоколо, вирнала ръцевъв въздуха. Убедена е, че тук горе се мръщят на такова поведение – нали гордостта е смъртен грях и разни такива. Но не може да се спре! Толкова е развълнувана! Романът ѝ е номер едно в страната и го постигна, без да използва побутвания!

Очаква Марта да се появи, но не се случва. Виви не се нуждае от нея. На Виви ѝ се полага да отпразнува този момент сама.

Благодаря ти, Брет, мисли си.

УИЛА, КАРСЪН, ЛИО И РИП

Рожденият ден на Лусинда е на 17 август и всяка година семейство Куинбъро го отбелязва със семейна вечеря в клуб „Игрище и весло“. Лусинда резервира кръглата маса в центъра на салона, та познатите ѝ наоколо да могат да идват, за да ѝ отправят най-сърдечни благопожелания.

Тази година Джей Пи води Савана като свой гост, което би било напълно немислимо в предишни години, но след смъртта на Виви изглежда нормално. Уила и Рип са там; Лио е довел Мариса, Лусинда е поканила Пени Роузън. Карсън е сама.

Обикновено Карсън се появява вече пияна, но на Уила и Лио им се струва, че тази вечер е наред. Допускат, че е само въпрос на време да поръча „Заличител на мисли“ и да изтърси нещо скандално. Театралниченето на Карсън ги отегчава, но в случаи като вечерята по повод рождения ден на баба им разчитат тя да ги весели.

Любимият сервитьор на баба им Дикси пристига да вземе поръчките им. Уила се бои, че ако си поръча сода, някой ще попита пак ли е бременна, така че поръчва бяло вино и стиска ръката на Рип да не коментира. Лио и Мариса си поръчват кока-кола. Карсън избира джинджифилова бира.

– Добре ли се чувстваш, мила? – пита я Джей Пи.

– Отлично, просто тази вечер го давам по-кратко – отговаря Карсън.

Това е *крайно*, ама *крайно* необичайно, но никой не казва нищо. Пени Роузън поставя началото на разговора, като пита Мариса в кой колеж ще учи.

– „Салве Реджина“ в Нюпорт – отговаря Мариса.

– Лио заминава за Боулдър – отбелязва Пени (което по мнението на Карсън и Уила е наистина впечатляващо, защото собствената им баба сигурно не го помни). – Значи скоро предстои съзливо сбогуване, при положение че ще сте толкова далече един от друг.

– Посветени сме един на друг – заявява Мариса. Повишава глас, та цялата маса да може да я чуе. – С Лио определихме дата за сватбата ни. Двайсет и втори юни 2024 година.

– Иха – обажда се Карсън. – Вече направихте ли резервация за място?

– Не сме го резервирали – отвърща Мариса. – Но е решено. Церемонията ще се състои в „Сейнт Мери“, а тържеството ще е тук.

– Тук ли? – намесва се Лусинда. – Родителите ти членове ли са?

– Не – отговаря Мариса. – Майка ми кандидатства през 2016 година, но още е в списъка с чакащите.

– Клубът е много взискателен – изтъква Лусинда. – Особено като става дума за самотни родители.

– Но ти си член, бабо – обажда се Карсън. – А нямаш мъж.

– Ще използваме членството на Лио – добавя Мариса. – Ако майка ми не бъде приета.

Джей Пи се прокашля.

– Не мисля, че е нужно да обсъждаме толкова далечно събитие, което може да се случи, а може и да не се случи – заявява Лусинда.

Ох, мисли си Уила. Става ѝ жал за Мариса може би за пръв път, откакто я познава. Господин и госпожа Бонам проявиха същия цинизъм, когато Рип и Уила казаха, че искат да се оженият.

– Целта на отиването в колеж е да се отвориш за нови хора и идеи – разсъждава Пени. – Най-добре е да поемеш на това пътешествие с чиста страница пред теб.

Мариса свежда глава над менюто.

– Чух, че заешкото било много вкусно – отбелязва Карсън.

Уила се старее да не повърне. „Игрище и весло“ наистина има заешко в менюто си и трите деца Куинбъро се шегуват от години на тази тема. Уила вдишва през устата и издишва през носа. Питиетата пристигат и Джей Пи вдига чаша.

– Честит рожден ден, майко – произнася. – Изглеждаш прекрасно.

– Луси изобщо не старее – вмята Пени. – Вбесяващо е.

Всички чукат чашите си над центъра на масата. Уила поднася виното под носа си и миризмата допълнително разстройва стомаха ѝ. Оставя чашата и взема водата.

– Само за да не останат съмнения у някого, ние с Лио наистина ще се оженим и ще бъдем щастливи. Точно като Уила и Рип – заявява Мариса пред всички.

– Те със сигурност дават отличен пример – коментира Савана.

– Може ли да сменим темата? – настоява Лио.

– Какво не е наред? – намесва се Карсън. – Вече имаш съмнения? Само 2021 година е.

Мариса присвива очи.

– Известно ли ти е, че никой не те харесва? – процежда към Карсън. – Защото постоянно се опитваш да се правиш на забавна и още и аз не знам на какво... Може би на умна, но си просто жестока.

Карсън се смее.

– Значи аз съм тази, която никой не харесва?

Мариса става от мястото си и хвърля салфетката си в чинията. На всички се отваря възможност да видят колко къса рокля е облякла. Достатъчно къса е, та да противоречи на всички правила на „Игрище и весло“.

Мариса отправя навън.

Лио въздъхва.

– Няма да се женим.

– Слава богу – промърморва Карсън.

– Слава богу – повтаря след нея Лусинда. – И ми е неприятно да го кажа, но майка ѝ никога няма да бъде приета в клуба. Горди Хейстингс я намира за безочлива.

– Прекалено млади сте да говорите за брак – изтъква Джей Пи. – Съветът ми е да чакаш дълго, колкото ти е възможно. Няма причина да се жениш за гаджето си от гимназията. Сигурен съм, че Мариса е първото сред много момичета.

Уила не може да повярва на излязлото от устата на баща ѝ! Подритва Рип под масата.

– Аз ще поръчам пиле – казва просто така.

– Няма ли да провериш как е? – предлага Савана. – Или, ако искаш, да отида аз?

– Нищо ѝ няма – отвърща Лио. – Постоянно прави така.

Постоянно прави така, но това ще е последният път, мисли си Лио. След вечеря ще я откара до дома ѝ и ще сложи край. Завинаги.

Мариса се връща с порозовял нос и влажни очи, а Дикси се появява до масата като божи дар, за да вземе поръчката им, така че никой не пита Мариса дали е добре.

Уила има нужда от въздух и след като поръчва пиле „Столтър“, а Рип средно изпечено говеждо филе (поръчва това в клуба, откакто е бил петгодишен и никой не може да го убеди да пробва нещо ново, но според Уила това е просто проява на лоялност), Уила казва:

– Ще се разходим до водата. Бързо ще се върнем.

– Идвам с вас – обявява Карсън.

– Остани си на мястото – нарежда ѝ Джей Пи и Лио се чувства, сякаш са му спрели въздуха, защото и той се е канил да се присъедини към Уила и Рип. Атмосферата около масата е душна.

Уила и Рип крачат хванати за ръка по подрязаната зелена морава, отминават флагщока и оръдието – изстрелвано всяка вечер при залез – и стигат до водата. Уила вижда двама им след година на същата тази вечеря, но вече като родители. Нали така? Тази бременност ще просъществува. Трябва да се случи.

– Поръчах вино, защото...

– Знам защо – прекъсва я Рип. – Идеята си я биваше.

– Пийни малко вместо мен, когато се върнем.

– Ще го направя – обещава ѝ Рип. Устремяват погледи над пристанището, вслушват се в музиката от пианото в клуба – „Да се влюбиш отново“ – и се любуват на златистосиньото небе и платноходките, поклащащи се на повърхността на водата.

– Тя ми липсва – отронва Уила.

– Знам.

– Хубаво, че Савана е с нас – добавя Уила. – Но според теб дали има нещо между тях с татко?

– Толкова ужасно ли би било?

– Просто не успявам да го проумея – отвърща Уила. – Савана принадлежеше на майка ми.

– Ще изтъкна очевидното – заявява Рип. – Хората не принадлежат един на друг.

– Кажи го на Мариса – призовава Уила.

Мариса, мисли си Рип. Вечерта ѝ не е особено добра и ще се влоши още. Рип има лоши новини във връзка с иска на майка ѝ за джипа на Мариса.

Обръщат се и тръгват към масата. Рип маха на някого над главата на Уила. Като се обръща, вижда Памела и Зак на тенис корта.

– Колко хубаво, сестра ти и Зак играят заедно тенис – коментира Уила, а чарковете в главата ѝ започват да се въртят.

– Сигурен съм, че тя ще го изяде жив – промърморва Рип. – Сервисът му не струва.

Уила и Рип тъкмо са се върнали на масата, когато до тях изниква барманът.

– Само исках да поднеса поздравленията си – обявява той.

– Благодаря, но за какво? – пита Лусинда.

Барманът придобива объркан вид.

– Видях, че „Златното момиче“ е достигнала първа позиция в списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. – Дава вид, че говори конкретно на Карсън. – Сигурно сте много горди.

Карсън е впечатлена. Маршъл е запознат с най-новите бестселъри и има смелостта да приближи към масата на Лусинда, без да е повикан.

– Изключително горди сме – уверява го Карсън. – Благодаря, задето си обърнал внимание.

– Не знам за какво говори този млад мъж – мърмори Лусинда.

– О, знаеш и още как, Луси – намесва се Пени Роузън. – Обсъдихме го в неделя. Новата книга на Виви е номер едно.

Маршъл продължава да се навърта до стола на Карсън.

– Снощи ходих до „Ловецът на миди“, за да те видя. Явно си била в почивка?

Карсън не може да му позволи да продължи. Не беше казала на никого от семейството, че я уволниха, и досега, две седмици по-късно, никой не е питал, дори Лио, който живее с нея. Единственият човек, който е обръщал внимание на излизанията и прибиранията на Карсън, си е отишъл от този свят.

– Като свършим, ще се отбия да побъбрим – обещава му Карсън.

– Много ще се радвам. Дотогава ще ти се възхищавам от разстояние. – Докосва рамото ѝ, а после се обръща и добавя: – Честит рожден ден, госпожо Куинбъро.

– Благодаря – отговаря Лусинда. – Това вече е по-уместно – обявява пред Пени.

* * *

Момент по-късно до масата спират Памела и Зак Бриджман, потни са и облечени в екипи за тенис.

– Честит рожден ден, госпожо Куинбъро – поздравява Памела.

– Не искаме да прекъсваме вечерята ви – добавя Зак. Карсън забелязва, че изражението му е изопнато, но агонията му едва ли може да се сравни с нейната. Чувства устата си, сякаш е пълна с тебешир; гърдите ѝ са пронизвани от прясна болка. Играли са тенис заедно? Солидно доказателство за подновяването на свързаността им, допуска Карсън.

– Кой спечели? – пита Карсън.

– Направо го съсипах – обявява Памела.

– Сервисът ми не го бива – вметва Зак. – Дебел съм и не съм във форма.

– И аз съм така – отбелязва Джей Пи.

– Също и аз – присъединява се Савана. – Все пак браво на теб, Зак, поне си отишъл на корта.

– На мен ми изглеждаш съвсем добре! – припява Карсън. Намига му и всички на масата се подхилкват. Тя не може да повярва на собствената си дързост – при това е съвсем трезва. Но няма да му позволи да се появява на семейната вечеря, като че всичко си е съвсем наред.

Той дори не поглежда към нея; просто отстъпва назад с вдигната ръка и Памела схваща намека. Дватамата се насочват към бара и се тръсват пред Маршъл.

Карсън се нуждае от питие. Спешно. Но няма да остави Зак да я пречупи. Достатъчно силна е.

Ордьоврите им пристигат; бърбят за храната и как не се е променила изобщо за петдесет години; дискутират колко натоварено е било във „Фунийката“ и разговарят за предстоящото пътуване на Савана до Бразилия.

– Ще е добра идея да действате – отбелязва Лусинда и побутва лакътя на Джей Пи. – Като бяхте млади, винаги съм си пожелавала да се съберете, но така и не се случи.

– Вярно – съгласява се Джей Пи. – Аз се ожених за Виви.

– И сме се появили ние – допълва Карсън. – Твоите обичани внуци. Ако татко се беше оженил за Савана, ние нямаше да сме тук, бабо.

Последвалото мълчание сякаш е безкрайно.

Лио отива до тоалетната, а после Карсън и Уила също изчезват. Съзрял шанса си, Рип се мести до Мариса.

– Много ми е неприятно да говоря по работа на вечеря – произнася с тих глас. – Но трябва да те уведомя, че застраховката няма да покрие джипа ти. Няма да получиш нито цент.

Мариса повдига рамене.

– Не съм се и надявала да се случи.

– Майка ти наясно ли е с това? Защото заплашва да съди агенцията.

– Просто вдига пара.

– Няма никакви основания, условията за изплащане на застраховка са ясно изложени. Но изглежда зле – за нас, за майка ти, – а ние се гордеем, че предлагаме отлични услуги. Не е честно майка ти да обикаля наоколо и да тръби колко зле сме се отнесли.

Мариса се обръща към Рип, а изражението ѝ е донякъде усмихнато и донякъде начумерено.

– Аз просто искам да продължа напред. Майка ми има предостатъчно пари. Вече ми купи нов джип и злополуката е древна история. Извиних се.

– Извинила си се, задето умишлено си съсипала съвсем добрия си джип?

– Да. Тя знае, че бях разстроена, защото Лио скъса с мен. Разбира.

– Разбира. Предполагам, това е добре за теб. И въпросът е, че загубата не е пълна. Може да го продаде. Двигателят не е така корозирал, както би си представил човек, след като автомобилът е прекарал цяла нощ във Ваната. Механикът заяви, че изглежда, все едно джипът е бил максимум един час във водата. Но ти си го вкарала във Ваната в петък вечер, нали? И си позвънила да бъде изтеглен в събота, нали така?

Мариса преглъща и свежда очи към чинийката с масло.

– Да.

Лъже, мисли си Рип. Но не е нищо ново за нея. Той се занимава с икове. Хората постоянно лъжат.

Уила и Карсън използват „тайната“ тоалетна на втория етаж срещу офиса на комодора, която е само за частна употреба. Предложението за това е на Уила.

– Имам да ти кажа нещо – обявява. – Но не можеш да го повтаряш пред никого.

– Имаш късмет – отговаря Карсън. – Нямам приятели и почти никакви познати. – В обикновена ситуация Карсън би предположила, че Уила пак е бременна, но поръча вино на вечеря, така че явно не е това. – Нещо, свързано с Брет Каспиън ли? – пита Карсън. – Защото той спомена по телевизията, че е бил във връзка със „семейството на Виви“, само дето не става дума за мен, а и двете знаем, че не става дума и за Лио.

– Съобщих ви, че съм говорила с този човек – протестира Уила.

– Не си.

– Пратих ви групово съобщение на двамата с Лио, за да ви кажа за предаването в понеделник. Вие не отговорихте.

Точно така, мисли си Карсън. Видя да идва групово съобщение от Уила и го изтри, без да го е прочела.

– Имах тежки седмици.

– Защо? Какво се е случило? – интересува се Уила.

– Нищо.

– Просто ми кажи, Карсън. Известно ми е, че бях погълната от себе си...

– Самата истина, но не е проблем.

– Какво е станало? – Уила се протяга и докосва косата на Карсън. Тази вечер е използвала маша и косата ѝ се спуска на дълги масури; изглежда много шик. Уила не може да повярва, че си е дала толкова труд за рождения ден на Лусинда. И какво беше това с поръчването на джинджифилова бира? – Можеш да ми кажеш.

Карсън си пожелава да беше вярно. Винаги е искала Уила да е типът по-голяма сестра, на която да може да се доверява и двете да заговорничат една с друга. Но Уила е суперправедна и критична. Мисли си, че е морално по-издигната от Карсън. И добре, може би е точно така, но няма грам съчувствие към съгрешилите.

– Ти доведе *мен* тук, за да *ми* кажеш нещо – припомня Карсън. Приятно е да е трезва и мисълта ѝ да е ясна. – Готова съм.

Уила поема рязко въздух.

– Добре. – Хвърля бърз поглед към вратата и свежда гласа си до шепот.

– Памела подозира, че Зак има извънбрачна връзка.

Карсън ахва – което е добре, защото Уила тълкува реакцията ѝ в смисъл *Карсън е шокирана, защото това е такава сочна и неочаквана клюка*, а не в смисъл *Карсън е шокирана, защото е била заловена или почти заловена*. Карсън се чуди дали подозренията имат нещо общо с онази вечер миналата седмица, когато тя и Зак правиха секс в дневната на Бриджман. Няма да лъже; така жестоко се стресна, че оттогава не е близвала капка, нито е правила опити да се свърже със Зак.

– Да, знам – добавя Уила. Очите ѝ блестят от нездраво любопитство.

Карсън иска да е внимателна в реакцията си.

– Не ми изглежда като човек, който би изневерил.

– Не! – съгласява се Уила. – Но Памела е толкова...

Злобна, мисли си Карсън. Властна. Неприятна.

– Безжалостна? – произнася Карсън. – Очевидно ѝ беше доставило удоволствие да го спуга на тенис.

Уила върти очи в гримаса.

– Има ли предположения коя е? – пита нехайно Карсън. – Някакви насоки?

– Още не – отговаря Уила. – Няма достъп до разпечатките на телефона му, защото е служебен. Но тази сутрин ми написа съобщение и каза как трябва да говорим възможно най-скоро, така че е възможно да има нещо ново.

Карсън се чувства, сякаш в момента язди механичен бик и всеки момент ще бъде метната на земята.

– Ами, хубаво е, че е решила да сподели с теб.

Уила се засмива и после изчезва в една от кабинките.

– Хубаво е – съгласява се. – Сбъркано, но хубаво.

Уила, Карсън и Лио се връщат на масата навреме за тортата – жълта торта с шоколадова глазура, жълти захарни розички и надпис „Честит рожден ден, Луси“ в средата.

Луси ли, чуди се Уила. Явно Пени Роузън се е уговаряла със сладкаря.

Лусинда духа свещите, а после намига към Джей Пи и Савана.

– Никога няма да познаете какво си пожелах.

– Майко, моля те – обажда се Джей Пи.

Уила и Рип си тръгват първи; Уила е уморена – *каква изненада* – и обича да си е в леглото до девет, а вече е с час по-късно. Следват ги Мариса и Лио; Мариса е вкисната и едва смогва да каже довиждане и благодаря. Джей Пи и Савана изчакват десет минути, преди да се извинят. Заедно ли си тръгват? Карсън подозира, че отношенията им са платонични; сигурно си седят и си приказват колко им липсва Виви.

Остават Карсън, Лусинда и Пени Роузън.

– Ще отида да пофлиртувам с бармана – обявява Карсън.

– Отлична идея – заявява Лусинда. – Ние с Пени ще се присъединим към теб.

– Не, Луси – намесва се Пени. – Аз ще те закарам у дома.

– Честит рожден ден, бабо – казва Карсън и целува Лусинда по бузата.

– Благодаря ти, скъпа – отвърща Лусинда. – Тази вечер се държа много добре. Изненадах се.

– А пък аз бях разочарована – добавя Пени Роузън и намига.

Карсън се настанява на бара. Зак и Памела отдавна са си тръгнали, прибрали са се да ядат спагетите „Карбонара“ на Зак и да гледат „Нетфликс“. Ще поразпуснат малко, може би ще пийнат вино, може би ще се любят. Карсън се старае да не я е грижа.

Памела си мисли, че Зак има извънбрачна връзка.

Вече не, мисли си Карсън. Свърши се, няма за какво да се тревожи, а и Памела няма достъп до телефона на Зак, така че Карсън е в безопасност. Не е сигурна защо сърцето ѝ тупти така бързо. Може би е заради Маршъл.

– Какво да ти предложи? – пита Маршъл.

– Джинджифилова бира – поръчва Карсън. – Какво пък толкова, нека да е „Шърли Темпъл“.

Маршъл кимва и приема плащане от единствения друг член в бара, доктор Флути, който трябва да е стогодишен. Когато Карсън беше дете, той

се обличаше като Дядо Коледа за коледното парти в клуба.

– „Шърли Темпъл“ ми се струва малко силно за теб – отбелязва Маршъл.
– Случило ли се е нещо?

Карсън решава, че клубът е удачно място, където да работи Маршъл, защото той проявява искрен интерес към хората, също както барманите по филмите. Там те винаги са представяни като добри слушатели, преливащи от мъдри съвети. Единственото, което Карсън е питала някога в „Ловецът на миди“, е дали ще платят в брой, или с карта. Вълнува я само да приготвя питиета, да осигурява бързо и точно обслужване и да спечели възможно най-добър бакшиш. Хората не я интересуват. Има си прекалено много проблеми, та да поема и чуждите, било и за двацет минути. Чинията на Маршъл май е доста празна в това отношение, така че може да си позволи порции от тревогите и стреса на клиентите му.

– Уволниха ме – обявява Карсън. Задържа погледа му. – Имах една отрепка за клиент, тип с много пари, поръчваше шотове „Камикадзе“ и искаше от мен да пия с групата.

Маршъл изсумтява и поставя пред нея коктейла ѝ „Шърли Темпъл“. Тъмнорозов е, почти червен; малко е попрекалил с гренадина, но Карсън го обича точно така, плюс, че е добавил три черешки. Браво.

– И това се случи четири пъти – добавя Карсън и клати глава. Ситуацията с Брок Шелтингам е от тези, които изглеждат далеч по-зле, отколкото са изглеждали в момента. Какви си ги беше *мислила*?

– Изпила си *четири* шота с клиент? – ахва Маршъл. Изглежда поравно впечатлен и втрещен. – Представяш ли си да го направя тук?

– И после поиска целувка – продължава Карсън.

– Надявам се, че си го зашлевила.

– Бях прекалено ядосана, та да го зашлевя. Целунах го хубавичко, постарях се да направя изявление, но не се получи, защото хората подвикваха и заснемаха клипчета.

– О, Карсън.

– И дори не бях уволнена заради това – обявява Карсън. – Уволниха ме, защото нагрубих помощник барманката, а тя ме видя да смъркам кокаин в тоалетната и ме наклевети на шефа.

Маршъл мълчи. Ужасила го е.

– Шефът ми Джордж, собственикът, беше дал ясно да разберем, че не допуска наркотици в работно време. Така че ме уволни.

– Съжалявам – промърморва Маршъл.

– Недей – отвръща Карсън. Разбърква коктейла и гледа как гренадинът се прелива с джинджифиловата бира като акварелна боя. – Заслужих си го. Джордж се държа далеч по-свастно, отколкото трябваше. Обеща да ми даде отлична препоръка, когато се взема в ръце. – Вдига очи към Маршъл, който се е втренчил в нея, с кърпата за чаши, метната на рамото му над розовата ленена риза. Сложил е карирана вратовръзка. Абсолютно съкровище е. – Кое се опитвам да постигна в момента.

– Справяш се много добре – хвали я Маршъл. – Изтърпя цяла семейна вечеря.

– И не е като да не се гордея – уверява го Карсън. – Но след като умря майка ми, затънах здраво. Пуших прекалено много, пиех прекалено много, смърках кокаин, вземах таблетки. – Прави пауза. – Прекалявах с *кофеина*. Не исках да *чувствам* нищо. Също така бях в неподходяща връзка, която

тъкмо приключи. Казах си: „Ами ако се откажа от всичко, което ме наранява, и проверя дали няма да се почувствам по-добре?“. – Отпива от коктейла си. – Не съм изоставила пиенето завинаги. И тревата не съм я изоставила завинаги. Но ще живея чисто, докато не се почувствам достатъчно силна да приема тези неща обратно в живота си.

– Е, когато си готова отново да ходиш по срещи, аз ще се радвам да те изведа – уверява я Маршъл.

– Ами момичето, с което те видях в „Чикън Бокс“? – пита Карсън.

– Гадже е на приятеля ми. Помолих я да ми помогне да те накарам да ревнуваш.

– Какво? – ахва Карсън. – Ти сериозно ли?

– Видях те да танцуваш и помолих Пейтън да се престори, че е с мен. – Маршъл се ухилва. – Подейства ли? Изревнува ли?

Карсън прихва. Не може да повярва, че сладкият и прелестен, тъй свеж и невинен на вид Маршъл би скроил такава лудория, та да ѝ привлече вниманието.

– Всъщност изревнувах мъничко – признава.

След като Мариса и Лио си тръгват от „Игрище и весло“, Мариса иска да отиде на купон на плажа „Микомет“ – знаят за група летовници от Кънектикът, които ще са там, – но Лио заявява, че не му е до това.

– Искаш ли да те оставя на купона? – пита.

– Няма да ходя без теб – цупи се Мариса.

– Значи ще те закарам у вас?

– Какво не ти е *наред*? – чуди се Мариса. – По време на вечерята не се застъпи за мен. Цялото ти семейство се подиграваше със сватбените ни планове и дори намекуваше, че няма да се осъществят...

– Мариса – прекъсва я той. Преглъща. Редно е просто да ѝ го каже: *сватба няма да има. Няма да се ожения за теб. Не съм влюбен в теб.* Тази вечер обаче е прекалено уморен за драми. Пожелава си Мариса да отиде на купона в изрязаната си супер къса рокля и да си намери друг, в когото да впие нокти. Пожелава си тя и Питър Бриджман да се бяха сблизили край огъня вечерта, преди да умре майка му.

Тази мисъл изниква в главата му от нищото. Въобразил ли си го е? Не, не мисли така. Спомня си, че видя Мариса и Питър да седят заедно сред дюните, именно тогава Лио се изниза от плажа с половин бутилка водка, която задигна от нечий охладител. Питър беше обвинил ръка около Мариса, а тя плачеше. Това беше преди да вкара джипа си във Ваната и да се прибере у дома на стоп (история, на която Лио не вярва докрай; тя никога не би се качила в колата на „някакъв случаен непознат“). В такъв случай дали Питър Бриджман я е откарал у дома? Всичко, което иска, е Мариса да напусне автомобила му.

– Ще те закарам до вас – казва ѝ.

ШЕФА

Шефа се свързва с Лиса Хит още първия ден след връщането ѝ от почивка. Тя обяснява, че по маратонките няма добри отпечатыци – макар че се намира малко горчица.

– Нужни са ми дрехите, Ед – казва му, но тонът ѝ предава известното и на двама им. Дрехите ги няма. Захвърлени са някъде или са унищожени.

Шефа се обажда на Гърка и го моли да изиска разпечатки от телефона на Питър Бриджман. Няма да успеят да се сдобият със самата снимка, но поне ще могат да видят дали в петък вечер Питър я е пратил на друг, освен на Крус и Лио.

И... Шефа може да говори с Джасмин Кели. Научава от Роки Мур, че спасителите се събират в седем и петнайсет всяка сутрин на плажа „Нобадиър“ за двукилометров джогинг по плажа и гимнастически упражнения. Обикновено свършват около осем и петнайсет и не трябва да са по постове си чак до девет.

– По някаква конкретна причина ли питаш? – интересува се Роки.

– Трябва да говоря с Джасмин Кели – отговаря Шефа.

– Надявам се да не е загазила – коментира Роки. – Най-добрият ми спасител е. Върхът е във всичко, умна е, силна е, прекрасно хлапе. За трийсет години в тази работа рядко съм срещал по-свясто хлапе.

– Просто се нуждая от помощта ѝ – добавя Шефа. *Отчаяно*, мисли си.

В осем и петнайсет на следващата сутрин стои на входа на плажа „Нобадиър“, а обувките му се пълнят с пясък. „Нобадиър“ е широк и златист, ивица от Рая, особено по това време на деня. Небето е розово и по него има няколко високи прозрачни облака. Вълните оформят спретнати рула, а група спасители – трийсет на брой, облечени в червени шорти и бели тениски – приключват с подскоците си и си събират нещата. Напускат плажа в групи от по трима или четирима.

Колко време е минало, откакто Ед за последно се е наслаждавал на ден на плажа? Струва му се, че не се е случвало от цяла вечност. Когато Кейси и Ерик бяха малки и той и Андрия станаха законни попечители на Фин и Клои, вземаше си почивен ден в неделя. Но вече са минали шест или седем години, откакто близнаците са имали нужда или желание с тях да има родител на плажа. От време на време Андрия приготвя пикник и с Ед подкарват към „Четиресетият пилон“, за да гледат залеза. Общо взето, Ед работи, та останалата част от Нантъкет да се радва на плажа в безопасност.

Шефа зърва Джасмин Кели. Разговаря с две момчета и когато Шефа я чува да казва: „Да закусим в „Петачето“, стомахът му започва да къркори. В момента повече от всичко иска сандвич с бекон, две яйца, чедър, домати и маруля, приготвен в „Петачето“ с препечен английски мъфин. Това е още една причина да е наложително да реши този случай. Трябва да оправи нещата за доброто на Джо.

Като че всички спасители забелязват Шефа в един и същ момент. Вижда ги да изправят гърбове, а челюстите и раменете им се напрягат. Очите им обхождат пълната му униформа и после се отклоняват. На Ед му е ясно, че причинява дискомфорт на хлапетата. *Загазил ли съм?* Понякога това доставя удоволствие на Ед, но не и днес.

Усмихва им се, помахва, пожелава добро утро. Исква му се да ги увери, че не е тук заради неплатен паркинг или парти при Гибс Понд, на което може да са присъствали, а може и да не са.

Когато Джасмин е достатъчно близо, та да може да я заговори, той казва:

– Госпожице Кели? Може ли да ми отделите минутка?

Джасмин Кели се отдръпва леко.

– Аз ли?

Двете момчета остават от двете ѝ страни като стражи. Това допада на Шефа; тя има лоялни приятели.

– Не е нищо лошо – успокоява я той. – Просто имам няколко въпроса.

Тя го оглежда открито. Защо тя сред всички спасители, сигурно се чуди. Защо тя и никой друг?

– Нещо не е наред ли?

– Не – отговаря той и вдига двете си длани. – Просто няма да ми дойде зле малко помощ и някой посочи твоето име.

– Кой беше това? – иска да узнае тя. Не е груба, но със сигурност не изгаря от желание да му помага. След размяната само на тези няколко реплики на Шефа му е ясно, че тя е пряк човек и ще му каже истината.

– Джо Десантис – произнася.

– Големия Джо! – вмята едното момче, а после си затваря устата.

– Ще отнеме само няколко минути – уверява я Шефа. – Няма да те задържам.

Джасмин въздиша.

– Момчета, изчакайте ме, моля ви – казва тя и следва Шефа до автомобила му.

– Разследвам смъртта на Вивиан Хау – обявява Ед.

– Правите ли го всъщност? – пита Джасмин.

Охо, корава е, мисли си Шефа. Е, приятелка е на Крус, така че може би той си е заслужил подозрителността ѝ.

– Спомняш ли си вечерта преди смъртта на Вивиан Хау? – пита я. – Имало е запален огън на „Четиресетия пилон“.

– Да – потвърждава Джасмин. – Бяха предимно завършили ученици, моят клас, местни.

– Известно ли ти е нещо за снимка от тази вечер, разпратена от Питър Бриджман?

Джасмин се мръщи и клати глава.

– От Питър ли? Не. Видях го обаче с Мариса, след като тя и Лио скъсаха.

– Лио Куинбъро?

– Да. Единственото, което се случи на онзи купон, беше раздялата на Лио с Мариса. По-късно Лио изчезна и аз видях Мариса да седи с Питър сред дюнците. Не знам нищо за снимка обаче. Съжалявам.

На Шефа му е нужно да помисли за момент. Лио се е разделил с приятелката си? Нито Крус, нито Лио го споменаха. И после приятелката е видяна със сина на Бриджман? Бриджман е пратил снимка на Лио и Крус – може би на него и Мариса? Това ли ги е ядосало толкова много? Или може би снимка само на Мариса гола или нещо, което би било разстройващо, ако идва от Питър Бриджман.

Питър Бриджман е на лагер в Мейн. Трябва да е отпътувал доста скоро след смъртта на Вивиан Хау. Майката на Питър е Памела Бонам от застрахователната агенция „Бонам“. Дали Питър Бриджман се е запътил рано в събота към дома на Хау, за да се види с Лио? Крус каза на Шефа, че е идвал от дома на Бриджман, но Питър не му е отворил вратата. Също така каза, че не е видял пикапа на Питър. Може би Питър тъкмо е бил потеглил; може би Крус го е изпуснал за минути и е знаел, че е тръгнал към къщата на Хау, така че го е подгонил, което би обяснило пропускането на знак „Стоп“ и превишената скорост.

Шефа ще открие начин да говори с Питър Бриджман. Но преди това се

нуждае от всяка налични информация.

– Тази Мариса – подхваща Шефа и вади бележник. – Как ѝ е фамилията?

– Лопрести – отговаря Джасмин.

Шефа застива и вдига поглед. *Лопрести*, мисли си.

УИЛА

Памела има нужда да говори с Уила, но иска да го направи без Зак или Рип наоколо, а това е сложно. Тогава идва ден, в който Зак ще лети до Мартас Винярд, за да се види с приятеля си Бъди. Събират се веднъж годишно. Зак ще тръгне рано и няма да го има целия ден.

– Можеш ли да дойдеш в моята къща в девет сутринта? – пита тя Уила.

– Имам работа.

– Можеш ли да дойдеш на обед?

– Ще обядвам с Рип в клуба – заявява Уила, макар да не е истина. Има записан час при акушерка в болницата.

– Отмени го.

– Не мога – отвърща Уила.

– Посветеността ви един на друг е направо откачена – промърморва Памела. – Чуваш ли ме? Откачена.

Уила се гордее да е откачена в посветеността си. Поне не следи всеки ход на мъжа си в опит да установи с кого спи.

– Знам го – отсича Уила с известно самодоволство.

– Можеш ли да дойдеш сега? – пита Памела. – Отбий се по път за работа.

– Днес планирах да отида с велосипеда – отговаря Уила.

– Шофирай вместо това, така ще разполагаш с допълнително време – настоява Памела. – Трябва да ти покажа нещо.

Уила *не* иска да шофира; иска да кара велосипеда си. И до голяма степен е убедена, че не иска да вижда нещото, което иска да ѝ покаже Памела, каквото и да е то. Вече е нагазила прекалено дълбоко, толкова дълбоко, че ѝ се наложи да сподели с Карсън, а това е рисковано, но пък наистина облекчи емоционалния ѝ товар до известна степен, а когато Карсън заяви, че няма приятели, с които да говори, не лъжеше. Карсън е вълк единак. Уила е сигурна, че има приятели в „Ловецът на миди“ и среща хора в „Чикън Бокс“, но няма да тръгне да разправя за брачните проблеми на Памела и Зак Бриджман.

Всички са толкова погълнати от себе си, че е почти невъзможно да откриеш някой истински заинтересован от твоите проблеми. Такъв е опитът на Уила покрай спонтанните ѝ аборти. След първия хората проявяваха съчувствие, но всички бързаха да приключат с фразата „Можете просто да опитате отново“, вместо да седнат с нея в нейната загуба и болка.

С изключение на Рип.

И на Виви.

– Уила? – произнася Памела.

– Какво? – пита Уила. Налага си да се върне към настоящето. – Тъ... Да,

добре.

– Значи ще дойдеш? Още сега?

– Да – потвърждава Уила. Решава тя да е изключението и да прояви интерес към проблемите на Памела. Ще отиде незабавно.

Уила обаче няма време за губене. Влиза в къщата на Бриджман на Грей Авеню и очаква Памела да я посрещне, но първият етаж е съвсем пуст.

– Тук съм! – провиква се. – И трябва да подкарам към работа точно след десет минути!

Не идва отговор и Уила се изкушава да си тръгне. Това е толкова присъщо на зълва ѝ – да наложи своя график на друг човек и после да го кара да чака. На Уила ѝ е известно, че Памела не се съобразява (слабо казано!) дори със Зак.

– Памела! – вика я Уила. Чува стъпки на горния етаж; струва ѝ се, че се движат към стълбите, но не, отдалечават се. – Добре, в такъв случай отивам на работа. Звънни ми по-късно! – Уила успява да попречи на яда да проличи в тона ѝ, но е засегната. Замисля се с копнеж как върти педалите покрай езерото с костенурките, където Виви водеше Уила, Карсън и Лио, когато бяха деца. Виви завързваше търпеливо канап около парченца сурово пилешко и им помагаше да ги хвърлят по повърхността на водата.

– Уила, ти ли си? – долита гласът на Памела.

– Да!

– Слизам веднага! – Памела провлича думата *веднага* и дава на Уила да разбере, че *няма* да слезе веднага. Чува над главата ѝ да тиктака часовник и оглежда семейните портрети на стената под стълбите. Представени са четири години, фотографиите са направени от Лори Ричардс на плажа „Стълбите“. Памела, Зак, Питър. Работата е там, че изглеждат щастливи. Памела дори е усмихната. На снимката, на която са сами, Памела и Зак се държат за ръце. Като гледа тези снимки, Уила си представя семейни вечери, игри в делнични вечери, уроци по кормуване на някой паркинг, коледни сутрини, а не проблемно дете и мъж, който изневерява на поразия.

Памела най-сетне се спуска надолу по стълбите. С боси крака е и косата ѝ е мокра, облечена е в тюркоазена ленена рокля и е сложила натрапчиво колие (огромни дървени мъниста на конец, които изглеждат като дело на Питър по ръчен труд в детската занималня). В ръката си стиска нещо червено.

Поднася го към Уила.

– Открих това в прането.

„Това“ са червени дантелени прашки. Уила с мъка удържа сутрешния чай в стомаха си. Предчувствието ѝ бе вярно – не ѝ трябва да вижда какво има да ѝ покаже Памела, противното бельо на друга жена. Поне е минало през пералнята, мисли си Уила.

– Ще приема, че не са твои – отбелязва Уила.

– Не са. Да ти прилича на нещо, което бих сложила аз.

Определено не, иска ѝ се на Уила да каже, но може да я обиди. И истината е, че никой не може да определи какво бельо носи даден човек, точно както никой не е в състояние да каже какво се спотайва зад привидно щастлив семеен портрет.

– „Ханки Панки“ са – посочва Уила, без да се замисли. Въпреки отвращението си вдига прашките от дланта на Памела.

– Откъде знаеш? Няма етикет. *Ти* ли носиш такова бельо? – В тона ѝ се долавя обвинение и неспособност да повярва.

– Не – отвръща Уила. Едва не добавя *сестра ми носи такива*, но се удържа. Памела е права; етикетът е изрязан и на мястото му има дупка с размерите на монета. Залива я вълна на гадене и не успява да я потисне. Втурва се към тоалетната да повърне.

Като излиза, Памела разтваря ръце за прегръдка.

– Бедната ти. Наложих си да забравя, че си бременна, за да не се изпусна пред някого.

– Всичко е наред – отговаря Уила. Прашките лежат пред най-новата семейна снимка. Каква съпоставка само.

– Поиска ли обяснение от Зак? – пита Уила.

– Още не. Ще изчакам. Събирам доказателства, градя случая си.

– И си сигурна, че не са на някоя приятелка на Питър?

– Питър е на лагер цяло лято – обяснява Памела.

– Питам само защото това е типът бельо, който носят младите жени.

– Любовницата на Зак е по-млада! – Отсича Памела. – И носи курвенско бельо.

– Защо е било в прането? – чуди се Уила. – Жената била ли е в къщата?

– Не! – писва Памела. – Или поне не мисля така. *Надявам се*, че не е била тук. Открих ги натъпкани в джоба на панталоните на Зак. Реших, че ще измъкна чорап. Нали знаеш какво се случва с прането понякога? И се сдобих с това. Тя трябва да му ги е дала.

– Пфу! – възмущава се Уила.

Памела клати глава.

– Нямах представа какво е да остаряваш, Уила. Надявам се Рип никога да не ти причини такова нещо.

Думите ѝ са скандални. И жестоки. Уила е *бременна*. Кой говори така на бременна жена?

– Както и да е, трябва да се приготвям за работа – заявява Памела. Уила е отпратена. – Благодаря, задето се отби. Имах нужда да споделя с някого.

– За нищо – отговаря Уила. Цялото преживяване е било отвратително и Уила още се тормози заради коментара на тема Рип. Като че би го сторил!

Но не това тревожи Уила най-много. Най-много я тревожи... нещо, което е прекалено объркана, та да признае и пред себе си.

Памела тръгва към кухнята и се провиква:

– Кафе, ето ме, идвам за теб!

Уила тръгва към входната врата и по път забърсва прашките.

ЕЙМИ

Ейми обича неделните дни с Денис, защото той умее да релаксира. Джей Пи винаги ставаше в ранни зори, а през лятото зората настъпва много, *ама много* рано, защото обичаше да чака пред „Хъб“ на Мейн Стрийт човека, доставящ „Ню Йорк Таймс“. Джей Пи твърдеше, че този навик му е вкоренен от детството му в Манхатън – за Лусинда и баба му и дядо му неделите не започвали, без да е отворен „Таймс“, – но Ейми подозира, че по-скоро има нещо общо със списъка на бестселъри и Виви. След като си

набавеше вестника, отиваше до „Даунифлейк“ за кутия с понички и после се прибираше у дома за втора доза кафе.

Денис, от друга страна, обича да се наспи в неделя. Притежава *талант* за спане. Спи дълбоко и непробудно и нищо не е в състояние да попречи на съня му чак до сутринта. Издава меки ръмжащи звуци като сгушило се уютно горско създание, приятна промяна след хъркането на Джей Пи, който звучеше, все едно някой кърти асфалт. На моменти беше толкова зле, че се е случвало Ейми да си каже: „Нищо чудно, че Виви не се противопостави по-силно на раздялата“.

Когато Денис се събужда, отива в банята да се облекчи и да си измие зъбите, а после се връща в леглото да се люби с Ейми (умело; дотук той е най-добрият ѝ любовник) и след това заспива отново. Неделя е единственият му почивен ден (и при Ейми е така през лятото) и той не чувства необходимост да планира нищо. Както е предопределил Бог, неделя е ден за отдих.

В третата неделя на август – лятото върви към края си и Ейми е облекчена – двамата лежат в леглото. На етапа са, когато тъкмо са се любили и Денис е заспал отново. Ейми се сгушва до широкия и топъл гръб на Денис и целува татуировката с американския флаг на дясната му лопатка. Забелязва, че покрай затъмняващите щори в стаята се опитва да се вмъкне ярка слънчева светлина. Ейми винаги си пожелава дъждовна неделя, колкото по-сива, толкова по-добре, но желанието ѝ не се е изпълнявало цяло лято. Всички недели са били болезнено красиви. Явно по-късно ще трябва да отскочат до плажа. Или може да предложи късен обяд в „Корабна кухня“. Установила е, че Денис е готов да харчи щедро за приятно прекарване, а това е още нещо, което харесва у него в добавка към секса и спането.

Според нея двамата много си подходжат.

В тази конкретна сутрин Ейми не успява да заспи отново, може би заради еспресо мартинито снощи в „Пърл“. Не е съвсем готова да стане – на работа прекарва толкова време на крак, че е същински лукс да полежи, – така че решава да си погледне телефона.

Единствените новини, които ѝ доставят удоволствие, са такива, свързани с развлекателния бизнес. Когато отваря сайта на списание „Пийпъл“, прочита следното заглавие: „Песента „Златното момиче“ и романът „Златното момиче“ се борят за първото място“.

Продължавай надолу, нарежда си Ейми. Не е способна обаче. Лежи в леглото с бившия приятел на Вивиан Хау след неприятна раздяла с бившия мъж на Вивиан Хау. Животът ѝ на възрастен човек тук, на Нантъкет, е дефиниран от Виви и макар Ейми да си е обещала да промени това, кликва на линка.

Романът „Златното момиче“ е номер едно. Миналия четвъртък Ейми видя заглавието на първата страница на „Нантъкет Стандарт“. Всички на острова са горди с Виви, задето най-сетне достигна върха.

Статията в „Пийпъл“ посочва, че Брет Каспиън, възлюбеният на Виви от гимназията, е записал песента „Златното момиче“ с „Епъл Мюзик“ малко след появата му в „Добро утро, Америка“. Изстреляла се право нагоре в класациите на АйТюнс и се озовала на първо място. Тази седмица е била свалена от потребители дванайсет милиона пъти.

– Мили боже – промърморва Ейми. Побутва Денис по рамото. – Познай

какво?

Той мънка неразбираемо. Спи. Би трябвало да го остави на мира.

– Помниш ли онзи човек, за когото ти казах, че е написал песен за Виви в гимназията? Песента „Златното момиче“. – Лорна беше убедена, че Денис е гледал предаването и само се преструва на безразличен, но Ейми знае, че е приключил с всичко, свързано с Виви, по начин, по който тя май не успява. Не иска да го тормози, но това е *върхът*. Става дума за рокзвезда.

Денис промърморва още веднъж.

– Песента „Златното момиче“ е номер едно в АйТюнс – обявява Ейми. Кликва на чарта в АйТюнс и ето я! – Мисля, че този човек работи в „Холидей Ин“ или нещо такова, а сега е известен. Песента е свалена милиони пъти тази седмица.

Денис се претъркулва, взема телефона на Ейми и го оставя на нощното шкафче. Целува я по ключицата и намества лице между гърдите ѝ.

– Знаеш ли кое е моето златно момиче? – пита я. – Знаеш ли?

– Аз ли? – чуди се Ейми. Заравя пръсти в косата му, както обича той.

– Да, ти – потвърждава Денис. – Ти и само ти.

ВИВИ

Виви се спуска надолу да погледне екрана на телефона на Ейми. (Възможно най-бързо, последното, което желае, е да се навърта в спалнята на Денис!) И то се знае: „Златното момиче“ на Брет Каспиън е песен номер едно в страната трийсет и четири години след написването ѝ.

– Марта! – провиква се Виви. – Марта! – Но тя не се появява. Сигурно слуша хора да пее „Рубинен вторник“ на Ролинг Стоунс.

Когато Виви отива да провери Брет, заварва го на парти в лобито на „Холидей Ин“ в Ноксвил. Парти за сбогуване е. Според дочутото Виви разбира, че той ще се мести в Нашвил. Ще записва албум.

На петдесет и една годишна възраст Брет Каспиън има хитова песен. Виви се замисля за момчето на два реда пред нея и с една колона вляво, което изтърпява наказанието си. Обърна се и ѝ намигна, а тя се почувства, сякаш я е *избрал* като ябълка от дърво. Мисли си за задната седалка на буика „Скайларк“, той я целува, а Стив Пери пее от стереоуредбата „Вкаменен от любов“.

Сега тя е още по-развълнувана, отколкото когато книгата ѝ достигна върха на класацията. Песента „Златното момиче“ можеше да е номер едно в чартовете, ако Виви не беше излъгала, че е бременна. Ако само беше благословена с по-силна и достойна личност. Ако баща ѝ не се беше самоубил. (Виви не беше ли достатъчна, та да остане жив?). Ако беше притежавала зрелостта да съзре, че двамата с Брет имат различни мечти и в това няма нищо лошо.

Виви не излъга, че е бременна, защото беше гадина; излъга, защото беше млада и още оплакваше смъртта на баща си. Решава да не бъде толкова сурова към младата си версия.

Марта се появява. Шал в червено и златисто е вързан на кръста ѝ като колан.

– Може ли да те помоля за услуга? – пита Виви.

Марта въздъхва.

– Би ли желала да използвам силата си „Неизминат път“? Искаш ли да ти кажа какво би се случило, ако ти *не беше* казала на Брет, че си бременна? Ако той не се беше втурнал обратно към Парма, за да е с теб?

– Да, моля те – настоява Виви. – Ако не е прекалено затруднение.

– Дай дефиниция на *прекалено затруднение* – подканя Марта и се подхилква. – Само се шегувам. Но трябва да се съсредоточа.

Марта сяда на едно от прасковенооранжевите кресла, качва крака на кожената табуретка и затваря очи.

– Брет е в Лос Анджелис. Прави демо на „Златното момиче“...

– Това вече го знам – прекъсва я Виви.

Марта отваря очи.

– Искаш ли да го направя, или не?

– Прощавай.

Марта се съсредоточава отново.

– Брет пише втора песен „Тъгувам за моето момиче“ и записва кавър на „Карълина е в мислите ми“, а звукозаписната компания приема с неохота „Парматаун Блус“. Но не е достатъчно. Уейн е арестуван, задето е купувал кокаин на Сънсет Булевард. На майката на Рой е поставена диагноза мозъчен тумор. Групата се разпада. Брет запазва правата върху двете написани от него песни и си намира друг мениджър, не тъй реномиран като Джон Зубоу, който се съгласява да пусне „Златното момиче“ като сингъл с „Тъгувам за моето момиче“ на втората страна. Успехът е... скромнен. През февруари 1988 година „Златното момиче“ достига номер трийсет и седем в топ четиресет за една седмица.

– Това ли е всичко? – ахва Виви. – Номер трийсет и седем за една седмица?

– Кид Лио я пуска по WMMS като услуга за мъжа на сестра му, който работи с бащата на Брет. Брет е местно хлапе, Кливлънд е град на рокендрола, Кид Лио искрено харесва песента, но дори да я пуска често, тя не печели кой знае каква национална популярност и никога не се качва по-високо от трийсет и седем.

– И после какво става? – пита Виви.

– Брет се мести в Лос Анджелис – продължава Марта. – Започва да играе блекджек. Изпълнява „Златното момиче“ и разни кавъри. Развива проблем със залагането.

– Сериозно ли? – недоумява Виви.

– Жени се за крупие на блекджек на име Соня. Раждат им се две деца, развеждат се и следва грозна битка за попечителство, а после Соня отвежда децата в Ню Джърси. В Атлантик Сити. Все така е крупие. – Марта отваря очи. – А Брет остава в Лос Анджелис. – Ако не беше изрекла лъжата, че си бременна, той още щеше да е в Лос Анджелис.

– А вместо това живее в Ноксвил.

– Да – потвърждава Марта. – И „Златното момиче“ е номер едно в АйТюнс.

– Значи може би лъжата ми е довела до нещо добро за Брет! – отронва Виви. – Наложил му се да чака три десетилетия, но стигнал до номер едно, вместо да си стои на трийсет и седма позиция. Може би така е трябвало да се случат нещата.

Марта се надига от креслото.

– Мисля, че най-сетне започваш да схващаш, Вивиан – отбелязва.

УИЛА

Пази червените дантелени прашки, натъпкани на дъното на чантата й. Същата марка бельо е, която носи Карсън, и още по-изобличаващото е, че на мястото на етикета има дупка. Кожата на Карсън е чувствителна (не може да търпи дори тънка ивичка от етикета по шева) и самата Карсън е безцеремонна, така че с цел да избегне раздразване на скъпоценното си задниче, изрязва дупка в дантеленото си бельо с цена от двацет и два долара. Това е от типа деликатни подробности, които са известни само на собствената ти сестра.

Прашките са на Карсън; Уила е сигурна в това.

Но какво са правили в джоба на Зак? Зак и Карсън любов ли са завъртели? Мисълта за това е скандална и почти смехотворна.

Но така ли е наистина?

Когато Уила разкри пред Карсън за подозренията на Памела, че Зак има извънбрачна връзка, каква беше реакцията на Карсън? Какво каза тя?

Не ми изглежда като човек, който би изневерил.

Уила се замисля над думите й. Дали Карсън се опитваше да подложи на съмнение подозренията на Памела? Да ги омаловажи и отхвърли?

И после Карсън попита: „Има ли предположения коя е?“, а не „Знае ли коя е?“. Тази разлика дали е издайническа.

Уила си припомня, че Рип й беше казал как преди няколко седмици Памела забелязала джиба на Карсън пред изоставената конюшня срещу къщата им. Памела беше допуснала, че Карсън чака да се срещне с дилъра си.

Уила се възмути от ниското мнение на Памела за Карсън, макар самата тя да си мислеше, че е вероятно Карсън да е била там по тази причина.

Сега обаче Уила разбира, че Карсън не е отишла да се срещне с дилъра си. Червените дантелени прашки с дупка на мястото на етикета са на Карсън и прашките бяха открити в джоба на Зак, и Карсън се беше спотайвала срещу къщата на Бриджман, защото тя и Зак имат връзка.

Уила праща съобщение на Карсън: *На работа ли си тази вечер?*

Карсън отговаря: *Не.*

Уила пише: След работа Рип ще играе голф с господин Б. Искаш ли да дойдеш до „Смитс Пойнт“ за вечеря? Ще взема нещо от „При Мили“.

Карсън пише: Разбира се. Моля те, поръчай ми салата „Цезар“ със скариди на скара и пържени картопки със сос от сирене.

Уила отговаря: Отлично. Ще се видим в седем.

Карсън се появява навреме, което е крайно нетипично за нея, и изглежда ведра, но по естествен начин, а не заради здраво надрусване. Донесла е на Уила букет цветя от фермата на Бартлет – космоси в лилаво и бяло, любимите на Уила – и термос със студен чай.

– В градината с билки на мама още расте мента – обяснява Карсън. – Така че реших да се пробвам да приготвя нейния чай.

– Ще си сипя малко с вечерята – отвръща Уила. Вече е ходила до „При Мили“, за да вземе храната. Не иска нищо да ги отвлича. – Искаш ли вино?

– Не, благодаря, ще пия чай – отсича Карсън.

Коя си ти и какво си направила със сестра ми, чуди се Уила. Пияната или надрусаната, или гневната, или снизходителната Карсън е единствената Карсън, с която Уила знае как да се справя. Изобщо не е очаквала Карсън да се държи човешки или дори благо.

– Ела на задната веранда – подканя я Уила. От входната врата на „Мъничето“ до задната врата има само четири крачки.

– Всеки път ме смайва колко е малко това местенце – отбелязва Карсън.
– Но пък какво друго ти е нужно?

– Липсва ми миялната ми машина – промърморва Уила. – И тренажорът ми. И надежден интернет.

– Да, но само виж гледката. – Излизат на верандата. Морската трева върху дюните е полюшвана от бриза и двете успяват да чуят плискането и прилива на прибоя. Уила е привикнала към звуците и гледките тук, почти е имунизирана към тях, макар че все още се случва да тръгне надолу по стълбите, увита в хавлиена кърпа, и по път към душа да спре, за да се полюбува на океана или на чайките, реещи се над главата ѝ. Тази вечер небето е окъпано от златиста светлина и Уила едва не изрича нещо на тема Рая и майка им. *Според теб дали ни вижда? Дали ни наблюдава?* Не желае да прозвучи нелепо обаче.

– Радвам се, че си свободна тази вечер, залезът днес ще бъде епичен. – Уила прави пауза. – Макар че сигурно виждаш залеза всяка вечер на работното си място.

Карсън се настанява на едната от пейките на масата за пикник.

– Уил – промълвява. – Уволниха ме.

Уила вдишва рязко.

– Уволнили са те? Какво стана? Кога беше това?

– В края на юли – отговаря Карсън. – Държах се неуместно по време на работа.

– *Неуместно* в смисъл...

– Пих шотове с клиент. Целунах го в устата. Смърках кокаин в тоалетната.

– Карсън! – възкликва Уила. – Кажи ми, че се шегуваш. Моля те, кажи ми, че се шегуваш!

Карсън навежда глава. Когато вдига поглед, очите ѝ са като два блестящи изумруда. Уила си спомня, че като бяха малки момичета, сутрин баща им идваше в стаята и казваше на Карсън: „Събуди се и ни покажи тези скъпоценни камъни“. На Уила никога не говореше така; нейните очи са кафяви.

– Не лъжа – уверява я Карсън. Тонът ѝ е рязък и Уила се поотпуска. Ще се стигне до разправията, за която е подготвена Уила. – Предполагам, че сега ще ме осъдиш – добавя. – Защото ти си идеална, което значи защитена и предпазлива. Макар да си с три години по-голяма, аз съм водила далеч по-вълнуващ живот.

Уила иска да зададе повече въпроси на тема уволнението на Карсън – да си изпроси *уволнение*, колко унижително; как ще се отрази на името на семейството?, – но вместо това минава директно на темата. Вади прашките

от джоба на дългата ѝ до земята прерийна пола (изненадана е, че Карсън още не е пуснала някоя шега на тема Лора Инголс Уайлдър) и ги поставя между тях на масата за пикник.

– Тези да са твои? – пита Уила. Гледа прашките с отвращение. Парцал от алена дантела, с дупка на него. Безвкусица.

Карсън ги взема и прекарва пръст през дупката.

– Уил, какво става по дяволите? Да не си идвала у дома да ровиш в прането?

– Онова, което става, е, че Памела ги е намерила в джоба на Зак – произнася Уила.

По лицето на Карсън се изписва разбиране, също както фаровете на минаващ автомобил осветяват тъмна къща.

– Не са мои.

– Твои са и още как. Току-що призна.

– Имам бельо *като* това – уточнява Карсън. – Но щом е било в джоба на Зак, очевидно не е мое. – Поглежда предизвикателно към Уила. – Нали така?

– Твое е – настоява Уила. Насочва лице към дюните, към океана. Бризът развява косата и полюшва полата ѝ със свободна кройка. – Ти си тази, която спи със Зак. По ирония на съдбата си единственият човек, с когото реших да споделя. Той е на четиресет и две, Карсън. Мъж е на моята зълва.

Карсън се изправя и Уила се бои, че ще си тръгне. Това би било много в стила ѝ – да подкара без нито дума повече.

– Недей да бягаш като някоя страхливка!

– Аз ли съм страхливката? – недоумява Карсън. – Ти си тази, която се омъжи за гаджето си от детството.

– Не сменяй темата – скастрия я Уила. – Искам да те чуя да признаваш. Имаш връзка със Зак.

Карсън не казва нищо.

– Нали осъзнаваш колко е отвратително? Колко е неморално? – Уила пристъпва съвсем близо до сестра си и снижава глас. – Мама би била толкова разочарована от теб. Позориш я, не проявяваш грам респект към мен, съсипваш семейството, което се мъча да задържа заедно.

– Не всичко опира до теб, Уила – кресва Карсън.

Уила зашлевява Карсън през лицето с всички сили. Карсън не потрепва.

– Не знаеш нищо за случилото се между нас със Зак – процежда Карсън. – И дори да ти го обясня, пак няма да разбереш. Защото ти не си човешко същество. Ти си... робот, домакиня робот или както там се наричат. Нещастна си в живота си, защото не можеш да родиш бебе, което да те кара да се чувстваш добре, задето съдиш целия свят.

– Съдя *теб*, защото ти си моя сестра и цял живот оплескваш нещата, за да привличаш вниманието на хората, та те да поглеждат към теб и да говорят колко си хубава...

– О, най-сетне стигнахме до истинския проблем – промърморва Карсън. – Ти ми завиждаш.

Уила зашлевява Карсън още веднъж с такава сила, че ръката ѝ започва да смъди. Не може да повярва на яростта, която я е обзела. Трепери; ушите ѝ са заглушени, а очите се навлажняват. Отдръпва ръка, за да удари Карсън още веднъж, но Карсън стиска Уила за ръката и я отблъсква.

Уила отстъпва назад и стъпалото ѝ закача ръба на полата ѝ. Тя се

търкаля надолу по стълбите.

О, не, мисли си. Не.

ВИВИ

– Върви! – нарежда Марта.

Виви се спуска надолу и пробива мембраната с две ръце. Не успява точно да улови Уила, но я помества, та вместо на твърдите камъни пред външния душ да се приземи на пясъка.

Виви долавя движение вътре в Уила. Бебето е; той е разтресен за момент, но после се успокоява в мехура си.

Момченце е, мисли си Виви. И е добре.

Уила плаче, но се надига с лекота.

– Идиотка такава! – виква. – Бременна съм.

– О, боже мой – отронва Карсън. – Уил! – Помага на Уила да се изкачи по стълбите до верандата и двете седат една до друга на пейката. Прегръщат се и плачат. – Съжалявам, Уили. Толкова съжалявам. Нямах представа. – Уила се мъчи да успокои дишането си. Ударила си е хълбока на стълбите; ще се появи синина. Слава богу, че се приземи на пясъка. Можеше да е толкова по-зле.

– Между нас със Зак всичко свърши. Приключи същата вечер, когато ме уволниха. Оттогава не съм влизала във връзка с него, не съм пила, нито съм вземала таблетки или кокаин.

Уила се извинява, за да отиде до банята. Уверява се, че няма кръвене. Поглежда отражението си в огледалото и произнася:

– Аз съм добре. Добре съм. – Гласът ѝ прелива от облекчение и благодарност и тя отправя очи нагоре.

Междувременно Виви не е на себе си. Ридае в шала „Ермес“ на Марта, който Марта щедро предлага вместо носна кърпа.

– Това беше толкова близо – хлипа Виви.

– Да – съгласява се Марта.

– Ще имам внук.

– Точно така.

– Но съм се провалила като майка – добавя Виви. – Моите момичета... се мразят една друга. – Хвърля поглед надолу към Уила и Карсън, сега седят смълчани до масата за пикник, отварят опаковките с храна. Мирът е бил възстановен, но на Виви ѝ е ясно, че е само временно. – Когато се роди Карсън, бях толкова щастлива, задето ще дам на Уила нещо за цял живот: сестра.

Марта въздиша.

– Не за всички важи, че да сте сестри, значи да сте най-добри приятелки, Вивиан.

– Някога ще ми кажеш ли какво се е случило между вас с Марибет? – пита Виви. – И как така се сдоби с всички тези шалове?

Марта затваря очи за миг.

– Предполагам, че август наистина върви към края си – промълвява. – А това значи, че не ни остава още много време заедно.

– Не! – проплаква Виви.

– Да – оборва я Марта. Изтръсква шала и методично го пригладжа, а после го сгъва. – Искаш ли да чуеш историята?

Да, мисли си Виви.

Марта сяда на кадифеното канапе, вдига крака на масичката и потупва мястото до себе си. Виви също сяда; отворената страна на помещението предлага зрелищна гледка към падащата върху Нантъкет нощ, тъмносиньото небе е обагрено от яркорозови ивици.

– Марибет беше с четири години по-малка от мен – подхваща Марта. – Би могло да се каже, че тя беше вариант на Карсън спрямо твоята Уила, не точно, разбира се, но близо. Мъжът ми Арчи беше момче, с което двете с Марибет израснахме в Калкаска, Мичиган, така че аз съм малко като Уила, защото той беше първата ми и единствена любов. Ние с Арчи постъпихме в Университета на Мичиган. През последната си година получих предложение за работа във „ФедЕкс“ и след като завърших, се преместих в Мемфис. Междувременно Арчи учеше медицина в Мичиган. Решихме, че ще поддържахме връзка отдалече. Е, годината, през която аз заминах за Мемфис, беше годината, в която Марибет се записа в Университета на Мичиган. Двамата с Арчи започнали тайна връзка.

Виви мигом се оживява.

– Мили боже.

– Аз нямах представа – продължава Марта. – Това продължи четири години, но няма как да е било нещо сериозно, защото щом завърши, Арчи продължи със следдипломната си квалификация в „Сейнт Джуд“ в Мемфис. Беше педиатър онколог и „Сейнт Джуд“, разбира се, е една от топ болниците в страната за третиране и изследване на раковите заболявания при деца. Арчи ми направи предложение и се оженихме. Марибет завърши театрално изкуство и се премести в Ню Йорк, за да стане актриса, но в крайна сметка се омъжи за Ричард Шумахер, мъж, много по-възрастен от нея и изключително богат. Притежаваше градска къща на Източна седемдесет и осма улица, къща на Нантъкет и яхта на име „Вятърния замък“.

– Ясно – промърморва Виви. Спомня си, че Марибет говореше за дома си в Шоукемо Хилс и за яхтата си.

– Ние с Арчи срещнахме Ричард за пръв път на сватбата им – обяснява Марта. – Сключиха брак в кметството и ние бяхме техни свидетели. След това отидохме на обяд в „Льо Сирк“ – беше много шик и прекомерно скъпо – и там стана ясно, че Ричард никак не харесва Арчи. Държа се грубо през цялото време. – Марта прочиства гърло. – Сега имам своите подозрения, че за разлика от мен, Ричард е знаел за любовните отношения на Марибет и Арчи.

Интересно, че Марта го нарича любовни отношения, а не флирт, мисли си Виви.

– Почакай, ще стигна до там – вмята Марта. – След това ние с Арчи почти не виждахме Марибет. Никога не ни канеха в Ню Йорк или на Нантъкет, макар че Марибет ми пращаше твоите книги и имах усещането, че съм била там.

Виви решава да приеме това за комплимент.

– И после една зима Ричард се подхлъзна на заледен тротоар в Ню Йорк, счупи си бедрото и не след дълго почина. Следващото лято Марибет ни покани на Нантъкет. – Марта обляга глава на облегалката и Виви

проследява зора ѝ до дантелената шарка от светлина по тавана. – Прекарахме вълшебна седмица. Отидохме на плажа на Грейт Пойнт с двойна по размери бутилка „Въов Клико“ – Марибет направи шега на тема веселата вдовица – и опекохме омари и миди на преносимия грил. Разхождахме се през мочурищата, посетихме фермата на Бартлет, карахме велосипеди до Сконсет по време на първия цъфтеж на розите. Ядохме в „Пансиона“ и в „Компанията край тенджерата“; пяхме в пиано бара. Вършихме всичко, което вършат героите в твоите книги.

– Леле... – отронва Виви. През цялото това време не беше разбрала, че Марта е... фен. Чувства се поласкана.

– Отидохме на едnodневно плаване с „Вятърния замък“. Яхтата си имаше капитан, помощник и готвач, който ни приготви обяд, но на Марибет ѝ допаднаше да играе ролята на барман. Приготви прословутия си коктейл, който беше кръстила „Лошо решение“: водка, ликьор „Сен Жермен“, прясно изцеден сок от грейпфрут и шампанско. Е, в рамките на следобеда аз изпих пет или шест коктейла „Лошо решение“. Яхтата отмина Ейбрамс Пойнт и можехме да видим къщата на Марибет в далечината. Марибет заяви, че ще преплува остатъка, поръча ни да не се тревожим, защото постоянно го правела, а капитанът щял да се погрижи за яхтата. – Марта прави пауза. – Аз взех своето собствено лошо решение да се присъединя към нея, а Арчи не беше склонен да позволи да го засрамваме. Не забравяй, че сме израснали на езерото Мичиган. Те двамата се гмурнаха и отпрашиха напред. Аз замалко да се откажа, но в крайна сметка не исках да падна по-долу от Марибет. Бях много по-пияна, отколкото осъзнавах, а водата беше бурна и аз не бях плувала в открити води от десетилетия. Разстоянието беше по-голямо от очакваното. Изтощих се и започнах да гълтам вода, потъвах под повърхността за дълги периоди. Опитах се да викам и да махам към „Вятърния замък“, но яхтата беше толкова далече, че това се оказа напълно безполезно. – Марта замълчава. Виви сдържа дъха си. – Те двамата стигнаха до брега, а аз се удавих.

– Помня, че чух историята под формата на мълва, но не публикувах нищо във вестника – шепне Виви. – И нямах представа, че се е случило със сестрата на Марибет. Макар че сега, като се замисля, не бях виждала Марибет от доста време. Кога се случи?

– През 2019 година – отвърща Марта. – Марибет се погрижи да не се разчува. И после след шест месеца се омъжи за Арчи.

– Занасяш ме.

– Бях доведена тук, в Отвъдното, и моят Човек Джери ми даде право на едно побутване.

– Само едно? – пита Виви.

– Промениха политиката през януари – обяснява Марта. – Преди беше едно, сега са три. Ти извади късмет.

– За какво използва побутването си? – иска да узнае Виви. – Не искаше ли да попречиш на сватбата на Арчи и Марибет?

– Опитах се, но не успях – отговаря Марта. – Оказа се, че били влюбени. Били са влюбени един в друг... с десетилетия. А побутванията не могат да променят това.

– О – отронва Виви. – И вместо това?

– Вместо това накарах колекцията на Марибет от шалове „Ермес“ да

изчезне. – Марта сгъва коприненото каре, улика номер едно. – Тя реши, че са я обрели.

– Било ти е позволено да донесеш шаловете тук горе? – ахва Виви.

Марта повдига рамене.

– Джери беше прогресивен тип.

Виви се диви на историята. Мисли си... Ами, мисли си, че от нея ще излезе дяволски добър трилър и пасва идеално на стила на Виви. Може да го нарече „Гмуркането на лебеда“. Но преди Виви да е успяла да попита Марта какво мисли по въпроса – дали би могла да напише роман и да го предлага може би на ангелите от хора, – обръща се и установява, че тя си е тръгнала.

ЛИО

След седмица бащата на Лио и Савана ще го закарат до Боулдър. Ще минат по маршрута, начертан от Виви, и ще спират на местата, избрани от Виви. Савана откри разписанието в бележките в телефона на Виви.

– Ще бъде почти все едно майка ти е с нас – уверява го Савана. – Имам плейлиста ѝ и всичко друго.

По мнението на Лио *почти все едно* е друг начин да се каже *нищо общо*. Това лято е изгубил толкова много и макар с част от себе си да е готов да продължи напред – да се махне от острова, да започне живот на ново място, – ясно му е, че има недовършени дела.

Мариса има списък с неща, които иска двамата да свършат, преди да тръгнат за колежа, и да спят на плажа „Мадекуечам“, е единственото още неосъществено. Мариса има някакво романтично виждане за бутилка вино, два спални чувала и небе, осеяно от звезди, и макар Лио да осъществява подготовката за това прекарване, няма намерение да спи на плажа.

Ще изживее своята истина.

Когато взема Мариса, тя е унила и като я пита какво не е наред, отговаря, че е имала неприятен телефонен разговор с Рип Бонам във връзка с иска ѝ.

– Мисли, че лъжа за часа на злополуката – обяснява.

– Формално погледнато, не е било злополука – изтъква Лио. – Умишлено си вкарала джипа във Ваната.

– Млъквай, Лио! – срязва го Мариса.

Тревожността на Лио се повишава също като нивото на водата в приземната зала на „Титаник“. Ще го залее. Бори се за глътка въздух. Увещава сам себе си как ще бъде добре. Не е кой знае какво. Просто трябва да отидат до плажа и той да разговаря с Мариса спокойно и рационално.

Пътят до „Мадекуечам“ преминава в черен; двамата подскачат на седалките си. Внезапно Мариса заплаква, но Лио не може да се ангажира, не може да допусне да бъде разсейван. Осъзнава, че по радиото върви „Падане“ на Хари Стайлс, която е тематичната песен за тържеството по случай завършването им. Затова ли плаче тя?

Емоционални времена са, предстои преходът от един период в живота им към друг, ще напуснат люлката на този остров и ще поемат по белия

свят. За него Скалистите планини, за нея – именията и блясъкът на Ню Порт. Искане да увери Мариса, че тя ще цъфти без него; умно и красиво момиче е, ще срещне нови хора, ще завърже приятелства, ще открие някой, който да я обожава искрено. Лио се преструва от години. И на това ще бъде сложен край тази вечер. Още сега.

Отбива близо до плажа. Дивият и ветровит югоизточен бряг почти винаги е безлюден вечер. На широкия нос има няколко къщи, всичките съвсем тъмни. Собствениците сигурно вече са отпътували за сезона. Лятото е към края си.

Вълните се разбиват под почти пълната луна и това прави водата да изглежда гъста и с металически отблясъци като живак.

– Мариса.

– Не искаш да спиш тук, нали? – пита го тя. – Имаш вид, сякаш съм те замъкнала в кабинета на проктолог.

Той иска да се усмихне, но не успява да се накара.

– Трябва да скъсаме. – Насочва лице към нея. – Не съм влюбен в теб, Мариса.

Нейното лице става призрачно бледо – като негатив от филмова лента. Не е сложила от органичния фондътен, който обича да използва, и Лио намира, че е по-хубава без него. Наблюдава я как възприема думите му. В изражението ѝ проличава намек за приемане.

– Знам – промълвява.

– Знаеш?

Тя вади телефона си и с няколко плъзвания на пръста отваря снимката. На нея Лио и Крус се целуват. Лио се преструва, че не си спомня случката, но я помни ярко. Крус се опитваше да го натовари в джипа си; Лио беше пиян и протестираше. Когато Лио се извърна от отворената врата на мястото до шофьора, лицето на Крус беше точно пред него и на повърхността изплува инстинкт, потискан дълго и упорито. Лио сграбчи главата на Крус и започна да го целува. Почти мигом проблесна светкавица. Крус се отдръпна, а Лио различи сенчестата фигура на Питър Бриджман, който беше зяпнал към изображението, уловено с телефона му.

Лио фрасна Крус право в окото.

– Разкарай се от мен! – изкрещя му.

– Какво ти става, човече? – изстена Крус. Свали си очилата, едното стъкло беше счупено.

– Разкарай се от мен! – повтори Лио, този път по-силно, в случай че Питър Бриджман още ги слушаше.

– Аз да се разкарам от *теб*? – произнесе Крус. – Занасяш ли ме в момента? Човече, ти си ми брат и аз те обичам, но не...

Но не по този начин. Лио го знаеше, някак си винаги го беше знаел. Крус беше най-добрият му приятел и беше готов на всичко за него, но беше хетеросексуален.

– Разкарай се *от* мен! – викна Лио. Отстъпи назад, мислейки, че Крус ще го убеждава да се върне в джипа, но Крус не го направи. Крус подкара и остави Лио на паркинга. Лио някак си се добра до Ийл Пойнт Роуд, където тръгналият си към къщи Кристофър го качи.

Лио поема телефона от Мариса.

– Питър ти я е пратил?

– Да.

– Значи си знаела. През цялото време си знаела.

– Винаги съм подозирала – казва му Мариса. – Заради приятелството ти с Крус... Посветеността ти на него беше странна, Лио. Беше *неестествена*. И все пак изпитах шок, като видях снимката. Всичко, за което успях да мисля, е, че си ме лъгал с години. Това е *сериозна* лъжа, Лио. – Прочиства гърло. – Опитвах се да убедя сама себе си, че реагирам пресилено, че вие двамата просто се занасяте. Имам предвид, че Крус дори не отвърща на целувката ти.

Лио кимва и връща телефона на Мариса.

– Знам, че не отвърща. Но не беше шега. Или поне не от моя страна. – Очите му са изцъклени. – Обичам го. Винаги съм го обичал. През целия ми живот съм го обичал. Но е едностранно.

– Това е отвратително – процежда Мариса.

Лио премисля думите ѝ за секунда. Не е сигурен дали тя има предвид, че е отвратително, задето обича Крус, когато се е преструвал, че обича Мариса. Или може би е отвратително двама мъже да се целуват. Няма значение. При всички случаи се е разкрила. Няма чувства, не изпитва състрадание, не е способна да долавя ничия друга болка освен своята.

– Ще те закарам у дома – произнася той. Включва на задна предавка и едва преборва желанието да я зареже на пътя. Той *не е* отвратителен. Най-накрая изрече истината: той обича Крус Десантис. След като остави Мариса, ще се обади на Крус, ще разбере къде е и ще му се извини лично. Ще извади всичко наяве – обичта си, отричането, срама си, яростта си, тъгата си, скръбта си. И после, като се превърне в празен съд, ще съумее да приеме разбитото си сърце, ще приеме *себе си* и ще започне изцелението.

Когато Лио спира на улицата на Мариса, зърват червени и сини проблясващи светлини. От полицията чакат на автомобилната ѝ алея.

ШЕФА

Не разполагаше с нищо със седмици и после всичко дойде наведнъж. В мига, щом Джасмин Кели изрича името Лопрести, на Шефа му става ясно, че Алексис, сестрата на Мариса, работеща като диспечер, и новото ѝ гадже полицай Пичър са посегнали на веществените доказателства. Те са унищожили дрехите на Вивиан Хау; те са платили на Джъстин да подхвърли маратонките.

Алексис иска да поеме цялата вина. Вината е *нейна*, планът е *неин*.

Успяла е да убеди Пичър, защото притежава нещо, което Пичър иска. (Стара история, мисли си Ед.) Алексис се е опитвала да предпази сестра си.

Мариса Лопрести е тази, прегазила Вивиан Хау. Шефа я води в управлението и тя си изпява цялата история. Вечерта преди злополуката скъсали с Лио Куинбъро при огъня на плаж „Четиресетия пилон“.

Мариса се гушнала с Питър Бриджман. Било лесно, както обясни тя, защото Питър си падал по нея още от четвърти клас. Мариса си мислела, че Лио ще изревнува, като я види с Питър, но Лио просто изчезнал; никой не го бил виждал. Мариса разкарала Питър и си тръгнала от купона, но

Питър Бриджман останал да се навърта наоколо и в крайна сметка заловил Лио и Крус Десантис да се целуват до джипа на Крус.

Снимката, за която Шефа беше подозирал, че е на двама души в компрометираща ситуация, била на Крус и Лио.

Добре, добре, мисли си Шефа. Той е много „по-светнат“ (както биха се изразили Клои и Фин), отколкото преди двайсет или дори десет години, но *тази* вероятност дори не му беше минала през ума. Очевидно още има да се усъвършенства.

Питър пратил снимката на Лио и Крус посред нощ, но на Мариса я пуснал чак на следващата сутрин, точно след като Крус събудил Питър с думкане по вратата. (Питър не отворил, защото не желаел да се стига до конфронтация, която можело да бъде чута от родителите му.) Разпечатките от телефона на Питър Бриджман, които Гърка беше успял да изиска, показваха съобщение с прикачен файл, пратено до Мариса в 7:41 часа сутринта.

Мариса твърди, че шофирала към дома на Хау, за да види Лио и „да оправят“ нещата, когато чула сигнал за получено съобщение. Тъй като било толкова рано, приела, че е възможно да е единствено Лио. Проверила си телефона и кликнула на снимката, както завивала по Кингсли Роуд. Само хвърлила бърз поглед на снимката – заяви, че дори не била сигурна какво гледа, – когато чула ужасяващ глух звук от удар. Натиснала рязко спирачките и осъзнала, че е блъснала човек. Била прегазила Виви.

Заяви, че изпаднала в паника. На Кингсли Роуд нямало никого и по Мадакет Роуд не се движели автомобили. Дала на задна и подкарала на запад. Завила по Ийл Пойнт Роуд.

– Имах всички намерения да се върна на Кингсли Роуд – настоя Мариса. – Но просто... *не го направих*. Алексис ми написа, че Виви е мъртва, и после... ми каза, че униформен видял Крус да отминава знак „Стоп“ с превишена скорост и че сигурно той е блъснал Виви, а аз се почувствах *облекчена* от това. Бях ядосана на Крус. По това време вече бях огледала снимката. Така че вкарах джипа си във Ваната и казах на Рип Бонам от застрахователната ми компания, че съм го направила в петък вечерта.

Когато Шефа позвъни на Рип Бонам, Рип обясни, че е имал съмнения за историята на Мариса през цялото лято; според механиците джипът не е бил потопен във водата толкова дълго, колкото твърди Мариса. Мислел, че лъже, за да се добере до парите от застраховката, а не за да прикрие престъпление.

Рип Бонам свърза Лиса Хит със сервиза, където се намирал джипът на Мариса. Луминолът показва кръвта на Виви по калника.

* * *

– Всеки контакт оставя следи – посочва печално Лиса Хит пред Ед по телефона. – Не мога да повярвам какво излезе от това. Точно като...

– В роман на Вивиан Хау? – довършва Шефа. Колкото и да е облекчен да приключи случая, сърцето му е натежало заради всички замесени. Много пъти се е шегувал, че работата му е гарантирана – хората никога няма да спрат да допускат грешки, – но това не е никак смешно.

Ед не се прибира у дома до обед на следващия ден; будувал е през цялата нощ, за да разпитва хора и да попълва документи.

– Телефоните ще са гибелта на тази цивилизация – обявява пред Андрия.

Андрия вади телефона му от джоба на ризата.

– Остави твоя точно тук – нарежда му и го пуска на кухненския плот. – Взех ти специален сандвич с пастърма от „Петачето“, а после отиваш в леглото.

ВИВИ

На Виви не ѝ се налага да вика Марта; тя вече е там със същия шал в червено и златисто от онзи ден, този път подаващ се от джоба ѝ.

– Мариса ме е блъснала? – недоумява Виви. – Мариса ме е *убила*?

– Изненадана съм, че не се досети – отвръща Марта. – Погледна си телефона, докато завиваше и гледаше снимка на Лио и Крус, когато те удари. – Марта прави пауза. – И за Лио и Крус съм изненадана, че не се досети.

Откакто Виви умря, децата ѝ успяха да я изненадат, истина е, но *не* е изненадана да установи, че синът ѝ изпитва романтични чувства към най-добрия си приятел. Целият клан Хау-Куинбъро се влюби в Крус поне отчасти заради безкрайната посветеност на Лио към Крус. Когато Лио беше в предучилищната група, веднъж нарисова как той и Крус живеят в една и съща къща, имаше и по-малки фигурки, които беше предназначено да са техните деца. Учителките се подхилкваха, както си спомня Виви, но поне бяха достатъчно толерантни, та да не му кажат, че рисунката е погрешна. Виви от своя страна я закачи на хладилника.

Виви наблюдава разговора на Лио и Крус от по-голямо разстояние от обичайното – иска да им предостави известно уединение. Разговорът се води на задната веранда в къщата на Крус същия следобед, когато Мариса говори с полицията. Виви не успява да чуе и дума, но е способна да следи езика на тялото и на двамата – Лио демонстрира разкаяние, а Крус в началото е предизвикателен, но после омеква и прощава. Момчетата се умълчават и седят един до друг, и двамата са се навели над коленете си и са отпуснали глави в ръцете си. Когато Лио става да си върви, не е ясно дали още могат да бъдат приятели.

Лио се насочва към страничния двор – изглежда, сякаш си тръгва, – а Крус казва нещо, което го кара да се обърне. Двамата се прегръщат за момент. Като се отдръпват, изпълняват сложно ръкостискане, на което веднъж се опитаха да обучат Виви, но напълно безуспешно.

– Вие двамата сте гърне и похлупак – каза им тя тогава. – Аз съм само майката.

По-късно същия ден Виви слуша Уила и Карсън, когато се срещат в кухнята на Виви на по чаша студен чай. По изключение, явно са на едно мнение: и двете са бесни. Мариса Лопрести се беше показала точно каквато си беше: *небрежна, егоистична, безотговорна, разглезена, търсеца внимание* особа и беше взела *телефона* си, вместо да гледа *пътя*. Беше така погълната от собствената си *драма*, че беше ударила Виви. Беше я *убила*. Беше я *погубила*. Постъпката ѝ беше изключително *осъдителна*. Никога нямаше да ѝ бъде простено.

Виви поема дълбоко въздух. С част от себе си е съгласна, че Мариса не заслужава особена пощада. Лиши Виви от възможността да гледа как растат децата ѝ, да опознае внуците си, да напише още книги, да плува в

океана, да яде сандвич с домати на идеално препечен португалски хляб, да срещне нов мъж, да се люби с въпросния мъж, може би да скъса с него, може би да се омъжи повторно. Виви вече никога няма да чукне чашата си с вино в тази на Савана в края на дълга седмица, няма да заспи, докато чете, да си вземе душ навън, да се смее на реклама по време на Суперкупата или да се любовува на залеза.

– И понеже това не е достатъчно безобразно, решава да избяга от местопроизшествието! – негодува Уила. – Потапя джипа си във Ваната и лъже мъжа ми в опит да покрие следите си. И после се опитва да го припише на Крус.

– Мота се из къщата ни цяло лято все едно не се е случило нищо нередно – добавя Карсън. – Направи сладкиш, като че е Мери Бери, притекла се за спасение! Тя е... пълен *социопат*!

– Седя с нас на рождения ден на баба и на никого не хрумваше дори – вмята Уила. – Убиецът беше *на нашата маса*.

– Вината е и на Питър Бриджман – продължава Карсън. – Да праща снимки на Лио и Крус. Кой прави такива неща? Кого го е *грижа*? 2021 година е.

– Аз ще избира да повярвам, че Мариса не е видяла снимката, когато е блъснала мама. Просто е карала прекалено бързо, защото е искала да стигне до къщата и да говори с Лио. Проверила си е съобщението, защото е мислела, че е от Лио. Можеше да е от майка ѝ, от сестра ѝ или откъде ли не. Не мисля, че можем да обвиняваме Питър.

– Ами ако Питър е знаел за мен и Зак? – допуска Карсън. – Може би заради това е искал да изобличи Лио. Защото е бил ядосан на Лио. На цялото семейство.

– Мариса казва, че Питър си падал по нея още от началното училище – изтъква Уила. – Сигурна съм, че е искал да покаже снимката на Мариса, защото я е искал за себе си. Няма нищо общо с теб.

Карсън дъвче долната си устна.

– Искам тя да отиде в затвора.

– О, аз също – съгласява се Уила. – Но не мога да спра да си мисля...

– Какво?

– Че след всичко казано и сторено мама би ѝ простила.

Двете седят смълчани за момент.

– Наистина е било злополука – посочва Уила. – Имам предвид, че тя не е подкарала към къщата с намерението да убие мама. Признавам, че и аз самата си проверявам телефона, докато шофирам.

– Аз и по-лоши неща съм вършила.

– Не се съмнявам.

– Само по божията милост не съм убила някого – добавя Карсън.

– Би ли избягала обаче? – чуди се Уила. – Всеки от нас може да бъде разсеян от нещо, докато шофира, да блъсне някого и да го остави на място. Но е изпитание на характера и на моралните ни ценности дали ще останем и ще признаем, или ще избягаме. Мариса е избягала. И пробутваше теорията, че Крус е извършителят. Обзалагала се е, че хората по-скоро ще заподозрат Крус, отколкото нея. А това е гнусно по *толкова много причини*.

– Аз бих се изкушила да избягам – признава Карсън. – Не казвам, че бих постъпила така, но разбирам инстинкта.

- Значи... няма да повдигаме обвинения? – пита Уила.
- Ще ѝ бъде повдигнато обвинение от щата – отвърща Карсън.
- Но ние можем да излезем с изявление за снизхождение – предлага Уила. – Сигурно ще е от помощ.
- Просто имам усещането, че няма да почетем мама достатъчно, ако не поискаме максимална присъда – изтъква Карсън.
- Както обикновено тълкуваш нещата наопаки – заявява Уила. – Ще почетем мама, като предложим прошка. Знаеш как се отнася към персонажите в книгите си. Приписва им недостатъци, представя ги като извършители на ужасни неща, но независимо от това читателят ги обича. Защото мама ги обича. Защото те са човешки същества.
- Като Алисън в „Златното момиче“ – заключава Карсън.
- Уила е опряла длан в корема си. Хвърля поглед към Карсън.
- Я почакай... Ти да не си чела книгите на мама?
- Имам много свободно време – отговаря Карсън.

* * *

Виви се полюлява напред и назад с ръце, събрани пред сърцето като за молитва, а по лицето ѝ се стичат сълзи.

– Толкова се гордея с моите момичета – отронва. – Сами стигнаха до заключението. Не ми се наложи да използвам побутване.

– Кое то е добре – отбелязва Марта. – Защото те се изчерпах.

НАНТЪКЕТ

Разследването е приключено и тялото на Вивиан Хау е върнато на Нантъкет. Семейството се събира в петък преди уикенда за Деня на труда, за да погребат Виви в гробището на Милк Стрийт. Ясно ни е, че в някакъв момент ще стане популярно място за поклонение на читателите на Вивиан Хау от цялата страна. Ще полагат букети, миди и свещи до надгробния камък. Ще си правят селфита, застанали на гроба на Вивиан Хау в роклите им „Лили Пулицър“ и сандалите им „Мистик“.

Рип и Уила са обвили ръце един около друг, докато водят шествието към гроба. Уила тъкмо е ходила на преглед с ултразвук за седемнайсетата седмица и всичко изглежда добре. Най-сетне се е накарала да сподели новината: бременна е с момченце и терминът ѝ е на единайсети февруари.

Възрастните Бонам са на седмото небе, особено Тинк. Когато Тинк пита Рип дали ще е уместно те с Чаз да присъстват на погребението, той иска мнението на Уила.

– Кажи им, че ще бъде в съвсем тесен кръг – отговаря му Уила. – И предай същото и на сестра си. Те със Зак и Питър няма нужда да идват.

Карсън присъства на погребението заедно с Маршъл Себринг, бармана от „Игрище и весло“. Карсън и Маршъл са нещо като двойка. Неколцина сред нас са ги засичали да вечерят в „Лола“, а други са ги забелязали на пуснала котва моторна лодка край Коуту.

Когато доктор Флути, редовен посетител на „Игрище и весло“, е попитал Маршъл какви са плановете му за след края на сезона, той е отговорил, че с приятелката му ще заминат за Портланд, Орегон, за известно време.

Приятелката му не била виждала тази част от страната. Можело да е просто посещение или ако двамата си намерят работа в ресторант, можело да се превърне в нещо по-постоянно.

Доктор Флути твърди, че завижда лекичко. Може да е стар (и малко нещо пияница), но дори на него е известно, че ресторантите в Портланд са първокласни.

Лио присъства на погребението заедно с Крус Десантис и Джо, бащата на Крус. Радваме се да видим, че Лио и Крус са оправили отношенията си и са подновили планирането на пътуването до Колорадо след първия семестър на Крус в „Дартмът“.

– Приятели сме до живот – обяви Крус, когато се помириха с Лио. – Нищо няма да промени това, човече.

На Лио е трудно да се отърси от усещането, че вината за злополуката е негова. Когато отиде при баща си и Савана и им каза всичко, те го увериха, че е постъпил правилно да скъса с Мариса. Реакцията ѝ не е била в неговия контрол.

– Отдавна трябваше да се разделя с Мариса – заяви Лио. – Поначало не биваше да започвам да се срещам с нея. Ако само бях по-откровен за нещата.

Савана го стисна за рамото.

– Ти нямаш нищо общо, меченце. С баща ти се гордеем с теб и те обичаме повече, отколкото можеш да си представиш. Същото важи и за майка ти, уверявам те. Любовта не си отива. Тя гледа надолу към теб във всяка секунда от всеки ден.

* * *

Във вторник Савана заминава за Манаус, Бразилия, и Джей Пи осъзнава колко много ще му липсва тя. От кончината на Виви насам ходи на вечеря в къщата ѝ всяка седмица и чака с нетърпение тези дни. Повече от няколко пъти е искал да я целуне, но се е сдържал, защото се бои да не размъти водите на прясно създадения им съюз, а и не иска да обърка децата. С радост би тръгнал с нея за Манаус, та да работи като доброволец, но все още е прекалено зает във „Фунийката“, та да пътува. По времето, когато се върне Савана, лялото вече официално ще е свършило и Джей Пи ще се готви да затвори магазина.

Може би тогава ще предприеме нещо. Ще се види какво ще последва.

Лусинда присъства на погребението заедно с Пени Роузън.

– Някой ден вътре ще сме ние – коментира Лусинда и кимва към ковчега.

– Някой ден съвсем скоро – отвръща Пени. – Тази сутрин се събудих с ужасна болка в гърдите.

– Отиди на лекар, за бога! – скастрия я Лусинда. – Ако се случи нещо с теб, кого ще бия на бридж?

Пени се усмихва и решава да не разкрива пред Луси как гърдите ѝ още са стегнати и напоследък е взела да сънува покойния си съпруг Уолтър. Знае, че зад шегата за бриджа Луси е искрено загрижена. Пени ще гледа да се държи заради Луси. Може би просто е гладна. Според слуховете храната след погребението е осигурена от Джо Десантис. Неговата пилешка салата с орехи, сушени кайсии и дресинг с горчица е достатъчно добра причина да остане жива.

Маршъл Себринг от Гастън, Орегон, е израснал с майка си, баща си, сестра си и кучето – обикновено и щастливо американско семейство – и макар да няма желание да промени абсолютно нищо от това, семейството на Карсън е интригуващо по начин, който не важи за неговото собствено. Баща ѝ Джей Пи е собственик на „Фунийката“; сестра ѝ Уила работи в Историческата асоциация на Нантъкет; а брат ѝ тъкмо е завършил гимназия и заминава за Университета на Колорадо в Боулдър. Бабата на Карсън и госпожа Роузън са две сурови, но елегантни възрастни дами – Маршъл им е сервирал десетки пъти през лятото в клуба. Савана Хамилтън пък е основател на благотворителна организация и със семейството ѝ са собственици на къщата си от над триста години. Маршъл тъкмо се е запознал с Крус, приятеля на Лио, и с баща му Джо, който е собственик на „Петачето“, любимото заведение за сандвичи на Маршъл. Маршъл се чувства, сякаш стои наред група истински нантъкетци, хора, чиято връзка с този остров се е враснала в почвата му дълбоко като корените на дърво.

Човека, когото Маршъл наистина би желал да срещне обаче, е майката на Карсън, Вивиан Хау.

– Тя беше вълшебна – заяви му Карсън. – Но ми беше майка и затова я приемах за даденост. Не разбирах каква щастливка съм с нея, докато тя не си отиде.

Маршъл решава, че като се прибере у дома от обяда след погребението, ще се обади на родителите си и ще им каже, че ги обича.

Лорна О’Мали шофира покрай гробището на път от болницата към апартамента си. Резултатът от биопсията е положителен за злокачествено заболяване. На трийсет и една годишна възраст Лорна има тройноотрицателен интрадуктален карцином – усложнен начин да кажат, че има рак на гърдата – и макар че новините можеше да са по-лоши (още е в първа фаза, хванали са го рано), можеше и да са по-добри. Лорна забелязва Джей Пи да крачи редом с дъщерите на Виви – всички са облечени в тъмни цветове, така че явно тъкмо са погребали Виви. Лорна обмисля да звънне на Ейми и да ѝ съобщи, че Виви най-сетне е била положена за вечен покой, но в момента не може да мисли за смърт и погребения. Ще звънне на Ейми по-късно със своите собствени новини.

Гълъбче, на път съм да се простя с циците си, ще ѝ каже.

Ейми ще се разплаче, Лорна е сигурна в това. Ще се стегне обаче и ще бъде човекът на Лорна. Ще я придружава при посещенията ѝ в болницата, ще сподели с Лорна паролата си за „Нетфликс“ по време на химиотерапиите ѝ, ще бъде в чакалнята по време на операцията на Лорна; ще държи в течение майка ѝ в Уексфорд и ще разхожда Купидон. След всички часове, които Лорна е прекарала да я слуша да нарежда за Джей Пи, Денис и преди всичко за Виви, ще е най-добре да се представи подобаващо! Тази мисъл кара Лорна да се подхилква. Поне още има чувството си за хумор.

В петък преди уикенда за Деня на труда Ейми и Денис се наслаждават на стридите в „Ловецът на миди“. Ейми целенасочено се беше държала настрана от „Ловецът на миди“, защото не искаше да се изправи лице в лице с Карсън – не можеше да си представи какво би си помислила, ако видеше Ейми и Денис заедно, – но чу от клиентката си Ники, че Карсън вече не работи в „Ловецът на миди“.

– Занасяш ме! – възкликна Ейми. – Какво се случи? – Почувства нотка на съжаление (бързо последвано от облекчение), задето вече не е част от семейните драми на Куинбъро.

Ники повдигна рамене.

– Не ми е разрешено да коментирам.

Значи е нещо лошо, мисли си Ейми. Карсън е била уволнена или пък ѝ е свършило търпението и е напуснала. Плюсът в това е, че Ейми и Денис могат да се върнат в „Ловецът на миди“, без да се чувстват неловко.

Настроението е празнично – всички отбелязват неофициалния последен уикенд от лятото. Ейми и Денис поръчват пунш с ром и дузина стриди на новата симпатична и млада барманка с пиърсинг на носа. Денис вдига чашата си с пунш и казва:

– Тази зима ще те заведе на ваканция. На Карибите. Може би на Вирджинските острови. Какво ще кажеш?

– Ще кажа да! – Ейми отпива от питието си и вече успява да зърне палмите. – Ако бяхме герои в роман на Вивиан Хау, какво би било заглавието му? – пита. – Може би „Остатъците“?

– Мисля, че вече има такава книга – отбелязва Денис.

– „Отхвърлените“ – предлага Ейми.

Денис клати глава с изражение на лицето, което ѝ казва, че я смята за луда, но по възможно най-мил начин.

– Дали да не го кръстим просто „Любовна история“? – казва той.

– Мисля, че вече има такава книга – отвърща Ейми.

ВИВИ

– Би трябвало да го нарекат „Рикошет“ – коментира Виви.

– Това между Ейми и Денис е повече от просто рикошет – обявява Марта.

– Така ли? – учудва се Виви. – Сериозно ли? – Усмива се. Установява, че това я радва.

За Виви има само още един час да се върне назад.

Избира сватбата на Уила.

Датата е тринайсети юни предишната година. Времето е фантастично. Както казваше някога майката на Виви, един от „Божиите дни“ е.

Виви е изоставила подозренията си, че Рип „не е достатъчен“ за Уила, и с цялото си сърце приема съюза. Днес Уила ще получи онова, което е искала от дванайсетгодишна, когато с Рип отидоха в Клуба на момчетата и момичетата за танци по повод Деня на свети Валентин. Омъжва се за единствения мъж, когото някога е обичала. Виви е писала за какви ли не любовни истории в дванайсетте си романа, но никога не е писала за двама души, които се събират още в гимназията и някак си го карат да

проработи.

Защо пък не, чуди се. Мисли си за Брет Каспиън и за шеметния им романс. Пазила е историята, скътана у себе си, в продължение на десетилетия, но какво ще се получи, ако я извика на повърхността и я използва? *Дали да напише роман за двама им с Брет?*

Решава да го обмисли по-късно. Сега ще се фокусира върху дъщеря си.

Уила, Карсън и Виви се приготвят заедно в „Ямата“. Виви е приготвила ефектна плодова салата (направи си труда да обели шест кивита, макар че никой не ги яде) и след сутрешния си крос купи кифлички с чедър от „Роден и израснал тук“.

Само Карсън яде. Уила е прекалено нервна, а Виви прекалено развълнувана.

Виви отваря бутилка отлежало „Въов Клико“ и приготвя коктейли „Мимоза“ с прясно изцеден сок. Уила е по комбинезон и косата ѝ е влажна. Карсън ще ѝ направи кок с плитка (прегледаха хиляди снимки онлайн и се спряха на тази прическа), а от салона на Дария ще дойде господин на име Рейф, за да ги гримира. Фотографката Лори Ричардс ще се появи всеки момент, за да ги снима, „докато се приготвят“. В момента обаче тук са само Виви и двете ѝ дъщери. В спалнята на Виви са, която наподобява стая в общежитие – матрактът и рамката му са на пода, а дрехите ѝ за тичане извират от плетен кош до тоалетката, купен от градския боклучарник „Вземи или остави“. Тоалетката беше осеяна със свещи, които Виви беше запалила за атмосфера; също така имаше касови бележки, химикалки, безопасни игли, четка за коса, половин дузина червени червила, кибрит от „21 Федерал“, където бяха отишли с Джей Пи на първата си вечеря. С други думи, в стаята цари пълна бъркотия. Виви не може да позволи на Лори да снима тук. Или пък може? Толкова много неща в живота на Виви са проекти в процес (в някакъв момент ще обнови тази стая; иска кръгло легло, някакво интересно осветително тяло, шик атмосфера), но въпреки всичко този момент е изваден директно от мечтите на Виви. От безжичните колони се носи „Ще съм по-добър с теб“ на Шон Мендес. (Уила е заклет фен на класациите за топ четиресет и не се извинява за това.)

– Красивите ми момиченца – промълвява Виви. Известно ѝ е, че и двете протестират, ако се показва свръхемоционална, но как би могла да се спре? Най-голямото ѝ дете се омъжва. Ако обича някой да разясни на Виви къде излетяха годините? Чувства се, сякаш тъкмо е донесла Уила от болницата и избухва в сълзи, защото Лусинда каза, че „ненавижда“ името, а на Джей Пи му се наложи да обяснява как те (Виви) са решили да кръстят бебето на писателката Уила Катър. („Първите деца са кръщавани на членове на семейството. Уила Катър да е от семейството?“, попита Лусинда.)

Ами безвремието, в което заживя, когато Уила беше мъничка и ходеше на детска градина за половин ден, а Карсън беше бебе? После дойде и второ безвремие, когато двете бяха малки – Уила на шест, а Карсън на три, – и на света се появи Лио. Момичетата започнаха да воюват за малкото останало внимание на майка си; в не един и два случая имаше използване на обидни думи и скубане на коси. По време на епизод на „Каю“ Уила метна дистанционното управление и удари Карсън над окото (стигна се до шевове). Докато вземаха вана, Карсън ухапа Уила така силно, че ѝ проби кожата. (Джей Пи пусна някаква шега на тема тест за бяс и замаяна заради недостига на сън, Виви се изсмя.)

Виви вдига чашата си и момичетата правят същото. Виви вижда през сълзи как трите чаши се събират; Шон Мендес отстъпва на Лейди Гага. Виви се награждава с момент за самопоздравления. Доведе момичетата толкова далече. Уила и Карсън винаги се бяха обичали. А днес се и харесват.

– За теб, Уили – произнася Карсън.

Уила се усмихва. Също толкова красива е, колкото Виви винаги я е виждала – без прическа, без грим, без да е облякла копринената рокля в цвят слонова кост, която виси на вратата на дрешника, – защото е озарявана отвътре. Сияе заради любовта.

Цветарката е надминала себе си с розови рози, розови лилии и бръшлян. Шаферките са в пастелнорозово, а шаферите в тъмносини сака, нантъкетски червени панталони и носят вратовръзки в същото пастелнорозово. Струнният квартет изпълнява „Канон в ре мажор“ на Пахелбел. Като майка на булката Виви е отведена последна до мястото ѝ преди началото на процесията. Зак Бриджман я държи под ръка, а Денис ги следва в неговия възтесен сив костюм. Зак настанява Виви и Денис на пейката до Ейми, която беше придружена дотам точно преди Тинк Бонам. Ейми се преструва на суперпогълната от програмата.

Когато влизат шаферките, Виви се усмихва широко и намига на Карсън, но чака – като всички други в църквата – да види Уила.

Прозвучава „Марш на датския принц“ на Джеремая Кларк. Всички се изправят и Виви се обръща. Уила и Джей Пи се появяват на прага; следва колективно поемане на въздух в цялата църква.

Виви хвърля бърз поглед към Рип и вижда, че в очите му блестят сълзи. Той гледа дъщеря ѝ точно както е редно – все едно на света не съществува друга жена. И никога не е съществувала, мисли си Виви с пълна увереност. И никога няма да съществува.

След церемонията Уила и Рип се качват в карета, теглена от кон, която ще ги отведе до клуб „Игрище и весло“. Всички гости ще отидат дотам пеша с изключение на Лусинда и Пени Роузън, които Джей Пи и Ейми ще откарат с колата си.

Денис е ангажиран да си бърби с Джо Десантис, тъй че Виви хваща подръка Савана. Хиляди пъти е обхождала улиците на града, но днес е денят на сватбата на дъщеря ѝ, така че е съвсем различно и паметно.

– Дотук добре – отбелязва Савана. – Всички се държаха възпитано. – Има предвид Ейми. Има предвид Денис.

– Естествено – отвръща Виви. – Възрастни хора сме.

Виви звучи по-уверена, отколкото се чувства. Церемонията е била лесната част, Виви има притеснения относно приема. Неприятно ѝ е, че Джей Пи настоя той да бъде в „Игрище и весло“, клуб, който отказа да приеме Виви като индивидуален член след развода ѝ. По-скоро Джей Пи и Ейми ще изглеждат като домакини, нищо че Виви ще плати сметката.

Бъди над тези неща, подсеца се сама. Предпочита да се извисява над тривиалното. В „Игрище и весло“ умеят да организират сватбен прием. Този на Виви е бил там.

Роднините и гостите си правят снимки на ливадата. Виви носи прасковенорозова копринена рокля, която може и да е малко твърде секси като за петдесетгодишната майка на булката, но не е и наполовина толкова

открояваща се като тази на Ейми. Нейната рокля е аметистовосиня с деколте, стигащо почти до пъпа и разкриващо смайващо много гола кожа. Ейми май съжалява за избора си на тоалет; постоянно го подръпва и намества, усмихва се смутено, пак подръпва и намества. Накрая изчезва и когато се връща, деколтето е неумело прибрано с помощта на безопасна игла.

Коктейли и ордьоври. Виви щрака снимки в съзнанието си; Савана, наведена напред, докато вади стрида от черупката ѝ, така че да не накапе роклята си; Лио, Крус, Мариса и Джасмин позират за снимка, а Питър Бриджман потайно отпива от коктейла на майка си, докато Тинк Бонам се смее с Горди и Амилия Хейстингс и им казва: „Обзалагам се, че Уила ще е вече бременна до края на месеца!“.

Вечеря. Бонфилето и пресните картофки са сервирани с по три стръка бели аспержи и карамелизирано брюкселско зеле; чинията е декорирана с цъфнал настурциум. Виви гризва един от цветовете – лютивичък е. Отнело е цяла година да бъде планирана тази сватба и струва... е, да, скъпичка е. Виви става от масата, за да пообщува с хората, и пътем спира до бара. Сервират само вино с вечерята, а на Виви ѝ се иска текила, и то специално „Каса Драгонес“. В клуба я нямат, но Виви е донесла там една бутилка порано.

Тъкмо е получила чашата си, когато някой застава до нея на бара: Зак Бриджман.

– „Мейкърс Марк“ с лед, моля – поръчва той на бармана. А на Виви казва: – Първо, великолепно сватба. Благодаря ти.

– Моля, за мен е удоволствие.

– Второ, искам да ти препоръчам книга. Чела ли си „Хамнет“ на Маги О’Фаръл?

– В купчинката на чакащите е – отвръща Виви. – И аз имам препоръка за теб. – Виви отпива от текилата си и – ааах!, мигом ѝ става по-добре. – „Морска съпруга“ на Амита Гейдж. Повествованието е паралелно – от гледна точка на съпругата и от тази на съпруга чрез откъси от дневника му...

Прекъснати са от Памела, която изглежда твърде строга в черната си рокля с асиметрично деколте и подгъв. Честно казано, сякаш дете от забавачката е хванало ножиците и е оформило роклята.

– Опитваш се да ми задигнеш кавалера ли? – подхвърля Памела. – По-добре дръж своя под око.

– Почакай – заеква Виви. – Какво?

Тя поглежда към балната зала и вижда Денис изправен и с вдигната чаша с вино. Произнася тост. Виви не може да чуе думите му, но буйните му жестове са тревожещи. Виви забелязва как Горди Хейстингс, който седи на масата на Лусинда, свежда глава към салфетката на скута си и се мръщи. Виви е наясно, че тъкмо Горди Хейстингс се е възпротивил Виви да бъде приета отново в клуба след развода ѝ.

Предполага, че сега той се поздравява сам за решението си.

Сядай си, Денис!, призовава го с мисъл. Забързва по задните стълби към тайната тоалетна на втория етаж. Виви е дала инструкции на Денис да бъде лежерен и да се забавлява. Излишно би било да се състезават с Джей Пи за позицията на бащинска фигура. Откъде накъде му е хрумнало, че е уместно да произнася тост? Забелязва, че е изчакал също така Виви да се

отдалечи от масата. Това надали е случайно.

Виви усеща очите ѝ да се пълнят със сълзи и се мъчи да се успокои – днес е денят на Уила, не нейният, а Уила като нищо може да е трогната от тоста на Денис, кой знае? Виви вади тоалетна хартия от контейнера до умивалниците и внимателно попива тъгълчетата на очите си – гримът ѝ!, – когато от една от кабинките излиза Мариса. Облечена е в бяла дантелена рокля, сякаш тя самата е булка.

– Добре ли си, Виви? – пита и я поглежда загрижено в огледалото.

– Развълнувана съм – отговаря Виви. – Толкова съм щастлива.

Време е за първите танци. Уила и Рип танцуват на „Замък на хълма“ на Ед Шийрън, след което капелмайсторът кани „родителите на булката и младоженеца“ да се присъединят към щастливата двойка. Виви е знаела, че това предстои, но все пак е сварена неподготвена. Още с връщането си от дамската тоалетна се е държала студено с Денис и няма представа къде е той сега. Вероятно трябва да отиде да го намери; Тинк и Чаз Бонам вече стават от местата си.

Преди Виви да се е озърнала за Денис, Джей Пи я приближава с протегната ръка.

Обрат в повествованието!, помисля си Виви. Предположила е, че Джей Пи ще танцува с Ейми, а тя с Денис. Но така е по-добре. Така е... правилно. Тя и Джей Пи са родителите на Уила.

Виви поема ръката на Джей Пи и щом двамата излизат на дансинга, зазвучава „Да останем заедно“ на Ал Грийн – каква ирония само! Виви и Джей Пи бързо влизат в ритъма на танцовото си минало.

– Благодаря ти, Виви – казва Джей Пи. – Сватбата се получи първокласна, всички я хвалят, а не бих го постигнал без теб.

Изобщо не би го постигнал, стрелва се в ума на Виви, но на глас изрича:

– Моля, няма защо. Щастлива съм за Уили и Рип.

– Помниш ли как ги прибрахме от Клуба за момичета и момчета след танцовата забава за Свети Валентин?

– Държаха се за ръце – промълвява Виви. – Боях се да не проснеш Рип на улицата.

– Преди да излезе от колата онази вечер, той я целуна – казва Джей Пи.

– Първата им целувка, а ние стърцахме точно отпред.

– Помниш ли какво ни каза тя на път за вкъщи? – пита Виви.

– Че иска да се омъжи за него – отвърща Джей Пи. Поема дълбоко дъх. – А ето ни... колко... дванайсет години по-късно? На тяхната сватба.

– Преживяхме много през тези дванайсет години – посочва Виви.

– Ти написа още шест книги – отбелязва Джей Пи. – А аз провалих две бизнес начинания преди „Фунийката“.

Да, първо пропадна бизнесът с обслужване на яхти, после този с магазина за вино – точно както Виви го бе предупредила, че ще се случи. Кой бе предложил магазин за сладолед? Виви. Толкова пъти бе имала усещането, че е единственият двигател, който тегли семейството напред. Тя бе разтървявала момичетата при караниците им, тя бе водила Лио на лагер по лакрос извън острова, тя бе тичала при него, когато му домъчня за дома, тя ходеше на родителски срещи и четеше всички книги от задължителния списък на децата за часовете по английска литература. Когато умря господин Бизи, семейният хамстер, Джей Пи бе заминал да купува вино за магазина и дегустираше каберне в Напа. *А после се влюби в*

служителката си и разби семейството, помисля си Виви. Но това няма да го споменава, защото предпочита да се извисява над нещата.

Ал Грийн пее със завладяващ глас: Обичам те в добро и в лошо, при радост и тъга...

И тогава Виви е споходена от по-хубави спомени. Как Джей Пи седи на ръба на ваната и протяга към нея кутийка с пръстен. Джей Пи в болнична униформа и шапка при раждането на Уила. После на Карсън. После на Лио. Джей Пи, покачен на стълба пред къщата им в Сърфсайд, за да окачва коледните лампички. Джей Пи и Виви, разтревожени, когато Лио качи четиресет градуса температура от възпаление на двете уши. Джей Пи и Виви, седнали пред бара в „21 Федерал“ вечерта, когато Савана настоя да вземе всичките три деца в къщата си на Юнион Стрийт (допусна тази грешка само веднъж), а те двамата толкова се напиха, че се отправиха, залитащи, към „Роза и Корона“ да пеят караоке. Джей Пи и Виви гледат мач на „Пейтриътс“ и се пляскат един друг тържествуващо с длани всеки път, щом Дани Удхед отбележи тъчдаун. Плават на „Арабеск“, гледат фойерверките от предния двор на Лусинда, пекат риба на грил на плажа, присъстват на бог знае колко коктейлни партита, където се разделят за социализиране и отново се събират, докато някой не прошепне „наплюти пети“, техния код, сигнализиращ, че е време да си тръгват. Винаги на път за вкъщи се отбиваха в „Стъбис“ за печено пиле с картопки. У дома роклята на Виви неизбежно бе напъхвана, оклепана с кетчуп, в торбата за химическо чистене.

Като става дума за химическо чистене, Виви неизбежно си припомня първия път, когато е зърнала този човек и какво възмущение е изпитала. Най-сетне сладур на нейната възраст, и то тук, в ателието за химическо чистене! Джаки Пейпър.

Джей Пи усеща, че Виви се е втренчила в него, притиска я по-плътно до себе си, навежда се и прошепва в ухото ѝ: „Виви... съжалявам“.

За част от секундата Виви полага глава на гърдите му. Песента почти е свършила. „Няма нищо – казва му. – Прощавам ти.“

Марта се появява със залеза на слънцето в понеделник следобед. Денят на труда е, за Виви той винаги е бил най-тъжният ден в годината. На Нантъкет има много хора, които ги радва гледката на строилите се за ферибота препълнени с багаж автомобили със сърфове, привързани на багажника отгоре, и велосипеди, висящи отзад. Но Виви този празник я изпълва с меланхолия. Тези хора са се отправили обратно към реалния си живот – подстрижки, нови училищни обувки, листа за събиране от моравите и горенето им, футболни мачове, на които да присъстват. Младежите се връщат по коледните; летните романи се разтурят.

– Вивиан – обажда се Марта. Отново е на административна вълна, държи клипборда си, сложила е очилата си за четене, купени от дрогерия. – Време е.

– Беше ми казала, че мога да гледам през лятото – възразява Вивиан. – Септември още е лято.

– Казах Деня на труда, Вивиан.

Така ли беше? Искрено казано, Виви не си спомня.

– Не искам да отивам – дърпа се тя. – Искам да остана тук да гледам децата си. Искам да знам, че с тях всичко ще е наред.

– Ти им даде всичко нужно – уверява я Марта. – Време им е да се учат да живеят без теб.

– Само че останаха толкова много нерешени неща – отново протестира Виви. – Искам да знам дали Карсън и Маршъл ще останат заедно. Искам да съм сигурна, че Лио се е установил в колежа. Искам да видя дали Савана и Джей Пи ще свържат живота си. Лорна ще се оправи ли? Ами Пени Роузън? Тази болка в гърдите не звучи добре. – Виви преглъща. – Искам да си видя внучето, Марта. Остави ме само докато то се роди, а после ще си тръгна безпрекословно.

– Не водя преговори с теб, Вивиан.

– Трябват ми само още няколко глави. Моля те, Марта.

Как може Виви да си тръгне от зелената стая с веселите ѝ цветове и забавни раирани тапети, място, което е било ако не Раят, то поне рай, където Виви все още е могла да бъде част от случващото се? От изражението на Марта съди, че няма да има удължаване на срока, тъй че Виви ще трябва да се уповава на вярата си. Марта ѝ е била едновременно ангел хранител и пастир; добре е насочвала и съветвала Виви. Тя е невероятно Контактно лице; Виви не би могла да иска нещо по-добро.

Виви си мисли как обича да приключва собствените си романи. Урежда благополучно героите си и се оттегля. Не обича да върже на красива панделка всички незавършени сюжетни линии.

При все това изпитва колебание.

– Има лица в хора, които ще искаш да видиш – насърчава я Марта.

Виви силно се съмнява в това.

– О, нима? И кого?

– Баща ти.

На Виви ѝ секва дъхът.

– Баща ми е в хора?

– Ами да. – Марта се усмихва. – Има отличен баритон.

Очите на Виви се замъгляват от сълзи.

– Той наблюдавал ли ме е някога?

– Да – потвърждава Марта. – Дори използва побутване.

– Татко е използвал побутване за мен? – смайва се Виви. Би могла да предположи, че Марта се шегува, но тя, естествено, не се шегува. Виви си блъска ума. Баща ѝ не я е предпазил, като излъга Брет, че е бременна. Не направи първия ѝ роман моментален успех, което би могло да се случи през 2000 година, ако бе побутнал Опра да вземе със себе си „Дъщерите на Дюн“ за почивката си на Хаваите.

– И какво е направил?

Марта поглежда клипборда си.

– Накарал те е да заминеш за колежа без шампоан – отговаря.

– Какво?! – ахва Виви. И тогава ѝ просветва. На Виви ѝ се наложи да поиска шампоан от Савана; двете станаха приятелки; Савана я отведе на Нантъкет – *където тя срещна Джей Пи, роди три деца и написа тринайсет романа!*

– Да – кимва Марта. – Ето на това му се казва побутване за милиони.

– Ами майка ми? – пита Виви. – Нея ще видя ли?

– Тя върши същото като мен – отвръща Марта. – Контактно лице е. Само че в отдела „Предани католици“.

Ха, че как иначе!, мисли си Виви.

– Ще я виждаш да идва и да си отива – уточнява Марта.

– Добре – отвърща Виви. – Готова съм.

Обръща се към отворената стена за един последен поглед. Карсън, Уила и Савана седят в къщата на Юниън Стрийт и проектират надгробната плоча на Виви.

ВИВИАН РОУЗ ХАУ 1969–2021

МАЙКА – ПИСАТЕЛ – ПРИЯТЕЛ

Отдолу са избрали цитат на Камю:

В ДЪЛБИНИТЕ НА ЗИМАТА ОТКРИХ, ЧЕ В МЕН

СЪЩЕСТВУВА ЕДНО НЕПОБЕДИМО ЛЯТО.

– Да не би да е твърде дълго, а? – пита Уила.

– Идеално е, меченцето ми – отговаря Савана. – Имай ми доверие. Този цитат чудесно определя Виви.

Да, тържествува Виви. Да.

– Има ли начин да се връщам от време на време? – пита Виви. – Ей тъй, само да ги поглеждам?

– Какво съм ти казала, Вивиан? – отвърща Марта. – Никога не казвай никога.

Никога не казвай никога!, помисля си Виви. Това се доближава до „да“.

– Хайде – подканя я Марта и протяга ръка. – Ще те съпровожда надолу.

Виви стисва ръката на Марта и заедно минават през зелената врата в тунел, създаден от облаци. Не е толкова зле, казва си Виви. Красиво е. Спокойно. Очаква с нетърпение Райския банкет.

– Щеше ми се да можех да напиша книга за всичко това – казва Виви. – За мен, за теб, за Отвъдното, за зелената стая, за побутванията, за шаловите „Ермес“...

Марта поклаща глава.

– Ами поне пост в инстаграм? – пробва се Виви. – Може да се появи загадъчно в профила ми. Снимка на мен и теб с надпис отдолу: *Всичко ще е наред.*

Марта се разсмява.

– О, Вивиан... – отронва.

БЛАГОДАРНОСТИ

Идеята за този роман дойде от четирима души и искам да започна с благодарности към тях.

Както някои от вас знаят, баща ми, Робърт Х. Хилдебранд-младши, загина при самолетна катастрофа през 1985 година, когато бях шестнайсетгодишна, и това събитие разцепи живота ми на две. Отдавна подозирам, че татко бди над мен през всички тези години и че има пръст не само в побутването ми към тази невероятна кариера, но и в оцеляването ми по време на изпитанието с рак на гърдата.

Поставиха ми диагнозата през 2014 година и през октомври същата година получих животозастрашаваща инфекция, заради която се наложи да бъда транспортирана с хеликоптер от болницата на Нантъкет до

Бостънския медицински център. Преди да ме откарат, една сестра предложи да доведат децата ми от училище, за да мога да се сбогувам с тях. Това, приятели мои, беше много отрезвяващ момент. Казах на децата си, че каквото и да се случи, винаги ще бъда с тях.

Ако сте прочели романа, сигурно ще разберете как тези две събития в живота ми ме доведоха до настоящата книга.

При благодарностите трябва да започна с извънредно талантливата жена, която редактира романа, великата Джуди Клейн. Джуди изтъкна най-добрите елементи на книгата и оряза онова, което водеше до разсейване. Признателна съм ѝ и ѝ се възхищавам за острото око, вниманието към детайлите и огромния ѝ резервоар от емоционална интелигентност.

Благодаря на агентите си Майкъл Карлайл и Дейвид Форър, които са мои непоклатими опори в издателските среди. Те са част от моето семейство, и тях няма да оставя никога!

Благодаря на всички в „Литъл Браун“, включително (но не само) на Мия Куманаги, Габриела Леопарди, Ашли Марудас, Лорън Хес, Бландън Кели, Катрин Майърс, Треиси Роу, Джейн Яфе Кемп, Тери Адамс, Крейг Йънг, Карън Торес, Брус Никълс, Майкъл Печ и на несравнимия Марио Пулис, художник на кориците ми. Аз само пиша книгите. Останалата магия я вършат способните ръце на тези хора.

Благодаря на фейсбук групата „Спомени от младостта в Парма, Охайо“. Спомените ви за 80-те години ми бяха много полезни. Всякакви грешки, свързани с Парма, се дължат изцяло на мен.

Благодаря на моя съпруг в работата Тим Еренбърг, който седеше с часове заедно с мен в сутерена на „Мичълс Бук Корнър“. Тим правеше снимки и клипове, даваше идеи за промоции; той лично се занимаваше със забележителните и силно претоварени хора в пощенските клонове. В епохата на КОВИД-19 най-добрият приятел на един писател е местната независима книжарница и аз искам да благодаря не само на Тим, но и на Кристина, Сузан, Сю и безстрашния им шеф Уенди Хъдсън. „Нантъкет Бук Партнърс“ е моят дом.

Благодаря на семейството си, особено на сестра си Хедър Остийн Торп, която е чисто и просто моето Контактно лице. Дължа ѝ шал „Ермес“.

На хората, които карат моя свят да се върти: Чък и Марджи Марино, Ребека Бартлет, Деби Бригс, Уенди Хъдсън, Уенди Руяр, Елизабет Алмодобар, Марк и Гуен Снайдер, Евелин и Матю Макичърн, Кейти Нортън, Сю Декост, Линда Холидей, Джейн Диъри, Деб Гфелър, Деб Рамсдел, Джийни Ести, Мелиса Лонг, Манда Ригс, Дейвид Ратнър и Андрю Лоу, Уест Лигс (моя консултант за плаване), Мишел Бърмингам, Алекс Орбисън, Кристина Шуефъл и Джен Шърман (благодаря, че ме държахте в добра физическа форма по време на карантината). Благодаря на Алекс Смол, задето ми позволи да бъда негова втора майка. Благодаря на Тимъти Фийлд – ти изгряваш за мен от изток, залязваш на запад и сияеш за мен всеки ден.

И последно, благодаря на децата си: Максвел, Доусън и Шелби Кънингам. Обичта ми към вас е огромна и вечна. Никога няма да ви напусна. Ще бъда горе, ще ви гледам от пищната зелена стая на мечтите си. Вярвайте ми.